

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
OF *THE SECRET MISTRESS*

SLIGHTLY

TEMPTED

There is nothing more seductive
than temptation.

MARY
BALOGH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Slightly Tempted

Mary Balogh

BIRAZ CEZBEDICI

MARY
BALOGH

A

D
B

E
O

L
O

L
K

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Bölüm I Bölüm](#)

[II Bölüm III](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm V Bölüm](#)

[VI Bölüm VII](#)

[Bölüm VIII](#)

[Bölüm IX](#)

[Bölüm X Bölüm](#)

[XI Bölüm XII](#)

[Bölüm XIII](#)

[Bölüm XIV](#)

[Bölüm XV](#)

[Bölüm XVI](#)

[Bölüm XVII](#)

[Bölüm XVIII](#)

[Bölüm XIX](#)

[Bölüm XX](#)

[Bölüm XXI](#)

[Bölüm XXII](#)

[Bölüm XXIII Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Mary Balogh](#)

[Skandal ve sürprizlerle dolu bir dünyaya](#)

[adım atın... Mary Balogh'un romanları için](#)

[övgüler](#)

[*Biraz Günahkâr ve Biraz Tehlikeli'nin Önizlemeleri*](#)

[The Secret Mistress Telif Hakkı](#)

[Sayfasından Alıntı](#)

BÖLÜM I

BİR TOPLANTININ PARÇASI OLMAK HALA BİRAZ TUHAF GELİYOR İngiliz sosyetesinin en seçkinlerini tekrar görmek ve neredeyse herkes tarafından İngilizce konuşulduğunu duymak. Orada bulunan tek millet İngilizler değildi, bu doğrudu. Diğerlerinin yanı sıra Hollandalılar, Belçikalılar ve Almanlar da vardı. Ancak İngilizler baskındı.

Rosthorn Kontu Gervase Ashford, Vikont Cameron'un Brüksel'de Ducale Sokağı'nda kiraladığı evin balo salonunun kapısının hemen önünde duruyor ve büyük bir ilgiyle etrafına bakınıyordu. Tanıdık yüzler arıyordu. Avusturya'dan yeni geldiğinden beri birkaç tanesini görmüştü ama burada daha fazlasını görmeyi umuyordu. Yine de hem hanımların hem de beylerin büyük çoğunluğu ona son derece genç görünüyordu. Otuz yaşında kendini garip bir şekilde yaşlı hissediyordu.

Bu genç beyefendilerin çoğu ve birkaç yaşlısı da askeri üniforma giyiyordu; bazıları mavi ya da yeşil, ama çoğu kırmızı ve zengin önlükler ve çok sayıda altın dantel örgüyle göz kamaştırıyordu. Tavus kuşları gibi, pastel tonlarında, yumuşak dökümlü, yüksek belli elbiseleriyle hanımları gölgede bırakıyorlardı. Ancak hanımlar bunun aksine narin ve çok kadınsı görünüyorlardı.

"İnsan en iyi sivil kıyafetlerini giydiğinde bile kendini dezavantajlı hissediyor, değil mi?" dedi Saygıdeğer John Waldane, Gervase'in sol kulağına alaycı bir sesle; yüz ya da daha fazla sesin gürültüsü ve orkestranın enstrümanlarını akort ederken çıkardığı sesler sağ kulağını fazlasıyla meşgul ediyordu.

Gervase gülerek, "Eğer buraya kadınları etkilemek için geldiyseniz, evet, sanırım öyle," diye itiraf etti. "Görünmez bir gözlemci olmak için geldiyseniz, hayır."

Şu anda mümkün olduğunca göze batmamayı tercih ediyordu. İngilizlerin yanında hala biraz utangaç hissediyor, dokuz yıl öncesinden ne kadarını hatırladıklarını merak ediyor ve hatırlayacakları ne kadar şey *olduğunu* da merak ediyordu. Halka açık birkaç olay yaşanmış olmasına rağmen, tüm bu kirli işlerin ne kadarının halk tarafından bilindiğinden emin değildi. O zamanlar Gervase'in tanıdıklarından biri olan ve iki gün önce karşılaştıklarında onu büyük bir sevecenlikle selamlayan Waldane bu olaydan hiç söz etmemişti. Ama tabii ki Gervase'in o zamandan beri kazandığı ün, kıtada zaman geçirmiş herkes tarafından inkâr edilemez bir şekilde biliniyordu.

Waldane, "İhtiyar Boney muhtemelen her an yakalanabilir ve Elba'ya geri götürölüp, eğer muhafızlarından herhangi birinin aklı varsa, hayatının geri kalanında demir parmaklıklar ardında tutulabilir," dedi. "Bu subayların artık böyle bir centilmenlik gösterisi yapmak ya da hanımların gözlerini böyle muhteşem bir gösteriyle kamaştırmak için bir bahaneleri olmayacak."

"Kıskanç mı?" Gervase yine kıkırdadı.

"Ölümcül bir şekilde." Gervase'in onu en son gördüğü dokuz yıl öncesine göre biraz daha iri yapılı olan ve seyrelmiş sarı saçlarının tepesinde kelleşen Waldane alaycı bir tavırla güldü. "İnsanın etkilemekten hoşlanabileceği bazı hanımlar var."

"Var mı?" Gervase, kalabalık balo salonunun uzak tarafını daha iyi görebilmek için sorgu bardağını kaldırdı. Wellington Dükü'nün askeri sekreteri Lord Fitzroy Somerset'i Leydi Mebs ile sohbet ederken ve İngiltere'nin Lahey Büyükelçisi Sir Charles Stuart'ı tanıdı. Ama dikkati, hiçbirini tanıması beklenemeyecek ya da tanısa bile özel bir ilgi duymayacağı genç hanımların üzerindeydi. Zevkleri çok gençlere göre değildi. "Vay canına, haklısın."

Kadehi Sir Charles'ın grubunun bir üyesinde duraklamıştı; o sırada bile göz kamaştırıcı beyaz file pantolonları, kırmızı ceketleri, mavi önlükleri ve altın dantelleriyle göz kamaştıran, süvari çizmeleri yerine dans ayakkabıları giyen iki genç muhafız subayının yaklaşmasını selamlamak için diğer üyelerden yarı yarıya uzaklaşıyordu.

Gerçekten de çok genç bir hanımefendiydi; okuldan çıkalı çok olmamıştı.

Tahmini doğruydu. Waldane ona bu görevi vermemiş olsaydı belki de onu fark etmeyecekti. Ama baktıktan sonra, bazen insanın olağanüstü bir güzelliğe sadece bakmaktan bile zevk alabileceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Şimdi ona bakıyordu.

Gerçekten de olağanüstü güzeldi, belki de beyaz elbisesinin sadeliği, iki subayın giydiği üniformaların koyu zenginliğiyle belirgin bir tezat oluşturduğu için daha da güzeldi. Kısa kollu, düşük göğüslü, yüksek belli, saten üzerine dantelden bir elbiseydi ama Gervase elbiseyle ilgilenmiyordu. Tecrübeli gözleri, elbisenin altındaki bedenin ince ve uzun bacaklı, tay gibi ama inkar edilemez derecede kadınsı olduğunu fark etti. Uzun ve kuğu gibi olan boynu, başını gururlu bir açıyla tutuyordu. Gururlu olmak için de her türlü hakka sahipti. Zarif bir şekilde toplanmış ve elmas olabilecek mücevherlerle süslenmiş siyah saçları, tepesindeki avizelerde bulunan binlerce mumun ışığı altında parıldıyordu. Yüzü -oval, kara gözlü ve düz burunlu- klasik bir mükemmellikteydi. Sağındaki subayın bir sözüne karşılık olarak gülümsediğinde ve bunu yaparken dantelli beyaz bir yelpazeyi çenesine doğru kaldırdığında olduğu gibi, güzelliği göz kamaştırıcı olmaktan başka bir şey değildi.

Gervase'e öyle geliyordu ki, daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiş olabilirdi.

-Tabii ona kadın denebilirse. Aslında bir kızıdan biraz daha fazlasıydı ama henüz tam olarak açmamış mükemmel bir gül goncası kadar nefes kesici bir güzelliğe sahipti.

Neyse ki, söz konusu genç bayan ve çevresinde dolaşan ebeveynler ya da refakatçiler için, olgun çiçekleri körpe tomurcuklara tercih ediyordu - baştan çıkarılmaya daha müsaitlerdi. Karnını doyurmuştu ve kadehini ileriye taşımaya hazırđı.

John Waldane, arkadaşının büzülmüş dudaklarına ve bakışlarının yönüne dikkat ederek, "*Bu*, etkilemeye değer biri," dedi. "Ama ne yazık ki Rosthorn, geniş omuzları kırmızı bir paltoyla kaplı olmayan hiçbir erkekte gözü yok." Kederli ve teatral bir şekilde iç çekti.

Gervase, iki muhafız subayının gençliğine dikkat çekerek, "Ve iki yirmi yaşımdan bir gün bile büyük değilse," diye onayladı. Askerler bile savaşta oynayan okul çocukları gibi görünmeye başladığına göre, gerçekten de yaşılanıyor olmalı, diye düşündü.

"Onun kim olduğunu bilmiyor musun?" Gervase arkasını dönerken Waldane sordu,

kart odasına gitme niyetinde.

"Yapmalı mıyım?" diye sordu cevap olarak. "Sanırım önemli biri?" "Öyle

de denebilir," dedi arkadaşı ona. "Kont'la birlikte kalıyor ve Rue de Bellevue'deki Caddick Kontesi, çünkü kızları Leydi Rosamond Havelock onun özel arkadaşı, gerçi erkek kardeşi de burada. Kendisi Lahey'deki elçiliğe bir şekilde bağlı ama şu anda Sir Charles Stuart'la birlikte Brüksel'de."

"Ve?" Gervase, arkadaşını acele ettirmek istercesine eliyle dairesel bir hareket yaparak sordu.

Waldane, "Onunla konuşan subaylardan biri -sağındaki daha uzun boylu, altın saçlı olan- Vikont Gordon," dedi. "Yüzbaşı Lord Gordon, Caddick'in oğlu ve varisi. Aslında tek oğlu. Sanırım Yaşam Muhafızları'ndaki askeri görevi de bu yüzden -tüm ihtişam ve altın danteller ama kesinlikle tehlike yok. Tören alanında at sırtında zıplayacaklar, muhteşem görünecekler ve tüm hanımları toplu bir baygınlığa sürükleyecekler, ama Boney'ye karşı bu savaş tehdidi heyecanlı bir oyundan çok bir gerçeklik olarak ortaya çıkarsa, kendileri de toplu olarak bayılacaklar."

Gervase daha adil bir tavırla, "Zafer şansı verilirse bizi şaşırtabilirler," dedi. Balo salonunun kapısına doğru bir adım attı. Belli ki Waldane, onun siyah saçlı kıza olan ilgisini olduğundan daha kişisel bir şey sanmış ve kızın kimliğini öğrenmek için yalvarmasını istemişti.

"O Leydi Morgan Bedwyn," dedi arkadaşı.

Gervase durakladı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "*Bedwyn?*"

"Ailenin en küçüğü," dedi Waldane. "Okuldan yeni mezun olmuş, saraya yeni takdim edilmiş, Gordon tarafından kapılmadıysa evlilik pazarının en zengin ödülü. Anladığım kadarıyla her an bir duyuru bekleniyor. Kurt buraya geldiğinde İngiltere'de kalmış olsa bile, *mesafeni* korusan iyi edersin Rosthorn." Gervase'in omzuna dostça bir el vurdu ve sırtıttı.

Kurt. Wulfric Bedwyn, Bewcastle Dükü. Adamı dokuz yıldır görmemiş ve dört ya da beş yıldır aklına bile getirmemiş olmasına rağmen, Gervase yine de eski bir nefretin tüm soğuk öfkesini hissedebiliyordu.

şimdi onu hatırlıyordu. Bu İngiliz yüzlerinin, bu İngiliz seslerinin tuhaflığını ve onların, yani *kendi insanlarının* arasında bulunmanın verdiği özbilinci Bewcastle'a borçluydu. Bir yirmi yaşından *beri İngiltere*'de -kendi ülkesinde, babasının ülkesinde- bulunmamış olmasını da Bewcastle'a borçluydu. Bunun yerine kıtayı dolaşmış, Fransız annesine rağmen Fransa'ya ait olamamıştı çünkü doğuştan İngilizdi ve bir İngiliz kontluğunun varisiydi ve aynı nedenle Fransız işgali altındaki diğer birçok Avrupa ülkesinde de güvende değildi.

Bir zamanlar dostluğunu geliştirdiği Bewcastle yüzünden tüm hayatı altüst olmuş ve kalıcı olarak kötü yönde değişmişti. Sürgün gerçekten de ilk bir yıl boyunca neredeyse ölümden beter gelmişti; korkunç aşağılanma ve haksızlığa uğradığına kimseyi ikna edememesi de cabasıydı. Sonunda tam da kendisinden beklendiği gibi biri haline gelerek kendini teselli etmişti: Kendisinden ve cinsel ya da başka türlü olsun kendi arzularını tatmin etmekten başka hiçbir şeyi ve hiç kimseyi umursamayan bir çapkın. Bewcastle'ın birden fazla şekilde kazanmasına kesinlikle izin vermişti.

Ah, evet, hâlâ omzunun üzerinden Waldane'a bakarken o an fark etti ki, içindeki nefret, Bewcastle'a zarar vermek için yanıp tutuşan arzu dokuz yıldır azalmamıştı. Sadece bilincinin yüzeyinin altına itilmişti.

Ve şimdi Bewcastle'ın kız kardeşiyle aynı binada, aynı *odadaydı*. Neredeyse gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Gervase bir kez daha balo salonuna baktı. Eldivenli bir eli altın saçlı subayın -Yüzbaşı Lord Gordon'un- kolundaydı ve onunla birlikte dans pistine doğru ilerliyordu.

Leydi Morgan Bedwyn.

Evet, buna inanabilirdi. Kendini doğuştan bir aristokratın tüm gururlu duruşuyla, hatta kibriyle taşıyordu.

Eğer isterse yaramazlık yapabilir, diye düşündü Gervase, gözleri kıza dikilmişti. Bu cazibe neredeyse karşı konulmazdı.

Uzun bayanlar sırasındaki yerini alırken, Kaptan Lord Gordon-

Genç ve yakışıklı bir delikanlı, beyefendiler sırasının karşısında durmaya başladığında, kadının tüm dikkati onun üzerindeydi. Ve adam çok seçkin biriydi; bir kontun oğlu ve varisiydi. Gerçekten de kızın onunla nişanlı olduğu düşünülüyordu.

Yaramazlık yapma düşüncesi daha da çekici gelmeye başladı.

Kibrine rağmen şüphesiz masum bir kızdı. Muhtemelen, takdim edileceği ana kadar mürebbiyelerle ve o zamandan beri de refakatçilerle korunuyordu. Öte yandan adam hiç de masum değildi. Şöhretine rağmen, baştan çıkarıcı cazibesini sadece deneyim ve genellikle de yaş olarak kendisiyle boy ölçüşebilecek kadınlara yönelttiği doğrudu. Ama eğer bu cazibesini genç bir masum üzerinde kullanmayı seçerse, belki de onun dikkatini kırmızı bir paltodan başka yöne çekmeyi başarabilirdi.

Eğer seçerse.

Nasıl olur da böyle bir seçim yapmaz?

Müzik başladığında, hafif bir ayartmanın çok kesin kıpırtılarını hissetti. Gerçeği söylemek gerekirse, o kadar da önemsiz değildi.

Leydi Morgan Bedwyn dans adımlarını hassasiyet ve zarafetle uyguladı. Gervase onun küçük göğüslü ve ince yapılı olduğunu görebiliyordu; normalde bu fiziksel özelliklerin hiçbiri onu cinsel açıdan tahrik etmezdi. Elbette şu anda tahrik olmamıştı, sadece onun mükemmel güzelliğini takdir ediyordu.

Ve evet, onun başına bela açmak için oldukça güçlü bir istek

duyuyordu. "Kart odası için mi geldin, Rosthorn?" John

Waldane sordu.

"Belki daha sonra," dedi Gervase, dikkatini ayakları ahşap zeminde ritmik bir şekilde gümbürdeyen dansçılardan ayırmadan. "Leydi Cameron'ı aramaya gitmeli ve setin sonunda beni Leydi Morgan Bedwyn'e takdim etmesini istemeliyim."

"Ah, diyorum!" Arkadaşı enfiye kutusuna uzandı. "Seni şeytan seni, Rosthorn! Bewcastle kız kardeşine gözlerini diktiğin için bile seni düelloya davet eder."

"Bewcastle, hatırladığım kadarıyla, düellolarla ilgilenmiyor," dedi Gervase küçümseyerek, burun delikleri hatırladığı hakaretle alevlendi. "Ayrıca, ben

Rosthorn. Kızla tanıştırmayı istemek oldukça istisnai bir durum, Waldane. Hatta onu benimle dans etmeye davet etmek bile. Onu benimle *kaçması* için davet etmeyi planlamıyorum, biliyorsunuz."

Yine de kızla kaçarsa Bewcastle'ın nasıl tepki vereceğini hayal *etmekten* hıznırca bir tatmin duygusu vardı. Böyle bir şeyi düşünmeye cesaret edebilir miydi?

John Waldane bir kez daha kıkırdayarak, "Her sette kırmızı bir üniformayla dans etmekte ısrar edeceğine ve size gününü göstermekten başka bir şey yapmayacağına dair beş sterline bahse girerim," dedi.

"Sadece beş mi?" Gervase dilini şaklattı. "Beni yaraladın Waldane. İstersen on yap, istersen yüz. Elbette kaybedeceksin."

Gözlerini kızıdan alamıyordu. Kız Bewcastle'ın *kız kardeşi*ydi, ona yakın, onun için değerli biriydi. Kalbi olmasa bile Bewcastle'ın gururunun ve sonuçlarının incinebileceği biri. Gervase alaycı bir tavırla, adamın bir kalbi olduğundan bile şüpheliyim, diye düşündü.

Kaderin bazen insanın lehine dönmesi garipti, ama artık zamanı gelmişti. Babası öleli bir yıldan fazla olmasına ve annesi uzun zamandır onu Kent'teki Windrush Grange'e dönüp mirasını ve yeni Rosthorn Kontu olarak görev ve sorumluluklarını üstlenmesi için ısrar etmesine rağmen Belçika, Gervase'in eve dönmesine en çok yaklaştığı yerd. Napoléon Bonaparte Mart ayında Elba'dan kaçtığında Viyana'daydı. Şimdi, iki ay sonra, İngilizlerin ve müttefiklerinin Bonaparte ile beklenen hesaplaşma için bir miktar güç toplamaya başladıkları Belçika'nın Brüksel şehrine taşınmak gibi geçici bir adım atmıştı. Oğulları orduda olan İngilizlerin çoğu eşlerini, kızlarını ve diğer aile üyelerini de yanlarında getirmişti. Çok sayıda başka Britanyalı da akın akın oraya gelmişti çünkü 1815 baharında Brüksel sosyal bir yerdi.

Ve bu sayıya Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi Leydi Morgan Bedwyn de dahildi.

Ah evet, *biraz* baştan çıkmaktan çok daha fazlasıydı.

Kader sonunda ona potansiyel olarak kazanan bir el

dağıtmıştı.

LADY MORGAN BEDWYN ÇOK AZ SIKILMIŞTI ve

biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Evlilik sezonu fikrinden nefret etmiş ve on sekiz yaşına girmeden önce bir yıl ya da daha uzun bir süre boyunca bu konuda Wulfric'le -Bewcastle Dükü, en büyük erkek kardeşi ve ailenin reisi-mücadele etmişti. Bir yelpazenin arkasında kıkırdamak ve sırtlamak ve büyük evlilik pazarında bir meta haline gelmek istemiyordu, protesto etmişti, Londra'da bolca bulunduğu kesin olan tüm toy, sivilceli erkek gençler tarafından bakılıyor ve teklif ediliyordu - sanki hayatta evlilikten başka bir şey yokmuş ve *onun* için görünüş ve soydan başka bir şey yokmuş gibi.

Ama tabii ki Wulfric ısrar etmişti - sessiz ve amansız bir şekilde, kaşlarından daha yüksek bir ses çıkarmadan. Ama Wulf'un kaşları -ve sorgulayan gözlüğü- savaş çılgınlıklarını haykıran koca bir alayın seslerinin toplamından en az iki kat daha güçlüydü. Ve tabii ki Rochester teyzesi, o gerçek yaşlı ejderha, Londra'ya vardığında onu sıkı sıkıya kanatları altına almış ve kısa süre içinde onu dışarı çıkan genç bir hanımın zorunlu üniformasıyla donatmıştı. Başka bir deyişle, her şey beyaz ve narindi ve Morgan'ın yarı yaşında görünmesine neden oluyordu - insan on sekiz yaşındayken pek de arzu edilen bir şey değildi. Ve sonra Freyja - ablası, Hallmere Markizi Leydi Freyja Moore - kocası markiyle birlikte Morgan'ın kraliçeye takdimi, sosyeteye ilk kez resmi olarak katılacağı balo için sponsor olmak üzere Londra'ya gelmişti.

Sonunda bütün bu sıkıcı çıkış işi başarıyla sonuçlanmıştı. Morgan neredeyse her anından nefret etmişti. Kendini bir eşya gibi hissetmişti - çok özel, değerli bir eşya, bu doğruydü, ama yine de bir insandan çok bir nesneydi.

Yine de daha sonra bunun gerçekleşmiş olmasından memnundu. Çünkü bir Londra Mevsimi'ne katlanma konusundaki isteksizliğine rağmen, huzursuz, maceracı bir ruha ve sürekli uyarılmaya ihtiyaç duyan canlı, zeki bir zihne sahipti. Ve Napoléon Bonaparte Elba adasındaki hapishanesinden kaçıp Fransa'ya döndüğünde birdenbire hem macera hem de zihin için yiyecek kendini göstermişti. Londra'daki misafir odaları bu haberle ve bunun ne anlama geleceğine dair spekülasyonlarla çalkalanmıştı. Şüphesiz Fransız halkı onu reddedecekti. Ama öyle yapmadılar. Kısa süre sonra Londra savaş konuşmalarıyla daha da çalkalanmaya başladı. Müttefiklerin bu kadar rahat bir şekilde

Viyana barış görüşmeleri yaparken, Bonaparte'a karşı bir büyük savaş daha vermek zorunda mı kalacaktı?

Cevabın evet olduğu ve savaş alanının Belçika olacağı kısa sürede anlaşıldı. Wellington Dükü gibi önemli bir şahsiyet Nisan ayında oraya, daha doğrusu Brüksel'e gitmişti ve Avrupa'nın dört bir yanından başka önemli şahsiyetler de ona katılmak için oraya gitmişti.

Morgan bu olayı ilk andan itibaren büyüleyici bulmuştu ve -bir Bedwyn olduğu ve Bedwyn'ler gelenekleri hiçe saydıkları ve bazı konuların bir hanımefendinin kulaklarına uygun olmadığını asla düşünmedikleri için- durumu ve olasılıkları ailesinin geri kalanıyla durmadan tartışmıştı.

Ve sonra Brüksel'e bizzat gitme şansı elde etti.

Ordular savaşa hazırlanmaya başlamıştı ve İngiliz alaylarından bazıları ile çok sayıda subay Londra'daydı. Bu sonuncular üniformalarıyla kamusal etkinliklerde boy göstermeye başlamışlardı ve içlerinden biri Morgan'a kararlı bir şekilde kur yapmaya başlamıştı. Caddick Kontu'nun oğlu ve varisi olan yakışıklı, altın saçlı, üniformalı Yüzbaşı Lord Gordon'la arkadaşlık etmeyi, onunla araba sürmeyi, operadaki localarında onunla, anne babası ve kız kardeşiyle oturmayı, balolarda ve diğer toplantılarda onunla dans etmeyi hafifçe eğlendirici bulmuştu. Onun kız kardeşi Leydi Rosamond Havelock ile bir dostluk geliştirmişti.

Sonra Yüzbaşı Lord Gordon alayıyla birlikte Belçika'ya gideceği haberini almış, Rosamond'un da aralarında bulunduğu Caddick'ler de onun peşinden Brüksel'e gitmeye karar vermişlerdi. Moda dünyasının düzinelerce, belki de yüzlerce başka üyesi de oraya gidiyordu. Morgan, kontesin refakatinde Caddick'lere katılmaya davet edildiğinde, Rosamond bunun çok eğlenceli olacağını söylemişti.

Elbette herkes Morgan'la Kaptan Gordon arasında ciddi bir flört geliştiğini düşünüyordu. Rosamond ve Havelock'lar gibi o da öyle düşünüyor gibi görünse de, Morgan kendisini ömür boyu bağlayacak bir karar vermeye hazır olmaktan çok uzaktı. Ama Brüksel'e gitmeyi, gelişen krize ve olaylara yakın olmayı çok istiyordu ve bu yüzden Wulf'a gitmesine izin vermesi için yalvarmıştı.

Her şeyin büyük bir siyasi ve entelektüel egzersiz olmasını bekliyordu.

Gittiği her yerde ciddi ve teşvik edici konuşmalar yapıyordu. Ne aptalca bir beklenti!

Aslında Brüksel'de olmak Londra'da olmaktan pek farklı değildi; günler ve geceler birbiri ardına gelen eğlencelerle doluydu. Neredeyse Wulfric'in Caddick'lerle gelmesine izin vermemiş olmasını dileyecekti. Her şey biraz hayal kırıklığı yaratmıştı.

Elbette Brüksel'de olmanın avantajları da vardı. Bir kere harika bir özgürlük duygusu vardı. Ne Wulfric elinde soru kadehiyle onun her hareketini izliyor, ne de Rochester Teyze elinde lorgnette'le *kaşlarını çatıyordu*. Sadece yaşça ona en yakın olan kardeşi Alleyne vardı, o da Sör Charles Stuart'ın emrindeki elçilikle birlikte buradaydı. Ama Wulf'a ona kardeşçe göz kulak olacağına dair söz vermiş olmasına rağmen, şimdiye kadar bundan fazlasını yapmamıştı. Aslında daha çok yarım bir göz gibiydi.

Leydi Caddick hoşgörülü bir refakatçiydi. Aynı zamanda oldukça aptal bir kadındı. Lord Caddick'in karakteri yoktu ya da karakteri varsa bile Morgan bunu henüz fark etmemişti. Rosamond'u severdi, ama o bile güzellerden, bonelerden ve balolardan söz etmekten pek hoşlanmazdı. Yüzbaşı Lord Gordon ve tanıdıkları diğer subaylar, Morgan'ın ilginç bulmaya eğilimli olduğu herhangi bir konu hakkında hanımlara güzel kafalarını yormamalarını söyleyerek erkekliklerini pekiştirmekten hoşlanıyorlardı.

Tüm bunlar Bedwyn'lerle büyümüş ve aptalca bir şekilde diğer erkeklerin kardeşleri gibi, diğer kadınların da Freyja gibi olmasını beklemiş genç bir kadın için biraz kışkırtıcıydı.

Vikont Cameron'ın balosundaki açılış dansı seti neredeyse sona ermek üzereydi. Morgan, Yüzbaşı Lord Gordon'la dans etmekten hoşlanıyordu çünkü gerçekten de üniformasının içinde çok yakışıklı ve gösterişli görünüyordu ve iyi dans ediyordu. Onunla ilk tanıştığında ona aşık olabileceğini düşünmüştü. Ama şimdi onu daha yakından tanıdığı için, onunla ilgili ciddi şüpheleri vardı. Setin başlarında, figürler onları birkaç saniyeden daha uzun bir süre bir araya getirdiğinde, ona tiranlığa karşı mücadelede bir subay olarak rolünü çok güçlü bir şekilde hissettiğini söylemişti. Gerekirse ülkesi için -ve annesi, kız kardeşi ve ... için- ölmeye hazır olduğunu da eklemişti. Henüz başka bir isim ekleme hakkına sahip değildi, diye bitirmişti ona için için yanan bir bakış atarak.

Morgan'a biraz teatral gelmişti. Ve biraz da endişe vericiydi.

Caddick'lerin ve daha birçok kişinin, davetlerini kabul etmekle Rosamond'un gelecekte oğullarıyla nişanlanmayı da kabul ettiğini düşündüklerini fark etmişti. Oysa onu davet etmelerinin nedeni, Rosamond'un bir kadın arkadaşına ihtiyaç duyacak olmasıydı.

"Müzik biterken, "Orkestranın çalmayı bırakmayı unutacağını umuyordum," dedi Leydi Morgan. Bütün gece dans etmeye devam edebileceğimizi umuyordum."

"Ne kadar aptalca!" dedi, yelpazesini açıp kızarmış yanaklarını serinletmek için yavaşça savurarak. "Sizinle dans etmek için sırasını bekleyen başka hanımlar da var, Kaptan."

"Dans etmeye değer tek bir hanım var," dedi, ona annesinin yanına kadar eşlik etmesi için kolunu uzatarak, "ama ne yazık ki onunla arka arkaya iki set dans edemem."

Acaba, diye düşündü, onun aptalca davranan genç bir adamdan başka bir şey olmadığı doğru olabilir miydi? Ama o aynı zamanda savaşı ve olası bir ölümle karşı karşıya olan bir adamdı. Bunu unutmamalıydı, unutmaması haksızlık olurdu. Böyle durumlarda bir erkeğin belli bir ölçüde duygusallığı affedilebilirdi - aşırıya kaçmadığı sürece. Ona gülümsedi ama kararlı bir şekilde konuştu.

"Hayır, yapamazsınız," dedi. "Başka partnerlerle dans etmek istiyorum."

Teğmen Hunt-Mathers, Leydi Caddick'in etrafındaki gruptan biriydi ve Rosamond. Morgan'la yapacağı dansın sırasını bekliyordu. Lord Gordon kadar ne uzun boylu, ne yakışıklı, ne de gösterişliydi, ama iyi yetiştirilmiş, sevimli bir genç adamdı ve Morgan, biraz yavanlığa eğilimi olsa da ondan hoşlanıyordu. Gülümsemesini ona çevirdi ve bunu yaparken elini Lord Gordon'un kolundan çekti.

Ama herhangi bir konuşmaya girmeden Leydi Cameron'ın Leydi Caddick'e hitap ettiğini ve yanındaki beyefendiyi Leydi Morgan Bedwyn'e takdim etmek için izin istediğini fark etti. İzin verildi ve Morgan dikkatini kibarca onlara çevirdi.

Vikontes Cameron genç konuğuna nezaketle gülümseyerek, "Leydi Morgan," dedi, "Rosthorn Kontu sizi tanıştırmak istiyor."

Morgan konta değerlendirici gözlerle baktı. O bir subay değildi. O bir

Gri ipek diz pantolonu ve gümüş işlemeli yeleği ile siyah, formda bir gece ceketi ve beyaz keten ve dantelden oluşan zarif bir kıyafet giymişti. Çok genç bir adam da değildi. Yine de uzun boylu, biçimli ve yeterince yakışıklıydı, diye kabul etti Morgan reverans yaparken ve adamın tembel gri gözlerini fark etti, bu gözler belli bir eğlenceyle onun gözlerine bakıyordu.

Yine de Rosthorn Kontu'nda büyük ilgi uyandıracak bir şey görmemişti. Kendisini takdim ettiğinden beri onunla tanışmak isteyen düzinelerce beyefendiden sadece biriydi. Güzel olduğunun düşünüldüğünün farkındaydı, ancak kendi tahminine göre çok esmer ve çok zayıftı. Daha da önemlisi, kendine ait çok büyük bir serveti olan bir dükün kızı olarak her yaştan ve rütbeden bekâr beyefendiler için çekici olduğunu biliyordu. Her ne kadar şu anda Londra yerine Belçika'da olsa ve Lord Gordon'la neredeyse nişanlı *olduğu* algısı olsa da, sonuçta evlilik pazarında bir metaydı. Bu yeni tanışmaya kibarca karşılık verdi ve ona nasıl olduğunu sordu, ama zihninde onu kendisi için kişisel bir önemi olmayan bir beyefendi olarak reddetti. Ve ona, genellikle hoş karşılamadığı ilgileri caydıran soğukkanlı bir kibirle baktı. Onun yüz ifadesini doğru okuyacağını ve kendisiyle dans etmek istemeyeceğini *umuyordu*.

Bazen on sekiz yaşında ne kadar bıkkın olduğunu fark etmek onu endişelendiriyordu.

"Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedi, hem tembel hem de hafifçe eğlenen gözleriyle bir şekilde eşleşen bir sesle, "ve odadaki en güzel bayanla tanıştırıldığım için çok daha iyiyim."

Bu aptalca övgüyü, sanki bunu söylediği için kendi kendine gülüyormuş gibi söylemişti.

Morgan onun sözlerine karşılık vermeye tenezzül etmedi. Yelpazesini yüzüne doğru tuttu ve onun gözlerinin içine baktı, kaşları hafifçe kalkıktı, yüz ifadesi açıkça mağrurdu. Bu, tüm Bedwyn'lerin üstün olduğu bir ifadeydi. Gerçekten onun *bu kadar* aptal ve beyinsiz olduğunu mu düşünüyordu? Onun böyle bir aptallık karşısında zevkle yüzünün kızarmasını mı bekliyordu? Ama neden böyle düşünmesin ve beklemesin ki? Diğer *beyefendilerin* çoğu bunu yapıyor ve böylece ne kadar beyinsiz olduklarını gösteriyorlardı.

Adamın gözlerindeki mizah daha da derinleşti ve kız onun düşüncelerini doğru okumuş olduğunu fark etti. Güzel! Ama sonraki sözleri onu dehşete düşürdü.

"Umarım," diye sordu, "bu akşam hala boş bir setiniz vardır ve benimle dans etmek istersiniz?"

Hayranı bir an için sustuğunda ve zihninde onu reddetmenin kibar bir yolunu ararken, sadece yalan söyleyip gecenin her dansına söz verdiğini söylemekten kaçındı.

Bunu onun için başkası yaptı.

"Ah, diyorum!" Kaptan Lord Gordon, kendisinden aşağı gördüğü biriyle konuşurken bazen takındığı o durgun tavırla konuştu. "Odanın bu köşesinde gecenin tüm dansları için söz verildi, iyi dostum."

Morgan'ın gözleri öfkeyle açıldı. Bu ne cüretti! Ama Morgan bu küstahlığı bastırmak için uygun bir karşılık verme fırsatı bulamadan, Rosthorn Kontu yüzbaşıya doğru döndü, elinde bir sınav bardağı vardı ve bir gözünü kaldırarak ilgisiz bir şekilde ona baktı.

"Tebriklerimi kabul edin, Kaptan," dedi. "Ama sizi yanlış anladığınız bir konuda uyarmak zorundayım. Dansa davet ettiğim kişi siz değildiniz."

Morgan sevinç çılgınlıkları atmamak için kendini zor tuttu. Ne kadar lezzetli bir tuzaktı! Birdenbire Kont'a bambaşka bir gözle bakmaya başlamıştı. Böylesine kıvrak bir zekâya ve kendinden emin bir tavıra sahip olan bir adam, onun gönlüne göre bir adamdı. Ona kardeşlerini hatırlatıyordu.

"Teşekkür ederim Lord Rosthorn," dedi, sanki onun sorusuyla cevabı arasında hiçbir şey olmamış gibi. "Belki bundan sonraki sette?"

Tertemiz giyinmiş ve bakımlı olmasına rağmen, görünüşünde hafiften itibarsız bir şeyler olduğunu düşündü, ama bunun ne olduğunu kelimelere dökemezdi. Belki de adam kendisinden oldukça yaşlıydı ve bu nedenle dünyayı ve yöntemlerini daha iyi biliyor olmalıydı. Saf olduğunu asla kabul edecek değildi. Onda soğukkanlı ve biraz da tehlikeli bir şeyler vardı.

Kont, "Bu, önümüzdeki yarım saat boyunca büyük bir zevkle bekleyeceğim bir onur olacak," dedi.

Tembel gözleri ve tembel sesi olmalı, diye karar verdi. Ama hayır.

Adamın sesindeki başka bir şey, kızın edindiği hafif tehlike izlenimini daha net açıklıyordu. Fransız aksanıyla konuşuyordu.

Morgan yüzünü yavaşça yelpazeledi ve adam dönüp uzaklaşırken onu izledi.

Lord Gordon, sesi öfkeyle titreyen ahbablarına, "Şanslı ki burada hanımlar var," diyordu. "Suratına bir eldiven geçirmek bana büyük bir zevk verirdi."

Morgan onu görmezden geldi.

"Sevgili Leydi Morgan," dedi Leydi Caddick, "gizemli Rosthorn Kontu sizden çok etkilenmiş olmalı ki, sizinle tanışmak için çaba sarf etti."

"Gizemli mi, anne?" Rosamond sordu.

"Oh, evet, o tam bir gizem," dedi Leydi Caddick. "Bir yıl kadar önce babasının unvanını ve servetini devraldı ama ondan önceki yıllarda da, o zamandan beri de kimse onu görmedi -şimdi burada, Brüksel'de olması dışında. Kıtada saklandığı ve İngiliz hükümeti için istihbarat topladığı söyleniyor."

"O bir *casus* mu?" Rosamond gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı.

"Bu iddiada doğruluk payı olabilir," dedi annesi. "Fransızlarla ilgili istihbarata büyük ihtiyaç duyulması gereken bir dönemde Brüksel'de ortaya çıkmasını kesinlikle açıklar."

Morgan'ın ilgisi daha da arttı. Gerçekten de tehlikeli bir adamdı! Ama bir sonraki dans için setler kuruluyordu ve orkestra yeniden çalmaya hazırlanıyordu. Teğmen Hunt-Mathers ona doğru yaklaştı, sert bir askeri selam verdi ve bir kolunu uzattı.

BÖLÜM II

GERVASE sonraki yarım saati kâğıt odasında geçirdi, masaların arasında dolaşarak oyunları izledi ve birkaç tanıdığıyla selamlaşıp sohbet etti. Bir kulağı müzikteydi.

Leydi Morgan Bedwyn balo salonunun diğer ucundan ne kadar güzel görünüyorsa, yakından da o kadar güzeldi. Krem rengi teni kusursuzdu, gözleri iri ve kahverengiydi ve koyu renk kirpiklerle cömertçe saçaklanmıştı. Onun kasıtlı olarak bol keseden yaptığı iltifatlara verdiği tepki karşısında oldukça eğlenmişti. Kadın ona bıkkın bir dul gibi bakmıştı. Görünüşe göre, adamın beklediği gibi aptal bir kız değildi.

O boş, kibirli bakış Bedwyn'e özgü bir yetenek olmalıydı. Bewcastle bu konuda ustaydı. Gervase adamı en son gördüğünde bu bakışlara maruz kalmıştı. Leydi Morgan Bedwyn'in yüzündeki ifade gurur, kibir, kendini beğenmişlik, küstahlık çağırıyordu; Gervase'in kararlılığını sertleştiren bütün bu karakter özellikleri.

Sonunda müzik sona erdi ve yerini balo salonunun yönünden gelen daha yüksek sesli bir konuşma vızıltısına bıraktı. Gidip ortağını alma vakti gelmişti. Bewcastle'ın *kız kardeşi*.

Balo salonundaki gürültü ve neşe, hepsinin -özellikle de subayların- bir savaşı eli kulağında olduğu için burada bulundukları gerçeğini yalanlıyor gibiydi. Ama belki de herkesi anın tadını sonuna kadar çıkarmaya iten şey böyle bir felaketin gerçekleşme ihtimaliydi. Bu an belki de birçoğunun

hiç sahip olmadım.

Kalabalığın içinde partnerini buldu ve ona doğru ilerledi. Başını eğerek refakatçisi Leydi Caddick'i selamladı ve onun önünde eğildi.

"Leydi Morgan," dedi, "bu benim takımım, sanırım?"

Başını asilce salladı. O ve yanındaki altın saçlı genç bayanın etrafı, hepsi de ona üstü örtülü bir düşmanlıkla bakan genç subaylarla çevriliydi.

"Bu bir vals," dedi diğer genç bayan. "Adımları biliyor musunuz, Lord Rosthorn?"

"Gerçekten de öyle," diye güvence verdi ona. "Yakın zamanda Viyana'da birkaç ay geçirdim. Orada vals çok moda."

"Rosamond!" Leydi Caddick, belki de kızın kendisine resmen takdim edilmeden konuşmuş olmasından dolayı sakın bir sesle, "Rosamond," dedi. Ama yaşlı kadının uzun saçlarının tüyleri nezaketle ona doğru eğildi. "Leydi Morgan ile vals yapabilirsiniz, Lord Rosthorn. Kendisine Almack'ın patroniçeleri tarafından onay verildi."

Bir kolunu Leydi Morgan'a uzattı ve Leydi Morgan elini hafifçe Morgan'ın koluna koydu; beyaz bir eldivenle kaplı, ince, uzun parmaklı bir eldi bu.

"Almack'ın patroniçelerinin onay işareti," dedi ve onu götürürken kaşlarını kaldırdı. "Bunun bir önemi var mı?"

"Her şey son derece sıkıcı," dedi ona yine bezgin bir dul kadını hatırlatan bir bakışla. "Bir hanımefendinin Londra'daki bir balo salonunda onların izni olmadan vals yapmasına izin verilmez."

"Gerçekten mi?" dedi. "Neden?"

"Birçok insan valsini onaylamıyor," dedi. "Hızlı olduğu düşünülüyor."

"Hızlı mı?" diye sordu, başını onunkine

yaklaştırarak. "Uygunsuz anlamında," dedi

küçümseyerek.

Sırıttı. "Ah, anlıyorum," dedi. Ve o da anladı. Eski güzel İngiltere. Hiç değişmemişti. Her zamanki gibi tutucuydu.

"Evde dans ustam ve kardeşlerimle binlerce kez dans etmiştim," dedi ona. "Ama kendi mezuniyet balomda dans etmeme izin verilmedi!"

"Tıpkı bir çocukmuşsun gibi!" dedi, şok olmuş görünüyordu.

"Kesinlikle!" Ama dans pistinde yerlerini alıp müziğin başlamasını beklerken onun gözlerinin içine şüpheyile baktı.

Tanrım, ama o çok güzeldi!

"Sen İngiliz casusu musun?" diye sordu ona.

Bu ani konu değişikliği karşısında kaşlarını kaldırdı.

"Bu yönde bir söylenti var," dedi. "Uzun zamandır İngiltere'den uzaktasınız. Belki de İngiliz hükümeti için istihbarat görevlerinde bulunduğunuz düşünülüyor."

"Ne yazık ki o kadar romantik değilim," dedi. "Dokuz yıldır İngiltere'den uzaktayım çünkü babam tarafından oradan sürgün edildim."

"Gerçekten mi?" dedi.

"Bir kadınla ilgiliydi," dedi gülümseyerek, "ve paha biçilmez bir mücevherin çalınmasıyla."

"Hangisini çaldınız?"

"Ki ben çalmadım," dedi. "Ama tüm suçlanan ve hüküm giyen hırsızlar aynı şeyi söylemiyor mu?"

Kemerli kaşlarının altından bir süre ona baktı. "Bir casus olmadığınız için üzgünüm," dedi. "Yine de askeri durumla ilgili sorularıma cevap vermek istemeyeceğinizi tahmin ediyorum." Başını orkestra kürsüsüne doğru çevirdi - müzik nihayet başlıyordu.

Sağ elini kadının belinin arkasına koydu -o kadar inceydi ki neredeyse iki eliyle belini kavrayabilirdi- ve kadının sağ elini sol elinin içine aldı. Serbest eli adamın omzunda durdu.

Çok gençti. Ve son derece güzeldi. Ve

Bewcastle'ın kız kardeşi.

Dans etmek onun en iyi olduğu şeylerden biriydi. Minuet ve quadrille'in zarif figürlerini, kır danslarının güçlü inceliklerini ve valsın katıksız erotik heyecanını her zaman sevmiştir. Belki de İngilizler çok genç yaştaki çocuklarını bu dansın baştan çıkarıcı cazibesinden korumakla akıllılık etmişlerdi.

Onu dansa götürdü, dans bilgisini ve bir ipucunu takip etme yeteneğini test ederken küçük, dikkatli adımlarla vals yaptı ve döndü. Çok iyi eğitilmişti. Ama onda hassasiyet ve doğruluktan daha fazlası vardı. Etraflarındaki herkes gibi sakın bir şekilde dans ettikleri o ilk dakikada bile bunu hissedebiliyordu.

Kadın sohbet etmek için başka bir eğilim göstermedi ve adam da bunu hissetmedi. Yumuşak, çiçeksi bir sabun ya da kolonya kokuyordu, belki de menekşe? Adamın kollarında kendini çok genç, çok ince hissediyordu. Hafif, sıcak ve esnekti ve terliklerinin kendi ayakkabılarından sadece birkaç santim ötede yerde hareket ettiğini hissedebiliyordu.

"İngilizler böyle mi vals yapıyor?" diye sordu ona.

"Evet." Başını kaldırıp ona baktı. "Herkes böyle vals yapmıyor mu?"

"Sana Viyana'da nasıl yapıldığını göstereyim mi, tatlım?" diye sordu.

Gözleri irileşti, ama soruya mı yoksa onun Fransızca sevgi sözcüğünü kullanmasına mı tepki verdiğini söylemedi.

Daha uzun adımlarla ve daha geniş bir salınımla onu bir köşede döndürdü ve o da onu takip etti. Hatta ondan küçük, ışıltılı bir gülümseme bile aldı.

Vals hiçbir zaman ağır aksak, mekanik bir olay olarak tasarlanmamıştı, herkes yavaşça ve birbiriyle mükemmel bir zamanda dönüyordu. Şimdi kesinlikle dans edilmesi gerektiği gibi dans ediyordu, gözleri ve zihni partnerine odaklanmıştı, kulakları müziği getiriyor ve melodisini ve ritmini vücudunun her hücresine döküyordu, ayakları bu ritmi

Hareket.

Erkeğin dikkatini partnerine, partnerininkini de ona odaklamak için tasarlanmış şehvetli bir danstı. Başka bir tür dansı, daha samimi bir dansı düşünmelerini sağlamak içindi.

İngilizlerin vals hakkında kuşkuları olmasına şaşmamalı.

Mumların ışığı başının üzerinde dönen bir parlaklık şeridi haline gelene kadar onu döndürdü ve daha yavaş dönen çiftlerin arasına ustalıkla sokup çıkardı, her adımda onunla birlikte kaldığını, bir adımı kaçırmaktan, bir dans arkadaşıyla çarpışmaktan ya da dengesini kaybetmekten bir an bile korkmadığını memnuniyetle fark etti. Subayların parlak üniformaları, hanımların daha soluk pastel balo elbiseleri, hepsi bir renk melodisine dönüşmüştü.

Setin ilk valsı sona erdiğinde gözleri parlıyor, hafifçe kızarıyor ve biraz da nefessiz kalıyordu. Ve eskisinden daha da güzeldi.

"Oh," diye haykırdı, "Viyana'da nasıl yapıldığını seviyorum!"

Başını onunkine yaklaştırdı. "Sence Almack'ın patroniçeleri bunu onaylar mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi ve sonra güldü.

Müzik tekrar başladı. Ama bu sefer daha yavaş, daha yumuşak bir melodiydi.

Daha önce olduğu gibi kalabalığın içinde vals yaptı, adımlarının uzunluğunu değiştirdi, birkaç küçük adım attı ve sonra sırtına ve boynuna bir kavis çizen geniş, süpürücü girdaplara geçti. Müziği bedeniyle hissetti, onunla birlikte hareket etti, ona meydan okudu, onunla özgürleşti, onun büyüsünü hissetti. Ve kadın da onunla birlikte, gözleri çoğu zaman onunkilerin üzerinde, hatasız bir şekilde hareket etti. Kuralların izin verdiği yerler dışında hiçbir yere dokunmamalarına rağmen, onu kuralların gerektirdiğinden biraz daha yakın tuttu.

Müzik tekrar sona ererken yüksek sesle iç çekti.

"Valsin böyle bir şey olduğunu bilmiyordum-" dedi ama adamın omzundan kaldırdığı eli, cümleyi tamamlamak için uygun bir kelime bulamadığını gösteriyordu.

"Romantik mi?" diye sordu. Dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Erotik mi?"

"Keyifli," dedi ve sonra kaşlarını çatarak ona eski kibarlığıyla baktı. "Bu çok uygun bir kelime seçimi değildi! Ve neden bana *chérie* dediniz?"

"Kıtada dokuz yıl geçirdim," dedi, "çoğu zaman Fransızca konuştum. Annem de Fransız."

"O yılları İngiltere'de geçirmiş olsaydın bana *canım* ya da *sevgilim* der miydin?" diye sordu. "Ya da annen İngiliz olsaydı?"

"Muhtemelen hayır." Onun gözlerinin içine gülümsedi. "Hayatım boyunca İngiliz duyarlılıkları ve İngiliz çekingenlikleriyle yaşadım. Ne kadar sıkıcı olurdu. Annem Fransız olduğu için minnettarım, canım."

"Bana böyle hitap etmemelisin," dedi. "Ben buna izin vermedim. Ben İngiliz, görüyorsunuz, bir İngiliz kadınının tüm hassasiyetleri ve çekingenlikleriyle -ve donukluk."

Onun, Bewcastle'ın kız kardeşi gibi olduğunu düşünüyordu. Ancak aristokratın altındaki asiye, kozasından kurtulmaya hevesli kelebeği fark etmişti. Ve genç dış görünüşünün ardındaki, kesinlikle ateşli bir tutkuya sahip olan kadını.

"Sana bir an bile inanmıyorum," dedi ona usulca, gözlerinin içine gülümseyerek. "Ama sana *chérie* diyemeyeceksem, başka ne olabilir ki? Morgan bir hanımefendi için nasıl bir isimdir?"

"Bu annemin seçimiydi," dedi. "Hepimizin, kız kardeşimin ve erkek kardeşlerimin alışılmadık isimleri var. Ama benimki o kadar da tuhaf değil. Arthur efsanesindeki Morgan'ı duymadınız mı? O bir kadındı."

"Ve bir büyücü," dedi. "İsminiz de çok uygun o zaman." "Saçmalama," dedi hızlıca. "Ayrıca, ben sizin için Morgan değilim, değil mi Lordum? Rosthorn? Ben *Leydi* Morgan."

Gülümsemesi kahkahaya dönüşürken setin son valsini için müzik yeniden başladı.

"Ah," dedi parlayarak, "yine canlı bir melodi. Dans etmek çoğu zaman çok

Lord Rosthorn, sizce de sıkıcı değil mi?"

"İngiliz usulü dans eden biri olarak sizinle aynı fikirdeyim," dedi. "Ama Viyana usulü daha ... şey, ilginç, aynı fikirde değil misiniz?"

"Durakladığınızda, o diğer kelimeyi düşünmemi istediniz, değil mi?" dedi. "Sanırım Lord Rosthorn, benimle oldukça çirkin bir şekilde flört ediyorsunuz. Ama dikkat edin, görüldüğüm kadar saf değilim. Evet, daha *ilginç* olduğu için Viyana usulü vals yapalım." Kadın ona gülümsedi.

Bir yaz gününün tüm güneş ışığı ve tüm sıcaklığı bu gülümsemenin içindeydi ve onun kendisiyle oyun oynadığını ya da onun oyunu olduğunu düşündüğünü fark etti. Kız beklediğinden çok daha ilginçti. Hatta değerli bir düşman bile olabilirdi.

Öyle umuyordu.

"Beni ikna ettin, *chérie*," diyerek onu dansın içine çekti ve gülümseyen gözlerini kendi gözleriyle tuttu. "Bu *erotik* dansı gerçekleştireceğiz."

Yanakları kızarmıştı. Ama gözlerini ondan kaçırmadığını fark etti. O da ona yavaşça gülümsedi.

BRÜKSEL'E GELEN İNGİLİZ ZİYARETÇİLERİN NEREDEYSE TAMAMI Schendelbeke köyüne ve Dender Nehri üzerindeki geçici köprüden geçerek Grammont yakınlarındaki nehir kıyısında Wellington Dükü'nün İngiliz süvarilerini denetlediği yere vardılar. Prusyalı mareşal von Blücher de oradaydı.

Böyle bir gösteri için pitoresk bir ortamdı. Ve saf bir gösteriydi de. Önce süvariler teftiş için hareketsiz durdular; Rosamond, Caddick Kontu ve Kontesi'yle birlikte açık bir barouche'da oturan Morgan, ne binlerce adamın ne de altlarındaki binlerce atın tek bir kasını bile oynatmadığına yemin edebilirdi. Sonra komutanları Lord Uxbridge, süvarileri dükün önünden geçirdi ve birbirleriyle o kadar mükemmel bir uyum içinde hareket ediyorlardı ki, bütün kuvvet tek bir birlik gibiydi.

"Nasıl olur da normal bir kadın subayların her birine aşık olmaz?" Rosamond gülerek sordu, ama annesinin duymaması için soruyu fısıldadı. Morgan bazen arkadaşının coşkularını biraz aptalca bulurdu, ama bu kez gerçekten haklıydı. Morgan bu geziyi dünyada hiçbir şey için kaçırmazdı. Hâlâ Londra'da olsaydı, muhtemelen Rochester Teyze'yle öğleden sonraları sıkıcı telefon görüşmeleri yapıyor olurdu. Öte yandan, kısa bir süre önce Caddick Kontu'nu, askeri disiplinin gerekliliğinin insanın bireysellik hakkından daha ağır basıp basmayacağı konusunda bir tartışmaya çekmeye çalıştığında, hanımların boş bakışlarına ve Kont'un sadece homurdanmasına maruz kalmıştı.

Hayat Muhafızları da geçit töreninin bir parçasıydı ve tüm kırmızı renkleriyle, kusursuz bir ihtişamla donatılmışlardı. Yüzbaşı Lord Gordon'a göre tüm Avrupa'nın en iyileri olan muhteşem ve mükemmel eğitilmiş atlara binmişlerdi. Şimdi o da onların arasındaydı. Her zamanki arkadaş grubunun bir parçası olan diğer birçok genç subay da onların arasındaydı.

Rosamond'un yüksek sesle tahmin ettiğine göre, işler İngiliz süvarilerinin dörtlü savaşa girmek zorunda kalacağı bir noktaya gelirse, Fransız süvarileri kesinlikle onlara bir göz atacak ve büyük bir panik içinde topuklarının üzerine atlayacaklardı. Fransız piyadeleri kaçamayacak kadar dehşete kapılacaklardı. İşler o noktaya varacak değildi elbette.

Morgan her iki konuda da o kadar emin değildi. Alleyne daha bir gün önce onu durumun oldukça kötü görünmeye başladığı ve Caddick'lerin yakında İngiltere'ye dönmeye karar vermelerinin muhtemel olduğu konusunda uyarılmıştı. Ve elbette, diye düşündü, yıllar süren savaşlar Avrupa'daki herkese Napoléon Bonaparte'ı ve onun için her zaman büyük bir cesaretle savaşmış olan Fransız askerlerini küçümsemenin aptallık olacağını öğretmiş olmalıydı. Elbette İngilizlerin çoğu, bir İngiliz dışında herhangi birinin cesaret gösterebileceğini kabul etmek istemiyordu.

Düşüncelerini kendine sakladı.

Tören bittikten sonra Yüzbaşı Lord Gordon ve diğer bazı subaylar kont ve kontese saygılarını sunmak ve genç hanımlarla sohbet etmek için barouche'a doğru at sürdüler. Morgan bu öğleden sonraki görsel gösterinin bir sirk gösterisi olmadığını farkındaydı. Bu, savaşa hazırlanan -öldüren ve öldürülen- gerçek insanların gerçeğiydi. Şemsiyesini başının üzerinde döndürdü ve her birine sırayla baktı. Tüm bu erkek canlılığını böylesine umutsuz bir mücadele içinde hayal etmek zordu.

"Wellington Dükü endişeyle daha fazla yabancı askerin gelmesini bekliyor," diye açıklıyordu Lord Gordon, atını Morgan'ın oturduğu kapının yanına doğru manevra yaptırarak. "Ve Yarımada'da onunla birlikte savaşan tecrübeli birliklerin geri kalanının, Fransızlar bize burada saldıracak kadar aptal olurlarsa onları geri püskürtmek için Amerika'dan yeterince çabuk gelmemesinden korktuğu söyleniyor. Ancak şu anda süvarilerimizin tek başına bu görevi kolaylıkla yerine getirebilecek kadar güçlü ve vahşi olduğu açık."

Sırıtan memur arkadaşlarından bir tezahürat geldi.

"İncelemeyi izledikten sonra siz de aynı fikirde değil misiniz Leydi Morgan?" diye sordu.

Morgan bir savaşı kazanan ya da kaybedenin her zaman piyadeler olduğunu çok iyi biliyordu -herkesin bilmesi gerekirdi-.

"Gerçekten de çok heybetli görünüyordunuz," dedi ona.

"Özellikle de Yaşam Muhafızları?" diye sordu ona. "Herkes bilir ki, biz tabiri caizse en iyisiyiz, bütün yüksek rütbeli İngilizler Muhafızları seçer, tabii ailelerinin gücü yetiyorsa ve en iyi atlar da bizde. Diğer süvari birliklerinin, tüm piyade ve topçu alaylarının bize nasıl gıpta ve hayranlıkla baktığını fark ettiniz mi? Özellikle de yeşil ceketlilerin?"

Arkadaşları yine neşelenip gülüştüler, Leydi Caddick de memnuniyetle gülümsedi. Rosamond, arabanın yanına kadar gelmiş olan Binbaşı Franks ile özel bir konuşma yapıyordu.

Morgan onların, kriket oyununda rakip okulu yeneceklerini tahmin eden bir grup okul çocuğu gibi rahatsız edici bir şekilde görünmemelerini diledi. Bu kadar tecrübesiz birliklerin ateş altında nasıl bir performans göstereceklerini merak etmekten kendini alamıyordu. Lord Gordon'un sözünü ettiği yeşil ceketlilerin çoğu tüfekçiydi ve çoğu Yarımada'da savaşmış, tecrübeli, savaşta sertleşmiş birliklerdi. Birçoğunun görünüşü biraz pejmürdeydi ama Morgan diğer askerlerin onlardan büyük bir saygıyla söz ettiklerini fark etmişti.

"Yaşam Muhafızları özellikle muhteşem görünüyordu," diye kabul etti.

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Korkmanıza gerek yok, Leydi Morgan," dedi. "Çünkü

Bir kere, akli başında hiçbir Fransız, kaçınılması mümkünse Bonaparte için tekrar savaşmayacaktır. Diğer bir husus, Brüksel'in etrafı Müttefik birliklerimiz tarafından aşılmaz bir koruma kalesiyle çevrilmiş durumda. Ve bir diğeri, eğer her şey başarısız olursa, Yaşam Muhafızları kesinlikle başarısız olmayacaktır. Zarar görmekten tamamen güvendesiniz."

Bir başka iyi huylu tezahürat daha vardı.

"Kendimi tehdit altında hissetmiyorum," diye güvence verdi.

Leydi Caddick ona, "Sizi temin ederim ki, bir tehlike olsaydı sizi burada, Brüksel'de tutmazdık, Leydi Morgan," dedi, "buraya gelmeden önce kardeşiniz Dük'e de söylediğim gibi."

"Bir bakıma," dedi Lord Gordon çocuksu bir hevesle, tüm dikkati hâlâ Morgan'ın üzerindeydi, "Bonaparte'ın Brüksel'in kapı eşiğine hiç yaklaşamayacak olmasına üzüliyorum. Ona genel olarak İngiliz süvarileri, özel olarak da İngiliz Can Muhafızları hakkında bir iki şey gösterecek bir savaştan daha çok istediğim bir şey olamazdı. Eğer Wellington İspanya'da bizimle birlikte olsaydı, Fransızları Fransa'ya geri püskürtmesi bu kadar uzun sürmezdi."

"Belki de değil," dedi Morgan. "Ama artık buradasınız."

Kendini kesinlikle öfkeli hissediyordu. Daha geçen yıla kadar kardeşi Aidan bir süvari subayıydı. Portekiz ve İspanya'dan geçerek Fransa'ya ulaşmış, Yarımada Savaşları'nda Wellington'ın kuvvetleriyle her adımda savaşmıştı. Onun kendi alayının, hatta sadece süvarilerin savaşı kazandığını iddia ettiğini hiç duymamıştı. Her zaman savaşan tüm askeri güçlerden - süvari, piyade, topçu, İngiliz ve müttefik- saygıyla söz etmişti. Fransızlardan bile saygıyla söz ederdi. Ama tabii ki Aidan daha yaşlı ve daha tecrübeliydi.

Morgan'ın düşünceleri, gözleri kısa bir mesafe ötede Morgan'ın tanımadığı bir beyefendiyle birlikte at süren Rosthorn Kontu'na takılınca başka yöne kaydı. Kontu hemen tanıdı. Onu Cameron balosundan beri görmemişti ama ne valslerini ne de konuşmalarını unutmuştu. Her ne kadar dürüstlük onu o sırada eğlendiğini itiraf etmeye zorlasa da, bunu onaylamayarak hatırlıyordu. Adam ona kızdığı bir samimiyetle davranmış, yapmamasını söylediği halde ona "*chérie*" diye hitap etmekte ısrar etmişti. Ve oldukça kasıtlı bir şekilde onu şok etmek için yola çıkmış, ona

İngiltere'den sürgün edilişini ve danslarını tanımlamak için o kelimeyi - *erotik*- kullanmıştı. İki kez kullanmıştı. Ve onunla vals yaparken ona biraz fazla yakın durmuş, hatta bir iki kez kulağına usulca konuşmak için başını biraz daha yaklaştırmıştı. Elbette o bir çapkındı ve sanki onun acemi bir kız olduğunu ve bu yüzden ne yapmaya çalıştığını anlayamayacağını düşünerek cazibesini onun üzerinde kullanmıştı.

Balodan sonra kararını vermişti: Eğer adam bir daha ona yaklaşırsa, ona doğrudan kesik atacaktı. Kimsenin dümen suyunda dans etmeyecekti. Ne de olsa o bir Bedwyn'di.

Kont onu görmüştü. Gözleri onunkilerle buluştu ve yüzünde tam olarak gülümseme sayılamayacak, yarı alaycı, yarı eğlenmiş bir ifade belirdi. Tembel gözlerini aydınlatıyor ve ağzının kenarlarını çekiştiriyordu. Morgan gözlerini kaçırarak ilk kişi olmak istemedi. Kaşlarını kaldırarak, Wulfric'in gösterişten vazgeçip karşısındakini bir buz saçağına dönüştürmek istediği zamanki halini taklit etti. Derken Lord Rosthorn atını, diğer arabaların ve atlıların arasından dolambaçlı yollardan geçerek barouche'larına doğru yönlendirmeye başladı.

Botheration!

Subay grubu onun geçmesine izin vermek için ayrıldı, içlerinden birkaçı biraz şaşkın görünüyordu.

"Ah, Leydi Caddick, hanımefendi," dedi gözlerini Morgan'dan son anda ayırarak ve şapkasının kenarına kibarca dokunarak kontese. "Sizinle burada karşılaşmayı umuyordum. Nasılsınız?"

"Lord Rosthorn," dedi Leydi Caddick, tüm sevecenliğiyle. "Eleştiri hoşunuza gitti mi? Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiş, hiç bu kadar gururlanmamıştım. Caddick'i tanıyor musunuz?"

Gerçekten de tanıdık oldukları anlaşılan beyefendiler birbirlerine başlarıyla selam verdiler ve Lord Rosthorn sözlerinin geri kalanını Leydi Caddick'in kendisine yöneltirken, grubun geri kalanı kibarca durup izledi.

Morgan biraz sinirlenmişti. Bir bahaneyle ona haddini bildirmek için can atıyordu.

"Soignés Ormanı'nda bir piknik planlıyorum," dedi Lord Rosthorn, "ve konuk listemi düşünme aşamasındayım."

"Bir *piknik*!" Rosamond, gözlerini Binbaşı Franks'ten ayırıp Morgan'a parlak bir bakış fırlatarak haykırdı.

"Ay ışığında bir piknik," diye ekledi Lord Rosthorn, Rosamond'a içtenlikle gülümseyip dikkatini annesine yöneltmeden önce. "Siz ve Lord Caddick konuklarım arasında olmayı ve kızınızla Leydi Morgan Bedwyn'i de getirmeyi kabul ederseniz çok memnun olurum, hanımefendi."

Rosamond ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Oğlunuzu da," diye ekledi Lord Rosthorn, "ve davete katılmasını istediğiniz diğer Yaşam Muhafızları subaylarını da."

"Çok nazıksınız Lord Rosthorn," dedi Leydi Caddick. "Biz de katılmaktan memnuniyet duyarız, değil mi Caddick?"

Lord Caddick homurdandı.

"Harika!" diye cevap verdi Kont. "Size daha ayrıntılı bilgi verebilecek duruma gelir gelmez Brüksel'de sizi ziyaret etme şerefine nail olacağım, hanımefendi."

Oyalanmadı. Atını döndürdü ve kısa bir mesafe ötedeki arkadaşına kavuşmak için kalabalığın arasından geçirdi. Ama bunu yapmadan önce Morgan'a baktı, onu kibarca selamladı ve sanki eğlenceli bir sırı paylaşıyorlarmış gibi ona yine o yarım gülümsemeyle iltifat etti. Morgan onun kendisine "*chérie*" demesini bekliyordu.

"Pekala!" dedi özellikle kimseye kızgın bir şekilde.

Kendini oldukça sinirli hissetti. Buna nasıl cüret etmişti? Ona tek bir kelime bile söylememişti. Ona yaklaştığında yüzüne bile bakmamıştı. Yine de kıza, pikniğe onun yüzünden davet edildikleri izlenimi verilmişti.

Neyin peşindeydi?

Bu daveti değerlendirmek, bunu yaparken şemsiyesini kayıtsızca döndürmek ve sonra da hiçbir mazeret ileri sürmeden açıkça reddetmek için fırsat bulmayı çok isterdi. Ama hayır. Bunun yerine, isteklerine danışılmayan bir çocuk gibi sessizce oturup dinlemek zorunda kalmıştı.

Pikniği gerçekten onun iyiliği için planladıysa ve o katılmadıysa, bu onun işine gelirdi.

Kısa sohbet boyunca Fransız aksanı oldukça dikkat çekiciydi. Ama o bir İngilizdi, değil mi? Sırf Fransızcanın -ya da Fransız aksanıyla konuşulan İngilizcenin- aşkın dili olduğu söylendiği için aksanını karşı konulmaz bulmasını mı bekliyordu? Bir çapkın en azından yaklaşımında daha incelikli olabilirdi.

Elbette, diye düşündü, zekâsını bir çapkınıninkiyle yarıştırmak günlerini biraz renklendirecekti -günleri gerçekten de oldukça sıkıcı hale gelmişti. Ve Soignés Ormanı'nda ay ışığında piknik yapma fikri kesinlikle cazipti.

"Bu adam kim olduğunu sanıyor?" Lord Gordon sinirli bir ses tonuyla sordu, ellerinden biri arabanın kapısına hızlı hızlı vuruyordu. "Yıllardır İngiltere'ye ayak basmadığı, bunun yerine Kıta'da dolaşıp kötü bir ün kazandığı halde hepimizin unvanından etkilenmemizi bekliyor. Ben de buna inanabilirim. İki akşam önce Cameron balosuna zorla girdi ve ilk vals Leydi Morgan'la yaptı ki bu valsin benim olması gerektiğine karar vermişim."

Rosamond heyecanla Binbaşı Franks'le konuşurken, diğer subaylar kendi aralarında vızıldarken ve Leydi Caddick kocasına bir şeyler söylerken Morgan ona sertçe, "Kimseye set sözü vermedim, Yüzbaşı," diye hatırlattı. "Açılış setinden hemen sonra sizinle tekrar dans etmek uygunsuz olurdu. Rosthorn Kontu bana uygun bir şekilde takdim edildi ve resmi olarak bir dans seti istedi, ben de bu isteği kabul ettim."

"Özür dilerim," dedi aceleyle. "Sadece adamı küstah buluyorum ve eğer siz istemezseniz size zorla ilgi göstermesini istemem. Belki de değilsinizdir."

"Eğer isteksiz olsaydım," dedi, "ona doğrudan pay verirdim, özellikle de gerçekten küstahsa. Ama bir baloda usulüne uygun olarak yapılan bir tanışma konuşmasını kimsenin dikkatini çekmeye *zorlamak* olarak yorumlayamam. Ve bugün davetini çok düzgün ve çok genel bir şekilde annene yaptı."

"Özür dilerim," dedi yine sert bir sesle.

Bu, onunla açıkça tartışmaya en çok yaklaştığı andı. Ama gerçekten, diye düşündü Morgan, çok yorucu olabiliyordu. Ve sahiplenme

Kocası olmayan hiçbir erkekte -hatta kocasında bile- hoş göremeyeceği bir şey, diye karar verdi, düşüncesini değiştirerek.

Ama bak şimdi onu neye kışkırttı, diye düşündü gözlerini Lord Rosthorn'un uzaklaşan figürüne çevirerek. Kendisine biraz kızgın olduğu halde adamı savunuyordu.

Neyin peşindeydi?

BÖLÜM III

Belçika'da Savaş Hazırlıkları Hızla Devam Ediyor. Her gün yeni birlikler, erzak ve toplar getirdi - ama bunların Wellington Dükü'ne asla yetmeyeceği söyleniyordu. Ancak pek çok insan Brüksel'in kendisine yönelik bir tehlike olduğuna inanmıyordu. Çok azı Britanya adalarının güvenliğine geri döndü. Çoğu kendilerini her gün daha büyük bir şevkle sunulan eğlencelere atıyor, kocalarına, kardeşlerine, oğullarına ve sevgililerine mümkün olduğu kadar yakın kalmaya karar veriyordu.

Rosthorn Kontu'nun ev sahipliğinde Soignés Ormanı'nda düzenlenen akşam pikniği, şimdiye kadar düzenlenen tüm eğlencelerden daha popüler oldu. Gönderilen onlarca davetiyeden sadece üç tanesi geri döndü.

Gervase, Leydi Morgan Bedwyn'le tekrar karşılaşmak amacıyla katıldığı askeri geçit töreninde Leydi Caddick'le konuştuğundan sonra, bunun tamamen anlamlı bir fikir olduğunu itiraf etti. Waldane ona gülmüş ve biraz da kötü niyetle, Brüksel'deki bütün ev sahiplerini kışkandıracağını söylemişti -eğer partiye yağmur yağmazsa. Ama Gervase bunu umursamamıştı. Bir ajans tutmuş, hazırlıkların her ayrıntısını, hatta davetli listesinin hazırlanmasını bile bu ajansa havale etmişti; sadece herkesi davet etmeleri talimatını vermiş ve sanki kendisi de bir misafirden fazlası olmayacakmış gibi günlerine devam etmişti.

Belirlenen gün geldiğinde tüm hazırlıklar tamamlanmıştı ve tek endişesi hava durumuydu. Ancak bir sabahtan sonra

Aralıklı sağanak yağışlar ve bulutlu bir öğleden sonra, gökyüzü çay saatinde açılmış ve güneş o andan batana kadar parlamıştı. Tam karanlık çökmeden önce ay doğmuştu ve karanlığın kendisi de tepemizde parıldayan milyonlarca yıldız getirdi. Aynı zamanda ılık ve rüzgârsız bir geceydi.

Şimdi, diye düşündü Gervase alanı incelerken, yer gösterici olarak görev yapan ve yemek servisi ile diğer tüm ayrıntıları bizzat denetleyen ajans başkanını takdir ederken ve ilk konuğun gelmesini beklerken, Leydi Morgan Bedwyn'in uzak kalmak için bir bahane bulmayacağını umsa iyi ederdi.

Adam karnını doyurduktan sonra onu neredeyse görmezden gelip mükemmel bir doğrulukla refakatçisine hitap ettiğinde, neredeyse gözle görülür bir kızgınlıkla sinirlenmişti.

Ve o çok gururlu, kibirli bir genç hanımdı. Baş ağrısı ya da başka hafif bir rahatsızlıkla evde kalarak onu cezalandırmaya karar verebilirdi.

Ama onun sahte bir bahane uydurmayacak kadar gururlu ve meydan okumasıyla yüzleşmeyecek kadar cesur olduğuna bahse girerdi. Bu meydan okumanın *farkına* varmış olmalıydı. Onun aptal bir genç kız olmadığını keşfettiğinde çok sevinmişti.

Yine de, bunun muazzam pahalı bir kumar olduğunu kabul

etti. Tanrı aşkına, Brüksel'deki bütün hostesler kıskanıyor!

MORGAN, üzerinde soluk yeşil bir gece elbisesi vardı.

Ona her nasılsa duruma uygun görünmüştü, açık arabada Rosamond'un yanında oturuyorlardı, sırtları atlara dönüktü, Lord ve Leydi Caddick de onlara dönük oturuyorlardı. Morgan yüzünü, ağaçların yüksek dalları arasından oldukça iyi görünen gökyüzüne kaldırarak, "Böyle bir olay için daha güzel bir akşam olamazdı," diye düşündü.

Rosthorn Kontu, Dender'in yanında sözlü davetini ilettiğinden beri pikniğin büyük ve gösterişli bir eğlence olacağını öğrenmişti. Tanıdığı herkes davet edilmişti. Alleyne bile geliyordu. Bir de

Yüzbaşı Lord Gordon da dahil olmak üzere, tanıdığı çok sayıda subay.

Neredeyse kendisi gelmeyecekti. Caddick'lerle birlikte göndereceği mesajı bile düşünmüştü - elbette gitmeleri için ısrar edecekti. Rosthorn Kontu'na, bir haftadır her gece dışarıda olduğu ve eğlenmekten biraz yorulduğu için bu akşam iyi bir kitapla evde kalmayı tercih ettiğini bildirmelerini isteyecekti. Ama Leydi Caddick elbette böyle bir mesajı asla iletmezdi. Kuşkusuz Morgan'ın başının ağrıdığını ya da buna benzer alçaltıcı bir şey olduğunu söylerdi.

Ayrıca, ondan kaçma fikrini de küçümsüyordu. Gidip onunla yüzleşmenin ve *eğer* bu piknik onu düşünerek düzenlenmişse, o zaman büyük bir hata yaptığını anlamasını sağlamanın çok daha iyi olacağına karar vermişti. Onun bu hovarda ilgisini çok sıkıcı bulduğunu ona gösterecekti.

Daha önce hiç bir çapkınla uğraşmamıştı. Wulfric'in Londra'da onunla oynaşmayı *düşünen* birini korkutup kaçırması için kaşını kaldırması yeterliydi. Rochester Teyze ise büyük, muhteşem tüylü bir yırtıcı kuş gibi geziniyordu.

Morgan kendi kendine, usta bir tırmıkçıyla zekâlarını yarışırma ihtimalinin heyecan verici olduğunu itiraf etti.

"Hava şu anda sıcak," dedi Leydi Caddick, "ama insan daha sonra serinlemeyecek mi diye merak ediyor. Belki de arabayı getirmeliydik, Caddick."

Lord Caddick homurdandı ve Morgan ile Rosamond birbirlerine gülümsediler. İkisi de barouche'u tercih ediyorlardı.

Bir akşam pikniğinde ne oldu? Rosamond'un son birkaç gün içinde defalarca sorduğu bir soruydu bu. Öğleden sonra pikniğine benzer miydi? Battaniyelerin üzerinde oturup tavuk budu ve ıstakoz köftesi yiyip şaraplarını mı yudumlayacaklardı? Sonrasında ormanda gezintiye çıkacaklar mıydı? Ama ağaçların arası çok karanlık olmaz mıydı? Belki de, diye önerdi, karanlık, kişinin seçtiği beyefendiyle birkaç dakikalığına kaybolması için bir bahane sağlayabilirdi.

Morgan kuru bir sesle, böyle bir şey onun başına gelseydi, bu beyefendi hiç kuşkusuz Yüzbaşı Lord Gordon olurdu, diye düşündü. Ya da Rosthorn Kontu.

En azından bu ilginç bir meydan okuma olabilir.

Soignés Ormanı'nın büyük bir katedral gibi olduğuna karar verdi, araba ilerlerken ormanın yemyeşil kokusunu içine çekerek ve tütsüleri düşünerek. Çok az çalılık vardı. Yolun her iki yanında kayın ağaçları, mermer sütunlar gibi pürüzsüz, iri, gümüşü gövdeleri üzerinde yükseliyordu. Dalları, karmaşık bir şekilde işlenmiş bir tavan gibi başlarının üzerinde uzanıyordu. Orman, Gotik bir katedral gibi hayranlık uyandırıyor. İnsan kendini güçlü bir şeyin, gizemli bir şeyin, burada ve şimdi sıradan olanın ötesinde bir şeyin, ruhunu başka bir düzleme yükselten bir şeyin tam ortasında hissediyordu.

Birden Morgan'ın parmakları ormanı ve içindeki ruhu resmetmek için kaşınmaya başladı. Birdenbire son birkaç aydaki yaşamı çok önemsiz göründü. Lindsey Hall civarındaki kırları ve çok değer verdiği sık yalnızlık saatlerini özlemişti.

"Acaba," dedi Rosamond da yukarıya bakarak, "ne yediğimizi görmemizi sağlayacak kadar ay ışığı dalların arasından görünebilecek mi? Belki de orman piknik yapmak için en iyi yer değildir."

Ama Rosthorn Kontu'nun bu olası sorunu düşünüp bir çözüm bulacağına ya da en azından pikniği düzenlemesi için tuttuğu kişinin bunu yapacağına kuşku yoktu. Morgan onun hazırlık için parmağını bile kıpırdatmadığından şüpheliydi. Ve elbette bir konuda oldukça haklıydı. Barouche belirlenen piknik alanına yaklaşırken, ağaçların dalları arasında gökkuşağının her renginden yüzlerce fenerin asılı olduğunu görebiliyorlardı.

Birdenbire ormanın farklı bir büyüğü oldu; insan yapımı, daha insani, daha samimi, daha romantik bir büyü. Morgan'ın az önce içinde kaybolduğu doğal güzellik kadar kendine özgü bir çekiciliği vardı.

"Büyüleyici bir yer," dedi Rosamond, gözleri parlayarak. "Vauxhall Bahçeleri gibi."

Ağaçların arasına küçük masalar yerleştirilmişti; her birine bembeyaz bir örtü serilmiş, ince porselenler, kristal ve gümüşlerle süslenmişti. Her birinin ortasında küçük renkli bir lamba yanıyordu.

Ancak ihtişam sadece görsel değildi.

"Dinleyin!" Morgan bir elini havaya kaldırdı. Araba durup tekerleklerinin gümbürtüsü ve atların nal sesleri kesilince müzik sesi duymaya başladılar. Müzik, yolun biraz gerisinde, ağaçların arasındaki ahşap bir kürsüde oturan küçük bir orkestra tarafından yapılıyordu. Kürsünün altına daha geniş bir ahşap zemin d  enmi ti.

"*Dans* edilecek!" Rosamond, Morgan'ın kolunu sıkıca kavrayarak haykırdı.

Morgan, bunu onun için kim planladıysa, belli ki uzmanca bir i  çıkarmış, diye düşündü. Bu pikni in günlerce, hatta haftalarca konu ulaca ını tahmin ediyordu.

Az önce geçtikleri yol boyunca başka arabalar da yakla ıyordu ve lambaları  nlerini aydınlatmak için yanıyordu. Ancak çok sayıda konuk çoktan gelmişti. Aralarında kırmızı ceketli birkaç subay da vardı.

"Bu," dedi Rosamond inançla, "sezonun şimdiye kadarki en iyi e lencesi olacak."

Arabacı merdivenlerden inip arabanın kapısını a tı ında Morgan, Rosthorn Kontu'nun bir grup konu un arasından sıyrılarak kendilerine doğru geldiğini gördü. Soluk gümüş ve beyaz giysiler içinde çok görkemli görünüyordu. Morgan'ın görebildiği kadarıyla resmi olarak diz pantolonu ve beyaz çoraplar giymişti. Bu ona yakı an bir modaydı; bacakları uzun, kaslı ve iyi  ekilliydi. O tembel gülümsemesiyle gülümsüyor ve gerçekten çok yakışıklı görünüyordu.

Morgan, Leydi Caddick'in inmesine yardım ettikten sonra onun elini kendi elinin içine koydu.

"Burası pastoral bir cennetten çıkmış gibi Lord Rosthorn," dedi. " ok iyi yapılmış. Sizi takdir etmeliyim."

Onu yere bırakırken gözlerinin içi gülüyordu.

" yleyse emeklerim bo a gitmemiş," dedi. Rosamond'a dönmeden önce onun gözlerinin içine baktı.

Ah, diye düşündü, o zaman yanılmamı tı. *Tabii ki* yanılmamı tı.

"Bu gece diğer gecelerden daha fazla e lenmeye kararlıyız.

Mevsimin eğlencesi, lordum," diyordu Rosamond ona. "Öyle değil mi Morgan?"

"Bunu sağlamak için elimden geleni yapacağım," dedi Lord Rosthorn ona. Ama konuşurken Morgan'a bakıyordu.

Adam onları bir masaya götürmek üzereyken, çok üstün görünümlü bir hizmetkârı el sallayarak uzaklaştırdı, Leydi Caddick'e bir kol uzattı ve dördüne orkestraya ve ahşap dans platformuna yakın bir masaya kadar eşlik etti. Oradan tüm piknik alanını net bir şekilde görebileceklerdi; yeşil yapraklı tavanı, hafif engebeli zemini, orman ve toprak kokularıyla solunacak temiz havası olan büyük, sütunlu bir balo salonu gibiydi. Ve renkli lambalar bütüne romantik bir büyü havası katıyordu.

Onları selamladı ama fazla oyalanmadı. Bir garson, elinde bembeyaz bir beze sarılmış şarap şişesiyle aceleyle masalarına doğru ilerliyordu.

Sonraki bir saat boyunca Morgan partisiyle birlikte orada oturdu. Herkes gelip oturduktan sonra, orkestranın çaldığı ve bir tenorun söylediği şarkıları dinlerken, hepsine güzel ve görkemli yiyeceklerden oluşan soğuk bir akşam yemeği ikram edildi. Şarkıcının sesinin güzelliği Morgan'ın gözlerini yaşartmıştı. Daha sonra masalarında birkaç genç subay tarafından ziyaret edildiler ve Lord Caddick kısa bir mesafe ötedeki kayın ağacının altında bir grup erkek tanıdığının yanına gitmek için izin istedi.

Yüzbaşı Lord Gordon ve Binbaşı Franks, Morgan ve Rosamond'u ortak tanıdıklarıyla sohbet etmek üzere piknik alanında birlikte dolaşmaya davet ettiler ve Leydi Cadick, kızının endişeli bakışları karşısında başıyla onayladı.

Orkestra mola vermişti. Lord Gordon, Morgan'a döndüklerinde dansın başlayacağını tahmin etti. Tahta dans pistinin şık bir evde cilalı bir balo salonu pistinin yerini tutamayacağını, orkestranın da Brüksel'de dinledikleri kadar iyi olmadığını düşünüyordu ama Leydi Morgan'ın yine de eğleniyor olmasını umuyordu.

"Son derece," diye teminat verdi ona. "Ağaçların büyüğü ve tüm lambalardan gelen ışık ve renk, düz olmayan orman zemini üzerine döşenmek zorunda kalan ahşap bir dans platformunu ve ideal akustikten daha azıyla mücadele etmek zorunda kalan bir orkestrayı telafi etmekten çok daha fazlası."

"Oh, ama elbette, kesinlikle," diye kabul etti. "Size daha fazla katılamazdım, Leydi Morgan. Sadece zevkinize uygun olmayabileceğinden korkuyordum. Gerçekten de muhteşem bir eğlence."

Ve işte yine Rosthorn Kontu'nun eğlencesini savunmak için kışkırtıldığını düşündü. Aslında, bir ay ışığı pikniğinin yeniliğine rağmen, akşam, sunumundan bu yana neredeyse her akşam olduğu gibi yerleşiyordu. Ama en azından açık havada, gerçekten güzel bir ortamda bulunuyorlardı. İçsel varlığının bir parçası, görgü kurallarının gerektirdiği şekilde gülümseyip sohbet eden ve sanki ormanın sakini, sessiz kalbinden izliyormuş gibi izleyen sosyal benliğinden kendini ayırdı.

Keşke sosyalleşmek yerine burada oturup resim yapıyor olsaydı.

Döndüklerinde Rosthorn Kontu masalarında duruyor, Leydi Caddick ile sohbet ediyordu. Morgan'a gülümsemek için döndü.

"Ah, işte buradasınız," dedi. "Umarım akşam yemeği hoşunuza gitmiştir?"

"Evet, teşekkür ederim," diyerek onu temin etti. Soluk kıyafetlerinin, konuklarının çoğunun giydiği üniformaların parlak renkleriyle nasıl tezat oluşturduğunu fark etti ve tanımlanamaz bir şekilde, en iyi subaylardan bile çok daha erkeksi görüldüğünü düşündü.

"Belki de, Leydi Morgan," dedi, "benimle birlikte bir gezintiye çıkmak istersiniz?"

Sadece o. Rosamond da olmaz.

"Gidebilirsiniz Leydi Morgan," dedi Leydi Caddick nezaketle. "Ama görüş alanımda kalın."

Lord Gordon itiraz edercesine boğazını temizledi, ama eğer onu caydırmak istediye, bu hareketi tam tersi bir etki yarattı elbette. Ayrıca Morgan, Kont'un nasıl bir yol izleyeceğini merak ediyordu. Bütün bunları onun için yaptığından neredeyse emindi. Kadının, gözleri kocaman, göğsü kabarık, böylesine cömert bir bağlılık gösterisine kanacağına *gerçekten* inanıyor muydu?

"Teşekkür ederim," dedi ve onun uzattığı kolu tutarken en sert bakışlarından birini ona yöneltti. "Bu hoşuma giderdi."

Sert, kaslı bir koldu. Adam kızdan neredeyse bir baş daha uzundu,

kendisi de uzun olmasına rağmen fark etti. Lord Gordon'dan daha uzundu. Artık tanıdık gelen alaycı gülümsemesiyle ona bakıyordu; sanki onun bu oyunu fark ettiğini *biliyor* ama yine de kazanabileceğine inanıyordu.

"Ay ışığında bir piknik planlamak oldukça zor olmalı," dedi.

"Pepin acentesinden Mösyö Pepin için olduğunu söyleyebilirim," diye kabul etti. Ama emin olmak istiyorsanız ona sormanız gerekir. Bir iki çetrefilli kararına beni de dahil etmeye çalıştı ama ben ona bu tür sıkıcı yükleri kendi omuzlarına alması için oldukça iyi bir ücret ödediğimi hatırlattım. Doğru mu yaptım? Güvenilir miydi? Sorduğu sorulardan biri - sanırım onun için çok önemliydi - buraya masa mı getirileceği yoksa yere battaniye mi serileceğiydi."

Adamın gözleri şimdi ona gülüyordu.

"Masalar ve sandalyeler battaniyelerden daha rahat," dedi. "Ve biz geldiğimizde çok güzel görünüyorlardı, oldukları gibi resmen kurulmuşlardı."

"Boştaki elini kalbinin üzerine koyarak, "Battaniyelerin lehine konuşsaydın kahrolurdum," dedi.

Kendine rağmen gülümsedi.

"Bir başka soru da," dedi ona, "ay ışığının ve yıldız ışığının ormanın gölgeleri arasından süzülmesine izin verip vermeyeceğimiz -bulutlu bir gece olmayacağını varsayarsak- sadece masalarda lamba olup olmayacağı ya da ağaçlara fenerler asılıp asılmayacağı ve böylece doğanın güzelliklerine müdahale edilip edilmeyeceğiydi. Korkarım ki bu tür çetrefilli konularla uğraşacak felsefi bir zihne sahip değilim. O noktada, ayın başka bir galaksiye gitmesi ya da ormancılardan oluşan bir ordunun ağaçları kesmek için ormana girmesi gibi çok acil durumlar dışında bana bir daha danışılmayacağını açıkça belirttim. Sizce Mösyö Pepin doğru seçimi mi yaptı?"

"Bu şekilde dizilmiş fenerler, böyle bir durumda doğanın güzelliğini artırıyor," dedi. "Onu bozmazlar."

"Aksini söyleseydin yıkılırdım," dedi ona. Kadın kahkahalarla güldü.

Böylesine bariz, teatral bir flört nasıl ciddiye alınabilirdi? Tahminine göre ciddiye almaması gerekiyordu. Ayrıca Rosthorn Kontu'nun beklediğinden biraz daha zeki olduğunu da tahmin etti. Elbette onun neyin peşinde olduğunu anlayacağını fark etmişti ve bu yüzden niyetini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bunun yerine kasıtlı olarak onu güldürüyor ve eğlendiriyordu.

O da eğleniyordu, bu can sıkıntısından daha iyiydi. Ama onun için yaptığı planlara -ne olursa olsun- uyması için yumuşayacağına inanmasa iyi olurdu.

Piknik alanında, Leydi Caddick'in ve onun hareketlerini kontrol etmek isteyen herkesin -örneğin orada bulunan Aleyne'nin- görüş alanı içinde dolaşıyorlardı. Şimdiye kadar konukların çoğu ayağa kalkmış ve birbirlerine karışmışlardı. Kahkahalar ve hareketli sohbetler Lord Rosthorn'un pikniğinin büyük bir başarıya ulaştığını ilan ediyordu.

Morgan onun bir süre sonra Leydi Caddick'in masasına döneceğini ve dans başlayana kadar bekleyeceğini umuyordu. Ama Kont'un ondan ayrılmak için acelesi yoktu. Elini kolunun kıvrımına sıkıştırmış, misafirlerinin arasında dolaşmaya başlamış, çoğuyla kısa selamlaşmalar yapmış, birkaçıyla da uzun uzun sohbet etmişti.

Morgan neredeyse herkesle tanışıyordu ve bu yüzden oldukça rahattı. Ama adamın kolunu oldukça sıkı bir şekilde kendi tarafına bastırıldığını fark etti, öyle ki istese bile dikkat çekmeden kolunu kurtaramazdı. Adamın onu yanında tutmak gibi bir niyeti vardı; sanki o gecenin ev sahibesi ya da onur konuğuymuş gibi. Sanki yerleşik bir çiftmişler gibi. Onu böylesine uzun süreli ve belirgin bir ilgi için ayırması gerçekten de pek uygun değildi. Yarın onlardan bir çift olarak bahsedilip bahsedilmeyeceğini merak ediyordu -Yüzbaşı Lord Gordon'la neredeyse nişanlı olan Leydi Morgan Bedwyn ve gizemli, hovarda Rosthorn Kontu. Spekülasyonlara ve çirkin dedikodulara konu olmak için çok az şey yeterliydi, elbette o da bunun farkındaydı.

Ama en azından bir süre için onun oyununu oynamak onu eğlendirdi. Masasına döndüğünde onu sadece Leydi Caddick, Rosamond ve subaylar bekliyordu.

Belki biraz daha tehlikeli bir şey bekliyordu ama akşam henüz bitmemişti.

O bunları düşünürken bile, adam başını onunkine yaklaştırdı ve sadece onun duyacağı şekilde konuştu.

"Sohbetin gürültüsü ve kalabalığın baskısı kayda değer, değil mi?" dedi, parmaklarını kolundaki elinin arkasına dokundurarak. "Belki de acenteye herkesi ve köpeğini davet etmemelerini söylemek için kendimi yeterince zorlamalıyım. Nefes almak ve en azından daha büyük bir yalnızlık yanılsaması hissetmek için daha fazla alan ve daha fazla oda bulmak çok hoş olurdu, değil mi?"

"Sanırım, Lord Rosthorn," dedi ona yan gözle bakarak, "sayıca çok olanın güvende olduğu çok doğru bir sözdür."

Derin bir şok geçirmiş gibi geri çekildi. "Uygunsuz bir şey önerdiğimi mi düşündünüz?" diye sordu ona. "Benim centilmenlik duygularımı yaraladınız. Ben sadece Mösyö Pepin'in misafirlerim gelmeden kısa bir süre önce *bana* gösterdiği şeyi size göstermek istemiştim. Son derece zekice bir şey. Size göstermeme izin verin. Refakatçinizin kartal gözetiminden bir an bile dışarı adım atmayacaksınız."

Morgan bir bakışta Leydi Caddick'in, kızına şen şakrak davranan bir subay kalabalığının ortasında olduğunu gördü. Leydi Caddick'in Morgan'ın varlığını unutmuş olması çok muhtemel görünüyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Göster bana."

O ana kadar ona fenerler piknik alanının etrafına kaba bir daire şeklinde dizilmiş gibi gelmişti. Ama Lord Rosthorn'un işaret ettiği birkaç yerde, çembere teğet geçen dolambaçlı caddelerin daha fazla fenerle oluşturulduğunu görebiliyordu; ağaçların arasında karanlığa gömülmeden ve kaybolma riski olmadan dolaşılacak yerler. Her ışıklı cadde sonunda ana piknik alanına geri dönüyordu.

"Bu harika değil mi?" diye sordu, gözlerinde alaycı bir parıltıyla. "Keşke bu partinin planlanmasında aktif bir rol alsaydım da bu partiden kendime pay çıkarabilseydim -birlikte yarı-özel olmak isteyenler için yarı-özel yollar."

Morgan onu bu yollardan birine yönlendireceği sırada durakladı.

"Gerçekten de harika," diye kabul etti. "Ama daha uzağa gitmeme gerek yok. Her şeyin ne kadar zekice tasarlandığını buradan çok iyi görebiliyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Seni kaçırmaya çalışmamdan mı korkuyorsun, tatlım?" diye sordu ona. "Kendi konuklarımdan oluşan gerçek bir sürünün gözleri önünde mi? Bu merkezi alanın her noktası caddelerden görülebiliyor, tabii ki bunlar gerçek caddeler değil, sadece ağaçların arasından geçen dolambaçlı yollar. Ve gördünüz mü? Daha dans başlamadan önce bile diğer çiftler bu sessiz yürüyüş yollarını kendileri için keşfettiler. İzin verin size göstereyim."

Fransız aksanı daha da belirginleşmişti. Ve ona yine "*chérie*" demişti. Adamın, oyununun bir sonraki, daha tehlikeli aşamasına geçtiğini fark etti. Neden onu seçtiğini kısaca merak etti. Çok ama çok zengin olduğu için belki de? Çapkınlar böyle bir neden olmadan gençleri etkilemeleriyle ünlü değillerdi, değil mi?

"Ama zaten sahipsin," diye güvence verdi ona, kasıtlı olarak iri, masum gözlerle bakarak.

"Ah," dedi, "benim büyük, kötü bir kurt olduğumdan korkuyorsunuz. Özür dilerim, Leydi Morgan Bedwyn. Benden korkan genç bir hanımefendiye ilgi göstermek istemezdim."

Elbette bu işe yaradı. İpte sallanan bir kukla gibi oynatıldığını çok iyi bilmesine rağmen, adamın kendisinden beklediği tepkiyi verdi. Öfkelendi.

"*Korkuyor musun?*" Parmakları bir bileğinden sarkan yelpazeyi buldu, kavrayıp açtı ve onunla yüzünü şiddetle yelpazeledi. "*Sizden* mi korkuyorum Lord Rosthorn? Belki de bir Bedwyn olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsunuz. Biz kimseden korkmayız, sizi temin ederim. Yolu gösterin."

Fenerlerle çevrili caddelerden birine adım attıklarında ve hemen mahremiyet ve inziva yanılsamasına kapıldıklarında ona sıırttı ve gözlerinde takdir okudu.

"Sonunda," dedi, "tam da en başından beri hayal ettiğim şekilde gecenin tadını çıkarmaya başladım."

"Benimle mi?" Yüzünü tekrar yelpazeledi ve ona baktı, yüz ifadesi

Kibirli, hatta küçümseyici. "*Benimle* eğlenmeyi mi hayal ettin?"

"Seninle, *chérie*," dedi, sesi alçaktı.

"*Bütün* bunlar benim için miydi?" diye sordu ona. "Bütün bu akşam?" "Seni eğlendirebileceğini düşündüm," dedi adam.

Yürümeyi bıraktı ve yelpazesini tekrar bileğinden sarkıtmak üzere kapatıp bıraktı.

"Neden?" diye sordu ona.

"Bunun seni eğlendireceğine neden inandım?" diye sordu. "Çünkü sen gençsin, tatlım ve gençler piknikten, ay ışığından ve müzikten hoşlanırlar. Öyle değil mi?"

"Demek istediğim," dedi soğuk bir sesle, "neden ben, Lord Rosthorn? Size tamamen yabancıyken neden benim için bu kadar savurgan bir şey yaptınız? Bu yaptığınız çok küstahça!"

"Ah, *mais non*," dedi, "pek de yabancı sayılmaz. Uygun bir şekilde takdim edildik. Birlikte vals yaptık."

"Ama bir tanışma ve bir dansın gücüyle bu kadar ayrıntılı bir şey mi?" dedi, bir kolunu piknik alanına doğru buyurgan bir şekilde sallayarak. "Sanırım Lord Rosthorn, cilveleşmek için beni seçtiniz. Niyetinizin onurlu olmadığına inanıyorum."

"Şerefli." Yumuşak bir şekilde güldü. "Diz çöküp kontesim olman için sana yalvaracak değilim, eğer kastettiğin buysa, *canım*." Bir fenerin sallanan ışığı gözlerindeki kahkahayı yakaladı. "Ama Cameron balosunda bana öyle geldi ki, sizde benzer bir ruh tanıdım, toplumun sınırlarının tikanıklığına karşı çıkan ve özgürlük ve macera özlemi çeken bir ruh. Yanılıyor muydum?"

"Özgürlüğe ve maceraya duyduğum her özlem beni mutlaka *sizinle* flört etmeye mi sürüklemeli Lord Rosthorn?" diye sordu ona küçümseyerek. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz."

"Öyle mi?" Başını bir yana eğdi ve onu yakından inceledi.

"Ne planladın?" diye sordu. "Beni buraya getirmek için olağanüstü çaba sarf ettiniz. Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsun? Bir öpücük çalmayı mı? Beni *baştan çıkarmayı* mı?" Kaşlarını kaldırdı. Tersine, bundan büyük keyif aldığını fark etti. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"*Baştan çıkarmak mı?*" Bir elini kalbine götürdü ve ölümcül bir şaşkınlıkla baktı. "Niyetim seni neredeyse herkesin gözü önünde baştan çıkarmak olsaydı, bir alay dolusu asker de dahil olmak üzere bu kadar insanı buraya getirir miydin, canım? Pikniğimi bu ağaçlardan birine asılarak ya da bir düzine kılıç tarafından ezilerek muhteşem bir şekilde sonlandırabilirim."

"Ama bir öpücük çalmayı planladığını inkâr edemezsin, değil mi?" diye sordu. Ona biraz daha yaklaştı.

"Geçmiş zaman kullanmanıza itiraz ediyorum," dedi ona.

Bedwyn'lerin en küçüğü olmak -hem de en küçüğü ve üstelik kadın olmak- herhangi bir aile tartışmasında onu her zaman büyük bir dezavantaja sokmuştu. Ama iyi öğrendiği bir taktik varsa o da en iyi savunmanın sıklıkla hücum etmek olduğuydu. Ve sürpriz.

"O zaman size önerim, Lord Rosthorn," dedi sertçe, "kendi itirafınıza göre piknik alanının her yerinden görülebilen bu caddeden çıkıp ormanın içine girelim. Yoksa beni öperken görülmek mi istersiniz? -Ya da buna teşebbüs etmek?"

Dudaklarını büzdü ve gözleri neşeyle dans etti. Ona kibar bir selam verdi ve kolunu uzattı.

"Gece ormanı ile piknik alanı arasındaki zıtlığı görmek istiyorum tabii ki," dedi adam onları fenerlerle işaretlenmiş caddeden uzaklaştırırken. "Ham haliyle doğa ve insan etkileşimiyle doğa arasında."

"Ah," dedi, "yani bu sadece bir doğa yürüyüşü, öyle mi?"

"Dönmeden önce beni öpmenize izin verebilirim Lord Rosthorn," dedi dikkatli bir küçümsemeyle, "ya da vermeyebilirim. Eğer veririm, bu çalıntı bir öpücük değil, verdiğim ya da esirgemediğim bir öpücük olacak."

Başını geriye attı ve kahkahalarla güldü.

"O zaman ikinci ve üçüncüyü çalacağımın korkmuyor musun, tatlım?" diye sordu ona.

"Hayır." Çoktan ışık ve ses, ormana odaklanabileceği kadar azalmıştı. Yürümeyi bıraktı ve yukarı baktı. "Sana izin vermeyeceğim. Muhtemelen bir tanesine bile izin vermeyeceğim."

"Belki de kimse sana benim ünümden bahsetmemiştir," dedi ve durup kızın kolunu bırakarak kayıtsızca bir ağaç gövdesine yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Belki de tehlikeliyimdir, *chérie*. Belki de benden korkmalısın."

"Ne kadar aptalca konuşuyorsun," dedi ona. "Eğer bana gerçekten zarar vermek isteseydin, kötü geçmişin hakkında çok sessiz kalır ve başka bir yerde duymamış olmamı umardın." Yine de kendi kendine itiraf etmek zorundaydı ki, adamın durduğu *yerde* -kendisinden başka kimsenin olmadığı karanlık ormanda- gerçekten de çok tehlikeli görünüyordu.

Kıkırdadı.

"Bu akşamki doğa çalışmasının özel konusu ne olacak?" diye sordu ona, sesi tembel ve alaycıydı.

Aslında kalabalıktan ve gürültünün en kötüsünden uzak olmak gerçekten çok güzeldi. Gece gökyüzü hâlâ yıldız ışıklarıyla aydınlanıyor ve ağaçların yüksek dallarıyla renkleniyordu. Hiçbir tehlike yokmuş, onu buraya sadece arkadaşlık etmesi için davet etmiş gibi davranarak onu cezalandıracaktı.

"Bu kadar çok zıtlıkla donatıldığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu hiç düşündün mü?" diye sordu ona. Kendi etrafında tam bir daire çizdikten sonra gözlerini kapadı ve kokuları duymamak için derin bir nefes aldı.

"Erkek ve kadın mı?" dedi. "Yakın ve uzak? Yukarı ve aşağı?"

Başını çevirip ona ilgiyle baktı, ama elbette artık onu net olarak göremiyordu. Bu soruyu Rosamond'a, Kaptan Gordon'a ya da bir düzine tanıdığına sorsaydı, boş bakışlardan başka bir şeyle karşılaşmazdı.

"Işık ve gölge, ses ve sessizlik, arkadaşlık ve yalnızlık," dedi.

"Kutsal ve kutsal olmayan, büyük ve küçük, savaş ve barış," diye ekledi. "Güzellik ve çirkinlik."

"Oh, hayır," diye itiraz etti. "Burada bir zıtlık yok. Bizim için çirkin olan her şey şüphesiz başka biri ya da bir şey için güzeldir. En sümüklü böcek bile başka bir sümüklü böcek için muhtemelen güzeldir. Keyifli bir gezintiye çıkmak isteyen birine yağmur ve soğuk getiren bir fırtına, kavrulmuş ekinlerini endişeyle izleyen bir çiftçi için güzeldir."

"Ve bize büyük ya da küçük görünen şeyler, bir filin ya da karıncanın bakış açısından oldukça farklı görünecektir" diye ekledi. "Zıtlıklar yalnızca aynı madalyonun iki yüzüdür; biri olmadan diğeri var olamaz."

"Kesinlikle." Ona bir adım daha yaklaştı. "Yani zıtlıklar ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlıdır. Onlar sadece bilgiyi işlememizin, anlamamızın, takdir etmemizin bir yoludur. Örneğin geçmiş ve gelecek. Gerçekte böyle şeyler yoktur, değil mi? Sadece şimdi vardır. Ancak bu zıt algılar olmasaydı, hayatlarımızı ya da düşüncelerimizi organize edemezdik. Her şeyin bir anda olup bitmesi ve aynı anda verilmesi gereken binlerce karar bizi bunaltırdı."

"Doğduğumuz gibi ölüyor olurduk." Aniden kıkırdadı. "*Bu* yüzden mi ormana adım attık?"

"Dalliance senin fikrindi," diye hatırlattı ona. "Benimki ise sosyal bir etkinliğin sıkıcılığından kısa bir süreliğine kaçmaktı."

"Öldürüldüm," dedi, bir elini yine kalbinin üzerine vurarak. "Bütün bunlar sizin zevkiniz için ayarlandı, *ma chère*, ve sıkıcı mı?"

"Hiç de değil." Tekrar biraz daha yaklaştı. "Büyüleyici, duyular için bir şölen. Ama ancak şimdi, ormanın karanlığının, sessizliğinin ve huzurunun da farkına varabildiğim zaman ışıkları, neşeyi ve kahkahaları tam olarak takdir edebiliyorum. Burada piknik yapmak, Lord Rosthorn, ilham verici bir fikirdi ve bunun için size teşekkür ederim." Kadın ona çok parlak ve kasıtlı bir şekilde gülümsedi.

Gözleri karanlığa alışmıştı. O da ona tembelce gülümsüyordu.

"Sen bir büyücüsün," dedi. "Beni ters köşeye yatırdın."

Değil mi, Leydi Morgan Bedwyn? Benimle kendi oyunumu oynadınız ve ben cilveleşirken siz bana felsefe anlattınız. Hatta beni de size felsefe yapmam için kışkırttınız. Ama ben basit içgüdülerimden o kadar kolay vazgeçmem. Senden gerçekten bir öpücük çalmalıyım. İkinci ya da üçüncüyü çalmama izin verilmeyeceğini cesurca iddia ettiğinize göre, ilk hırsızlığı en iyi şekilde yapmalıyım."

İlk defa küçük bir korku hissetti. Gerçi belki de *korku* tam olarak doğru kelime değildi çünkü adamın onu gerçekten yakalayıp iradesi dışında baştan çıkaracağına inanmıyordu. Ayrıca piknik alanına hâlâ o kadar yakındılar ki, çığlıkları diğer insanların koşuşturmasına neden olabilirdi.

Hissettiği şey nefesinin hızlanması, dizlerinin zayıflaması ve ona rahat edemeyeceği kadar yaklaştığının farkına varmasıydı. Ve hissettiği şeyin elbette korku olmadığını anladı.

Bu bir arzuydu.

Onu öpmesini *istedi*.

Sonuç olarak, neredeyse bir adım geri atacaktı. Neredeyse dönüp aceleyle uzaklaşacaktı. Çünkü ateşle oynamıştı ve muhtemelen yanacaktı. Dahası, ona ne kadar kolay kandırılabilceğini, deneyimli bir tırmıkçı için ne kadar kolay bir av olduğunu göstermeye çok yakındı.

Bedwyn'in gururunun yanı sıra kızgınlık da imdadına yetişti. Ne kadar gülünç! Her şey söylendiğinde ve yapıldığında o sadece boş bir tırmıktı.

Bir adım daha attı ve başını geriye eğdi.

"Oh, hiçbir şey çalmayacaksın," dedi, tonu soğuk, sesi takdire şayan bir şekilde sabitti. "Buraya tamamen öpülmek niyetiyle geldim. Hiç de akıllıca davranmadınız Lord Rosthorn, sadece hafifçe eğlendirdiniz. Öp beni."

Birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadı. Kollarını kavuşturmuş, ağaca yaslandı ve bariz bir eğlenceyle ona baktı. Kadın da kaşlarını kaldırıp ona baktı. Sonra kollarını kavuşturdu, kendini ağaçtan uzaklaştırdı ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Agresif, şiddetli, güçlü ve ustaca bir şey bekliyordu. Açıkçası, dünyayı sarsacak bir şey. Ama adamın dudakları onunkilere dokunduğunda sıcak, yumuşak, hafifçe ayrılmış ve tüy gibiydi.

ışık. İlk anda hayal kırıklığına uğradıysa da kısa süre sonra fikrini değiştirdi. Kadının dudakları kıpırdamadan dururken, adamın dudakları hareket etti. Dudaklarını usulca kızın kilere sürttü, diliyle hafifçe yaladı, alttakini dişleriyle hafifçe ısırdı ve sonra dilini kızın dudaklarının arkasına kıvrarak içindeki nemli, hassas etin üzerinde gezdirdi. Nefesinin sıcaklığı yanağını okşadı.

Öpücüğün etkilerinin dudaklarının olduğu bölgeyle sınırlı olmadığını fark etti. Ağzının tüm boşluğu ağrıyordu, sonra boğazı, göğüsleri, karnı ve iç uylukları. Adam başını kaldırdığında, tek bir öpücüğün bile ne kadar tehlikeli bir şey olabileceğini anlamıştı. Adamın vücut ısını kaşlarından ayak parmaklarına kadar hissedebiliyordu. Onun erkekliğinin şok edici bir şekilde farkındaydı.

Ellerini iki yanına indirdi.

"Çok güzel, *chérie*," dedi. "Gerçekten de çok hoş. İnsan Belçika ormanlarının şiltelerle donatılmış olmasını ve refakatçilerin -sizinki kadar gevşek olsalar bile- zaman mefhumundan yoksun olmalarını isterdi. Ama ne yazık ki misafirlerime ve sayıların güvenliğine dönmek zorundayız."

Kibar bir selamla ona kolunu uzattı.

Ve böylece, diye düşündü Morgan, koluna girmeden önce ona sert bir bakış atarak, belki de bu düşmanlık raundunu kazanmıştı. Elbette onu doğru dürüst öpmemişti, bir çapkının öpeceğini hayal ettiği gibi değil, kesinlikle onu öpmeye niyetlendiği gibi değil.

Onun yerine onunla oynamıştı.

Kurnaz bir düşmandı. Artık oyundan sıkılıp sıkılmayacağını ve bu akşamdan sonra başka avların peşine düşerken onun varlığını unutmaktan memnun olup olmayacağını merak etti.

Wulfric ve Rochester Teyze onu şimdi görselerdi her biri felç geçirirdi, diye düşündü birden. Ve iyi bir nedeni vardı. Bilinmeyen bir nedenle onu en yeni kurbanı olarak işaretlemiş olan deneyimli bir çapkını alt etme görevini üstlenmişti. Ve hangisinin kazandığından gerçekten emin değildi.

Belki de bir çıkmazdı.

BÖLÜM IV

Gervase, misafirlerinin önemli bir kısmının ana piknik alanına döndüklerini ve geldiği yönü fark ettiklerini gözlemledi. Aynı insanlar onun daha önce aynı kadınla aralarında dolaştığını da fark etmişlerdi. Karı kocaların bile birbirleriyle uzun süre birlikte olmalarının beklenmediği bir eğlencede onunla ne kadar uzun süre birlikte olduğunu hatırlayacaklardı.

Yarına kadar -hatta bu akşamın ilerleyen saatlerinde- gözlemlerini belki de fark etmemiş olan başkalarına da anlatmış olacaktı. O ve Leydi Morgan Bedwyn'in çok kısa bir süre içinde birlikte olacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Planladığı gibi.

Sorun şu ki, ondan hoşlandığını fark etti. Hiçbir şekilde yapmacık bir kız değildi. Ve omurgası vardı. Onunla kendi oyununda çok iyi oynamıştı ve hâlâ kazanıp kazanmadığına karar verememişti. Elbette onu olduğundan çok daha şehvetle öpmeye niyetlenmişti.

Onun yerine dengesini bozmaya karar vermişti.

Ama burada onun yanında yürüyordu, soğukkanlı ve hafif sıkılmış görünüyordu ve her gözeneğinden aristokrat bir hauteur sızıyordu. Eğer onu biraz kızdırdığından neredeyse emin olmasaydı, onun bu soğuk tavrına içerleyebilirdi.

"Ne yazık ki," dedi büyük bir iç çekerek, "Mösyö Pepin'den ne kadar kaçmaya ve saklanmaya çalışsam da kaçınamayacağım bir görev var. Dansın başladığını ilan etmeliyim ve ilk seti kendi seçtiğim hanımla -ya da benimle dans etmeyi kabul eden ilk hanımla- başlatmalıyım. Şimdi bir bakayım, Pepin bana programı gösterip hafızama kaydetmemi önerdiğine göre bilmem gerekirdi. Evet, evet, ilk set vals olacak. Benimle dans etmelisin, *chérie*. Gerçekten yapmalısın. Çok iyi vals yapıyorsun ve ben de senin ayak parmaklarına basarak tüm konuklarımın önünde kendimi utandırmayacağımdan emin olabilirim. Benimle dans eder misin?"

Alaycı bir gülümsemeyle ona baktı ve dudaklarının kıpırdadığını görünce memnun oldu.

"Oh, pekala," dedi tüm küçümseme belirtileriyle.

Kabul etmiş olması ilginçti. Gerçekten de çok ilginçti - ama onunla vals yapmaya *hevesli* olduğunu belli etmemeye çok dikkat ediyordu elbette. O çok değerli bir düşmandı. Nefretinin onu ona yönlendirmesine ve bu nefretin onu onun peşinde koşturmasına üzülyordu. Ama bu akşamın ve onunla bu kadar çok vakit geçirerek patavatsızlık ettiğinin duyulmasının İngiltere'deki Bewcastle'a neredeyse hiç şüphesiz ulaşacağı düşüncesi dayanılmaz bir zevk veriyordu.

Onu ahşap dans pistine doğru götürdü. Onu piste çıkardı, orada ona eşlik etti ve oluşan beklenti dolu sessizlikte konuklarına hitap etti. Dansın başlayacağını duyurdu. İlk set vals olacaktı. Onları eşlerini alıp kendisine ve eşine katılmaya davet etti. Ardından, pistin dansçı adaylarıyla dolmasını beklemeden orkestra şefine başıyla işaret etti.

Müzik hemen başladı ve Gervase bir elini Leydi Morgan'ın beline koydu, sağ elini kendi elinin içine aldı ve onu valsini adımlarına doğru hareket ettirdi.

Böylece ilk bir iki dakika boyunca neredeyse yalnız dans ettiler, ta ki diğer çiftler etraflarında toplanıp onlara katılana kadar. O bir ya da iki dakika boyunca, dansların en mahremine yaparken yine herkesin bakışlarına maruz kaldılar. Adam kıza gülümsedi ve kız da -şok olmuş ya da utanmış gibi görünmek yerine- cesurca ona baktı, mükemmel kaşları mükemmel gözlerinin üzerinde yükseldi.

Dikkatini vals üzerinde yoğunlaştırdı ve kızın gözlerinin içine gülümseyip onu dans eden diğer çiftlerin arasına sokup çıkarırken kendini valsın heyecanına kaptırdı. Açık havanın vals için mükemmel bir ortam olduğunu düşündü. Ormanın bir parçası gibiydiler, o ve genç partneri, gecenin bir parçası, hayatın dansının bir parçası. Dönen dalların üzerinde dönen yıldızlara bakmak için başını geriye eğdi ve güldü.

"Ah, güzelim," dedi, sesi alçaktı, "dans pistinde sen ve ben mükemmel bir uyum içinde birlikte hareket ediyoruz."

"Konuşurken duraklamanın ustasısn, değil mi?" dedi kibirli bir şekilde, gülümsemesi kayboldu.

Yumuşak bir şekilde güldü.

Bu takibin beklediğinden daha uzun süreceğini düşündü. Ama üzgün değildi. Yolun her adımından keyif alacaktı.

Dans sona erdiğinde onu refakatçisinin masasına geri götürme şansı yoktu. Bir beyefendi onun elini tuttu ve neredeyse ayakları hareket etmeyi bırakmadan önce sıkıca kolunun altına sıkıştırdı.

"*Teşekkür ederim*, Rosthorn," dedi sert bir nezaketle. "Leydi Morgan'ı Leydi Caddick'in yanına götüreceğim."

Lord Alleyne Bedwyn en büyük ağabeyine çok benziyordu, özellikle de şu anda, açıkça sinirliyken. Gervase'in onunla daha önceden bir tanışıklığı yoktu ama onu Brüksel'de birkaç kez görmüş ve bu akşam geldiğinde de selamlamıştı.

Gervase, Leydi Morgan'ı selamladı ve götürülmeden önce gülümsedi.

Ah, bu umut vericiydi, diye düşündü daralmış gözlerle onları izlerken. Eğer Bedwyn fark etmiş ve gördüklerinden rahatsız olmuşsa, diğerleri de fark etmiş olmalıydı.

Refakatçi olarak böylesine zavallı bir yaratığa sahip olması onun için ne büyük bir şanstı.

ALLEYNE, "MORG," DEDİ, ONU SIKI SIKI YÜRÜTTÜKTEN SONRA

Caddelerden birine girmişlerdi ve artık kalabalık tarafından itilip kakılmıyorlardı, "bu gece çok eğleniyorsunuz."

"Soignés Ormanı'nda mehtaplı bir piknik yapmayı ilk düşünenin ben olmadığım için herkesin kıskançlıktan yeşile döndüğünü hayal ediyorum," dedi.

"Sanırım," diye kabul etti. "Ama sen neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsun. Rosthorn'a açık olmuğ olamazsın, değil mi? Senin daha mantıklı olduğunu sanıyordum."

"Aşık oldum. *Deli* misin sen?" diye sordu ona. "Bana biraz ilgi göstermeye tenezzül eden her beyefendiye aşık olmam."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi kuru bir sesle. "Ama Leydi Caddick'in aklının nerede olduğunu kesinlikle bilmiyorum, yemekten sonra onunla eski evli bir çiftmişsiniz gibi dolaşmanıza ve sonra bu caddelerden birinde o kadar uzun süre kaybolmanıza izin veriyor ki, peşinizden gelmek üzereydim ve *sonra* orada sadece ikiniz varken o kata atlamanıza ve onunla vals yapmanıza izin veriyor. Yarın oldukça çirkin bir dedikodunun konusu olmazsanız şanslısınız demektir. Wulf'un kulağına gitmezse daha da şanslı olacaksınız. Onun sorumlu bir refakatçi olduğunu sanıyordum. Anlaşılan Wulf da onun gözetiminde buraya gelmenize izin verdiğine göre öyle düşünmüş."

"Sorumsuzca bir şey yapmadı," dedi Morgan kızgınlıkla. "Ben de... İnsanın tanıdığı bir beyefendiyle dolaşması pek istisnai bir durum değildir. Rochester Teyze bile buna itiraz etmezdi. Ve bana vals yapma izni verildi. Leydi Caddick, Lord Rosthorn'un diğer çiftler bize katılmadan önce dansa başlamaya niyetli olduğunu bilmiyordu. Ben de bilmiyordum."

"Çizgiyi kes, Morg," dedi. "Sen bu caddelerden birine girip gözden kaybolmadan önce Rochester Teyze'nin bu gece ateş ve kükürt püskürüyor olacağını çok iyi biliyorsun. Ve o bunu yaparken, Wulf buz sarkıtları damlatıyor olurdu. Sen şimdiye kadar evde yatağında olurdun ve Rosthorn da karaciğerinden buz parçaları çıkarıyor olurdu."

"Burada değiller," dedi ona, "ve kimse *seni* benim vasım olarak atamadı, Alleyne. Beni eğlenirken izlemekten başka yapacak daha iyi bir işin yok mu senin? Seninle dans etmek için can atan bir düzine ve daha fazla kadın olmalı."

Morgan bile ağabeyinin, Bedwyn burnundan muzdarip *olmasına* rağmen, esmer güzelliği ve ince fiziğiyle fevkalade yakışıklı olduğunu kabul ederdi. Aslında aralarında bu durumdan kurtulmuş olan tek kişi oydu.

"Wulf'a sana kardeşçe göz kulak olacağıma dair söz verdim," dedi, "ve öyle görünüyor ki Morg, bunu *iki* gözle yapsam iyi olacak. Rosthorn'un senin üzerinde emelleri olduğu çok açık."

"Saçmalık!" dedi. "Bu akşam sadece kısa bir süre için birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Ve o bir beyefendi."

"Yanılıyorsun," dedi, başını kaldırıp bir an için rahatsız edici bir şekilde Wulfric'e benzedi. "Doğum hariç her konuda, yani. Adamın kesinlikle karanlık bir ünü var, Morg. Yıllardır Kıta'da sinsice dolaşıyor, her zaman en iyi arkadaşlarla değil ve söylentilere göre İngiltere'yi ilk etapta bazı bulutlar altında terk etti."

Morgan sükunetini korudu.

"Wulf, Rosthorn'u uygun bulmazdı, bundan emin olabilirsiniz," dedi. "Uygun mu?" dedi kadın kibirle. "Her erkeğin aklında evlilik olmak zorunda mı? bir bayanı kendisiyle birlikte gezmeye davet ettiğinde, o zaman?"

"Üzerinde başka bir şey olmasa iyi olur," dedi hiddetle. "Hele o kadın benim kız kardeşimse. Gordon'a aşık olduğunu sanıyordum."

"Sıkıcı olmaya başladı," dedi ona. "Her kızın başını döndürecek kadar yakışıklı, ama böbürleniyor ve poz veriyor. Gençliğini hoş görmeye çalışıyorum ama sonra *benden* dört yaş büyük olduğunu hatırlıyorum."

Kıkırdadı ve yine eski haline döndü.

"Sana güvenebileceğimi biliyorum Morg," dedi elini yanına sıkıştırarak. "Biz Bedwynler derme çatma olabiliriz ama neyin ne olduğunu biliriz. Ama duymaktan nefret etsen de sen bir masumsun ve bazen masumiyet tehlikeli bir şey olabilir. Rosthorn'un yanında dikkatli olacağına söz verir misin? İstersen onunla konuşabilirim."

"Eğer yaparsan," dedi sertçe, "Freyja'nın ünlü sol kroşelerinden birini ödünç alır ve burnunu yeniden düzenlerim, Alleyne. Tabii ki dikkatli olacağım. Hayır."

gerek yok. Leydi Caddick gayet yeterli bir refakatçi ve benim de kafamın içinde bir beynim var."

Güldü ve kapalı yumruğuyla kızın çenesine hafifçe vurdu.

"Sanırım burnumu olduğu gibi tutacağım, o zaman, eğer sizin için de aynıysa," dedi. "Sizi Leydi Caddick'e geri götüreyim mi? Gordon'un sizinle dans etmek için can attığını söyleyebilirim."

Başını salladı ve tüm bu eğlencenin kendi çıkarı için tasarlanıp düzenlendiğini söylerse ne diyeceğini ve ne yapacağını merak etti. Ve Lord Rosthorn'la birlikte bilerek ormana gittiğini ve orada kendisini öpmesine izin verdiğini, üstelik onun aklında cilveleşmekten başka bir şey olmadığını çok iyi bildiği halde.

Alleyne, Vauxhall Bahçeleri'ndekine rakip olacak kendi havai fişek gösterisini yaratacaktı. Muhtemelen Rosthorn Kontu'nu lime lime eder ve parçalarını ormanın zeminine sererdi.

Peki Wulfric ne der ve ne yapardı? Bu fikir gerçekten de düşünmeye değmezdi.

Ama kendini suçlu hissetmeye başlamayacaktı. Hiçbir zarar verilmemişti. Tam tersine. Kurnaz ve tecrübeli bir çapkın onunla oynamayı düşünmüş, o da silahlarını ona çevirmiş ve bu deneyimden yara almadan kurtulmuştu. Kendisiyle gurur duyuyordu.

Belki de gerçekten oldukça aşağılık bir adam olan Rosthorn Kontu, zamanını ve parasını bir daha genç, yeşil bir kız için harcamadan önce iki kez düşünecekti.

Yeşil kız! Ha! Yüce Tanrım, o Leydi Morgan Bedwyn'di.

GERVASE'İN LEYDİ İLE KONUŞMASININ ÜZERİNDEN BİRKAÇ GÜN GEÇTİ

Yine Morgan Bedwyn. Onu bir akşam Rue Ducale'deki Salle du Grand Concert'te gördü - ünlü soprano Madam Catalini orada şarkı söylüyordu ve Wellington Dükü de oradaydı - ama erkek kardeşinin de dahil olduğu bir maiyetin tam ortasında olduğu için ona yaklaşmadı.

Brüksel'in salonlarında haklarında öyle dedikodular ve spekülasyonlar yapılıyordu ki, birkaç kişi İngiltere'ye gönderdikleri mektuplara bu konuyu mutlaka ekleyecek ve orada da dilden dile dolaşacaktı. Ne de olsa söz konusu hanımefendi, Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi Leydi Morgan Bedwyn'di.

Planı gerçekten de çok iyi işliyordu. Ve işlerin yavaş ilerlemesi onu hiç endişelendirmiyordu. Acelesi yoktu.

Bir sabah ata binmiş, Allée Verte'de -şehir surlarının ötesinde, iki yanı sıra sıra sıra ıhlamur ağaçlarıyla kaplı, bir yanından kanal geçen geniş çimenli bir cadde- ilerlerken, Leydi Morgan'ın Leydi Rosamond Havelock'la birlikte at sırtında yaklaştığını gördü. Kendisi yalnızdı, John Waldane ve diğer birkaç tanıdığından yeni ayrılmıştı.

Parlak kraliyet mavisini binicilik kıyafeti ve ona uygun küçük tüylü şapkasıyla gerçekten de çok çekici görünüyordu. Yan eyerde at sürüyordu ama öyle bir zarafet ve kendinden eminlikle sürüyordu ki, eyerde doğmuş olabilirdi. Bayanların biraz gerisinde iri yarı bir çift seyis at sürüyordu.

Gervase şapkasının kenarına dokundu ve eyerden eğilerek selam verdi. Leydi Morgan başını nezaketle eğerek karşılık verdi; bu sabah büyük hanımefendiyi oynuyordu, belki de hâlâ üzerlerinde yoğunlaşan dedikodulara bir yanıttı bu. Leydi Rosamond konuşmasaydı tek kelime etmeden geçip gidebilirdi.

"Günaydın Lord Rosthorne," diye seslendi neşeyle. "Ne kadar güzel bir gün, değil mi?"

"İki gün süren yağmurun ardından yeniden açık havada olmak oldukça hoş bir duygu," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Üç at durduğunda ve seyisler oldukları yerde durduğunda, "Piknik için tam da o akşamı seçmiş olmanız ne büyük şans," dedi. O zamandan beri hava oldukça bozuk."

"Umarım," dedi, "eğlence hoşunuza gitmiştir?"

"Harikaydı!" diye güvence verdi ona, çok genç bir hanımefendinin tüm katıksız coşkusuyla. "Her anından keyif aldık, değil mi Morgan?"

Ama gözlerini ona çevirdiğinde gördüğü genç kadın ciddiyetle kendisine bakıyordu.

"Fransızlardan haber alıyor musunuz Lord Rosthorn?" diye sordu. "Gerçekten de buraya doğru yola çıktıkları söyleniyor."

"Ama dün akşam Ambrose, Binbaşı Franks ve Teğmen Hunt Mathers'in söylediklerini duydun Morgan," diye itiraz etti Leydi Rosamond, Gervase'in cevap vermesine fırsat vermeden. "Bize Fransızlar için endişelenmememiz gerektiğini söylediler. Savunmamızı aşırp Brüksel'e yaklaşamazlar. Ah, işte Yüzbaşı Quigley ve Teğmen Meredith geliyorlar," diye bağırdı iki muhafız subayı onlara katılmak için ata binerken. "Onlar görüşlerini bildirecekler. Fransızlar tarafından işgal edilme tehlikesiyle karşı karşıya mıyız Yüzbaşı Quigley?"

Kaptan uygun bir biçimde şaşırmış görünüyordu. "Tehlikede misiniz Leydi Rosamond?" dedi. "Muhafızlar sizi korumak için buradayken mi? Yaşlı Boney'nin vurulmadan Belçika sınırından içeri adım atmasına izin verilmeyecek, bundan emin olabilirsiniz."

Teğmen, "O güzel kafanızı böyle konulara takmamalısınız, Leydi Rosamond," diye ekledi. "Ya da kardeşinizin ya da tanıdığınız başka bir subayın güvenliği için. Boney, ayak takımı ordusundan arta kalanlarla bize saldırmaya cesaret edemez. Ne yazık ki."

Hanımlarla birlikte gitmek için atlarını çevirdiler. Ama Leydi Morgan onlara neredeyse hiç bakmamıştı. Gözlerini Gervase'den ayırmıyordu, kaşları hafifçe çatılmıştı.

"Sizinle kısa bir yol gelmeme izin verir misiniz?" diye önerdi ve kadın, ona biraz dalgın görünse de, başını salladı.

Leydi Rosamond ile subaylardan biraz uzakta, yan yana at sürüyorlardı; hepsi de yüksek sesle konuşuyor ve içtenlikle gülüyorlardı. Gervase arkasına baktığında iki seyisin de onların ardından ilerlediğini fark etti.

"Leydi Morgan, "Beni, tüm vatandaşlarımı ve özellikle de bazı askeri tanıdıklarımı ilgilendirdiği açık olan bu tür meseleler hakkında *güzel* kafamı yormamamın her gün yirmi kez söylenmesini sinir bozucu, hatta aşığlayıcı buluyorum," dedi.

"Bir beyefendinin doğasında," diye açıkladı, "hanımları zarardan ve hatta endişeden korumak vardır."

"O zaman gerçekten olacak, değil mi?" dedi. "Gerçekten de yeniden savaş çıkacak."

"Kuşkusuz," dedi, soran bir adam olsaydı nasıl bir dürüstlikle cevap vereceğine hemen karar vererek. "Fransızların ölen imparatorlarının etrafında toplanmayı reddedeceklerine dair zayıf umutlar suya düştü. Fransız ordusunun gerçekten de çok büyük ve çok zorlu olduğu söyleniyor. Bonaparte'ın en ünlü mareşallerinin hepsi, şüphesiz kaybettikleri tüm prestij ve ihtişamı geri getireceği umuduyla onun yanına koştu. Evet, en azından bir meydan muharebesi daha kaçınılmaz görünüyor. Sadece *bir* savaşın yeterli olacağını ummak gerekir. Eğer Bonaparte galip gelirse, geleceği tahmin etmek mümkün değil."

"Ama olanlar tamamen tahmin edilebilirdi," dedi ona. "Başından beri bunu söyledim. İnsanlar Napoléon Bonaparte'a *Yaşlı Boney* diyorlar ve sonra da böyle bir lakabı olan bir adamın soytarı olması gerektiği varsayımında bulunuyorlar. Ama yıllar boyunca elde ettiği başarıyı elde edebilmesi için dahi ve büyük bir karizmaya sahip bir adam olması gerekir, değil mi?"

"Yaklaşan savaş ölümcül olacak" dedi, "ve sonucu kesin olmaktan çok uzak, aksi takdirde Wellington bu konuda bu kadar açık bir şekilde endişelenmezdi. Ancak Brüksel için yakın bir tehlike olmadığına kesinlikle inanıyorum. Sınırlar güçlü bir şekilde savunuluyor. Eğer gerçek bir tehdit olsaydı, İngiliz ziyaretçilerin çoğu ve tüm hanımlar şimdiye kadar evlerinin yolunu tutmuş olurdu."

"Lord Caddick daha fazla gecikmeden gitmemizi istiyor," dedi, "kardeşim Alleyne de dün neden yola çıkmadığımızı öğrenmek için geldi. Ama Leydi Caddick kalmak imkânsız hale gelene kadar gitmeyi reddediyor. Lord Gordon'a yakın kalmakta ısrar ediyor ve ben onun bu kararlılığını sadece alkışlayabilirim. Kadınların yapmasına izin verilen çok az şey var, Lord Rosthorn. En azından biz erkeklerimizin yanında durabiliriz."

"Ve Lord Gordon yanında duracağın kişi mi?" diye sordu ona. Kadın ona dik bir bakış fırlattı.

"Bu çok küstahça bir soru Lord Rosthorn," dedi.

Ona gülümsedi.

Ama görünüşe göre onunla tartışmaya niyetli değildi.

"Beni endişelendiren Brüksel ya da kendi güvenliğim değil," dedi. "Sanırım zamanı geldiğinde, şahsıma yönelik gerçek bir tehlike oluşmadan çok önce güvenli bir yere götürüleceğim. Ama ordudaki askerler oradan uzaklaştırılmaz, değil mi? Kalmalı ve savaşmalılar. Ve ölmeliler."

"Bütün askerler savaşta ölmez," dedi nazıkçe. "Brüksel'deki tüm gazileri düşünün. Yarımada'da -ve birçoğu daha önce Hindistan'da- sayısız vahşi savaşta çarpıştılar ve hikayelerini anlatacak kadar yaşadılar."

"Kardeşim Aidan da onların arasında," dedi. "Geçen yıl Toulouse Savaşı'ndan sonraya kadar görevinden ayrılmadı. Ama Lord Rosthorn, öldükleri için Brüksel'de *olmayan* sayısız binlerce gaziyi düşünün - örneğin baldızım Eve'in erkek kardeşini."

Arkadaşı subaylarla neşeyle gülüyordu ama Leydi Morgan onları fark etmemiş gibiydi.

"Belki Bonaparte sınırdan durdurulacak," dedi, "ama öyle uysalca dönüp evine gitmeyecek, değil mi?"

"Bu pek olası görünmüyor," diye kabul etti.

"O zaman tam olarak ne yapacak?" Kadın ona yine çok doğrudan bir bakış

attı. "Gurur meselesi olarak," dedi, "bir yolu zorlamak zorunda kalacak Brüksel'e kadar. Wellington Dükü'nün orduları bunu onun için kolaylaştırmayacak, hatta umarım mümkün de kılmayacaktır. Ama elbette deneyecektir. Onun yerinde olsaydım, savunmanın en zayıf noktasından, yani belki de Wellington'un savunma kuvvetleriyle Mareşal von Blücher'in kuvvetleri arasındaki kavşaktan saldırırdım. Eğer o noktadan sopayla geçebilir ve iki tarafın kanatlarını çevirip birbirleriyle olan iletişimlerini kesebilirse, zaferi kazanma şansı gerçekten de yüksek olacaktır."

Bu, normalde bir kadına, özellikle de çok genç ve özenle yetiştirilmiş bir hanıma yapacağı türden kasvetli bir tahmin değildi. Ama o diğer hanımlar gibi değildi, bunun giderek daha fazla farkına varıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ciddiyetle. "Aşağılayıcı ifadeler kullanmadığınız için teşekkür ederim."

Lord Rosthorn, güzel başıma yaptığınız göndermeler ve sorularıma yumuşatmadan verdiğiniz cevaplar için. Bazen tanıdığım subayların savaş oyunu oynayan oyuncak askerler gibi olduğunu düşünüyorum. Ama sanırım bu haksızlık olur. Gerçeklerle yüzleşemeyecek kadar hassas olduğumuzu düşündükleri için hanımların yanında gerçekleri hafife alıyorlar. Kendi aralarında daha mantıklı konuştuklarını söyleyebilirim."

Leydi Rosamond'un grubundan gelen yüksek sesli bir kahkaha patlaması endişesini gösterdi.

"Eğer savaşmaya çağrılırlarsa kendilerini iyi savunacaklardır," dedi. "Eğer mi?"

"Ne zaman," diye kabul etti.

Yüzü asık ve dudakları solgun görünüyordu.

"Yıllarca," dedi, "ben büyürken Aidan için endişelenir ve kaygılanırdım. Savaş bana çok anlamsız gelirdi. Hayran olduğum kardeşim, ona ihtiyacımız varken ve onu isterken neden benden ve ailesinin geri kalanından bu kadar uzun süre uzak kalsındı? Neden hayatı her gün tehlikede olsun? Neden sürekli olarak askeri üniformalı birinin Lindsey Hall'un kapısına gelip onun savaşta öldüğünü haber verdiğini görme korkusuyla yaşayayım? Hâlâ savaşın anlamsız olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi Lord Rosthorn?"

"Elbette," dedi. "Ama yine de kaçınılmaz. Ne yazık ki savaşmak insanın doğasında var. Her zaman savaşlar olacaktır."

"Bu *erkeklerin* doğasında var" dedi. "Kadınlar savaşmaz. Eğer kadınlar ülkelerini yönetselerdi, birbirimizle olan ilişkilerimizde çok daha fazla sağduyu olurdu."

Gülümsedi.

"Bu fikri eğlenceli mi buluyorsunuz Lord Rosthorn?" diye sordu sertçe.

"Sadece," dedi, "kadınların siyasetten uzak duracak kadar mantıklı olduklarına inandığım için. Zamanlarını değerlendirecek daha iyi şeyleri var."

"Nakış işlemek gibi sanırım," dedi, "ve komşularıyla çay içmek gibi."

"Ve çocuklarını yetiştirmek," dedi. "Ve erkeklerini hizada tutmak. Ve dünyanın sanatın, müziğin ve şiirin güzelliğini ihmal etmemesini sağlamak."

"Merak ediyorum," dedi, "bir deyişte söylendiği gibi, övgülerle lanetlenmiyor muyuz?"

Ama subaylar Leydi Rosamond'dan ayrılıyor, Leydi Morgan'ı da vedalarına katmak ve o akşamki alay yemeğine katılacağından emin olmak için dönüyorlardı.

Gervase de aynı anda ayrıldı ve bunu yaparken Leydi Morgan'dan dostça bir veda selamı aldı.

Ah, diye düşündü atını sürerken, bayanlarla karşılaştığında gittiği yöne doğru devam ederken, bu karşılaşma hayal ettiği  apkın karşılaşmalardan çok farklı olmuştu. Hanımefendinin bir aklı olduğunu ve bunu kullanmaktan hoşlandığını keşfetmek biraz rahatsız ediciydi. Ama ona bir arkadaş gibi davranmayı seçtiyse, öyle olsun.

Hiçbir zaman hediye edilen atın ağzına bakan biri olmamıştı.

LORD ALLEYNE Bedwyn 13 HAZİRAN SABAHİ Rue de Bellevue'deki eve uğradı ve sabah odasında hanımların huzuruna kabul edilmeden önce Caddick Kontu ile özel olarak konuştu. Hepsi evdeydi, hava henüz gezintiye çıkmaya, hatta d kk nları ziyaret etmeye bile izin verecek kadar açmamış, çiseleyen bir gündü.

"Sir Charles Stuart'ın tanıdıkları olan Kieg-Denson'lar yarın sabahın ilk ışıklarıyla Brüksel'den ayrılıyorlar, hanımefendi," diye açıkladı Alleyne, selamlaştıktan sonra Leydi Caddick'e. "Kendilerine ait bir kızları ve büyük bir metanet ve sağduyu sahibi olduğunu düşündükleri bir m rebbiyeleri var. Kız kardeşimin onlarla birlikte Londra'ya kadar seyahat etmesine izin vermeyi kabul ettiler. İsterseniz Leydi Rosamond da gelebilir."

Morgan kaskatı kesildi ve Rosamond gözlerini dehşetle annesine dikti.

Leydi Caddick yüzünü yelpazeledi ve sıkıntılı görünüyordu.

"Bilmiyorum, Lord Alleyne," dedi. "Kieg-Denson'ların böyle bir teklifte bulunmaları son derece nazik bir davranış, ama Rosamond'un yerinin annesiyle babasının yanı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve Gordon'u ihtiyaç duyduğu anda terk etme fikrinden hoşlanamıyorum. Ayrıca, durumun bu kadar vahim olduğuna inanamıyorum. Lord Uxbridge ya da Wellington Dükü burada ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu düşünselerdi bizzat kendileri haber verirlerdi."

Alleyne, "Duygularınızı anlayabiliyorum ve sempati duyuyorum, hanımefendi," dedi. "O halde Bayan Kieg-Denson'a onlarla sadece Morgan'ın seyahat edeceğini açıklayacağım. Hizmetçine gecikmeden bavullarını hazırlamasını söylemelisin, Morg."

Ama Leydi Caddick, yeterince öfkeli bir karşılık vermek için ağzını açamadan onun yerine konuştu.

"Bu hoşuma gitmiyor Lord Alleyne," dedi. "Leydi Morgan bizzat Bewcastle Dükü tarafından bana emanet edildi. Bu sorumluluğu bir başkasına devretmeye yetkim yok."

"Yetkiyi üzerime alıyorum, hanımefendi," dedi Alleyne. "Ve Lord Caddick de Brüksel'in potansiyel olarak tehlikeli bir yer haline geldiği konusunda benimle hemfikir - özellikle de bayanlar için."

Sözlerini açıklamadı. Açıklamasına da gerek yoktu. Morgan herkes kadar iyi biliyordu -her ne kadar hiç kimse bunu onun için kelimelere dökmemiş olsa da- fetih ordusu serbest bırakıldığında düşmüş bir şehrin kadınlarının başına neler gelebileceğini. O halde tehlike gerçekten o kadar büyük müydü?

Ama şimdi bile korkuları kendisine odaklanmamıştı. Bir şekilde ayrılmak korkakça görünüyordu. Her ne kadar Yüzbaşı Lord Gordon'a ya da tanıdığı diğer subaylara aşık olmasa da, onları tanıyor ve başlarına gelenleri önemsiyordu. Uzaklara gönderilme düşüncesi onu hasta ediyordu.

"Ben gitmiyorum, Alleyne," dedi.

Ona bakarken tek kaşını kaldırdı. Ama Leydi Caddick'le konuştu. "Kız

kardeşimle yalnız konuşabilir miyim, hanımefendi?" diye sordu.

Leydi Caddick kibarca ayağa kalktı. "Odamda sana ihtiyacım var Rosamond," dedi.

Rosamond, annesini itaatkâr bir tavırla odadan çıkarken izlerken Morgan'a yüzünü buruşturdu. Morgan da ayağa kalktı ve pencereden dışarı bakmaya gitti. Yağmurun durduğunu görebiliyordu. Kaldırım ve yol kurumaya başlamıştı.

"Ben gitmiyorum, Alleyne," diye tekrarladı. Tüm ailesinin bildiği gibi, kafasına koyduğunda çok inatçı olabiliyordu.

Duyulabilir bir iç çekti.

"Açıkça konuşalım mı Morg?" dedi, ona doğru yürürken. "Kız kardeşimin bir Fransız askeri tarafından ırzına geçilmesi riskine girmesine izin vermeyeceğim. Bu senin için yeterince açık mı? Wulf'un da buna izin vermeyeceğini söylemek oldukça güvenli."

"Tehlike bu kadar yaklaştığında," dedi, "gideceğim. Gitmek zorunda kalacağım. Lord Caddick bu konuda ısrar edecek ve Leydi Caddick de Rosamond'la beni Lord Gordon için duyduğu endişenin önüne koyması gerektiğini anlayacak. O ana kadar bekleyeceğim, Alleyne. Doğru kararı vereceklerine güveniyorum. Ne de olsa buraya onların gözetiminde gönderildim. Hayır." Alleyne konuşmak üzereyken elini kaldırdı. "Ağabeycilik oyna, Alleyne. Sadece *kardeşim* ol. Şimdi gidemem. *Yapamam.*"

Üzüntüsünden sesinin titrediğini duyabiliyordu.

"Gordon yüzünden sanırım," dedi ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "O zaman ikiniz arasında bir anlaşma mı var, Morg? Öyle mi? Umarım bu gizli bir nişan değildir. Wulf'un kellesi giderdi."

"Ortada bir anlaşma bile yok," dedi Morgan. "Ama lütfen Alleyne, yarın sabah yola çıkmam için ısrar etme. Richmond Dükü'nün balosu yarından sonraki akşam için ayarlandı ve yakın bir tehlike olsaydı bu planlar hâlâ devam ediyor olmazdı, değil mi? Wellington Dükü'nün orada görünmesi bekleniyor. Balo bitene kadar bekleyelim ve sonra ne yapacağımıza karar verelim."

"O zamana kadar," dedi, "Kieg-Densonlar çoktan gitmiş olacak."

"Ama giden başka insanlar da olacak," dedi. "Eğer gitmem gerekirse birlikte gidebileceğim başkaları da olacak. *Lütfen,*

Alleyne?"

Gözlerini öfkeyle kırıştırdı. Hiçbir zaman ağlayan ya da yalvaran biri olmamıştı ama şu anda her ikisi de olmaya çok yakındı. Brüksel'den ayrılamazdı. Şimdi olmazdı. Büyük bir savaş çıkabilirdi ve günlerce Londra'da bundan haberi bile olmayabilirdi. Tanıdığı subaylar öldürülebilir ve bundan haberi olmayabilirdi ama her günün her saatinin her dakikasında en kötüsünü hayal edecekti.

Alleyne öfkeli bir ses çıkardı.

"Morg," dedi, "sen içimizde en genç olanımsın, hepimizin en çok sevdiği kişisin. Neden aramızdaki tek teklif edilebilir kişi de sen olmayasın? Pekâlâ o zaman. Richmond Dükü'nün balosundan sonraki sabah neler olacağını göreceğiz. Umarım hayatımın geri kalanında bundan pişmanlık duymam. Bu benim sağduyuma çok aykırı."

Ona doğru koştu, kollarını boynuna doladı ve yanağından öptü.

"Teşekkür ederim," dedi.

"En azından," dedi, "Gordon uygun biri, Morg. Wulf onaylıyor olmalı, yoksa Caddick'lerle buraya gelmene izin vermezdi. Onunla bir anlaşmanız olmadığına emin misiniz?"

"Eminim," dedi kadın. Ama piknik akşamı Lord Gordon'un sıkıcı olduğu konusunda söylediklerine inanmamayı seçtiyse, onu yanıltmayacaktı. Biraz daha kalmak zorundaydı.

"Bunu yapsanız daha iyi olur," dedi ona. "Soignés Ormanı'ndaki o piknikten sonra diller dolaştı, eminim sen de farkındasındır. Rosthorn'un çok uzun süre kolunuzda asılı kalmasına izin verdiniz. O zamandan beri kendini sıkıntıya sokmadı mı?"

"Hiç de değil," dedi. "Onu neredeyse hiç görmedim."

Bu tam olarak doğru değildi. Birkaç gün önce onunla Allée Verte boyunca bir süre at sürdüğünü hatırlıyordu. Ama tavırları hiçbir şekilde flörtöz ya da sözleri aşk dolu değildi. Ona bir kez bile "*chérie*" dememiş ya da o tembel gözlerle ve yarı alaycı, yarı alaycı gülümsemeyle bakmamıştı. Bunun yerine, ona bir insan gibi davranacak kadar iyi davranmıştı.

aptal, narin bir kızdı. Kendisine bu şekilde davranılmasından *çok* sıkılmıştı. Alleyne dışında Brüksel'de askeri durumla ilgili gerçeği ona itiraf etmeye istekli olan tek erkek oydu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Alleyne. "Bu dedikoduların Wulfa ulaşmamasını umsak iyi olur. Gördüğüm kadarıyla yağmur durmuş. Koşup boneni almak ve benimle parkta yürümek ister misin? Buraya geldiğimizden beri seni ihmal ettiğimi düşünmeden edemiyorum."

"Sanırım," dedi odadan çıkmadan önce, "sonunda çalışan bir adam olduğun için, Alleyne, ve bütün gün bir kız kardeşin peşinden koşmaktan daha iyi yapacak işlerin olduğu için."

"Her zaman öyleydim, Morg." Kıkırdadı.

14 HAZİRAN'DA FRANSIZ ORDUSUNUN

Mauberge hakkında yoğunlaşmışlardı ve hatta Belçika sınırını bile geçmişlerdi. Brüksel'deki genel kanıya göre bu sadece göstermelik bir gövde gösterisiydi. Ardennes ve Charleroi arasındaki tüm yolları koruyan yüz binden fazla Prusya askeri ve Mons ile Kuzey Denizi arasındaki tüm yolları koruyan, İngiliz ve Müttefik askerlerinden oluşan, sadece biraz daha küçük bir kuvvet vardı. Fransızların geçmesi için hiçbir yol yoktu.

Ancak 15 Haziran'da Brüksel'de Allée Verte'de konuşlanmış olan birlikler büyük bir törenle denetlenirken, izleyen kalabalıklar belki de önceki haftalarda benzer törenlerde gösterdiklerinden biraz daha fazla endişe ve biraz daha az neşeyle izlediler.

Aynı gün öğleden sonra geç saatlerde, çok az kişi duymuş olsa da, Orange Prens ve Wellington Dükü'ne, Charleroi yakınlarında bir Prusya tugayının saldırıya uğradığı ve Thuin'in ele geçirildiği haberi ulaştı. Günün ilerleyen saatlerinde Wellington, İkinci ve Beşinci Tümenlerin, haber verilir verilmez harekete geçmek üzere Ath'ta toplanmaları için emir verdi.

Ancak şehirde kalan İngiliz ziyaretçiler için hala olağanüstü bir aciliyet duygusu yoktu. Richmond Dükü'nün balosunun planlandığı gibi devam edeceği ve şehirde ya da şehir yakınlarında görev yapan subayların çoğunun orada olmayı planladığı genel olarak biliniyordu. Söylentilere göre

Wellington'ın kendisi de konuk olacaktı. Kırk ikinci Kraliyet Highlanders ve Doksan ikinci Foot'tan bir grup çavuş ve er, konukları gayda müziği eşliğinde makaralar ve strathspeylerle eğlendirecekti. Bu gerçekten de büyük bir olay olacaktı.

Belki de Morgan'ın şansına, Alleyne beklenmedik bir şekilde elçilik işleri için Antwerp'e gönderilmişti ve ertesi güne kadar dönmesi beklenmiyordu. Baloya katılmak zorundaydı. Olaya odaklanmış bir aciliyet duygusu, hatta bir tarih duygusu vardı. Herkes bunun birlikte eğlenmek için son şansları olacağını biliyordu.

Elbette, birliklerin toplanmasının sadece bir manevra olması ve bir iki gün içinde Brüksel'e geri dönmeleri ve Napoléon Bonaparte'ın Fransa'ya geri dönmesi ve hayatın yine her zamanki gibi devam etmesi mümkündü.

Yine de bunun yanlış bir alarm olmayıp, orduların ölümcül bir savaş için toplanıyor olması daha muhtemeldi.

BÖLÜM V

O günün koşullarında Richmond Dükü'nün 15 Haziran akşamı verdiği baloya çok az sayıda davetlinin katılması beklenebilirdi, ama aslında İngilizlerin bir aydan uzun bir süre önce Manş Denizi'ni kalabalıklar halinde geçmeye başlamasından bu yana Brüksel'in gördüğü en görkemli balo olduğu ortaya çıktı. Belki de şaşırtıcı olan, kentin içinde ve çevresinde konuşlanmış olan tüm alayların subaylarının çok sayıda katılmış olmasıydı. Elbise üniformalarının parlak ihtişamı içinde, ipek çorapları ve botları yerine dans ayakkabıları ile sanki savaşa girmek akıllarından bile geçmiyormuş gibi görünüyordular.

Bayanlar, sanki hayatta dans etmekten daha önemli bir şey yokmuş ve bunu yapmak için Richmond balo salonundan daha cazip bir yer yokmuş gibi ışıldadılar.

Ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Gervase, dük ve düşese saygılarını sunduktan sonra bir grup erkek tanıdığını aradı ve askeri durum üzerine derin bir sohbe daldıklarını gördü. Hiçbirinin aklında, sabaha kadar tüm ordunun sınıra doğru ilerleyeceğine dair bir şüphe yoktu. Tek belirsizlik, bir yerde meydan savaşı mı olacağı yoksa Müttefiklerin güçlü savunmasının Napoléon Bonaparte'ı caydırıp geri çekilmeye ikna edip etmeyeceğiydi. Ortak görüş, Fransızların geri çekilmeyeceği ve gerçekten de bir muharebe olacağı yönündeydi.

Hareketli sohbetlerin ve kahkahaların sesleri, sestten bile yükseliyordu.

Orkestranın çaldığı canlı müzik. Bir kır dansının adımlarını atan düzinelerce ayağın ritmik yürüyüşü bu gürültünün altında yatıyordu.

Gervase, Leydi Morgan Bedwyn'i gördü, yüzü kızarmış ve ıslıl ıslıl gülümsüyordu, mum ışığında parıldayan beyaz elbisesi içinde canlı bir güzelliği vardı. Gordon'la dans ediyordu ve görünüşe göre ondan başka kimseyle gözü yoktu.

Gervase onu görmeyi beklemiyordu. Son birkaç gün içinde birçok İngiliz ailesi, özellikle de çocuklu ve genç kadınları olanlar, Anvers'in daha güvenli bölgelerine ya da kendi ülkelerine gitmişlerdi. Caddick'in, evinde karısının yanı sıra iki de genç kadın varken burada kalmaktan daha mantıklı davranmasını beklerdi, gerçi genç Gordon'un varlığı hepsinin gitmeye isteksiz olmasını sağlıyordu. Leydi Morgan da muhtemelen bu isteksizliği hissetmişti. Yine de elçiliğe bağlı olan erkek kardeşinin gitmesi için ısrar etmemiş olması şaşılacak bir şeydi.

Gülümsemesinde kırılgan, neredeyse çaresiz bir şey vardı.

Allée Verte'de karşılaştıkları ve bir süre birlikte at sürdükleri o günden beri onunla konuşmamıştı. Ama onun hakkında çok düşünmüştü. Bedwyn'lerin neredeyse bilinçsiz kibrine sahipti ama aynı zamanda zeki, açık sözlü ve dürüsttü - hayranlık duyduğu tüm nitelikler. Ayrıca klasik güzelliğinin yanı sıra çekiciydi de. Soignés Ormanı'nda onu öpüşündeki bilgisizliğe rağmen, kanını kaynatmıştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kendini *suçlu* hissetmeye başlamıştı. Bewcastle'a duyduğu nefret ve bir şekilde ona acı çektirme arzusu, Leydi Morgan Bedwyn'i cilveleşmek ve dedikodu yapmak için seçmiş olmasıyla bir nebze olsun yatışmamıştı. Ama belki de yaptıklarının dar görüşlülük olduğunu hissetmiş ve pişmanlık duymaya başlamıştı. Bu gece yapabileceği en iyi şeyin ondan uzak durmak olduğuna karar verdi.

MORGAN BU AKŞAMA KADAR

Böylesine yaklaşan bir felaket karşısında gülümseyebilmek, neşelenebilmek, dans edebilmek, sohbet edebilmek ve gülebilmek. Böyle bir davranışın uygunsuz, saygısızca, duygusuzca ve imkânsız olduğunu düşünürdü. Yine de başka türlü davranması mümkün değildi. Ve eğer bu onun için bir teselli olacaksa, diğer herkes de aynı şeyi yapıyordu -Rosamond, subayları

Tanıdıklar, *herkes*.

Tüm sezon boyunca katıldığı en neşeli baloydu.

Aynı zamanda en hüzünlü olanıydı. Derinlerde bir yerde, insan hayatının korkunç kırılğanlığının, trajik bir şekilde geçici doğasının farkındaydı.

Açılış setinde Kaptan Lord Gordon ile dans etti. Daha sonra gaydalar tıngırdarken ve İskoç dansçılar enerjileri ve karmaşık ayak hareketleriyle, sallanan kiltleri ve tartanlarıyla sundukları heybetli görsel gösteriyle topluluğun gözlerini kamaştırıp hayranlık uyandırırken onun yanında durdu. Gece yarısı, tam da Wellington Dükü gelirken Lord Gordon ile vals yaptı ve diğer tüm konuklar kadar neşeli ve şenlikli görünüyordu. Ancak o sırada, yine konuklardan biri olan Orange Prensi'nin akşam yemeği sırasında Charleroi'nin düştüğünü bildiren bir haber aldığı söylentisi balo salonunda dolaşmaya başlamıştı bile.

Charleroi Belçika sınırından yirmi mil içerideydi.

Morgan'ın gülümsemesi hiç bozulmamıştı. Başka kimsenin gülümsemesi de.

Kaptana karşı garip, neredeyse çaresiz bir şefkat hissediyordu -belki de herkes onların bir maç yapmasını beklediği ve o her zaman çok hevesli olduğu için, oysa Brüksel'e vardıklarından beri ona karşı hafif bir kızgınlıktan başka bir şey hissetmemişti, hatta bazen o kadar da hafif değildi. Yarın ölümcül bir tehlikenin içine girecekti. Yarın ölüme gidiyor olabilirdi.

"Sanırım, Leydi Morgan," dedi neşeyle vals yaparken, "yarın erkenden yola çıkacağız. Ama ben bundan memnunum. Yaşlı Boney'nin gelmeye cesaret etmesine ve onu savaş alanında sonsuza dek ezme şansına sahip olacağımıza sevindim. Yarın, ertesi gün ya da savaş ne zaman biterse kahraman olacağız. Benimle gurur duymanızı sağlayacağım."

Onun böbürlenerek söylediği sözlerin ardında korkunç bir korku olmalı, diye düşündü.

"Annen, baban ve seni tanıyan herkes zaten seninle son derece gurur duyuyor," dedi. "Eminim savaşta cesaretini kanıtlamana ihtiyaçları yoktur. Belki de bir savaşın önüne geçilebilir." Buna bir an bile inanmadı.

"Böyle bir konudan söz ettiğim için beni bağışlayın," dedi ve onu döndürdü.

Küçük adımlarla ve temkinli bir hassasiyetle. "Küçük güzel kafanı bu tür konuşmalarla meşgul etmemeliyim."

Bu sözleri duyduğunda her zaman hissettiği öfke patlamasını görmezden gelmeye çalıştı. Ona gülümsedi ve dikkatini ona odakladı. Eğer bu gece onun arkadaşlığına ve hayranlığına ihtiyacı varsa, onu reddetmeyecekti. Kadınların yapabileceği çok *az şey* vardı.

Balo salonunun kapısına varmışlardı ki, adam aniden dansı bıraktı, kızın elinden tutup aceleyle kapıdan içeri soktu. Dışarıda kalabalık vardı, ama adam her iki yöne de aceleyle baktı ve onu sağlarındaki koridor boyunca, kalabalık salonlara ve kart odalarına açılan açık kapıların yanından geçirdi ve açık bir kapının sağladığı gölgeli mahremiyete çektiği sonuna kadar acele ettirdi.

"Leydi Morgan," dedi ciddiyetle, "yarın alayına katılmak üzere yola çıkacağım. Gitmeden önce bana bir öpücük lütfetmenizi rica ediyorum."

Yüzbaşı Lord Gordon tarafından öpülmek istemediği için belki de bu konuda çizgiyi çekebilirdi, ama adam cevap beklemedi. Onu neredeyse kabaca kollarının arasına aldı, başını eğdi ve sertçe öptü. Dudakları aceleyle bastırdı, kapalı, sıcak ve kuru bir şekilde kızın dudaklarına yapıştı ve kızın dişlerinin arasındaki eti zedeledi.

Böyle bir davranış normalde Morgan'dan sert bir çıkış ve yanağına çınlayan bir tokat yemesine neden olurdu. Ama bu gece değil. Bu gece, şu anda gözyaşlarının eşiğindeydi, tüm neşesi dağılmıştı. Ceketinin sert kumaşını kolların omuzlarla birleştiği noktadan kavradı ve yarın ya da ertesi gün aptal, ölümcül erkek savaş oyununda ölebilecek tüm erkekler için hissettiği tüm şefkatle onu öptü.

Onun sıcaklığının, canlılığının ve hevesli gençliğinin son derece farkındaydı.

"Leydi Morgan," dedi ağzını bıraktığında ateşli bir sesle, "izin verin, yalvarırım, savaş geldiğinde *sizin* için savaşma onuruna sahip olayım, beni beklediğinizi, beni önemsedığınızı bileyim."

Elbette veremeyeceği bir söz, bir şey istiyordu. Ama nasıl kesin bir hayır diyebilirdi ki, sıradan koşullar altında bu sözler ona aptalca gelebilirdi? Bu koşullar hiç de sıradan değildi.

"Elbette umurumda," dedi ona ciddiyetle bakarak. "Elbette önemsiyorum."

"Bilmeme izin ver," diye yalvardı ona, sağ elini iki eliyle kavrayıp kalbine bastırarak, "ölürsem benim için yas tutacağını, hayatının geri kalanında benim için siyah giyeceğini, senin için asla başka bir erkek olmayacağını bilmeme izin ver. Bunu bilmeme izin ver."

"Elbette yas tutarım," dedi, kendini rahatsız hissetmeye başlamıştı. "Ama lütfen ölümden bahsetme."

Onu tekrar kendine çekti, kolları bu sefer daha da şiddetliydi. Ama başını onunkine indirmeden, biri kapının kolunu diğer taraftan kavradı ve kapattı. Küçük özel köşeleri artık özel değildi. Adam ona sarılmayı bıraktı.

"Balo salonuna dönmeliyiz," dedi. "Annen nerede olduğumu merak edecek."

Kızın kolunu kendi kolunun arasından geçirdi, boştaki elini kızının üzerine koydu ve sertçe sıktı.

Onu balo salonuna geri götürürken, "Teşekkür ederim," dedi. "Beni erkeklerin en mutlusunu yaptınız, Leydi Morgan."

Şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde, artık anlaştıklarına, nişanlanmalarına sadece bir adım kaldığına inandığını düşündü. Ama onu etkisiz hale getirmeyecekti, *getiremezdi* de. Savaştan döndüğünde bunu yapmak için yeterince zamanı olacaktı.

Eğer geri gelirse.

Balo salonundaki gürültü, her ne kadar eskisi kadar yüksek olsa da, sadece birkaç dakikalığına gitmiş olmalarına rağmen farklı bir nitelik taşıyordu. Şimdiden fark edilir derecede daha az üniformalı vardı. Geride kalan subayların çoğu dans etmiyordu, ancak orkestra hâlâ vals çalmaya devam ediyordu. Ya ciddi görünümlü gruplar halindeydiler ya da aileleri ve arkadaşlarıyla vedalaşıyorlardı.

Binbaşı Franks, Lord Gordon'u kolundan yakalayarak, "Hemen, gecikmeden ayrılmanız emredildi," diye açıkladı. Gülümsedi ve başını Morgan'a doğru eğdi. "O güzel kafanızı endişelendirecek bir şey yok leydim. Biz gideceğiz."

bir hafta içinde tekrar bayanlarla vals yapmak için geri döneceğim."

Morgan orkestradan ya da kendi kafasının dışındaki herhangi bir yerden gelemeyecek bir çınlama sesi duydu. İçine çektiği hava burun deliklerinde aniden soğumuş gibi hissetti. Ama kararlı bir çabayla kendini topladı. Hayatında ilk kez buhar nöbeti geçirmenin sırası değildi. Brüksel'e gelmek, tarihin bir parçası olmak, olayların tam ortasında yer almak istemişti. Her şeyi ilk elden öğrenmek istemişti.

Şimdi bu bilgi neredeyse ezici geliyordu. Gelecek nesillerin Richmond balosunu öğrenip öğrenmeyeceklerini ve askerlerin, kadınlarının ve ailelerinin böyle bir felaketin arifesinde nasıl dans edip eğlenebildiklerini merak ediyordu.

"Hemen annene gitmelisin," dedi Lord Gordon'a hızlıca, yüzündeki tebeşir gibi solgunluğa dikkat ederek.

HAYRET VERİCİ BİR ŞEKİLDE, KÜRESEL TOP

Wellington Dükü uzun süre kalmadı ve görünüşe göre ertesi gün savaşa gideceklerini kabul etti ve subaylar çok azı kalana kadar alaylarına katılmak üzere uzaklaşmaya başladı.

Gervase, Leydi Morgan Bedwyn'in balo salonunun bir köşesinde tek başına olduğunu gördü, dans etmiyordu ve yanında refakatçisi de yoktu. Yüzünü yelpazeliyordu ve neredeyse elbisesi kadar solgun görünüyordu. Daha önceki gülümsemesi ve ışıltısı onu terk etmişti. Bir anlık tereddütten sonra ona doğru ilerledi ve tek kelime etmeden kolunu uzattı.

Bir an boş gözlerle ona baktıktan sonra, "Ah, Lord Rosthorn," dedi. İnce bir elini onun koluna soktu. "Leydi Caddick ile Rosamond'un bir süre yalnız kalmaları gerektiğini düşündüm. Büyük bir sıkıntı içindeler."

"İzninizle size dinlenme odasına kadar eşlik edeyim ve bir bardak içecek bir şeyler getireyim," diye öneride bulundu.

"Limonata iyi olur," dedi. "Hayır, su. Su daha iyi olur."

Yine menekşelerin kokusunu alabiliyordu. Saçları incilerle süslenmişti. Elbisesinin kumaşına, düşük yakasına, kısa kollarının ve eteğinin kenarlarına küçük inciler dikilmişti. Son derece güzel ve alışılmadık derecede kırılğan görünüyordu.

"Sence hepsi öldürülecek mi?" diye sordu. "Hayır,"

dedi adam nazıkçe.

"Bu aptalca bir soruydu," dedi. "Bazıları öldürülecek. Birçoğu."

"Evet."

"Sanırım kardeşim Aidan da böyle bir savaşa defalarca çağırılmıştır," dedi. "Orada hiç bulunmadığım için şimdi memnunum, yine de evde cehalet içinde olmak ve en kötüsünü hayal etmek neredeyse o kadar kötü olabilir. Bunun için burada olmak istediğimi, hatta burada olmam *gerektiğini* düşündüm. Gerçekten tarihi bir olay olacağı benziyor, değil mi? Napoléon Bonaparte savaşı kazanırsa, geri dönüşü nesiller boyunca hayranlıkla konuşulacak. Kaybederse, Wellington Dükü'nün ünü çağlar boyunca yaşayabilir."

Diğer konukların etrafından dikkatli bir şekilde dolanarak onu dinlenme odasına götürdü ve burada ona büyük bir bardak su getirdi. Orada hepsi de erkek olan ve sohbet etmek üzere bir araya toplanmış birkaç konuk daha vardı. Onu küçük bir antreye götürdü; burada birkaç masa kurulmuş ve etraflarına sandalyeler dizilmişti. İçeride başka kimse yoktu ve elbette refakatçisinin bilgisi ve rızası olmadan onu bu şekilde yalnız bırakmak uygunsuzdu. Ama nezaket -ya da nezaketin yokluğu- bu gece aklından geçen en uzak şeydi. Onun sempatik bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu düşündü. Fena halde sarsılmış görünüyordu. Onu bir masaya oturttu, kadehi önüne koydu ve karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Peki Kaptan Lord Gordon sizin için kardeşiniz Lord Aidan Bedwyn kadar önemli mi?" diye sordu.

Doğrudan ona baktı ama daha önceki bir olayda olduğu gibi küstahlığı nedeniyle onu uyarmadı.

"Hayat dolu, hayalleri ve umutları olan genç bir adam," dedi kara gözleri ıslıl ıslıl parlayarak. "Ailesi ve kendisi için çok değerli biri. Ve yine de

İnsanlığın avı gibi görünen bu çılgınlığa kapılmış. Gitmeden önce beni öptü ve onu beklemem ve ölürse onun için yas tutmam için yalvardı."

"Ah," dedi. Yarın, kendisi için bir yabancından biraz daha fazlası olan bir beyefendiye bu kadar mahrem bir şey anlatmış olmanın utanç verici anısıyla uyanıp uyanmayacağını merak ediyordu. Ama o zaman bu gece uyuması pek olası değildi.

"Nasıl hayır diyebilirdim ki?" diye sordu ona. "Bu bencilce, kaba ve zalimce olurdu."

"Hayır mı demek *istiyordun*?" diye sordu ona. Sık sık onun bu çocuğa karşı bir sevgi duyup duymadığını merak etmişti. Çocuk ona layık değildi; olgun bir adam olacağına dair hiçbir belirti göstermeyen kibirli bir gençti.

"Böyle bir gecede bu tür sorular ne sorulmalı ne de cevaplanmalı," dedi. "Bu gece duygular ağır basıyor. Ama eş seçimi ciddi bir iştir, öyle değil mi?"

"Öyle mi?" diye sordu usulca. Bu, en azından yıllardır düşünmediği bir şeydi.

"Evlilik ömür boyu sürer," dedi. "Her zaman aceleyle seçim yapmamaya ve elimin zorlanmasına izin vermemeye kararlıyım. Aşık olmanın çok kolay olduğuna inanıyorum. Bu son derece duygusal bir durum. *Sevmenin* o kadar kolay olduğundan emin değilim."

"Aşk duyguları içermez o zaman?" diye sordu gülümseyerek.

"Onlar tarafından *yönetilmez*," dedi ona. "Sevgi hoşlanma, arkadaşlık, saygı ve güvendir. Aşk hükmetmez ya da sahip olmaya çalışmaz. Aşk sadece saf, karşılıklı özgürlüğe bağlılık içinde gelişir. Evliliğin bu kadar zor olmasının nedeni budur. Evlilik töreni, evlilik yeminleri ve sadakat zorunluluğu vardır; bunların hepsi kısıtlamaları, hatta hapsedilmeyi çağırıştırır. İnsanlar evlilikle ilgili olarak müebbet hapis cezalarından ve ayak prangalarından bahsederler, değil mi? Oysa evlilik tam tersi olmalıdır; iki insan birbirlerini özgür bırakmayı kabul etmelidir."

"Pek çok evli beyefendi metresleriyle, evli hanımefendi de cicişleriyle bu görüşünüzü alkışlayacaktır, *canım*," dedi.

Ama kadın ona ciddiyetle baktı. "Anlamamışsınız," dedi.

"Kutsal yeminlerini tutmaya niyetli olmayanlar bu yeminleri etmemelidir. Evli çiftler birbirlerini yaşamaları, öğrenmeleri ve kişisel tatminlerini bulmaları için özgür bırakmalıdır. Onlar bir madalyonun iki yüzü ya da bir ruhun iki yarısı değildir. Onlar, hayatlarında daha görkemli, daha zorlu bir şey yapmak için özgürlüklerini birleştiren iki değerli bireysel ruhtur."

Onu aptalca idealist mi yoksa bilgece mistik mi bulması gerektiğinden emin değildi. Ama ondan büyülenmişti. Bütün geceler içinde bu gece böyle bir konuşma yapacaklarını hiç beklemiyordu.

"Evleneceğin adamı böyle büyük bir şekilde sevmek istiyorsun, öyle mi tatlım?" diye sordu ona.

"Evet." Kadın yine doğrudan ona baktı. "Para ya da mevki için evlenmeye ihtiyacım yok Lord Rosthorn, hatta güvenlik için bile. Yanlış adamla evlenmektense beş ya da on yıl daha, hatta sonsuza kadar beklemeyi tercih ederim. Yine de bu bekleyişin sonsuza kadar sürmemesini umuyorum."

Tipik bir çok genç bayan aşık olmak ve sevmek arasında büyük bir ayrım yapar mıydı? Hangi yaşta olursa olsun pek çok kadın aşk ve sahiplenmenin birlikte var olamayacağını kesin bir dille ifade eder miydi? Kendisi bile bu anlayış sıçramasını yapmamıştı. Yine de haklıydı, değil mi? Bu tür ayrımlar *olmasaydı* bu kadar çok mutsuz evlilik olur muydu?

"Ailemde bir gelenektir," diye açıkladı, "evliliklerimizde sevginin yol gösterici olması. Erkeklerimizin evlendikten sonra metres tutmaları beklenmez." Direkt bakışları hiç değişmedi. "Onlardan eşlerini sevmeleri ve onlara sadık kalmaları beklenir. Bu beklenti Bedwyn kadınları için de geçerlidir."

Gülümsedi. "Peki kardeşlerinizden evli olan var mı?" diye sordu. Bir keresinde baldızından bahsettiğini hatırlıyor gibiydi.

"Üç," dedi.

"Bewcastle Dükü de onlardan biri mi?" diye sordu. Bewcastle'ın evlendiğini duymamıştı. Ama nasıl duymuş olabilirdi ki? Brüksel'de geçirdiği haftalar boyunca birçok eski arkadaşı ve tanıdığıyla yeniden bir araya gelmesine rağmen, İngiliz haberleri ve dedikoduları konusunda güncel bilgiye sahip değildi.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Aidan evli, Rannulf ve Freyja da öyle. -Geçen yıl boyunca."

"Ve hepsi aşk maçları mıydı?" diye sordu.

"Artık öyleler," dedi inançla. "Rannulf ve Judith'in yeni bir oğulları oldu."

Bewcastle Marianne'i seviyor muydu? Gervase aniden merak etti. Hayatı boyunca onu sevmeye hazır mıydı? Ona sadık kalmaya? Bundan kuşkuluydu. Ona her zaman Bewcastle'ın aşk konusunda yeteneksiz olduğunu düşünmüştü.

"Genç Gordon'u bir kocayı sevmek istediğin gibi sevmiyor musun?" diye sordu ona. "Yine de bu gece ona hayır demediniz mi?"

"Ben de tam olarak evet demedim," dedi ona, "ama fark ettiğini sanmıyorum. Döndüğünde kesin bir hayır demek zorunda kalacağım."

"Hayal kırıklığına uğrayacak," dedi.

"Onunla evlenirsem daha da öyle olur," dedi ona. Bütün kalbimle sevsem bile, birlikte yaşaması kolay bir kadın olacağımı sanmıyorum Lord Rosthorn. Yüzbaşı Gordon beni sevmiyor. O benim fikrimi seviyor; düşün yeni ortaya çıkmış ve çok zengin olan kızını. Başka bir şey yok."

Kendine büyük bir haksızlık yapıyor, diye düşündü. Ama birden ona baktı, gözleri donuklaşmıştı.

"Ölebilir," dedi. "Bütün bunlar ne kadar *aptalca* Lord Rosthorn. Aptalca ve ölümcül derecede ciddi. Kulaklarında çınlayan gerçekle onu nasıl gönderebilirdim? Benim de onun gibi hissettiğime, geri dönmezse hayatımın sonuna kadar onu bekleyeceğime, onun için yas tutacağıma inanmasına izin verdim. Belki ben de öyle yaparım. Kim bilir?"

Gözleri aniden yaşlarla doldu.

Masanın öbür ucuna uzandı ve bir elini onunkinin üzerine koydu. Kendi elini onun elinin altına koyup sıkıca kavradı ve boştaki eliyle gözyaşlarını sildi.

"Bunun olmasını istemiyorum," dedi şiddetle. "Hiçbirinin. Hiçbiri

Savaşın hiçbir şeyi çözmediğini anlayan var mı? Her zaman savaş olacaktır, *her zaman* özgürlük ve barış adına. İnsanlar anlamsızca ölürken nasıl özgürlük olabilir? İnsanlar ona ulaşmak için savaşmak zorundayken nasıl barış olabilir? İnsanlık her zaman bu iki arzu edilen durumun peşinde koşacak ve onları asla bulamayacaktır." Kızarmış yanakları ve tutkulu bakışlarıyla ona baktı.

Odaya iki çift girdi, onlara -ve kenetlenmiş ellerine- şöyle bir baktılar ve boğuk özürler dileyerek geri çekildiler. Leydi Morgan fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sanırım," dedi, "Caddick seni sabah Brüksel'den alıp götürecektir. Bir hafta içinde ailenizle birlikte İngiltere'ye dönmüş olacaksınız ve hayat yeniden daha az çalkantılı görünecek."

"Olmayacak," dedi. "Lütfen bana patronluk taslamayın Lord Rosthorn, hele siz hiç taslamayın. Burada kalmayı tercih ederim. *Bilmeyi* tercih ederim. Diğer herkesle birlikte acı çekmeyi tercih ederim. Ama Caddick Kontu hepimizin gitmesi için ısrar etmese bile, Alleyne edecektir. Antwerp'teydi ama yarın dönecek. Ayrılmadan önce bana, durum düzelmezse o zaman ayrılmam için ısrar edeceğini söyledi. Durum daha da kötüleşti." İç çekti. "Ne yapacaksınız Lord Rosthorn?"

"Burada kal," dedi. "Ben asker değilim, ama belki kendimi yararlı kılabileceğim bir yol vardır."

"Yapmak istediğim şey bu," dedi. "Kendimi işe yarar hale getirmek istiyorum. Bir kadın olarak böyle bir durumda -ya da binlerce başka durumda- insanın kendini ne kadar çaresiz hissettiğini tahmin bile edemezsiniz. Ama yarın buradan ayrılacağımı söyleyebilirim."

"Brabant Sokağı'ndayım," dedi ve ona evin adını verdi. "Eğer bir ihtimal bana ihtiyacınız olursa, beni çağırır mısınız?"

Ona yarı gülümsedi.

"Kendi başıma idare edemeyecek kadar zayıf olduğum için mi? Ama bu nazik bir teklif ve bunun için teşekkür ederim." Birbirlerine kenetlenmiş ellerine baktı, aralarındaki bağlantıyı ilk kez fark etmiş gibiydi ve elini kucağına doğru kaydırды. "Sanırım gevezelik ettim. Bir konu hakkında tutkulu hissettiğimde bunu yapmaya eğilimliyimdir. Savaş konusunda tutkulu hissediyorum. O halde, kardeşime rağmen buraya, Brüksel'e gelmek zorunda hissetmem garip görünüyor, değil mi?"

izin vermek istemedi mi? Burada yalnız olmamalıyız, değil mi? Ama bu gece hiçbir şey olması gerektiği gibi değil. Leydi Caddick'e kadar bana eşlik eder misiniz?"

Ayağa kalktı ve kolunu uzattı.

"Savaşlar sona erecek," dedi, "en azından bir süreliğine. Ve aşk hayalin zamanla mutlaka gerçekleşecek, tatlım. Yeniden mutlu olacaksın."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bu bir söz mü Lord Rosthorn?"

"Ah, ama hayaller vaatlerle yakalanamaz," dedi. "Su gibi, elimizden kaçarlar. Ama su hayatın اساسıdır. Hayalinin gerçekleşeceğine *inanıyorum*, çünkü ondan ödün vermeyecek ve onu hafife almayacaksın."

Kadın yine güldü. "Sana rüyalarını bile sormadım," dedi. "Ne kadar terbiyesizim!"

"Onlar için çok yaşıyım," dedi onu artık seyrek nüfuslu olan balo salonuna geri götürürken.

Bu tamamen doğrudu. Çok genç bir adamken güçlü hayaller kurmuş ve bunların çoğunun gerçekleşeceğini ummuştu. Ancak gençliği dokuz yıl önce erken sona ermişti. O zamandan beri gerçeklik dünyasının içinde yaşıyordu.

"Ama hayallerin olmalı," dedi ona, "yoksa hayat odağını, tutkusunu ve anlamını kaybeder."

Hayatına olan şey *bu muydu?* diye merak etti.

Leydi Caddick ayağa kalkmış, dikkati dağılmış bir halde onların yaklaşmasını izliyordu.

"Ah, işte buradasınız Leydi Morgan," dedi. "Eve gitmeye hazırız."

Yanındaki Leydi Rosamond Havelock sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu. Kendini Leydi Morgan'ın kollarına bıraktı ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

BÖLÜM VI

Richmond Dükü'nün balosunun ertesi sabahı, Brüksel'den Anvers'e, orduyla bağlantısı olmayan yabancıların genel bir göçü yaşandı. Öğleye doğru yollar onlarla ve onların arabaları, atları ve bagaj arabalarıyla tıkanmıştı.

Caddick'ler ve Morgan bunların arasında değildi. Rosamond seyrek rastlanan, ama insanı felce uğratan migren ağrılarından biriyle uyanmıştı. Aslında bu bir baş ağrısından çok daha fazlasıydı; onu yarı kör ediyor, mide bulantısına ve sol tarafında uyuşukluğa yol açıyor, ışığı ve en ufak bir sesi ya da hareketi bile dayanılmaz kılıyordu. Brüksel'de kalmanın tüm tehlikelerine ve kendisi gibi migrenden hiç muzdarip olmamış, bu yüzden de ne kadar güçsüzleştirici olduğunu tahmin edemeyen kocasının ısrarlarına rağmen, Leydi Caddick kararlılığını sürdürdü. Rosamond olduğu yerde kalmalıydı - yatak odasına sessizce kapanmalıydı- ta ki rahatsızlığın en kötüsü geçene kadar. Bazen bu nöbetler üç, dört, hatta beş gün sürüyordu.

Lord Caddick, Morgan'a refakat edecek ve onu güvenli bir yere götürecek birini bulmayı teklif etti ama Alleyne'in yakında Antwerp'ten döneceğini ve Morgan için uygun düzenlemeleri kendisinin yapacağını söyledi.

Sağduyu ona mümkün olan en kısa sürede gitmesi gerektiğini söylüyordu, bunu yapmak neredeyse yabancılarla seyahat etmek anlamına gelse bile. Ancak böylesine korkunç koşullar altında sağduyulu davranmak zordu. Gerçek şu ki, gitmeye dayanamıyordu. Tanıdıkları ve hatta birkaç arkadaşı vardı.

subayları ve eşleri. Sonuncuların çoğu kalmıştı. O zaman neden o kalmıyordu? O tanıdıklarından herhangi birine ne olduğunu bilmeden nasıl gidebilirdi?

Lord Caddick'e doğruyu söylemişti. Yine de Alleyne'in Antwerp'ten, onu bugün yola çıkaracak kadar erken dönmeyeceğini umuyordu. Belki yarına kadar cepheden daha fazla haber gelirdi. Belki de o zamana kadar çatışmalar sona erer ve gitmesine hiç gerek kalmazdı.

Alleyne öğlene kadar hâlâ gelmemişti.

Öğleden sonra, huzursuz olan ve zavallı Rosamond için evi olabildiğince sessiz bırakmak isteyen Morgan, Leydi Caddick'ten, Yaşam Muhafızları'ndan Binbaşı Clark'ın karısı Bayan Clark'ı ziyaret etmek için izin aldı. Bayan Clark on dakikalık yürüme mesafesinde oturuyordu ve Morgan hizmetçisini de yanında götürceğine söz verdi. Bayan Clark'la çay içerken, önce uzaklardan gelen bir gök gürültüsü sandığı bir ses duydu. Ancak Morgan, askerlerin rahatsızlığını artıracak sağanak yağmur olmayacağı umudunu dile getirdiğinde Bayan Clark gergin bir şekilde gülümsedi.

"Bu ağır silahların sesi," diye açıkladı. Morgan

başındaki kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

"Çok uzaktalar," dedi Bayan Clark ona. "Bu bir sestен çok bir his, bir titreşim, değil mi? Ve tam olarak nereden geldiğini ya da eyleme kimin katıldığını kim bilebilir? Ya da bunların bizim mi yoksa Fransızların mı silahları olduğunu?"

Morgan, ayrılma vakti gelmeden önce Alleyne'in onu almaya geleceğini umuyordu. Ama yanında sadece hizmetçisi olduğu halde eve yürüdü.

Alleyne, Rue de Bellevue'ye uğramamıştı. Günün geri kalanında da oraya uğramadı.

Gece boyunca uzun süre uyanık kaldılar ve Rosamond'un çektiği acılar, sokaktaki tekerleklerin neredeyse hiç durmayan gümbürtüsü, atların nal sesleri ve ara sıra duyulan erkek sesleriyle iyice arttı.

Lord Caddick yatak odalarının dışındaki koridordan seslenerek, telaşlanmamalarını söyledi. Kargaşa sadece uzun bir trenin

topçu birlikleri cepheye giderken Brüksel'den geçiyordu.

Telaşlanmayacak mısın? Omuzlarında bir şalla pencerenin önünde duran Morgan titredi.

Alleyne neredeydi? diye merak etti.

Tanıdığı memurlar neredeydi?

Ertesi gün Rosamond, annesiyle babasına migren krizinin geçirdiği diğer krizler kadar şiddetli olmadığına ve her an seyahate çıkmaya hazır olduğuna dair güvence vermek için odasından iri gözlü bir hayalet gibi çıksa da Brüksel'den ayrılmak için artık çok geçti.

Sabahın erken saatlerinde Belçikalı süvarilerden oluşan bir birlik Brüksel'den geçerek cepheye doğru ilerlemişti -organ bu gürültüyle bir kez daha uyandı- yanlarından geçtikleri herkese ve evlerde uyuyanlara her şeyin kaybedildiğini ve ezici bir yenilgiye uğradıklarını haykırıyorlardı. Ama kimsenin sorularını yanıtlamak için kalmamışlardı.

Arkalarında panik bıraktılar.

Kalan ziyaretçilerin neredeyse tamamı ve daimi sakinlerin çoğu, her an kudurmuş Fransız askerlerinin akın edebileceği şehri terk etmek için acele ediyordu. Caddick'lerin evinde tüm bavullar ve çantalar toplanmıştı ve erken bir kahvaltıdan sonra her şey yola çıkmaya hazırdı.

Ama beklenmedik bir sorun çıktı. Lord Caddick araba, atlar ve yük arabasının ön kapıya kadar getirilmesini istediğinde, tekerlekli her şeye cepheye malzeme taşımak için ordu tarafından el konulduğu bilgisini aldı. Kont ne kadar bağırıp çağırırsa bağırırsın, tehdit ederse etsin ve rüşvet vermeye hazırlanırsa hazırlansın, gerçekten de taşınacak bir şey olmadığı kısa sürede ortaya çıktı. Yanlarına sadece ellerinde ve sırtlarında taşıyabilecekleri kadarını alarak yaya olarak gitmeye hazır olmadıkları sürece o gün Brüksel'den ayrılmanın hiçbir yolu yoktu.

Leydi Caddick'in korkudan çok öfke ifade eden bir ses tonuyla belirttiği gibi, bu elbette söz konusu olamazdı.

Ve böylece Brüksel'de kapana kısıldılar.

Morgan, inkar edilemez bir korku duymasına rağmen,
memnundu. Rosamond sendeleyerek yatağına döndü.

ÖĞLEDEN SONRA YAĞMUR YAĞMAYA BAŞLADI. Korkunç bir yağmur vardı.

Gece boyunca fırtına vardı -bu sefer gerçek bir fırtına- ve yağmur saatlerce sağanak halinde yağdı. Orduların tam olarak nerede olduğunu ya da dünkü uzak top seslerinin ne anlama geldiğini bilmek imkânsızdı. Ama Morgan yatağında kıvrılmış yatarken, başını battaniyeyle örtme ve sesi engellemeye çalışma dürtüsüne direnirken, sığınacak bir yer bulmaya ve dinlenmeye çalışan binlerce adamın sefaletini hayal etmenin zor olmadığını fark etti.

En azından, Lord Caddick kahvaltıda neşeyle açıkladı, yağmur seyahati ve kolay manevrayı imkansız hale getirecekti. Yollar tamamen geçilmez olacaktı. Bugün bir savaş ihtimali yoktu.

Ayrıca, diye ekledi Leydi Caddick, bugün Pazar'dı.

Morgan Alleyne için endişeleniyordu. Hâlâ migren krizinden dolayı acı çeken Rosamond için de endişeleniyordu. Leydi Caddick, kısmen kızının rahatsızlığından, kısmen kendi güvenliğine yönelik tehditten, ama esas olarak Lord Gordon'un akıbetinin belirsizliğinden dolayı neredeyse üzüntüden kendini kaybetmişti. Lord Caddick ne tür haberler olduğunu öğrenmek için dışarı çıkmaya cesaret etti, ancak ortalıkta gerçeklerden çok söylentiler dolaşıyordu.

Yağmur nihayet durmuştu ve Morgan yine dalgın bir kontesten izin alarak hizmetçisini de yanına aldı ve bir kez daha Bayan Clark'ın evine gitti. Alay subaylarının eşlerinin sık sık orada toplandıklarını keşfetmişti ve genel olarak diğer insanların çoğundan çok daha mantıklı olma eğilimindeydiler, paniğe ve güvenilir haberlerin yerine kendini gösteren her sansasyonel hikayeye inanmaya çok daha az eğilimliydiler. Bu özel sabahta hepsi bir araya toplanmıştı. Morgan, kendisini istenmeyen bir davetsiz misafir gibi değil de sanki kendilerinden biriymiş gibi sıcak bir şekilde karşıladıklarını görünce rahatladı.

Öğleden kısa bir süre sonra ağır topçu silahları yeniden ateş etmeye başladı. Dünden önceki gün olduğundan daha yakındılar. Artık

İlk ürkütücü andan sonra, sürekli vuruşlarını gök gürültüsü sanmak imkânsızdı.

Hanımlar birkaç saat boyunca son bir buçuk gün boyunca topladıkları ilaçları ve diğer malzemeleri tasnif ettiler ve bandajları yuvarladılar. Çalışırken sessizce konuşuyor ve hatta gülüyorlardı, ama herkes kadar yoğun bir şekilde onlara katılan Morgan, yaptıkları işin önemini görmezden gelmeye çalıştıkları için neşenin altında yatan gerginliği ve gergin korkuyu hissedebiliyordu.

Yıllar boyunca davulun peşinden giden bir eş olmak ne kadar zor olmalı, diye düşündü.

Öğleden sonra dışarıdaki sokakta yaşanan bir kargaşa nedeniyle yarıda kesildi. Bayan Clark ve Morgan dışarı fırlarken birkaçı pencerelere doluştu. Dörtmala geçen köpüklü atlar, kılıçlarını çekmiş süvariler taşıyordu. Şehrin güney ucundaki Namur Kapıları yönünden, yani savaşın olduğu yönden geliyorlardı.

"Onlar Hanoverians," dedi Bayan Clark. "Yaşam Muhafızları değil."

Morgan, eğer diğer sokaklarda da bu sokakta olduğu kadar çok sayıda dörtmala koşuyorlarsa, mutlaka bir alay dolusu olmalılar, diye düşündü. Almanca bağırıyorlardı, Morgan'ın bilmediği bir dildi bu. Ama sokakta tercümanlık yapacak bir sürü insan vardı.

"Her şey kayboldu!" diye bağırdı bir adam.

Bir başkası "Fransızlar peşlerinde," diye bildirdi.

Panik diğer seyircilerin çoğunu ele geçirdi. Ama Bayan Clark Morgan'ı kolundan sıkıca tuttu ve onu evin içine geri götürdü. Kapıyı arkalarından kapattı.

"Yaralılar yakında gelecek," dedi diğer hanımlara. "Eğer rapor doğruysa, savaş kaybedildi ve Fransızlar da yakında burada olacak. Ama onların da yaralıları olacak. Ya burada sinip paniğe kapılırsınız ya da dışarı çıkıp uniformalarının rengine ya da hangi tarafta savaştıklarına bakmaksızın yardımımıza ihtiyacı olanlara elimizden gelen yardımı yaparsınız."

Morgan ona yeniden saygı ve hayranlıkla baktı ve derin, sakın bir nefes aldı. Birkaç gün önce kendisi de panikten bu kadar uzak değildi.

dakikalar önce kendi kendine itiraf etti.

"Dışarı çıkmayı tercih ederim," dedi.

Bayan Clark ona doğru döndü.

"Ama gerçekten yapmamalısınız, Leydi Morgan," dedi. "Rue de Bellevue'ye dönmelisiniz. Caddick Kontesi sizin için endişelenecektir. Yapmak üzere olduğumuz şey çok tehlikeli. Daha da ötesi, korkunç ve tatsız olacak. Manzaralar hiç hoş olmayacak."

"Öyle olmalarını beklemiyorum," dedi Morgan. "Ben de sırf bir dükün kızı olduğum ve evlenmediğim için sera bitkisi değilim. Üzerime düşeni yapacağım. Lütfen benimle tartışmayın. Kısa bir süre içinde elinizdeki her bir çift ele ihtiyacınız olacağına inanıyorum. Leydi Caddick'e gelince, onun ilgilenmesi gereken Rosamond ve endişelenmesi gereken Yüzbaşı Gordon var. Sizinle birlikte olduğumu biliyor."

Bayan Clark kelimelerle daha fazla zaman kaybetmedi. Sadece hızlıca başını salladı ve Morgan'ın elini sıkmak için bir elini uzattı.

"O zaman Namur Kapıları'na kadar gideceğiz," dedi.

LORD ALLEYNE BEDWYN, Morgan'ı orada buldu.

bir saat kadar sonra. Onu aradığından değil. Şimdiye kadar onu Brüksel'den çok uzaklarda hayal etmişti. Antwerp'ten dönüş yolu boyunca, ters yönde ilerleyen insan kalabalığının arasında onu aramıştı. Ama onu göremeyince endişelenmemişti. Muhtemelen şimdiye kadar İngiltere'ye giden bir gemideydi, diye kendini ikna etmişti.

Caddick Kontu'nun kiraladığı Rue de Bellevue'deki eve uğramayı bile düşünmeden Sir Charles Stuart'a haber vermişti. Şimdi Wellington Dükü'ne bir mesaj götürmek üzere güneye doğru yola çıkmıştı. Bu görev için gönüllü olmuştu. Sir Charles, ağır top sesleri savaşın şiddetinin bir göstergesi ise, bunun tehlikeli bir görev olabileceği konusunda onu uyarmıştı. Ama Alleyne neler olup bittiğini kendi gözleriyle görmek istiyordu. Üstelik ağabeyi Aidan, Yarımada Savaşları boyunca savaşmıştı. Cepheye sadece bir mektup götürmekten çekinecek *miydi?*

Son birkaç günün yaralıları Brüksel'e yaya olarak gelmeye başlamıştı; bazılarının kafaları sargılıydı ya da kolları askıdaydı, çoğunun kanlı yaraları için yırtık ve kirli paçavralardan başka bir örtüsü yoktu. Alleyne güneye doğru ilerlerken Namur Kapıları'na yaklaşan adamlara sempatiyle, orada derme çatma bir sargı istasyonu kurmuş olan bir grup kadına da hayranlıkla baktı.

Yaralılarından biri, dudaklarına bir bardak su götüren kadına bugünkü çatışmanın -umutsuz ve ölümcül bir savaş- Waterloo köyünden çok da uzak olmayan Soignés Ormanı'nın hemen güneyinde gerçekleştiğini anlatıyordu.

Bayan Morgan'dı.

Alleyne bardağı bıraktığı anda eyerden indi ve başını kaldırıp onu gördü. Koşarak onun kollarına atıldı.

"*Alleyne!*" diye bağırdı. "Nerelerdeydin? Senin için endişelendim." Onu omuzlarından tuttu ve hiç de nazik olmayan bir şekilde sarstı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu ona. "Neden şimdiye kadar Antwerp'te ya da İngiltere yolunda değilsin?"

"Richmond balosundan sonraki sabah benim için geleceğini söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Şeytan aldı Morg," dedi öfkeyle, "Antwerp'te geciktim. Sakın bana Caddick'lerle birlikte gitmeyi akıl edemediğini söyleme. Bir iki kelime edeceğim-"

"Onlar da hâlâ buradalar," dedi. "Bensiz gideceklerini düşünmüyorsun, değil mi? Leydi Caddick bana karşı olan sorumluluğunu çok ciddiye alıyor." Kendilerini Brüksel'de tutan olaylar dizisini ona anlattı.

"Şeytan alsın," dedi tekrar. "Seni buradan kendim çıkarmak zorunda kalacağım Morg. Bu küçük elçilik işini tamamlar tamamlamaz yola çıkacağız."

"Burada bana ihtiyaç var," diye itiraz etti. "Bir süre daha bana ihtiyaç *duyulacak*. Fransızlarla gerçekten savaşısam bile üzerime düşeni yapacağım, Alleyne.

Aidan'ın yaptığı gibi. Benim için endişelenmemelisin."

Kadının omuzlarını daha sıkı kavradı. "Wulf kafamı koparacak," dedi, "ve onu suçlayamam. Akşam olmadan dönmüş olacağım. O zaman seni buradan götürüyor olacağım."

"Alleyne." Elleriyle onun dirseklerini kavradı. "Nereye gidiyorsun? Neden özellikle bu kapılara geldiniz?"

"Cepheye iletmem gereken bir mesaj var," dedi ona.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merak etme." Ona sırıttı. "Ben savaşa gitmiyorum Morg. Benim için kahramanlık olmayacak. Oldukça güvende olacağım."

"Kendine iyi bak o zaman." Derin, yavaş bir nefes aldı. "Alleyne, eğer Yaşam Muhafızları hakkında bir şeyler duyarsan ..." Düşüncesini tamamlamadı. Tamamlamasına gerek yoktu. Alleyne onu kollarına çekerek hızlı ve sert bir şekilde kucakladı.

"Ne b u l a b i l e c e ğ i m e bakacağım," diye söz verdi onu b ı r a k ı p eyere geri dönmeden önce.

Arkasındaki kapıdan iki araba dolusu yaralı gürleyerek geçiyordu. Havada aniden, öncekinden daha güçlü bir kan kokusu belirdi.

Kadın veda etmeden, dalgın bir şekilde arkasını döndü ve adam kapılardan güneye doğru atını sürdü.

Morgan, diye düşündü. En gençleri. Büyümüş de küçülmüş, aptalca bir cesaretle davranıyor, kendisinden iki kat büyük pek çok kadının aklını başından alacak şeyler yapıyordu. Aslında bunu ondan da bekleyebilirdi. Freyja kadar -belki de daha fazla- o da solgun bir menekşe olarak mükemmel hanımefendinin mevcut imajından nefret ediyordu. Onu Brüksel'e Gordon'dan bile daha fazla çeken şeyin düşmanlıkların yaklaşması olduğundan şüpheleniyordu. Gordon, ona göre, bir tür popinjay'di.

Bellevue Sokağı'ndaki evde sinmek yerine sokaklarda yaralılarla ilgilenen Morgan'la gurur duyuyordu. Ama bütün bunlara rağmen, Morgan'ın bakımını üstlenen Caddick Kontesi'yle bir sorunu vardı.

Wulf onu uzun zaman önce evine göndermediği için kellesini alacaktı.

Bundan birkaç saat sonra GERVASE Morgan'ı

Aynı yere. O zamana kadar, bazıları ağır yaralı olan yaralılar akın akın gelmeye başlamıştı. Olay yerinde cerrahlar vardı, en kötü yaralarla başa çıkmak için ellerinden geleni yapıyorlar, derme çatma çadırlarda korkunç ticaretlerini sürdürüyorlardı. Orada yaraları temizleyen, daha az ciddi olanları saran, diğerlerine su ve ellerinden geldiğince teselli sunan pek çok kadın da vardı.

Gervase silah seslerini duyar duymaz, birkaç saat içinde yaralı akınının kente, kapılarda toplanan gönüllülerin başa çıkamayacağı kadar büyük bir sorun getireceğini anlamıştı. İhtiyaç duyulan şey bir organizasyondur; yaralıları barındırabilecek ve barındırmaya istekli evlerin ve sakinlerinin bir listesi, yaralıları, cerrahları ve hemşireleri bu evlere yönlendirmenin bir yolu ve ihtiyaç duyulacak her şeyi onlara sağlamanın bir yolu.

Kuşkusuz böyle bir organizasyona girişen çok sayıda başka insan da vardır, diye düşündü. Ama hepsinin çabalarını koordine etmenin bir yolu yoktu. O sadece kendi payına düşeni yapabilirdi. Bulabildiği kadar çok istekli tanıdığı bir araya getirdi ve birlikte ellerinden geleni yaptılar, her sokağın bir tarafında ve diğer tarafında evlerin kapılarını çaldılar, eczacıları, bakkalları ve onlara bin yaralı ve daha fazlası için malzeme satabilecek herkesi aradılar ve bitmek bilmeyen listeler yaptılar.

Sonunda Namur Kapıları'na yaklaşmaya ve amacı yaralıları taşıyanları temiz yataklar, yiyecek, su ve başlarını sokacak bir çatı bulabilecekleri ve iyi kalpli hemşireler ve doktorlar tarafından bakılacakları evlere yönlendirmek olan bir istasyon kurmaya hazırdılar.

Elbette bu son ikisinden çok az vardı ama insan elinden gelenin en iyisini yapabiliirdi.

Gervase, çok genç bir kadının yerde kanlı paçavra yığınınına benzeyen bir şeyin üzerine eğilmiş olduğunu fark etti. Paçavra yığınının çamur ve kanla kaplı, sağ bacağı dizinden aşağısı kopmuş genç bir er olduğu ortaya çıktı. Saçları kan ve kir bulaşmış bir mendille bağlanmıştı. Onun

Müslin elbisesi buruşmuş, kirlenmiş ve bolca kana bulanmıştı. Yüzünü ıslak bir bezle temizlerken delikanlıya yumuşak sözler mırıldanıyordu. Bir cerrahın bakımı için sıradaydı - uzun bir sıra.

Sonra ayağa kalktı ve bileğinin tersini yorgun bir hareketle gözlerine götürdü.

Yüce Tanrım! Birden olduğu yerde donup kaldı. O Leydi Morgan Bedwyn'di.

Aceleyle ona doğru ilerledi ve eliyle dirseklerinden birini kavradı.

"Hâlâ Brüksel'de misin?" diye sordu gereksiz yere.

Bir an için onu tanımadan baktı. Sonra gözlerini kırptırdı.

"Lord Rosthorn," dedi.

Kendi gözleriyle gördüğü kanıtlara inanmakta güçlük çekiyordu.

"Caddick Kontu ve Kontesi seni güvenli bir yere götürmediler mi?" diye sordu ona. "Lord Alleyne Bedwyn götürmedi mi?"

"Yola çıkacağımız zaman ulaşabileceğimiz hiçbir araç yoktu," diye açıkladı ona. "Ve Alleyne Antwerp'te gecikti. Daha bugün döndü. Elçilik işleri için cepheye gitmesi gerekti."

"*Burada* ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Belli değil mi?" Kadın hüznle gülümsedi. "Yapacak çok şey var Lord Rosthorn. Burada durup sizinle konuşmamalıyım."

O anda onun gerçekten de sapına kadar bir kadın olduğunu fark etti; yufka yürekli, güçlü ve cesur bir kadın. Neredeyse tanışmalarının başından beri onun yapmacık bir bayan olmadığını biliyordu, ama şimdi elinde tartışılmaz bir kanıt vardı. Bugün, şu anda, daha önce hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

Dirseğini serbest bıraktı.

"Git o zaman," dedi. "İşinin başına dön."

Orada da birkaç saat çalıştı - kaç saat çalıştığını unutmuştu. Yaralıları indirdi ve gruplara ayrılmalarına yardım etti - bir cerrahın hizmetlerine değil ama biraz bakıma ihtiyacı olanlar, amputasyona ihtiyacı olanlar, ihtiyaçları bir bardak su ve ölmelerine yardımcı olacak rahatlatıcı bir ele indirgenmiş olanlar. Kendini tekrar tekrar o bir bardak suyu ve o rahatlatıcı eli sunarken buldu. Aynı zamanda bulunduğu yerdeki birincil işlevini yerine getirmeye çalıştı. Kendi ayakları üzerinde yürüyemeyen tüm yaralılar için kalacak yer bulmaya çalıştı.

Nihayet akşamın bir vakti John Waldane'ın arkadaşlarından biri onu rahatlatmaya geldi ve Gervase iki elini kalçalarına koyup sırtını gerdi ve omuz kaslarını yuvarladı. İnsanın gözlerinin ve kulaklarının bu tür görüntülere ve seslere, burnunun da bu tür kokulara bu kadar çabuk alışması tuhaftı. İlk birkaç dakikadan sonra midesinin bulanacağı aklına bile gelmemişti.

Her zamankinden daha kirli ve dağınık görünen Leydi Morgan Bedwyn, tüfek yeşili giysiler içindeki kırılmış bir çavuşun yanında diz çökmüş, bir yandan kol askısını boynunun arkasında sıkı bir düğümle bağlıyor, bir yandan da adamı huysuzca güldüren bir şeyler söylüyordu.

Gervase ona yaklaştı ve işini bitirip ayağa kalkana kadar bekledi.

"*Chérie*," dedi, "dinlenmenin vakti geldi. İzin verin size Rue de Bellevue'deki evinize kadar eşlik edeyim."

Ama başını iki yana salladı. "Kesin bir haber almadan oraya geri dönemem," dedi. "Şu çavuş" -az önce ilgilendiği adamı gösterdi- "Lord Uxbridge'in bu öğleden sonra büyük bir süvari hücumuna önderlik ettiğini ve önlerine çıkan herkesi süpürüp Fransızları bozguna uğrattıklarını söyledi. Ama düşman hatlarının ötesine geçerek çok uzun süre ilerlemişler ve sıraları geldiğinde bozguna uğramışlar. Kayıpların ne olduğunu bilmiyor."

Bir an için yüzü buruşacak gibi oldu ama kendini toparladı ve gülümsedi.

"Henüz hiçbiri buraya geri gelmedi," dedi. "Sanırım bu iyi bir haber. Savaşın kazanılıp kazanılmadığını kimse bilmiyor. Ama yakında hava kararacak. Hava karadıktan sonra savaşamazlar, değil mi?"

"Biraz dinlenmen gerek," dedi ona sertçe. "Kendini çok zorlarsan kimseye faydan dokunmaz."

"Bayan Clark evini yaralıları açtı," dedi. "Son bir saattir oraya gitmek istiyorduk ama hep yapılacak bir şey daha varmış gibi geliyor. Yine de ev hazır. Gece vardiyasını almayı kabul ettim. Zaten uyuyamayacaktım." Konuşurken başını iki yana eğdi ve gözlerini yarı kapalı tuttu.

Gervase ellerini onun omuzlarına koydu ve yüzünü kendisinden yana çevirdi. Başparmakları ve parmaklarıyla omuzlarına ve boyun kaslarına masaj yaptı, ta ki kadın iç çekip başını öne eğene kadar.

"Alleyne henüz dönmedi," dedi. "Bana akşam olmadan döneceğini söylemişti. Bu şimdi. Yakında mutlaka burada olacaktır."

"Sizi Bayan Clark'ın evine götüreyim," diye önerdi. "Birisi kardeşinizi oraya yönlendirebilir. Eğer orada henüz çok fazla yaralı yoksa ya da çok fazla yardım varsa, belki kısa bir süre dinlenebilirsiniz. Ya da en azından bir fincan çay."

"Kulağa cennet gibi geliyor," diye itiraf

etti. "Ya da yıkamak," dedi.

Kızgınlıkla kendine baktı. "Bu benim en şık elbiselerimden biri," dedi. "Ya da öyleydi. Bir daha giyebileceğimden ya da giymek isteyeceğimden şüpheliyim."

Ona kolunu uzattı ve o da tuttu. Onu ilk gördüğünde nasıl göründüğünü hatırlamak şimdi çok zordu; olağanüstü güzeldi ama aynı zamanda mağrur ve aristokrattı. Ona daha çok şımarık bir çocuk gibi görünmüştü. Onunla sadece Bewcastle'ın kız kardeşi olduğu için tanışmaya çalıştığını hatırlamak utanç vericiydi; sanki onun kendine ait bir kimliği olamazmış gibi.

"Hâlâ Brüksel'de olduğum için mutluyum" dedi. "Bugün gördüklerimi gördüğüm için mutluyum. En önemlisi de bir şekilde işe yarayabildiğim için mutluyum. Ama tüm bunlar ne kadar anlamsız. Eğer bu savaşı kaybedersek, tüm bunların ne anlamı olacak? Eğer kazanırsak, ölen ve yaralanan Fransızlar için ne anlamı olacak? Ben hiçbir ayırım yapamıyorum, ya siz? Fransızlar, İngilizler, Almanlar, Belçikalılar ve Hollandalılar, hepsi aptal ve cesur adamlar. Belki de o kadar aptal değillerdir. Onlar değil, sonra

Bugün bu savaşta mücadele etmeye karar veren herkes. Onların liderleri. Özü dilerim. Bu konuyu daha önce de şirketinizde dile getirmiştim. Artık bunu bir kenara bırakmalı ve yaşanan ve yaşanmakta olan gerçeşlerle yüzleşmeliyim."

Bir elini onun kolunun üzerine koydu.

"İzin verirsiniz," dedi, "nerede olduğunuzu Caddick Kontesi'ne bildireceğim."

"Oh, evet, lütfen," dedi. "Bunu kendim için düşünmemiş olmam büyük bir ihmalkârlık."

Caddick'ler, diye düşündü acımasızca, parmaklarından asılmayı hak etmişlerdi. Bütün gün onun nerede olduğunu öğrenmek için hiç çaba göstermemişler miydi? Ve kendileri gitmek istemeseler bile neden günler önce Brüksel'i terk etmesi için ısrar etmemişlerdi?

"Benim için bir zevk olacak, *chérie*," dedi ona.

"Anneniz Fransız," dedi. "Hiç onun vatandaşlarına sempati duyduğunuz oldu mu Lord Rosthorn?"

"Biliyorum," dedi, "ama bunu bir İngiliz'e ya da İngiliz bir kadına yüksek sesle söylemem. Ama babam İngiliz'di, görüyorsunuz. Her iki ülkeye de bağlılığım var, belki de bu yüzden hiçbir zaman subay olmak için büyük bir istek duymadım."

Ciddiyetle ona baktı ama başka soru sormadı. Bayan Clark'a ait olması gereken evin önünde durdu ve ona eşlik ettiği için teşekkür etmek üzere döndü. Evin kapılarının ardına kadar açık olduğunu ve binanın ışıkla dolu olduğunu fark etti. Bütün gece ayakta kalıp yaralıları rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor, savaş alanından sağ çıkanların şimdi ateşten ya da bakımsızlıktan ölmemesini sağlıyordu.

Kadının iki elini de avuçlarının içine aldı, eğildi ve teker teker dudaklarına götürdü.

"İçeri gir o zaman, *canım*," dedi. "Dinlendiğinden emin olmak için sabah arayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu gece ne yapacaksınız Lord Rosthorn?"

"Kapılara dönüyorum," dedi. "Hatta belki de ormanın içine doğru biraz yol alacağız. Hava kararıyor. Fark etmiş olabileceğiniz gibi silahlar sustu. Savaş kazanılmış ya da kaybedilmiş olacak. Ya da belki bir çıkmaza girmiştir ve yarın devam edecektir."

"Eğer Alleyne'i görürseniz," diye sordu ona, "onu buraya yönlendirir misiniz, Lord Rosthorn? Ve eğer başka birinden haber alırsanız, bize buradan bildirir misiniz?"

Kadının özellikle Yüzbaşı Lord Gordon'u mu yoksa genel olarak tanıdığı bütün muhafızları mı kastettiğinden emin değildi. Ama Caddick'in Rue de Bellevue'deki evinde bütün gün onlar için üzülmüş olabilirdi. Bunun yerine günü sokaklarda yaralılarla ilgilenerek, kendi duygularını kontrol altında tutarak ve derinden gizleyerek geçirmişti. Ama o duyguların, endişenin ham acısının orada olduğunu biliyordu.

"Öyle yapacağım, canım," dedi ve Bellevue Sokağı'na doğru dönmeden önce eve girene kadar onu izledi. Kontesi, oğlundan haber alamadığı için o kadar üzgün buldu ki, Gervase'e, oğlunun sabahtan beri eve dönmediğini fark etmemiş gibi geldi.

"Bayan Clark'la birlikte, değil mi Lord Rosthorn?" dedi Rosthorn mesajını verdikten sonra. "İyi bir kadın ama binbaşı kendisi için daha iyisini yapabilirdi. Sanırım o ve Leydi Morgan bütün gün birbirlerinin elini tutup teselli ettiler."

Gervase hanımların ne yaptığını açıklamadı. İznini alıp atının bulunduğu ahıra doğru yürüdü ve yoğun alacakaranlığın neredeyse karanlığa dönüşmesine rağmen şehrin güneyine doğru birkaç mil at sürdü.

Yolda duyduğu haberler giderek daha cesaret verici oluyordu. Görünüşe göre savaş kazanılmıştı ama kimse bundan tam olarak emin değildi. Prusyalılar, zor durumdaki İngiliz ve Müttefik kuvvetlerini takviye etmek için geç gelmişti ve Fransızlar bozguna uğratılmıştı. Müttefikler peşlerinden gidiyorlardı ve gerekirse onları Paris'e kadar kovalamaya hazırdılar.

Gervase daha kesin haberler alabilmek için daha fazla at sürebilirdi, ama yaralı arabalarının yanından ağır ağır ilerlerken, iki asker tarafından taşınan bir tabut gördü; tahminine göre içinde yaralı bir subay vardı. Yapabilirdi

Karanlıkta bile yaralı adamın Muhafız üniformasını gördü ve atını yaklaştırdı.

"Kim?" diye sordu.

"Yüzbaşı Lord Gordon, efendim," dedi adamlardan biri. "Bu öğleden sonraki süvari hücumunda yaralandı ama daha yeni bulundu."

"Ağır yaralı mı?" Gervase sordu.

Ama kaptanın bilinci yerindeydi ve kendi adına cevap verebilirdi.

"Lanet olası bir kırık bacak," dedi. "Sensin, değil mi Rosthorn? Eğer ayağımı üzengiden kurtarabilseydim hiç zarar görmezdim ve birkaç Kurbağa'nın daha arasından geçip giderdim. Ama atım üzerime düştü ve çatışma bitene kadar ölü taklidi yapmak zorunda kaldım."

Bir elini gözlerinin üzerine koydu.

"Savaş bitti o zaman?" Gervase sordu.

"Vay canına, evet," dedi Gordon. "Saldırıların belini kırdık ve bundan sonrası sadece an meselesiydi." Biri az önce bir taşa takılıp tökezlemiş olan tabutunu taşıyanlara aniden ve acımasızca küfretti.

"Piçler! Ahmaklar!" diye bitirdi sözlerini. "Kimse acımın boyutunu anlamıyor gibi görünüyor. Rosthorn, iyi bir adam olup anneme geldiğimi haber vermek ve babamın Brüksel'deki en iyi doktoru çağırmasını sağlamak için önden gider misin?"

"Geri kalan Yaşam Muhafızlarının akıbeti hakkında ne biliyorsun?" Gervase sordu. Ama Gordon bir acı spazmına karşı dişlerini sıktığı için cevap için bir süre beklemek zorunda kaldı.

"Çok fazla insanımız öldü," dedi. "Yaşam Muhafızları asla eskisi gibi olmayacak. Ama Avrupa'yı ve İngiltere'yi Bonaparte'tan kurtardık."

"Binbaşı Clark?" Gervase sordu.

"Yaşıyor," diye güvence verdi Kaptan Gordon. "Beni yükledikleri sırada benimle konuşmaya geldi. Ordunun geri kalanıyla birlikte Paris'e doğru ilerliyor. Şanslı piç kurusu."

Gervase, "O zaman Brüksel'e geri döneceğim," diye güvence verdi.

Önce Rue de Bellevue'ye giderek Caddick Kontu ve Kontesi'ne oğullarının yaralı da olsa hayatta olduğunu söyledi. Ama Gordon'un gelmesini beklemedi ya da bir doktor aramaya gitmeyi teklif etmedi. Onun yerine Bayan Clark'ın evine gitti.

Kapıyı çaldığında bir hizmetçi cevap verdi. Daha içeri adımını atmadan, mevcut her alanın yaralılar için kullanıldığını görebiliyordu. Sadece küçük koridorda üç palet vardı.

Hizmetçi gözden kaybolduktan bir dakika bile geçmeden Leydi Morgan içerideki bir odadan aceleyle çıktı. Bitkin ve yorgun görünüyordu ama yüzünü yıkamış, saçlarını taramıştı ve hâlâ gururlu, dik bir duruşu vardı.

"Savaş sona erdi ve Müttefikler için bir zafer oldu," dedi ona önsöz söylemeden. "Binbaşı Clark güvende ve Yüzbaşı Gordon eve geri götürülüyor, hayatta ama bacağı kırık. Tahminimce yaşayacak ve tamamen iyileşecek."

Gözlerinin irileşmesini ve dişlerinin alt dudağına kenetlenmesini izledi. Sonra aceleyle ona doğru koştu, gelirken bir palet adım attı, ellerini ona uzattı ve yanağını öpmek için parmak uçlarında durdu.

"Haberleri getirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi ellerini sıkarak. "Teşekkür ederim, Lord Rosthorn. Çok nazıksınız. Peki ya Alleyne?"

"Onu görmedim ya da hakkında bir şey duymadım," dedi üzüntüyle. "Ama yarın ya da daha büyük olasılıkla bu gece dönecektir."

"Evet," dedi. "Sanırım öyle."

Koridordaki adamlardan biri öksürdü, inledi ve seslendi. Leydi Morgan ellerini serbest bıraktı ve daha fazla uzatmadan adamın taburesinin üzerine eğildi.

Bayan Clark'ın gözleri onun üzerinde, bir elini boğazına bastırmış bir halde merdivenlerden aşağıya doğru aceleyle indiğini görebiliyordu.

Gervase ona, "Kocanız güvende hanımefendi ve savaş kazanıldı," dedi.

BÖLÜM VII

Bayan Clark'ın evinde MORGAN'ın uyuyabileceği bir yer yoktu. Ertesi sabah erkenden gece görevinden azledildiğinde, elinden gelse yakınlarda kalacaktı. Ancak bir an önce Bellevue Sokağı'ndaki eve dönmek için de sabırsızlanıyordu. Yüzbaşı Lord Gordon orada olacaktı. Belki de savaştan ve tanıdığı diğer subaylardan daha fazla haberi olacaktı. Aynı zamanda onunla tekrar karşılaşmaktan da korkuyordu. Richmond balosunda verdiğini düşündüğü sözleri tutmaya çalışacak mıydı? Yoksa anılardan utanacak ve onun kadar unutmaya hazır mı olacaktı?

Caddick Kontu ile Rosamond kahvaltı ediyorlardı. Rosamond, Morgan'ı görünce ayağa kalktı, ona sıkıca sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Savaş kazanıldı," dedi fırsat bulduğunda, "ama kimin yaşayıp kimin öldüğünü henüz bilmiyoruz. Ambrose yaşıyor. Annem bütün gece onun yanındaydı ve şu anda bile yatak odasında."

"Bacağı mı?" Morgan onun için gerçekten endişelenerek sordu. Çok fazla ampütasyon olmuştu. . .

Kont ona, "İki yerden kırılmış," dedi. "Düşerken atının altında kalmış. Ama bunlar temiz kırıklardı ve bacağın kesilmesi gerekmedi. Bacağı yerine oturtuldu ve doktorlar tamamen iyileşeceğine ve kalıcı bir topallama bile olmayacağına inanıyor."

Morgan rahatlayarak yüksek sesle iç çekti ve Rosamond ona tekrar sarılıp birkaç damla daha gözyaşı döktü.

"Birkaç gün önce herkesin güvenli bir yere gitmesini engellediğim için çok üzgünüm," dedi. "Panik içinde olmalısın Morgan. Ama sonuçta her şey en iyiye döndü, değil mi? Artık Brüksel'e yönelik bir tehdit yok ve Ambrose yüzlerce kişiyle birlikte bir sahra hastanesinde değil, burada bizimle birlikte. Ben bunu düşünmeye bile dayanamıyorum, ya sen?"

Morgan başını salladı.

"Onu İngiltere'ye, eve götüreceğiz," dedi Rosamond ona. "Annem onu Londra'da kendi doktorumuzun tedavi etmesini istiyor. Babam iki araba temin etti ve sabah erkenden yola çıkacağız. Ne güzel bir haber, değil mi?"

Morgan başını salladı.

"Yorgun görünüyorsunuz Leydi Morgan," diye gözlemledi Kont.

"Endişeden olsa gerek.

Ancak her şey iyi sonuçlandı."

Rosamond, kendi haberleri de bitkin düşmüştü, bir adım geri çekildi ve arkadaşının pek de temiz olmayan görünümünü ilk kez fark eder gibi oldu.

"Elbisende *kan* var," dedi. "Kendine zarar verecek ne yaptın Morgan? Gel ve otur. Dün gece Bayan Clark'ta kaldığını sanıyordum."

"Ben yaptım." Morgan bir hizmetlinin aceleyle masadan çektiği sandalyeye çöktü. "Orada yaralılarla ilgilendim. Çok fazla yaralı var Rosamond, yüzlerce, yüzlerce. Hâlâ savaş alanında ya da Brüksel'e dönerken yolda olan bin kişi daha olduğunu sanıyorum. Sadece Bayan Clark'ın evinde yirmi kişi var. Yirmi bir kişi vardı ama biri gece öldü. Birkaç saatliğine rahatladım ama öğleden önce geri dönmeliyim. Yapacak çok şey var ama elimiz kolumuz bağlı."

Rosamond onunkinin yanındaki iskemleye oturdu ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir hayranlıkla ona baktı.

"Yaralılarla mı ilgileniyorsun?" dedi. "Ne kadar da cesursun. Elbisenizdeki kanı görmek bile beni bayıltacak gibi olsa da döndüğünüzde sizinle geleceğim. Migrenim neredeyse tamamen geçti."

"Hiçbir yere gitmeyeceksiniz hanımefendi," dedi babası kararlılıkla. "Savaş bitmiş olabilir ama bugün sokaklar her türden serseriyle dolu olacak. Annen ve benim sana göz kulak olabileceğimiz bir yerde kalacaksın. Leydi Caddick'in de sizden aynı şeyi isteyeceğinden hiç şüphem yok, Leydi Morgan. Bayan Clark'ın daha sorumlu davranmasını beklerdim."

O sırada Leydi Caddick de olay yerine geldi. Halsiz görünüyordu, ama gözleri Morgan'a takılınca mutlulukla parladı.

"Harika haberler, sevgili Leydi Morgan!" diye haykırdı. "Fransızların ağır bir yenilgiye uğratıldığını duymuşsunuzdur herhalde. Gordon büyük bir kahraman oldu. Zavallı çocuk korkunç bir şekilde yaralanmış ama cesurca acı çekiyor.

-Hem de memnuniyetle. Bana yaralarının onur nişanından başka bir şey olmadığını söylüyor. Böyle bir zihin asaletini hayal edebiliyor musunuz?"

Morgan ona, "Güvende olduğu için çok rahatladım, hanımefendi," diye güvence verdi.

"Oğlumu yarın İngiltere'ye geri götüreceğiz," dedi Leydi Caddick. "Ailenizin yanına dönmekten mutluluk duyacaksınız, Leydi Morgan."

"Alleyne dün akşam burayı aradı mı?" Morgan sordu.

"Lord Alleyne Bedwyn mi?" dedi kontes. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Öyle mi, Caddick?"

Kont homurdandı, Morgan'ın olumsuz olarak yorumladığı bir sestti bu. "Sizin gibi," dedi karısına, "Leydi Morgan da bütün gece ayaktaıdı. İkiniz için de tost ve çay öneririm ve yataklarınıza çekilirsiniz. Rosamond Gordon'la oturacak."

Kontes masaya oturarak, "Az önce bir doz daha afyon tentürü aldı," diye açıkladı, "bir süre uyuyacak sanırım. Uyandığında kesinlikle sizi görmek isteyecektir, Leydi Morgan. Gece boyunca birkaç kez sizden bahsetti. Yine de sizi uyarmalıyım, onu görmek hassas duygularınız için çok fazla gelebilir. Kırık bacağıının yanı sıra çok sayıda başka yarası da var."

Morgan'ın yüreğı yanıyordu, ondan söz etmişti. Onu görmek isterdi. Ama en azından güvendediydi. Peki ya Alleyne? Bayan Clark'ın evinde yirmi adam vardı ve hepsinin neredeyse sürekli bakıma ihtiyacı vardı. Birçoğunun hayatı pamuk ipliğine bağılıydı. Yine de o anda her şeyden çok

uyuyordu. Lord Gordon afyon ilacı aldığı ve ziyaretçi kabul edecek durumda olmadığı için sessizce şükrediyordu. Daha sonra onu görmesi gerekecekti ve daha sonra da eve dönme ve buradaki tüm sefaleti terk etme olasılığıyla başa çıkacaktı.

Bir dilim kızarmış ekmek yedi ve bir fincan çay içti, aç olduğundan çok, bunu yapması gerektiğini düşündüğü için. Rosamond onun koluna girdi ve odasına kadar götürdü. Ayrılmadan önce Morgan'ın yanağını öptü.

"Yaralılarla ilgilendiğin için seninle gurur duyuyorum," dedi. Ah Morgan, *umarım* kardeş oluruz."

Morgan odasına girip kapıyı arkasından kapatırken hüzünle gülümsedi. Hizmetçisi elbisesini çıkarmasına yardım etti ve yatağına uzanıp gözlerini kapadı. Ama uykuya dalmadan hemen önce bir şey hatırladı.

Dün akşam Rosthorn Kontu'nu yanağından öpmüştü. Flört ettikleri ya da oyalandıkları için değil. Ona meydan okuduğu ya da kendisinin meydan okunduğunu hissettiği için değil. Ama ona ve Bayan Clark'a şefkat gösterdiği için. Çünkü günün erken saatlerinde saatlerce Namur Kapılarında bulunmuş, tüm yaralıların iyileşmek ve rahat etmek için gidecekleri bir yer olduğundan emin olmaya çalışmıştı.

Çünkü onun iyiliğini hissetmişti.

Çünkü adam bir şekilde onun gözünde, flörtlerine karşı koymanın zor olduğu potansiyel olarak tehlikeli bir çapkından bir dosta dönüşmüştü.

Bu hayali bir düşünce miydi?

Kendi sorusuna cevap veremedi uykuya daldı.

GERVASE, SABAH KAHVALTISINDAN SONRA ERKEN BİR KAHVALTIDAN SONRA

Leydi Morgan Bedwyn'e Bellevue Sokağı'ndaki Caddick evine kadar eşlik etme niyetiyle yola çıkmıştı. Ancak onu on dakika ile kaçırmıştı. Sabahın geri kalanını Waterloo'nun güneyindeki savaş alanından gelen büyük yaralı akınının organize edilmesine yardımcı olmak için elinden geleni yaparak geçirdi. Yaralıların sayısı

kayıplar gerçekten şaşırtıcıydı, ancak sadece savaş alanından çıkarılanları gördüğünü fark etti. Hâlâ dışarıda binlerce kişi olmalıydı.

Öğlen Lord Caddick'in evine uğradı ve kartını gönderdi.

"Gelmeniz iyi oldu Rosthorn," dedi Kont, ziyaretçisiyle el sıkışmak için salona bizzat gelerek, "özellikle de sokaklarda kaos olması gerekirken ve içeride kalmak daha güvenliyken. Oğlumun durumunun beklenebileceği kadar iyi olduğunu bilmek sizi memnun edecektir. Bacağı düzeltildi ve diğer yaraları da tedavi edildi. İngiltere'deki evine döner dönmez tamamen iyileşeceğini umuyoruz."

"Yakında ayrılıyor musunuz, efendim?" Gervase sordu. Leydi Morgan Bedwyn için en iyisi böylesine tatsız bir ortamdan uzaklaşmaktı. Yine de onu özleyeceğini fark etti -garip bir düşünce.

Kont ona, "Sabah erkenden yola çıkacağız," dedi.

Ama o anda Leydi Morgan'ın kendisi aceleyle salona girdi. Biraz solgun görünüyordu, ama saçları yeni taranmış ve toplanmıştı ve temiz bir elbise giymişti.

"Lord Rosthorn," diye sordu Rosthorn onu selamlarken, "kardeşimden haber aldınız mı?"

Utanç verici bir şekilde, bu sabah Lord Alleyne Bedwyn'i neredeyse hiç düşünmemişti, kendi başının çaresine bakabileceğini sanıyordu.

"Korkarım hayır," dedi.

Gözlerindeki ışığın bir kısmı söndü.

"Dünkü acil durumlarla o kadar meşguldü ki, beni buradan götürmeye geleceğini unuttu. Zaferden sonra Brüksel'de güvende olduğumu ve artık buradan ayrılmak için acelem olmadığını anlamış olmalı."

"Ben öyle demezdim, Leydi Morgan," dedi Caddick ona. "Leydi Caddick, kendi doktorumuzun Gordon'un bacağını bir hafta içinde görüp uygun şekilde yerine oturtulduğunu ve atellendiğini tespit edemezse, hayatının geri kalanında topallayacağından korkuyor."

Gervase gözlerini Leydi Morgan'dan ayırmadı ve onun hafifçe kaşlarını çatıldığını gördü.

"İzin verin," dedi, "Sör Charles Stuart'ı bulayım ve ondan Lord Alleyne hakkında haber isteyeyim. Endişenizi gidermek için mümkün olan en kısa sürede size haber getireceğim."

"Ne kadar nazıksınız," dedi. "Ama lütfen bu sözü Bayan Clark'a iletir misiniz? Hemen oraya dönmem gerekiyor. Düşündüğümde daha uzun süre uyudum."

"*Geri dönmek mi?*" Caddick'in sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. "Bayan Clark'ın evine mi, Leydi Morgan? Evinde yirmi yaralı adam varken mi? Bu bir hanımefendi için uygun bir ortam değil."

"Ya da başkası için, lordum," diye kabul etti. "Ama o adamlar da Lord Gordon'un çektiği acıları çekiyorlar, tek farkları şefkatli bir anne, kız kardeş ve babanın ilgisinden yoksun olmaları. Dün Lord Gordon kadar şiddetli ve cesurca savaştılar. *Birileri* onlarla ilgilenmeli."

"Ama Leydi Morgan Bedwyn değil," dedi. "Bu hiç uygun değil. Ayrıca, yarın erken ayrılacağız ve bugün dinlenmeniz gerekecek."

"Bu sabah dinlendim, lordum," diye hızlıca teminat verdi. "Bugün Bayan Clark'ın evinde elimden geleni yapacağım ve yarın yolculuğa hazır olmak için bu gece döneceğim."

Kont, "Ama sokaklar güvenli değil," diye itiraz etti.

Gervase, "Hayır, efendim," diye teminat verdi. "Ama içinizi rahatlatırsa, Leydi Morgan ve hizmetçisini Bayan Clark'ın evine kadar bizzat götürmeyi ve bu akşam buraya geri getirmeyi üstlenebilirim."

Caddick kararsızlık içinde bocalarken, karısının hâlâ odasında uyuduğunu mırıldanırken, kadın ona minnetle baktı ve şapkasını almak için hızla oradan ayrıldı.

Beş dakika sonra ikisi birlikte sokaktaydılar, hizmetçisi de arkalarında epeyce uzakta duruyordu.

"Lord Gordon'u gördünüz mü?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. "Ben eve geldiğimde uyuyordu," dedi.

açıkladı. "Huzursuz bir sabah geçirmiş ama ben uyandığımda tekrar uyuyordu. Bu akşam onu görecekim."

Onun çocuğa ne kadar değer verdiğini merak ediyordu. Richmond balosu sırasında duyguları karışık ve çalkantılıydı. Belki de onu yaralı olarak tanımak ona olan sevgisini artırmıştı. O karakteristik doğrudan bakışıyla ona baktı ve düşüncelerini tahmin eder gibi göründü.

"Yüzbaşı Lord Gordon binlerce yaralıdan sadece biri," dedi. "Sevgi dolu bir ailesi, bir ev dolusu hizmetçisi ve rahatına katkıda bulunacak sessiz, lüks bir evi var. Bana başka yerlerde daha çok ihtiyaç var."

"Onu görmek için can atmıyor musun?" diye sordu gülümseyerek.

Kaşlarını çattı. "Dün gece benden söz ediyordu," dedi, "ve beni görmek istiyordu. Bayan Clark'ın evindeki çoğu erkek kadar olmasa da yaralı olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden elimden geldiğince onu üzecek bir şey söylememeliyim. Ama elbette onu görmeliyim." İç çekti. "Sanırım duygularımı uzun zaman önce açıkça ifade etmeliydim. Ama ailesi ve kız kardeşiyle birlikte kalıyordum."

"Yarın," dedi elini okşayarak, "eve dönüş yolculuğuna başlayacaksın. Ailenin yanına döneceksin ve dilersen genç Gordon'a şeytana gitmesini söyleyebileceksin."

"Peki buradan ayrıldıktan sonra ne yapacaksın?" diye sordu ona. "Hâlâ sürgünde misin?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Babam öldü, *canım*," dedi, "annem de eve dönmem için yalvardı. Belki de yaz bitmeden onu memnun ederim."

"Sadece annen mi var?" diye sordu ona.

"Evli bir erkek kardeşim var," dedi ona, "Kent'teki kilisenin papazı. Ve iki kız kardeşim, ikisi de evli ve evden uzakta yaşıyorlar. Ve ikinci bir kuzenim, babamın eski koğuşu, hala Windrush Grange'de annemle birlikte yaşıyor."

"Sizin adınıza sevindim," dedi. "Aile çok önemlidir. Benimkiler olmadan ne yapardım bilmiyorum. Hepsini çok seviyorum."

"Bewcastle Dükü de dahil mi?" diye sordu. "Onun mizahtan yoksun bir zorba olduğu söylenir."

Gözle görülür bir şekilde kızdı. "Bu iki kelime de kaba," dedi, "ve Wulfric'in özünü hiç yansıtmıyor. Nasıl güleceğini bilmiyor, bu doğru. Ama on yedi yaşında -şu anda olduğumdan daha genç- unvanı aldığından beri omuzlarında pek çok sorumluluğun yükü var. Görevlerini çok ciddiye alıyor ve bakımını üstlendiği ya da çalıştırdığı kişileri sıkı bir disiplinle yönetiyor."

"Sen de dahil misin, tatlım?" diye sordu.

"Biz Bedwynler sert mizaçlıyızdır," dedi. "Hepimiz ona saygı duysak da Wulfric'ten korkmayız. Ve onu severiz."

Bewcastle'ı seven birini hayal etmek zordu - her ne kadar kendisi de bir zamanlar ona hayranlık duymuş ve onun küçük arkadaş çevresinden biri olmayı arzulamış olsa da.

O sırada Bayan Clark'ın evine varmışlardı ve açık kapılardan ve genel telaştan yeni yaralıların taşınmakta olduğu hemen anlaşılıyordu.

Gervase, Leydi Morgan'ın ellerinden birini iki elinin arasına aldı ve dudaklarına götürdü.

"Sana bir saat içinde Lord Alleyne'den haber getireceğim," dedi ona. "Kendini fazla yıpratma, *canım*."

Arkasını döndü ve hafifçe merdivenlerden yukarı koştu.

Ona bakarken, ne zaman onun gözünde sadece Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi değil de kendi başına bir insan haline geldiğini merak etti. Dün mü? Ve bu kişi onun sevdiği ve hatta hayranlık duyduğu biriydi. Aralarındaki yaş farkı bile artık o kadar büyük görünmüyordu. Prensip sahibi ve merhametli bir kadındı -duygusallıktan uzak bir merhamet.

Onunla daha önceki ilişkilerinden her zamankinden daha fazla utanç duyuyordu. Yine de bunlar olmasaydı onunla tanışamaz ve onu tanıyamazdı, değil mi?

GERVASE'İN KONUŞMASININ SONUNDA GETİREBİLDİĞİ TEK SÖZ Lord Alleyne Bedwyn'in dün Sir Charles Stuart'a rapor vermemiş olmasıydı; teslim etmeyi üstlendiği önemli mektuba derhal bir cevap getirmesi gerektiği düşünülürse bu ciddi bir ihmaldi.

Bu sabah da rapor vermemişti.

Elçilik personelinin geri kalanı yarı sinirli, yarı endişeli görünüyordu ama görünüşe göre aktif bir soruşturma başlatacak kadar endişeli değillerdi. Gervase, kayıp adamın nerede olduğuna dair neler bulabileceğini görmek için Waterloo'ya kadar ormanda bir gezintiye çıkmaya karar verdiğini açıkladı.

"Lord Alleyne Bedwyn'in dün akşam askerlerle birlikte Paris'e doğru yola çıkmış olması mümkün mü?" diye sordu ayrılmadan önce.

Ancak cevap yerine sadece boş bakışlar ve sorularla karşılaştı. Bir elçilik görevlisi neden böyle bir şey yapsındı? Hangi amaçla? Kimin yetkisiyle? Ne de olsa Paris'teki herhangi bir elçiliğe bağlı değildi.

Gervase, Bayan Clark'ın evinde ona rapor verdiğinde Leydi Morgan yarı endişeden çok daha fazlasını hissetmişti.

"*Hâlâ* dönmedi mi?" diye sordu. "Nerede olabilir?"

Kızın açılmış gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Zaten solgun olan yüzünün rengi daha da solmuştu.

"Dün Brüksel'in güneyinde her şey karışık," dedi onu dirseğinden tutup birlikte evin dışına çıkarken, "ve şüphesiz bugün de öyle. Önemli bir şey onu geciktirdi, emin olabilirsiniz."

"Ama o senin ya da benim gibi özgür bir ajan değil," dedi kaşlarını çatarak. "İlgilenmesi gereken bir işi vardı ve şüphesiz yeni emirler için aceleyle buraya dönmesi bekleniyordu. Alleyne görevini ihmal etmez."

Ona Bedwyn'in getirmesi beklenen cevaptan bahsetmedi.

"Dışarıda bir tur atacağım," dedi. "Neler keşfedebileceğime bakacağım ve hemen size geri döneceğim. Onun için her şey iyi olacak. Ne de olsa o bir

askerdi ve savaşı katılmamıştı."

Ama savaşı çok yakın at sürmüştü. Wellington'a bir mesajı vardı ve Wellington her zaman savaşın tam ortasında olmasıyla ünlüydü. Gervase, Leydi Morgan'ın gözlerindeki ifadeden bunu onun da bildiğini ve sözlerinden hiç de teselli bulmadığını anlayabiliyordu. Hiç düşünmeden onu kendine doğru çekti ve sanki onu dünyanın tüm kötülüklerinden koruyabilecekmiş gibi kollarıyla sardı.

"Onu bulacağım," dedi. "Onu bulup sana getireceğim."

Kadın başını geriye eğdi ve hiç konuşmadan adamın gözlerinin içine baktı; adam da sokakta birkaç yayanın varlığına aldırmadan başını eğdi ve dudaklarını kadının alnına koydu. Yüzünü iki eliyle kavradı ve ona gülümsedi.

"Cesaret, *chérie*," dedi.

Ama verdiği söz düşüncesizce verilmiş bir sözdü - eğer gerçekten söz vermişse. İki haftadan kısa bir süre önce düzinelerce misafiri ay ışığında piknikte ağırladığı ormandan güneye doğru ilerlerken gördüğü manzaraların dehşeti kelimelere, hatta düşüncelere sığmayacak kadar büyüktü. Yol trafikle tıkanmıştı, çoğu kuzeye gidiyordu ve birçoğu da daha fazla yaralı taşıyordu. Ölülerin terk edilmiş cesetleri her yere saçılmıştı, bu kadar kuzeye henüz hiçbir cenaze töreni yapılmamıştı. Cesetlerin çoğu, kendilerinininkinden daha az yıpranmış üniformalar arayan asker arkadaşları ya da dükkân cehennemde kaybettiklerini telafi etmek için biraz ganimet bulmaya niyetli yerel halk tarafından çırılçıplak soyulmuştu.

Gervase, Lord Alleyne Bedwyn'i sormak için belki de onuncu kez durduğunda bile, bir kadın ormanda kısa bir mesafe ötedeki çıplak cesetlerden birinin yanında diz çökmüş, yardım çağırmak için yukarı bakıyordu.

"O yaşıyor!" diye bağırdı. "Ve o benim *kocam*. Lütfen biri bana yardım etsin."

Gervase tereddüt ederken, başında ve bir gözünün üzerinde bandaj olan bir çavuş yol boyunca ilerleyen bir gruptan ayrılarak iyi huylu bir şekilde ona seslendi.

"Geliyorum, hanımefendi," dedi. "Yarası ne kadar kötü?"

Gervase bu küçük mutlu sonun gelişimini izlemek için sabırsızlanıyordu - tabii kadının kocası hayatta *kalırsa*. Ama bu olay ona, bugün bu yolda ya da savaş alanında kayıp birini arayan tek kişinin kendisi olmadığını hatırlattı. Ölümler ve yaralılar arasında sevdiği birinin tanıdık figürünü umutsuzca arayan, çoğu kadın onlarca, belki de yüzlerce kişi vardı.

Waterloo'ya ve ötesine kadar at sürdü - bir gün önce böylesine vahşi bir savaşın yapıldığı şaşırtıcı derecede küçük bir alana. Havada hâlâ dumanın keskin kokusu vardı, kan ve ölümün daha sert kokularıyla karışmıştı. İnsanlar büyük bir acelecilik duygusuyla çamur ve çiğnenmiş ekinlerin arasında koşuşturuyordu; cenaze görevlileri çoktan zorlu işlerine koyulmuşlardı.

Gervase hem at sırtında hem de yaya olarak etrafta dolaşıyor, sürekli olarak -boşuna- Lord Alleyne Bedwyn'i tanıyan ya da gören biri olup olmadığını soruyordu. Görünüşe göre binlerce ölünün yüzüne baktı, ama hiçbirini aradığı ve görmekten korktuğu kişi değildi. Sonunda, başka bir günün karanlığının çökmesine az bir zaman kala, arayışından vazgeçmek ve Brüksel'e dönmek zorunda kaldı.

Belki de, diye umutla düşündü, Bedwyn'i yolda bir şekilde kaçırmıştı ve o da birkaç saattir Brüksel'deydi. Ya da belki de dünden beri şehirdeydi. Belki de geceyi bir kadınla geçirmiş, hem Sör Charles'a iletmesi gereken mesajı hem de kız kardeşini bulup onu Brüksel'den güvenli bir yere götürme sözünü unutmuştu. Belki de . . .

Ve belki de Lord Alleyne Bedwyn, Brüksel ile savaş alanının uzak ucu arasında bir yerde ölmüştü. Eğer öyleyse, özellikle de cesedi soyulmuşsa, artık asla bulunamazdı. Çoktan bir toplu mezara gömülmüş olması da mümkündü.

Gervase başka bir açıklaması olmasını ummak zorunda olduğuna karar verdi.

Oraya uğradığında Leydi Morgan'ın henüz Bellevue Sokağı'na dönmediğini fark etti. Lord Alleyne Bedwyn de orada değildi. Gervase, biraz tedirgin ve sinirli olan konta bir sonraki saat içinde ona evine kadar eşlik edeceğini söyleyerek oradan ayrıldı.

EVDE YİRMİ DÖRT YARALI VARKEN

Ameliyatlardan sonra sık sık ateşi yükselen ampute hastaları gibi Morgan da bütün öğleden sonra ve akşam boyunca düşünmek için neredeyse hiç vakit bulamamıştı. Bir an bulduğunda ise bunu gerçekten yapıyor olmasını ve üstelik bunu gözünü kırpmadan yapıyor olmasını hayret verici buluyordu.

O bir Bedwyn'di, bu doğrudu ve Bedwynler sert ve cesur olmakla övünürlerdi. Ama öyle bile olsa, henüz on sekiz yaşındaydı. Geçen yıl bu zamanlar -bundan *altı ay* önce- Hampshire'daki Lindsey Hall'da, son birkaç yıldır mürebbiyesi ve yoldaşı olan Bayan Cowper'ın yakın gözetimi altında, her türlü zarardan ve nezaketsizlikten özenle korunuyordu. Bayan Cowper ancak Şubat ayında yeni dul kalmış kız kardeşinin yanına taşınmış ve Wulfric'ten aldığı yüklü bir emekli maaşını da yanına almıştı.

Morgan, Wulfric'in onun dünü, bugünü ve dün geceyi nasıl geçirdiğini öğrendiğinde ne diyeceğini merak ediyordu. Bayan Clark'ın evindeki adamlardan hiçbiri subay bile değildi. Aralarında iki çavuş ve üç onbaşı vardı. Geri kalanların hepsi erdi, kaba aksanları aşağılık kökenlerini ilan eden adamlar.

Keşfettiğine göre bunun bir önemi yoktu. Hepsinin ona ihtiyacı vardı. Kendisini okuldan ve aristokrat dünyasından olabildiğince uzakta hissediyordu.

Bayan Hodgins, ateşten sayıklayan bir adamın yanaklarına serin bir bez tutarken omzuna dokundu.

"Bunu yapacağım," dedi. "Sen birkaç dakika ara ver aşkım. Saatlerdir durmadın. Dün gece Binbaşı Clark'la ilgili haberleri getiren beyefendi burada. Seninle konuşmak istiyor."

"Rosthorn Kontu mu?"

Morgan ayağa kalktı ve yavaşça sırtını gerdi. Ancak o anda öğleden önce yaptığı ayak işlerini hatırladı. Ve ancak o zaman Alleyne'in hâlâ gelmediğini fark etti. Aceleyle kalabalık salona girdi, oradaki bir kancadan şalını çekti ve

dışarıda merdivenlerde bekleyen Lord Rosthorn'a katıldı.

Temiz havadan derin bir nefes aldı ve bunu yaparken içerideki havanın ne kadar temiz *olmadığını* fark etti. Aynı anda dağınık ve kana bulanmış görüntüsünün de farkına vardı. Ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Endişeli yüzünü onunkine çevirdi.

"Alleyne?" diye sordu.

Başını hafifçe salladı. "Waterloo'ya ve ötesine, hatta dün çarpışmaların olduğu yere kadar gitmeme rağmen onu bulamadım," dedi. Ama oradaki karmaşayı, insanların ve araçların yollara döküldüğünü ve kalabalıklaştığını hayal bile edemezsin. Onu bulmuş *olsaydım* bu bir mucize olurdu."

Karanlıkta ona yakından baktı.

"Lord Rosthorn," dedi, "benimle bu ses tonuyla konuşmamanız gerektiğini çok iyi biliyorsunuz."

"Ne sesi?" diye sordu.

"O kasıtlı olarak içten ve neşeli olan," diye cevap verdi. "Sanki bir çocukmuşum gibi."

Birkaç dakika boyunca kararlı ve ciddi bir şekilde ona baktı.

"*Chérie*," dedi sonunda usulca, "ne söylememi isterdin?" "Sadece

onu bulamadığınızı," dedi kadın.

"Yapamadım."

Gözlerini kapadı ve yavaş bir nefes aldı. Dizleri sanki jöle kıvamına gelmiş gibi hissediyordu. Panik ve histeriyle savaştı.

Alleyne neredeydi?

"Birkaç gün önce gelip sizi eve götürmesini beklediğinizde Antwerp'te oyalandı," dedi Lord Rosthorn, onu dirseğinden sıkıca tutup kapının eşiğinde yanına oturttuk. "Bana öyle söylemiştiniz. Sanırım o zaman onun için endişelendiniz, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti.

"Ama o geldi," dedi. "Şüphesiz yine olacak. D n bir adamı neyin geciktirebileceğini kim bilebilir? Ve bugün. Yarın gelecek ve bugün bu kadar endişelenmenize şaşırarak."

Birden elinin, adamın elini sıkıca kavradığını fark etti. Adamın parmakları onunkilere dolanmıştı.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu

ona. "Bunun bir olasılık olduğuna

inanıyorum," dedi.

Alleyne ölmüş olamaz, diye düşündü.  lm ş olamazdı. İçinde Alleyne'in olmadığı bir dünya olamazdı - ya da herhangi bir erkek kardeşinin ya da kız kardeşinin olmadığı bir dünya. Küçük bir kızken, Aidan'la ilgili endişeleri onu bunaltmakla tehdit ettiğinde bunu defalarca düşünmüştü. Ve her zaman haklı çıkmıştı. Hâlâ yaşadığını kanıtlamak için ondan her zaman yeni bir mektup gelirdi. Ve sonra geçen yıl muhteşem bir günde, Aidan hiçbir uyarıda bulunmadan Lindsey Hall'a giden yola atını sürmüş, o da ne Wulfric'in ne de Bayan Cowper'ın izni olmadan okul odasından aşığı u m şt . -Ve kollarına atıldı.

Alleyne yarın gelecekti. Bu yokluğun ve sessizliğin basit bir açıklaması olacaktı.

Onu gördüğünde öldürecekti.

"*Ch rie*." Lord Rosthorne bir kolunu onun omzuna sıkıca bastırmıştı. Başı kızınkine yakın eğilmişti; kız onun nefesinin sıcaklığını yanağında hissedebiliyordu. Kızın eli hâlâ sıkıca adamın avu larındaydı. "*Ch rie*?"

Kendisine bu Fransız sevecenliğıyle hitap etmesinden rahatsız olduğı bir zamanı hatırlamak zordu. Şimdi onu şalından daha sıcak bir şekilde sarıyordu ve gözlerini kapatıp başını yana eğerek onun omzuna yaslanma isteğine boyun eğdi. Tek başına ayakta durabilme gücüyle her zaman gurur duymuştu. Onun için savaşıacak dört a abeyi vardı. Onlardan bunu yapmalarını hiç istememişti.

Dört a abeyi vardı.

"*Ch rie*." Ses kulağına yumuşak ve boğuk geliyordu ama yine de

çok uzaklardan geliyor. "Beş dakikadır omzumda uyukluyorsun. Seni eve götürme vakti geldi."

Utanarak başını kaldırdı. Gerçekten uyuyakalmış olamazdı, değil mi? Alleyne için aklını kaçırarak kadar endişeliyken?

"Evim," dedi hüzünle. "Ama buradan ayrılamam. Yapacak çok şey var."

"Bunu başkası yapar," dedi ona. "Ayrıca, Caddick'e seni gecikmeden eve getireceğime dair söz verdim."

Yüzbaşı Lord Gordon, Caddick Kontu'nun evindeydi. Oraya geri döndüğünde onu görmesi gerekecekti -eğer bir mucize olmazsa yine uyuyordu. Hayat *çok* yorucu olabilirdi!

"İçeri gireceğim ve Bayan Clark'a sabah erkenden döneceğimi söyleyeceğim," dedi.

"Ama sabah erkenden İngiltere'ye doğru yola çıkacaksınız, *canım*," diye hatırlattı ona.

"Alleyne gelmeden önce mi?" Kaşlarını bilinçsiz bir kibirle kaldırdı. "Ona ne olduğunu öğrenmeden önce mi? Sanmıyorum, Lord Rosthorn."

"Ah, hayır," dedi adam ayağa kalkarken ve bir elini onunkine uzatıp yardım ederken. "Savaş hala devam ediyor olsa ve şehrin kapılarına ulaşmış olsa bile bu koşullar altında buradan ayrılmazdın, değil mi? Öyleyse içeri gir de gece yarısından önce sana eve kadar eşlik edeyim. Sabah seni buraya kendim getireceğim ve sonra kardeşini aramaya tekrar gideceğim."

Kadın onun üstündeki basamakta duruyordu. Ellerini onun omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. Adam ona ne zaman bu kadar güçlü ve güvenilir görünmeye başlamıştı? Bu kadar güvenilir bir yoldaş gibi?

"Sizi ilk tanıdığımdayanlış değerlendirdiğim ve önemsiz fikirli bir çapkından başka bir şey olmadığınızı düşündüğüm için içten içe üzgünüm," dedi. Benimle çirkin bir şekilde flört ettiniz Lord Rosthorn ve sırf beni eğlendirmek için Soignés Ormanı'nda o pikniği düzenlemeniz *son derece* abartılıydı. Ama artık biliyorum ki sadece sıkılmıştınız ve kendinizi oyalamanın bir yolunu arıyordunuz. Şimdi, son birkaç gündür, hayat ölümcül bir hal almışken

Ciddiyim, sen benim dünyamdaki en nazik, en güvenilir adam olduğunu gösterdin."

"Ah, *mais non, mon enfant*," dedi.

Onu öptü. Dudaklarından çok hafifçe, kendi dudakları sıcak, yumuşak ve hafifçe ayıktı. Onu Soignés Ormanı'nda öptüğü şekle çok benziyordu ama tamamen farklı hissettiriyordu. Daha az şehvetli, daha az yaramaz, daha az heyecan verici hissettiriyordu. Yine de bunu ayak parmaklarına ve kalbinin derinliklerine kadar hissetti. Doğru hissettiriyordu. Evet, doğru hissettiriyordu. Kollarını onun boynuna dolamak, ona yaslanmak ve onun güvenilir gücünde kendini kaybetmek istedi.

Ama bu kendine izin vermeyeceği bir lüks ve zayıflıktı - ne şimdi ne de hiçbir zaman! Sonunda hayatının geri kalanında seveceği adamla bile, her kim olursa olsun. Kendi gücünün, kendi iradesinin, kendi eşsizliğinin herhangi bir erkeğinkinin altında kalmasına asla izin vermeyecekti -Ya da kadın.

Lord Rosthorn'un tembel, ağırlaşmış gözlerine ciddiyetle baktı ve sonra dönüp Bayan Clark'ı bulmak için aceleyle eve girdi.

Onun çok ama çok sevgili bir arkadaşı olduğunu düşündü, hepsi bu.

Daha önceki aptalca, çapkın, hatta tehlikeli ilişkilerinden sonra bu garipti. Ama yine de doğruydı. Kendini onun dünyadaki en yakın arkadaşı gibi hissediyordu.

BÖLÜM VIII

MORGAN O GECE ÇOK AZ UYUDU. Nasıl uyuyabildi? O

Uzun saatler boyunca çalışmaktan ve yaralılar arasında olmanın verdiği duygusal yorgunluktan bitkin düşmüştü. Alleyne için o kadar endişeleniyordu ki midesinin çalkalanması bir türlü durmuyordu. Lord Rosthorn ona eve kadar eşlik ettikten sonra Caddick'lerle geçirdiği üzücü bir saate de katlanmıştı.

Hâlâ sabah yola çıkmayı planlıyorlardı. Bütün çantaları ve sandıkları toplanmış, koridora yığılmıştı. Rosamond koşarak Morgan'a sarıldı ve Bayan Clark'ın evinde ona katılamadığı için özür diledi. Babası bunu kesinlikle yasaklamıştı, diye açıkladı ve annesinin hasta odasında onun yardımına ihtiyacı vardı.

Yaralı bir adama bakmak için iki kadın ve bir ev dolusu hizmetçi mi gerekiyordu? Morgan biraz hayretle düşünmüştü ama yüksek sesle yorum yapmamıştı.

Rosamond onun elinden tutarak, "Şimdi gelip Ambrose'u görmen gerekiyor," dedi. "Annem onunla birlikte. Bütün gün seni sorup durdu." Arkadaşına içtenlikle gülümsedi.

Kont da oğlunun odasındaydı. Yüzbaşı Lord Gordon geniş bir kanopili yatağın ortasında yatıyordu, kırık bacağı battaniyenin altındaki minderlerin üzerinde yükseliyordu. Başını beyaz, kuş tüyü yastıklara dayamıştı. Üzerinde kar beyazı bir gecelik vardı. Haziran gecesinin sıcaklığına rağmen ocakta bir ateş çıtırdıyordu. Ağır perdeler odaya çekilmişti.

pencereler. Morgan ilk bakışta, iki gündür ilgilendiği zavallı yaralıların içinde bulundukları ideal olmayan koşullarla bir karşılaştırma yapmaktan kendini alamadı. Yine de onlar bile diğer yüzlerce, belki de binlerce kişiden daha şanslıydı.

Ama bu sadece anlık bir düşünceydi. Lord Gordon vahşi bir savaşın ortasında savaşırken inkar edilemez bir şekilde yaralanmıştı. Kolaylıkla öldürülmüş de olabilirdi. Yüzünün bir tarafında çirkin morluklar vardı ve yatak örtüsünün dışında duran bir eli ağır bir şekilde sargılanmıştı. Yanakları ateşten hafifçe kızarmış, gözleri parlıyordu.

Her santimiyle romantik kahraman savaşıya benziyordu ve Morgan'ın kalbi onunla birlikte attı. Ona sempatiyle baktı ve başını yastığa koyarken gözleri parladı.

"Hayattayım, Leydi Morgan," dedi. "Gören herkesi korku ve hayranlık içinde bırakan bir süvari hücumundan sağ çıktım. Bana en çok değer verenlerin ayaklarına sermek için bir zaferle döndüm." Konuşurken gözlerini ondan ayırmadı ve kadın, sözlerinin sadece ona yönelik olduğunu biliyordu. *Ona* geri dönmüştü. Zaferini ayaklarının altına serdiği kişi oydu.

Kalbi terliklerinin içine gömülürken aynı anda ona gülümsedi. Richmond balosu geçmişte kalmış gibi görünüyordu. O zamandan beri koca bir ömür yaşamış gibi hissediyordu. Yine de, tüm yaşadıklarına rağmen, o zaman nasıl konuştuysa şimdi de aynı şekilde konuşuyordu.

"Lord Uxbridge, tam da Fransız piyadelerinin bizimkileri alt edeceği ve merkezden geçip savaşı kazanacağı düşünüldüğü anda süvari hücumunu yönetti," diye açıkladı. "Onlara bir iki şey gösterdik Leydi Morgan, yani her iki tarafın piyadelerine. Kurbağalardan yüzlercesini, hatta binlercesini öldürdüğümüzü söyleyebilirim. Keşke bizi görebilseydiniz. Geçen hafta Allée Verte'de izlediğiniz gibi güzel bir geçit töreni değildi. Bu, düşman silahlarına ve düşman süngülerine karşı umutsuz bir ölüm kalım hücumuydu. Her tarafımıza atlar ve yoldaşlar düşüyordu. Ama biz yılmadan dörtmala ilerledik. Bunun süvarilerin kazandığı bir savaş olarak hatırlanacağını söyleyebilirim."

Morgan yorgunluktan neredeyse başının döndüğünü hissediyordu.

"Her iki taraftaki adamların cesaretinin uzun süre hatırlanacağına inanıyorum," dedi. Bayan Clark'ın evindeki adamlardan bu konuda bir şeyler duymuştu. Bu adamların birçoğu -özellikle de gaziler- savaşanlara büyük bir saygıyla

Fransızlar ise kendi askerleri için, hem piyade hem de süvari.

"Tiranlığın sancakları altında savaşıacak kadar kötü adamlar pek cesur olarak tanımlanamaz," dedi Leydi Caddick, sesi belli belirsiz şok olmuş gibiydi. "Ama Gordon'un biraz dinlenmesine izin vermeliyiz. Onun için uzun ve acı dolu bir gün oldu. Hizmetçiniz yanınızda olduğu için eşyalarınızı toplaması için kendi hizmetçimi gönderdim Leydi Morgan. Sabah yola çıkmanız için her şeyin hazır olduğunu göreceksiniz."

Morgan ona ve Kont'a dönerek, "Lütfen hanımefendi," dedi, "biraz daha bekleyebilir miyiz? Alleyne ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Dün Sir Charles'tan Wellington Dükü'ne bir mesaj götürmek için cepheye gitti. Bana akşam olmadan döneceğini söylemişti ama henüz dönmedi. Lord Rosthorn bu öğleden sonra ondan haber almak için Waterloo'ya gitti ama haber alamadı. Çok endişeliyim. Lord Rosthorn yarın sabah tekrar aramaya söz verdi."

"Ah, zavallı Morgan!" Rosamond aceleyle arkadaşının yanına gitti ve rahatlatıcı bir kolla beline sarıldı. "Ne olmuş olabilir ki? *Elbette* bekleyeceğiz, değil mi anne?"

Leydi Caddick, "Lord Alleyne Bedwyn şüphesiz önemli bir iş nedeniyle gecikti," dedi. "Bu arada benimle emin ellerde olduğunuzu ve güvenliğiniz ve esenliğiniz için doğru kararları vereceğimi biliyor, Leydi Morgan. Planladığımız gibi erken bir kahvaltıdan sonra yola çıkacağız. Gordon'un iyi bir İngiliz hekime görünmesinde gecikme olmamalı."

"Kardeşimden haber almadan ayrılmayı düşünemem." Morgan sıkıntılı gözlerle Kont'a baktı.

"Dünden beri erkek arkadaşlarından haber alamayan daha pek çok kız kardeş, anne ve eş var," dedi Kont, kadınlarla konuşurken kullanmaya meyilli olduğu o sert ve kendini beğenmiş ses tonuyla. "Sizin endişeleriniz onlarınkinden daha az olmalı, Leydi Morgan. Ne de olsa Bedwyn savaşta değildi, değil mi? Soğukkanlılığını korumalısın canım. Bizimle birlikte Londra'ya döndükten kısa bir süre sonra ondan haber alacaksınız."

"Sanırım," dedi Lord Gordon, "bir doz daha afyona ihtiyacım var, anne."

Morgan bundan sonra tartışmayı sürdürmeden yatağına çekildi. Rosamond ona odasına kadar eşlik etti, kolu hâlâ Morgan'ın belindeydi.

"Lord Alleyne güvende olacak," diye güvence verdi ona. "Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Ama zavallı Morgan'ım, nasıl hissettiğini *biliyorum*. Dün Ambrose'tan haber almadan önce bütün gün nasıl hissettiğimi biliyorum. Ama o eve sağ salım döndü. Kardeşin de öyle olacak."

Morgan kısa bir süre sonra bitkin bir halde yatağa düştü, ama sonra bir türlü uyuyamadığını fark etti. Şafaktan hemen sonra kalktı, soğuk suyla yıkandı ve hizmetçisini çağırmadan giyindi - kendisi için hazırlanmış şık seyahat kıyafetlerini görmezden gelerek, temiz elbiselerinin en sade olanını bulmak için paketlenmiş kutular arasında arama yapmak zorunda kaldı.

Kararını gece boyunca vermişti. Aslında hiç de zor olmamıştı.

O aşağı indiğinde kontla kontes ve Rosamond çoktan kahvaltıya oturmuşlardı.

Kontes ona nezaketle gülümseyerek, "Ah, işte buradasınız Leydi Morgan," dedi. "Gecikmeden yemeğinizi yiyin. Bir saat içinde yola çıkacağız. Gordon'un oldukça dinlendirici bir gece geçirdiğini bilmek sizi mutlu edecektir."

Morgan oturmadı. İki eliyle bir sandalyenin arkasına yapıştı. "Alleyne'in güvende olduğunu duymadan buradan ayrılamam, hanımefendi," dedi. Size bir gün daha beklemeniz için yalvarıyorum. Bugün bir ara mutlaka geri dönecek ve o zaman aileme onun iyi haberlerini götürebileceğim."

"Bir gün daha mı bekleyeyim? Her saat Gordon'un bacağının acemice dikildiğinden endişelenirken mi?" Leydi Caddick şaşkınlık içindeydi. "Sevgili Leydi Morgan, böyle bir şey istemekle mantıksızlık, hatta bencillik ediyorsunuz. Hayır, bir saat bile gecikmeyeceğiz. Lord Alleyne Bedwyn kendi başının çaresine bakabilecek durumda, emin olabilirsiniz."

"Ah, anne." Rosamond bütün endişesiyle Morgan'a bakıyordu. "Elbette bir gün çok büyük bir fark yaratmayacaktır. Ya hâlâ haber alınamayan *benim* kardeşim olsaydı?"

"Gordon savaştaydı Rosamond," diye hatırlattı babası ona. "Onun durumuyla Bedwyn'inki arasında dünya kadar fark var."

Morgan kararlı bir şekilde, "Gitmiyorum," dedi.

Kont zorbalık yaptı. Kontes zorbalık etti ve kandırdı. Leydi'ye hatırlattı

Morgan'a, kızın orada *kendi* gözetimi altında olduğunu, bu sorumluluğun kendisine Bewcastle Dükü tarafından verildiğini ve kız kardeşinin bu kadar kötü davrandığını bilse ona haklı olarak kızacağını söyledi. Leydi Morgan'a yolculuklarında onlara eşlik etmesini *emretti*. Ona *yalvardı*. Bol bol gözyaşı döktü ve ona inatçı, itaatsiz, iğrenç bir kız dedi. Bedwyn'lerin vahşi ve asi bir topluluk olduğunu biliyordu, ama yanlışlıkla Leydi Morgan'ın diğerlerinden farklı, tatlı, yumuşak başlı bir kız olduğunu düşünmüştü. Şimdi ne kadar yanıldığını anlıyordu. Dük, bakımını ve güvenliğini emanet ettiği kişinin emirlerine itaat etmeyi reddettiği takdirde kız kardeşine anlaşılır bir şekilde öfkelenenecekti. Muhtemelen onu Lindsey Hall'a ya da daha uzak malikânelerinden birine -Galler'de bir tane bile yok muydu?

Ama Morgan gerçekten de bir Bedwyn'di.

Tiradı boyunca sandalyeye yapıştı ve tüm kardeşlerinin mükemmel olduğu soğuk bir kibir cephesinin arkasına çekildi. İnatçı ve kararlı tavrını sürdürdü. Alleyne'den haber alana kadar Brüksel'den ayrılmayacaktı. Çok geçmeden Caddick'lerin, o onlara eşlik etse de etmese de bu sabah yola çıkmaya niyetli olduklarını anladı. Ama blöfünü görmeye niyetlendilerse, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Onlara Bayan Clark'ın ya da diğer subay eşlerinden birinin yanında kalacağını söyledi. Onlardan herhangi biri ona memnuniyetle geçici bir ev teklif edebilirdi. Ve kalması yaralıların bakımına yardım etmeye devam etmesini sağlayacaktı.

Leydi Caddick yüzünün önünde bir mendil sallayarak, "Bu kadar kötü, inatçı ve *söz dinlemez* bir kız tanımadım, Caddick," dedi. "Bayılmak üzereyim."

Leydi Caddick söze eylemle karşılık verince Morgan kaçtı ve hizmetçisini odasına çağırdı. Kıza, eşyalarının şimdilik Bayan Clark'ın evine taşınması için bazı düzenlemeler yapmaları gerekeceğini açıkladı. Ama onu bekleyen başka bir darbe daha vardı. Kalacaklarını ve dahası o adamların, sargılarının ve kokularının olduğu o korkunç eve geri döneceklerini öğrendiğinde hizmetçi kız hıçkırıklara boğuldu. Buna dayanamıyordu. Aklını kaçıracaktı, kaçıracaktı. Leydimi giydirmek için işe alınmıştı, koşup pislik getirmesi için değil. Kendini savunmak için oldukça ağdalı konuştu. Eve gitmek istedi.

Morgan kıza İngiltere'ye gitmesi için para verdi.

Londra'nın yanı sıra ona borçlu olduğu bir aylık maaş artı bir aylık fazladan ödeme yaptı ve onu hizmetinden kovdu. Açıkçası hizmetçi *Wulfric*'in hizmetindeydi ve maaşı da onun tarafından ödeniyordu, ama Morgan kızın parası için Wulfric'e bizzat başvurmasını ve metresini neden Brüksel'de tek başına terk ettiğini açıklamasını gereksiz kılarak ona iyilik yaptığını düşünüyordu.

Morgan, Bayan Clark'ın evine gidip kutuları taşımak için bir uşak bulunup bulunamayacağına bakmak niyetiyle aşağı indiğinde, kapının önünde iki araba ve bir yük arabası vardı ve Kaptan Lord Gordon az önce aşağı indirilip bunlardan birine bindirilmişti. Şu an için kaldırımdaki birkaç arabacı ve onu gördüğünde el sallayarak uzaklaştırdığı sopacısı dışında yalnızdı.

"Leydi Morgan!" diye seslendi.

Açık vagon kapısına doğru hevesle koştu. Neden daha önce ona başvurmayı düşünmemişti? Annesi ne isterse yapardı.

Morlukları gün ışığında daha siyah görünüyordu, yanaklarındaki hafif ateşin kızarıklığı dışında teni daha solgundu. Atelli ve ağır bandajlı bacağı koltuk boyunca uzanıyordu. Gözleri acıdan bulutlanmıştı. Ona karşı gerçek bir sempati duydu ve elini uzattığı elinin üzerine koydu.

"Kaptan," dedi, "biliyor muydunuz-"

Ama neredeyse aynı anda konuşmaya başladı.

"Bu duyduklarım da ne?" diye sordu ona, çok yakışıklı kaşları çatılmıştı. "Bizimle gelmemeyi mi tercih ediyorsunuz, Leydi Morgan? Tekrar düşünmeniz için size yalvarıyorum. Sizin gibi sosyal statüye sahip genç bir hanımın yabancı bir şehirde ya da herhangi bir şehirde refakatsiz kalması düşünülemez."

"Kardeşime ne olduğunu bilmiyorum," dedi ona. "O gitti-"

"Ama *bana* ne olduğunu biliyorsunuz, Leydi Morgan," dedi. "Ben de sizin için en az kardeşiniz kadar önemli değil miyim? Önümüzdeki birkaç gün içinde bacağıma gereken müdahale yapılmazsa hayatımın sonuna kadar topallayabileceğimden endişe etmiyor musunuz?"

Sessizlik içinde donmuş bir halde ona baktı. *Onun* için savaşma onuru için yalvaran adam *bu* muydu? Savaşta ölürse hayatının sonuna kadar yasını tutması için ona yalvaran adam *bu* muydu? Ama acı çekiyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Yatağından indirilip daha az geniş olan arabaya yerleştirilmesi ona korkunç bir acı vermiş olmalıydı.

"Eğer beni biraz olsun önemsiyorsanız, Lord Gordon," dedi ciddiyetle, "annenizi ve babanızı bir gün daha burada kalmaya ikna edin. Lütfen mi? Elbette gün bitmeden Alleyne'den haber almış olacağım. Burada kalmanın artık bir tehlikesi yok, değil mi? Kırılan kemiklerin saygın bir doktor tarafından tedavi edildi. Burada, evde bir gün daha dinlenmek size uzun bir araba yolculuğundan çok daha iyi gelecektir. *Lütfen* onları ikna edin. Endişeden hasta oldum."

Adam da kızın ona baktığı kadar ciddiyetle kıza baktı ve bir an için kızın istediğini yapmayı kabul edeceğini düşündü. Ona gülümsedi. Elinin hâlâ onun elinde olduğunu fark etti.

"Hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Senin için bir kardeşten daha önemli olduğumu sanıyordum. *Sen benim* için kız kardeşimden daha önemlisin. Eğer kalmanızın sizin için iyi olacağını düşünseydim, bunu hemen dile getirirdim. Gerekirse bu arabada aramaya bile öncülük ederdim. Ama erkekler resmi bir işle uğraşırken etraflarında dolaşan kadınlara ihtiyaç duymazlar, Leydi Morgan. Lord Alleyne Bedwyn, onun yokluğu için kopardığınız yaygarayı öğrenince çok utanacak. Bu arada annem üzgün, Rosamond gözyaşları içinde, babam kızgın ve ben de hayal kırıklığına uğradım. Benim için acı verici olacağından kuşku duymadığım bu yolculuk sırasında bana eşlik etmenizi dört gözle bekliyordum. Döndüğümüzde Bewcastle Dükü'ne hitap etmeyi dört gözle bekliyordum. İnatçı kalmaya kararlı mısınız? Annem bunun bir Bedwyn özelliği olduğunu söylüyor."

Morgan elini onunkinden çekti.

"Tek istediğim bir gün," dedi. "*Bir gün.*"

O zaman bile adamın kendi acısının ötesine bakıp onunkini göreceğini ve gözünde kendini biraz olsun affettireceğini ummuştu. Ama tek yaptığı onun omzunun ötesine bakmaktı.

"Ah, sen misin, Rosthorn?" diye sordu. "Evvelsi gün benden önce Brüksel'e gidip annemin aklını başından aldığın için sana teşekkür etmeliyim."

Rahatlayın. Endişe, hassas duyarlılığa sahip kadınlar için korkunç bir şeydir ve insan bunu hafifletmek için elinden geleni yapmalıdır. Beklenebileceği kadar iyiyim, bunu bilmekten memnuniyet duyacaksınız ama elbette en kısa zamanda bir İngiliz doktora danışmak istiyorum."

Morgan dönüp Kont'a baktı.

"Bu sabah mı gidiyorsunuz?" diye sordu. "Ya siz, Leydi Morgan?" Adamın gözleri kadının sade muslin elbisesinin üzerinde gezindi.

"Alleyne'den bir haber alana kadar kalıyorum," dedi ona. Bayan Clark'la ya da beni kabul ederlerse diğer alay eşlerinden biriyle kalacağım."

"Peki o zaman İngiltere'ye nasıl döneceksiniz?" diye sordu ona.

"Birlikte seyahat edecek birini bulacağım." Çenesini kaldırdı. "Ya da Alleyne benim için birini bulacak."

"Peki ya hizmetçiniz?" Ondan başka hiçbir kadının bulunmadığı kaldırıma baktı.

Morgan kızardığını hissetti.

"Benimle kalmak istemiyor," dedi, "bu yüzden onu eve gönderiyorum."

Kaşlarını kaldırdı.

"İstersen onunla mantıklı konuş Rosthorn," dedi Lord Gordon bıkkınlıkla. "Ona annem refakat etmeden burada kalmasının imkânsız olduğunu söyle. Bu *düşünülemez* bile. Ona endişelerinin aptalca olduğunu söyle. Bizimle gelmekten başka çaresi olmadığını söyle."

Rosthorn Kontu anlaşılmaz gözlerle ona baktı. Çenesini tekrar kaldırdı. Eğer ona Caddick'lerle birlikte gitmesini emretmeye kalkarsa, gerçekten çok kızacaktı ve sokaktaki herkes bunu bilecekti.

"Leydi Morgan Brüksel'den ayrılamazken Leydi Caddick neden ayrılıyor?" diye sordu Lord Gordon gözlerini Morgan'dan ayırmadan.

Yapamam. Ah, o zaman anladı.

"Annem beni bir İngiliz doktora götürmek istiyor," diye açıkladı Lord Gordon, sesi artık açıkça sinirlenmişti. "Leydi Morgan onun gözetiminde. Kendi iradesini annemin iradesine karşı koyması ve onu böyle zor bir duruma sokması çok çirkin. Eğer inat etmeye devam ederse Bewcastle'ın bu konuda söyleyeceği bir iki şey olacağını tahmin ediyorum. Anneme refakatçi olarak atanan kişi o."

Morgan'ın ondan biraz olsun etkilenmiş olması bile onu şaşırtmıştı.

Leydi Caddick o anda Lord Caddick ve Rosamond'la birlikte evden çıktı.

"Ah, işte buradasınız Leydi Morgan," dedi gözlerinde savaştı bir parıltıyla. "Yolculuk için giyinmiş olsanız da olmasanız da bize eşlik etmeniz konusunda *ısrar* etmek zorundayım. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Bewcastle Dükü bana ne kadar zahmet verdiğinizi öğrenecek. Günaydın, Rosthorn. Gordon'un hâlâ çok acı çekmesine rağmen seyahat edecek kadar cesur olduğunu görmek sizi memnun edecektir."

"Hanımefendi?" Selamını kabul ederek eğildi. "Leydi Morgan'a Bayan Clark'ın evine kadar eşlik etmek için geldim. Eşyaları hala burada mı? Bir saat içinde onları almak için birini göndereceğim. Size iyi yolculuklar dilerim."

Fransız aksanı oldukça belirgindi. Hoş bir çekicilikle ve Morgan'ın daha önce sesinde duymadığı bir çelik teliyle konuşuyordu.

Caddick Kontu, "Buraya bak, Rosthorn-" diye söze başladı.

Lord Rosthorn sözünü keserek, "Lord Alleyne Bedwyn, önceki gün Brüksel'den ayrılırken," dedi, "Leydi Morgan'a kendisinin dönüşünü beklemesini söyledi ve ardından onu İngiltere'ye kendisinin götüreceğine söz verdi. Onun yetkisiyle burada kalıyor. Bayan Clark'ın evine kadar ona eşlik edeceğim. Orada güvende olacaktır. Ona hiçbir zarar gelmemesini bizzat ben sağlayacağım."

"Lord Rosthorn," dedi Leydi Caddick belli belirsiz, "Leydi Morgan'la hiçbir akrabalığı olmayan bekâr bir beyefendisiniz. Onu size emanet etmek benim için çok uygunsuz ve sorumsuzca bir davranış olur."

"O zaman siz kalmalısınız hanımefendi, böylece o da sizde kalabilir," diye karşılık verdi.

Morgan döndü ve kaldırım boyunca ilerledi. Kavga etmek ya da daha kötüsü, kendisiyle kavga edildiğini duymak için bir dakika daha kalmayacaktı. Hayat birdenbire gerçekten de çok yorucu bir hal almıştı. Alleyne için duyduğu endişeden neredeyse kör olmuştu ama onu önemsemediğini düşündüğü insanlar, onu bulmak istediği için ona inatçı, inatçı, itaatsiz bir kızmış gibi davranıyordu. Ve bir haftadan kısa bir süre önce ona olan aşkını böylesine abartılı bir şekilde ilan eden adam, ondan kendisini diğer tüm aşklarının, hatta kendi ailesine olan aşkının bile önüne koymasını bekliyordu.

O anda Wulfric'in ona doğru yürüdüğünü görmek için dünyada her şeyini verebilirdi -ya da Aidan veya Rannulf. Ya da Alleyne.

Alleyne ölmüştü. Ölmüş olmalı.

Ölmüş olamaz.

Arkasında koşan ayak sesleri duyuldu ve Rosamond hızla etrafından dolanıp onu sıkıca kucakladı.

"Bunun için çok üzgünüm Morgan," dedi gözlerinde yaşlar süzülerek. "Çok ama çok üzgünüm. *Keşke* seninle kalabilseydim ama yapamam."

Sonra yine aceleyle uzaklaşıp arabalara dönüyordu ve Lord Rosthorn tek kelime etmeden Morgan'ın yanına gelip kolunu uzattı.

Hayır, o kadar da yalnız değildi, diye düşündü, kendini tekrar toparlayarak. Hâlâ bir arkadaşı vardı. Ve Bayan Clark onu hoş karşılayacaktı. Yaralı adamların ona ihtiyacı vardı. Ve tüm bunların yanı sıra o Leydi Morgan Bedwyn'di. Çenesini kaldırdı ve Kont'un koluna girerken adımlarını bilinçsizce uzattı.

Alleyne her zaman onun bir gün Bedwyn'leri alt edeceğini tahmin etmişti. Görünüşe göre başından beri haklıydı. On sekiz yaşındaydı ve hiç tanımadığı bir beyefendinin kolunda yabancı bir şehrin sokaklarında yürüyordu, Wulfric'in onu emanet ettiği refakatçinin iradesine karşı gelmiş ve hizmetçisini az önce kovmuştu.

Ama Alleyne de hâlâ buradaydı. Bugün gelecek ve yarın onu eve kendisi götürecekti.

Ölmüş olamaz.

ZAMANINDA BAZI ÇILGIN ŞEYLER YAPMIŞ, diye düşündü Gervase, onu bir sürü kötü kazaya bulaştıran şeyler. Bu sıyrık değildi. Bu düpedüz belaydı. Ne halt etmişti?

Genç bir hanımefendinin kendisine atanan refakatçiye karşı gelmesine ve ondan uzaklaşmasına yardım ve yataklık etmişti, olan buydu. Sadece bir saat ya da bir sabah için değil. Bir günlüğüne bile değil. Caddick'ler İngiltere'ye gidiyorlardı. Leydi Morgan Bedwyn Brüksel'de kalıyordu. Onsuz kalma kararını savunmuştu. Ona kendisi bakacağına söz vermişti.

Ona zarar gelmemesini bizzat ben sağlayacağım.

Çok şanslı değilse, bizzat üstlendiği şey bir ayak prangasıydı. Az önce başardığı şey ise, eğer durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulamazsa, Bewcastle'dan intikam alma hayallerinin gerçekleşmesiydi. Caddick'ler eve dönüp Londra'nın salonlarında ve kulüplerinde bu haberi yaydıklarında, Leydi Morgan Bedwyn ya tamamen mahvolacak ya *da* onunla evlenmeye zorlanacaktı; her iki sonuç da ağabeyinin suratına şiddetli bir tokat gibi inecekti.

Artık Bewcastle'dan intikamını bu şekilde almak istemiyordu. Onun aracılığıyla değil. Ondan *hoşlanıyordu*. Ona saygı ve hayranlık duyuyordu.

"Hatalı olan ben miydim?" diye sordu, eli hafifçe kolundaydı, gözleri dosdoğru ileriye bakıyordu, gözlerinde savaştı bir parıltı vardı. "Ben mi?"

Bunun retorik bir soru olduğunu tahmin etti ama yine de cevapladı.

"Yanılmadınız," dedi ona. "Caddick'ler, Caddick'lerin Elbette oğullarının tamamen iyileşmesini istiyorlar ve anlaşılır bir şekilde onu İngiltere'ye götürmek. Ancak sizi Brüksel'e getirmeyi kabul ettiklerinde bir görev de üstlendiler. Size kendi ailelerine gösterdikleri özen ve ihtimamı göstereceklerini taahhüt ettiler. Bugün bu görevlerinde başarısız oldular."

"Teşekkür ederim," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Bayan Clark'ın evine vardığımızda," dedi ona, "eşyalarınızın getirilmesi için gerekli ayarlamaları yapacağım. Sonra Sör Charles Stuart'ı tekrar arayacağım ve gerekirse bir kez daha Waterloo'ya gideceğim."

Belki de Bedwyn'i bugün bulacağını düşündü. Belki de yaralıydı ve bir yerlerde bir sahra hastanesinde yatıyordu. Ya da belki de adam son iki gündür bulunduğu yerden Brüksel'e doğru yola çıkacak, dudaklarında mantıklı bir açıklama olacaktı. Belki de her şeye rağmen bugün kız kardeşiyle birlikte İngiltere'ye doğru yola çıkabilir ya da en azından onun sorumluluğunu üstlenebilirdi.

Gervase, eğer böyle bir şey olursa, kendisinin de meşhur gün batımına doğru at sürmekte gecikmeyeceğine karar verdi. Ama bu gerçekleşirse, gerçekten bir mucize olurdu.

Lord Alleyne Bedwyn neredeyse kesinlikle ölmüştü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Sizce öldü mü Lord Rosthorn?"

"Henüz umudunu kaybetmemelisin, tatlım," dedi, elini onun kolunun üzerine koyarak. "Onu bulmak için elimden geleni yapacağım."

"Aramızdaki en güneşli huylu kişi o," dedi. "En karizmatik, en huzursuz. Dünyayla paylaşacak o kadar çok canlılığı, yaşayacak o kadar çok şeyi var ki. Kısa bir süre önce Wulfric'in onun için güvence altına alacağı Parlamento koltuğuna oturmak yerine bir diplomat olarak yaşamayı denemeye karar verdi. Bu onun ilk görevi, ne kadar ironik değil mi? Ölmüş olamaz Lord Rosthorn. Ölmüş olsaydı bunu *burada* hissederdim." Boştaki elinin parmaklarını kalbine dokundurdu.

Bugün kaç yüz ya da binlerce kadının kendilerine aynı şeyi söylediğini merak ediyordu.

"Eğer ölmüş olsaydı, bulunurdu, değil mi?" diye sordu.

Sadece elini sıktı. Yüzlerce sahipsiz ölünün, özellikle de iyi giyimli olanların, daha savaşın ertesi gecesi bitmeden cırılçıplak soyulmuş olacağını ona nasıl söyleyebilirdi? Ancak böyle bir adamın, onu tanıyan biri tarafından hemen teşhis edilmesi durumunda, toplu bir mezara isimsiz bir şekilde gömülmesinin önüne geçilebilirdi.

"Mümkünse böyle şeyler düşünmemeye çalış," dedi. "Henüz değil."

Sonunda Bayan Clark'ın evine varmadan önce dört tanıdığının -ve onunkilerin- yanından geçtiler. Her birine nazikçe başını salladı. Bayan Clark'ın onları fark ettiğinden bile şüpheliydi. Ama onlardan birinin ya da birkaçının Caddick Kontu ve Kontesi'nin bu sabah İngiltere'ye gittiğini öğrenmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. O zaman İngiltere'de olduğu kadar Brüksel'de de skandal çıkacaktı.

İki hafta kadar önce Soignés Ormanı'ndaki piknikte Leydi Morgan Bedwyn'i kasıtlı olarak dedikodu ve spekülasyonlara maruz bırakmıştı. Şimdi, böyle bir niyeti yokken, onu çok daha fazlasına maruz bırakmak üzereydi. Elbette tüm bunlar onun suçu değildi. Zaten kalacaktı. Onunla ya da onsuz Bayan Clark'ın evine gelecekti.

Genel olarak, kendisi için tehlikeli olmasına rağmen, onun gelmesini tercih ederdi.
onunla *birlikte*.

Bayan Clark onları kapısında karşıladı, hikâyesini dinledikten sonra Leydi Morgan'a sarıldı ve çok geçmeden, ev sahibesiyle çok küçük bir odayı paylaşmaya itiraz etmemesi koşuluyla, kalmasının çok hoş olacağını söyledi.

SIR CHARLES STUART'IN BÜYÜKELÇİLİK PERSONELİNİN HİÇBİRİ Lord Alleyne Bedwyn'den hiçbir şey duymamıştı. Gervase'e dün gösterdikleri rahatsızlığın artık telaşa dönüştüğü açıktı. Dönmemesinin, Waterloo'nun güneyindeki çarpışmalarda bir şekilde yaralanmış ya da ölmüş olması dışında mantıklı bir açıklaması yoktu. O sırada bile Wellington Dükü'ne götürdüğü mektubun yerine ulaşip ulaşmadığını öğrenmek için çaba sarf ediliyordu. Gervase savaş alanına tekrar gitme niyetinde olduğunu açıkladı. Döndüğünde Sir Charles'ın kurmaylarıyla görüşeceğine ve edinebileceği her türlü bilgiyi aktaracağına söz verdi.

Elbette hiçbir şey bulamadı. Güneye giden yol, bir gün önceki kadar tıkalı olmasa da, hâlâ onun gittiği yönün tersine hareket eden insanlarla ve araçlarla doluydu. Soignés Ormanı hâlâ enkaz yığınlarıyla doluydu. Savaş alanı her zamankinden daha fazla cehennemden çıkmış bir çöle benziyordu. Ancak Gervase birçok insanla konuşmasına ve yol boyunca köyleri ve çiftlik evlerini kontrol etmesine rağmen Bedwyn'in akıbeti hakkında hiçbir şey öğrenemedi. Yaralıları her yerde aradı.

toplandı.

Lord Alleyne Bedwyn yeryüzünden kaybolmuş gibiydi.
-Muhtemelen gerçek anlamda.

Brüksel'e geri dönerken yüreği buruktu. Onun için hâlâ ne umut besleyebilirdi ki? Denemek bile sorumsuzluk olur muydu?

Ama Leydi Morgan Bedwyn'in çok genç olmasına rağmen karakterli biri olduğunu keşfetmişti. Ona umut vermek ya da ondan umudu kesmek ona bağlı değildi. Ona sunabileceği tek şey gerçeklerdi.

Ne Sör Charles'ın elçilik personeli ne de kendisi kardeşinin nerede olduğuna dair herhangi bir iz bulabilmişti. Yine de küçük bir haber vardı. Lord Alleyne Bedwyn'in Wellington Dükü'ne götürdüğü mektup gerçekten de onun eline geçmişti.

BÖLÜM IX

KALBİN UMUT İÇİN ÇIRPINIŞI BİLE GARİPTİ

Morgan, bunun için makul bir dayanak olmadığını tespit etti. Ve hayat nasıl devam etti.

Rosthorn Kontu'yla birlikte Parc de Bruxelles'de geziniyordu. Gölün üzerinde zarifçe süzülen kuğuları izliyorlardı, arkalarında mavi su üzerinde hafifçe dalgalanan bir dizi V harfi bırakıyorlardı. Şehrin göbeğinde güzel bir alan ve güzel bir yaz günüydü. Saatlerdir yaralılara bakmanın verdiği gerginliğin bir kısmının güneşin sıcaklığında kemiklerinden sızdığını hissedebiliyordu.

Alleyne hakkında konuşmamışlardı. Gerçekten konuşmamışlardı. Bayan Clark'ın evinde hanımlardan biri onu kapıya çağırdığında ve ziyaretçisinin kim olduğunu gördüğünde, onun gözlerinde tüm sorularının cevaplarını da görmüştü.

Tek sorduğu "Hiçbir şey mi?" oldu.

Başını ciddiyetle salladı. "Hiçbir şey."

Bu konuda başka bir şey söylememiş olmaları belki de saçmaydı. Ama daha fazla söylenecek ne vardı ki? Clark, Morgan'a bir saat kadar ara vermesini ve kendisiyle birlikte parka yürümesini önermişti. Birkaç saat uyuduktan sonra yatağından henüz kalkmış olan Bayan Clark, Morgan'ın biraz temiz havaya ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu kabul etmiş ve onu görevinden almıştı. Belki de ne kendisinin ne de Morgan'ın, görgü kurallarına uyulması için bir hizmetçinin ona eşlik etmesinin uygun olacağını düşünmemiş olmaları, meşguliyetlerinin bir ölçüsüydü. Ama o zaman da ayıracak bir hizmetçi yoktu.

Ayrıca, katı görgü kuralları ve adab-ı muaşeret fikri mevcut koşullar altında yersiz görünüyordu.

Morgan, Alleyne'in öldüğünü düşünüyordu. Ama aklı bu acı gerçeği kavrayamıyordu. Henüz kavrayamadı.

"Keşke Wulfric burada olsaydı," dedi aniden, uzun bir sessizliği bozarak.

"Öyle mi, *chérie*?" Wulfric ona baktı ve onu o şekilde onun bütün ve sempatik ilgisine sahip olduğunu hissetti.

O zaman sözlerinin hakaret gibi görünebileceğini düşündü.

"Çok nazik davrandınız," dedi. "Ama bana ve endişelerime zaman ayırmaya devam etmenizi bekleyemem."

Sesi alçak ve oldukça Fransızcaydı: "Aklıma hiçbir şey gelmiyor ve bunu vermek isteyeceğim kimse de yok," dedi.

Sadece bir ya da iki hafta önce olsa, adamın hem sözlerini hem de ses tonunu kışkırtıcı bir flört olarak yorumlayabilirdi. Belki de ona aynı şekilde karşılık verirdi. Şimdi ise onun sözlerini, aralarında filizlenmiş gibi görünen tuhaf, beklenmedik dostluğun bir ifadesi olarak kabul etmeye hazırdı.

"Wulfric ne yapacağını bilirdi," dedi. "Neye karar vereceğini bilirdi." Gerçeklerden artık kaçılamayacağını bilirdi.

Alleyne'in öldüğünü ne zaman ilan edeceğini bilirdi.

"İsterseniz," dedi Lord Rosthorn, "sizi ona *götürebilirim*, tatlım." "O

İngiltere'de," dedi kız, şaşkınlıkla ona bakarak.

"İstersen seni oraya *götürebilirim*."

Sessizce ona baktı, göl, kuğular, parkın güzelliği unutulmuştu. İşler gerçekten bu noktaya mı gelmişti? Eve gidip Wulfa, Aidan'a, Rannulfa ve Freyja'ya anlatmak zorunda mı kalacaktı? Bu *onun* görevi, rolü mü olacaktı? O korkunç sözleri söylerken kendini hayal etmeye çalıştı.

Alleyne öldü.

"Birkaç gün daha bekleyeceğim," dedi. "Belki şimdi bile gelir. Belki de bir açıklaması vardır. Belki ..." Düşüncesini tamamlayabileceği başka bir olasılık aklına gelmiyordu.

"Birkaç dakika oturalım," diye önerdi, bir ağacın gölgesinde bir koltuğu işaret ederek.

Otururken elini adamın kolundan kurtardı. Ellerini avuç içi yukarı bakacak şekilde kucağına koydu ve onlara baktı.

Kont ona, "Kendini *ihanete* uğramış mı hissediyorsun, tatlım?" diye sordu.

"Leydi Caddick tarafından mı?" Ellerini kavuşturdu. "Bütün gün onu düşünmedim. Rosamond'u özleyeceğim."

"Genç subayınızı kastetmiştim," dedi nazıkçe. "Yüzbaşı Lord Gordon." "O

benim subayım değil," dedi kadın, ellerini birbirine daha sıkı bastırarak. "Hiç olmadı."

"Ama öyle olduğunu sanıyordu," diye belirtti, "ve belki de onun sevgisine güvenebileceğinizi umuyordunuz. Ona karşı çok sert olmayın. İki gün önce oldukça kötü yaralanmıştı ve bu sabah da bariz bir acı içindeydi."

"Son iki günde çok fazla yara ve acı gördüm Lord Rosthorn," dedi. "Ve çok fazla asalet gördüm. Bir adamın çok acı çekmesine rağmen hiç sesini çıkarmadan öldüğünü gördüm; bana söylediğine göre sırf diğerlerini üzme istemediği için. Çaresizce yaralanmış adamların bizi kendilerinden daha çok ilgimize muhtaç olan başkalarına yönlendirdiğini gördüm. Çok fazla sorun çıkardığımız için bizden özür dileyen adamlar duydum. Bir adamın Bayan James'e gidip dinlenmesini söylediğini duydum çünkü pansumanının değişmesi gerekmesine ve çok rahatsız olmasına rağmen neredeyse ayakta uyuyordu. Askerlerin kendi alaylarından çok yoldaşlarını, diğer alay ve taburları övdüklerini duydum. Ama hiç kimsenin kendisini övdüğünü duymadım."

Yüzbaşı Lord Gordon hariç.

Lord Rosthorn, "O çok genç, *canım*," dedi.

"Bayan Clark'ın evindeki adamlardan ikisi," dedi, "on dört ve on beş yaşlarında. İçlerinden biri ölse bile daha cesur iki adam yoktur."

yaralar."

"Genç Gordon'a sert davranmaya kararlısın o zaman?" diye sordu ona, bir elini okşayarak.

Hiç düşünmeden elini çevirdi ve parmaklarını onunkilere doladı.

"Benim için Fransızlarla savaşmak gibi hayali bir düşüncesi vardı," dedi. "Kendisini, leydisinin onuru için savaşan bir ortaçağ şövalyesine benzetiyordu sanırım. Oysa bu sabah, benim için çok daha pratik bir şekilde savaşabilecekken, eve dönüş yolculuğunda sadece kendi rahatını düşünebildi. Ona aşık olacak kadar aptal olmadığım için çok mutluyum."

"İnanıyorum *ki, sevgilim*," dedi, "aptal olmayı imkânsız bulacaksın. Ama sana hiçbir zaman layık olmamıĞ genç bir adam için uzun süren bir piçmanlık duymadığına sevindim. O sadece bir tavus kuşu, bir popinjay, bir tüy beyinli."

Kendine rağmen güldü.

Birbirine kenetlenmiş ellerini kucağından alıp kalçasına koydu. Binici pantolonunun pürüzsüz, gergin kumaşını ve altındaki etinin sert kaslı sıcaklığını hissetmesine rağmen şok olmak aklına gelmedi. Omzunun adamın koluna yaslanmasına izin verdi ve rahatladığını hissetti.

"Beni hiç sevmedi," dedi kadın. "Bu erkeklerin ortak bir hatasıdır. Güzel, çekici ve uygun gördükleri birini görürler ve onu sevdiklerini hayal ederler. Oysa aslında onun gözlerine yansıyan kendilerini seviyorlar. Onun *kim* olduğunu keşfetmekle hiç ilgilenmezler."

"Ah, *canım*," diye sordu ona usulca, "bu sadece erkekler için mi geçerli? Birçok kadın da aynı şeyi yapıyor mu?"

İnkâr etmek için nefesini tuttu. Ama her zaman kendine karşı dürüst olmaya çalışmıştı. Bu doğru muydu? Kadınlar da bunu yapar *mıydı* - kendilerine duydukları sevgiyi, gözlerinde kendi imgelerine hayranlık duyabilecekleri yakışıklı bir adama yansıtırlar *mıydı*? Bunu hiç yapmış mıydı? Başlangıçta Yüzbaşı Lord Gordon'un ilgisinden hoşlanmamış mıydı? Rosamond'un dostluğunu kabul etmemiş ve buraya, Brüksel'e gelmesi için yapılan davete sırf Gordon ona hayran olduğu ve o da onun zevkini onayladığı için kur yapmamış mıydı? Eğer bu doğruysa -ki en azından *kısmen* doğru olduğunu kabul edecek kadar dürüsttü- bu son derece alçaltıcı bir şeydi.

"Sanırım öyle," diye itiraf etti. "Bir erkeğe hayranlık duyduğumuzda çok

daha

En azından ilk başta, kendi duygularımızla, kendimizi iyi hissetmemizi sağlamak için söyledikleri ve yaptıklarıyla ilgileniriz. Ama aşk çok daha fazlasıdır. Bilgidir.
-bilmek ve bilinmek."

"Peki Leydi Morgan Bedwyn *kim*?" diye sordu ona.

Acı acı gülümsedi ve onun yüzüne baktı. Kendi yüzüne çok yakındı. Tembel gözleri ona gülümsedi ve birden, dün gece başı omzunda uyandıktan sonra onu dudaklarından tekrar öptüğünü hatırladı. Ama bu anıyı bastırdı. Onu cinsel terimlerle düşünmek istemiyordu-şimdi ona bir arkadaş olarak ihtiyacı varken değil. Ve onu bir insan olarak severken.

"Dilimi bağlayacak bundan daha kesin bir soru olamaz," dedi. "Kim olduğumu nasıl açıklayabilirim Lord Rosthorn? Bazen cevabı kendim bile bilmiyorum. *Dik kafalı* olduğumu biliyordum -eski mürebbiyem *dik başlı* kelimesini kullanırdı- ama Wulfric'in beni emanet ettiği bir refakatçiye karşı gelebileceğimi ve yabancı bir şehirde tek başıma, yanımda bir hizmetçi bile olmadan kalmaya cesaret edebileceğimi düşünemezdim. Mızımız ya da alingan olmadığımı biliyordum ama korkunç şekilde yaralanmış adamlara gözümü kırpmadan bakabileceğimi ya da bir adamın ölümünü paramparça olmadan izleyebileceğimi bilmiyordum. Bir çıkış sezonu istemedim çünkü büyük evlilik pazarında bir meta olmaya şiddetle karşı çıktım. Yine de sunumumdan ve onu çevreleyen bazı sosyal etkinliklerden keyif aldım. Kendimi romantik biri olarak görmüyordum ama kırmızı üniformalı subayları görünce büyülenmişim ve eğer yalvarıp yakarmanın Wulfric üzerinde bir etkisi olsaydı, buraya gelmesine izin verilmesi için ona yalvarıp yakarırdım. Her zaman savaşa karşı olmuşumdur ama yine de buraya gelmek istememin en azından yarısı -hayır, yarısından fazlası- İngiltere'nin hemen yanı başında cereyan eden bu tarihi savaşa duyduğum hayranlıktı. Tecrübeli bir çapkının açık flörtlerine karşı bağışıklığım olduğunu düşünebilirdim ama sizinle tanıştığымda sadece sizinkileri durdurmakla kalmadım, aynı zamanda onları cesaretlendirdim ve karşılık verdim. Böyle bir adamla dostluk kurmanın imkânsız olduğunu düşünürdüm. Oysa şimdi, şu anda, bana öyle geliyor ki sen tanıdığım en yakın arkadaşımsın. Gördüğünüz gibi kendimi hiç tanımıyorum. O halde size kim olduğumu nasıl anlatabilirim?" Güldü.

O da kıkırdadı. "Çok gençsin," dedi. "Kendine karşı sert olmamalısın. Yetişkinlik olan keşif yolculuğuna daha yeni başladın. Ama hiçbirimizin kendimizi tam olarak tanıyabileceğimizden şüpheliyim. Eğer bilseydik hayat ne kadar sıkıcı olurdu. Büyümek için yer kalmazdı. Kendimize asla sürpriz yapamazdık."

"Kesin olarak bildiğim tek şey," dedi ona, "sadece bir hanımefendi olmadığım. Ben bir kadını ve aynı zamanda bir insanım."

"Bundan hiç şüphe etmedim, *canım*," dedi.

Ve işte buradaydı, tam da az önce başkalarından nefret ettiği şeyi yapıyordu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki yanındaki adamı neredeyse görmezden geliyordu. Tekrar ona baktı.

"Peki *siz* kimsiniz, Lord Rosthorn?" diye sordu.

Adam yine kıkırdadı. Gülümsediğinde gerçekten çok yakışıklı olduğunu düşündü -hatta gülümsemediğinde bile. Ama güldüğünde gözlerinin kenarlarında ve ağzının etrafında oluşan gülme çizgileri, normalde güler yüzlü bir adam olduğunu gösteriyordu. Yüzüne çizgiler kazındığında bile iyi yaşlanacağını düşündü.

"Beni tanımak istemezsiniz, tatlım," dedi. "Bir serserinin hayatını yaşadım."

"Kıtaya sürgün edilmenizden önce ve sonra?" diye sordu ona. "O felakete neden olan olaylardan hiçbir şey öğrenmediniz mi?"

"Görünüşe göre değil."

Adam onun yüzüne baktı, gözleri tembel ve gülüyordu. Dudakları birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Yine de kendini onun için tehlikede hissetmiyordu. Onun yanında kendini son derece rahat hissediyordu. Şöhretine ve babasının onu dokuz yıl önce İngiltere'den sürgün ettiği gerçeğine rağmen, onun bir serseri olduğuna inanamıyordu.

"Ama hayatınızın tüm kirli ayrıntılarını bilseydim bile," dedi, "yine de bana *kim* olduğunuzu söylemezlerdi. Soruma cevap vermediniz."

"Belki de anlatacak bir şey yoktur," dedi. "Belki de hiçbir karakter derinliği olmayan bir adamım."

"Bundan çok şüpheliyim," dedi, "gerçi bir hafta kadar önce buna inanabilirdim. Beni neden kanatlarınızın altına aldınız Lord Rosthorn?"

"Anne kuş gibi mi?" Yine kıkırdadı. "Belki de şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğun içindir, *chérie* ve ben güzelliğe hayranım."

Onu kaybetmişti. Soignés Ormanı'ndaki piknik de dahil olmak üzere ilk birkaç buluşmalarında sergilediği alaycı eğlence cephesinin arkasına çekilmişti.

Ama neden onunla arkadaş olmuştu? Bunu yapması için gerçek bir neden yoktu, değil mi? Sadece nezaketin kendisi olduğu sonucuna varabilirdi. Ne de olsa onun hakkında *bir şeyler* biliyordu.

Ama onu bir arkadaş olarak mı yoksa sadece bir sorumluluk olarak mı görüyordu? O ikincisi değildi. O zaman birincisi olmalıydı. Onun arkadaşı olduğu kadar, onun da arkadaşıydı.

"Bir serseri," dedi ona gülümseyerek. "Ne fedai ama, Lord Rosthorn." Elini geri çekti ve onun sırtını sıvazladı. "Geri dönmeliyim. Bu akşam uyuyacağım ve gece vardiyasını alacağım."

Hemen ayağa kalktı ve kızın kolunu kendi koluna doladı.

"Mümkünse her gün gelip seni göreceğim," dedi yürürken, "ve ne haber varsa getireceğim. Eğer herhangi bir zamanda İngiltere'ye dönmeye karar verersen, gerekli ayarlamaları yapacağım. Başka bir nedenle bana ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı ya da en azından benim için nereye mesaj bırakacağınızı biliyorsunuz."

"Rue de Brabant," dedi. "Nerede orası?"

"Bayan Clark'a giderken sizi oradan geçireceğim," dedi. "Yolumuzun çok dışında değil. Size evi göstereyim."

"Teşekkür ederim," dedi. "Yine de Alleyne hakkında kesin bir şey duymadan buradan ayrılmayacağım."

Son bir saattir onu düşünmediğini fark etmek onu biraz sarstı. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Her zaman, her düşüncenin, her duygunun altında Alleyne'e karşı duyduğu kurşuni endişe yatıyordu. Ama bir saat boyunca başka şeylerden konuşmuş, başka birinin arkadaşlığından keyif almış, açık havadan ve parkın doğal çevresinden biraz huzur bulmuştu.

Bunun için Rosthorn Kontu'na teşekkür etmeliydi.

Ama merak ediyordu, eğer kesin bir şey duymazsa ne olacaktı? Kendine ne zaman itiraf edecekti ...

Ama o zaman ne zaman olursa olsun, henüz gelmemişti. Rosthorn Kontu'nun yanına gitti.

Sonraki dört gün boyunca MORGAN yaralılarına Eskisi kadar enerji ve bağlılıkla. Birini daha ölümden kaybettiler ve içlerindeki ateş şiddetlenirken birkaçını daha hayatta tutmak için mücadele ettiler. Ancak yavaş yavaş adamların çoğu iyileşmeye başladı, bazıları oldukça hızlı bir şekilde. Dördüncü günün sonunda Bayan Clark'ın evinde sadece on yedi kişi kalmıştı.

Morgan'a askıya alınmış bir zaman gibi geldi. Günlerin sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Yakında erkeklerin çoğu ya da hepsi ya alaylarına dönecek ya da İngiltere'ye, evlerine yollanacaktı. Ve Bayan Clark da dahil olmak üzere diğer kadınların çoğunun, kocalarını Paris'e kadar takip etmeden önce onlardan haber beklediklerini biliyordu.

Morgan yakında gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Alleyne'in uzun süredir ortalıkta görünmemesinin makul bir açıklaması olamazdı. Wulfric'in onun kayıp olduğunu bilmeye hakkı vardı. Eğer ğrenmezse Sr Charles Stuart bu gerçeği yakında ona mutlaka bildirecekti. Ama o henüz hazır değildi. Aklı ne zaman bu konuya takılrsa, onu sertçe geri çeviriyordu.

Rosthorn Kontu sözüne sadık kalarak her öğleden sonra onu yürüyüşe çıkarmak için geliyordu. Cğu zaman önce Bayan Clark'ın ayak işlerini yapıyor ya da onlar için çok ağır olan bir hastanın kaldırılmasına yardım ediyordu. Bir keresinde, ailelerine mektup okuyabilecek kadar okuma yazma bilen arkadaşları ya da komşuları olan birkaç adam için mektup yazmıştı.

Bütün eşler ona biraz açıktı, diye düşündü Morgan sevgiyle. Hepsi de onun kendisine tamamen aşık olduğuna inanıyordu. Ama o aşık değildi. şu anda onu aşk ve kur yapma ya da cilveleşme açısından düşünemiyordu bile. Ama onsuz ne yapacağını da tam olarak bilmiyordu. Tek başına da idare edebilirdi, diye düşündü. Gerçekten de, şüphesiz yapardı. Ama onun varlığı için çok minnettardı.

Bazen yürürken neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Kadın çoğu zaman düşüncelerini toparlayamayacak kadar yorgundu ve adamın da bunu hissettiğine inanıyor ve sadece temiz havayı soluyabilsin ve sohbet etmek zorunda hissetmeden güneşin sıcaklığını yüzünde hissedebilsin diye onunla birlikte yürüyordu.

Bazen çeşitli konularda sohbet ediyorlardı. Çok okumuş olduğunu, sanat ve müzik hakkında çok şey bildiğini keşfetti. Kıtadaki en ünlü galerilerden bazılarını ziyaret etmiş ve en ünlü manzaralardan bazılarını görmüştü. İzlenimlerini, onu zekâsına ve eğitiminin kalitesine ikna eden bir belagatle onunla paylaştı.

Belki de bazen ona biraz aşık *olduğunu* düşünüyordu. Ama bu tür duygular önemsizdi. Romantizm o günlerde ihtiyaç duyduğu en uzak şeydi.

Ve dördüncü günün akşamı nihayet haberler geldi.

Bayan Clark onu rahatlatmak için geldiğinde Morgan bir kolunu sarıyordu.

"Bir ziyaretçin var," dedi Morgan'a. "Onu mutfağa yerleştirdim." Bir

ziyaretçiyi koyacak başka bir yer yoktu. Ama o Lord Rosthorn olamazdı. Kendini duyurmak için gelirdi ya da haber gönderirdi. dışarıda bekliyordu. Bir içgüdü Morgan'ı kim olduğunu sormaktan alıkoydu. Bayan Clark sargılı yaralı adamın üzerine hızla eğilmişti.

Sör Charles Stuart'ın yaverlerinden biriydi. Kendisini saygılı bir selamla tanıttı. Morgan onunla daha önce de karşılaşmıştı ama adını hatırlamıyordu. Bu sefer de hatırlayamadı. Başındaki kanın çekildiğini hissediyordu ve ellerini iki yanında yumruk yaparak kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Beni Sör Charles gönderdi leydim," dedi boğazını temizledikten sonra. "Kendisi şu anda Bewcastle Dükü'ne bir mektup yazmakla meşgul."

Morgan çenesini kaldırdı ve doğrudan ona baktı.

"Bir saat kadar önce Sör Charles'ın eline bir mektup geçti," diye açıkladı yardımcısı. "Çamur içindeydi, yırtık pırtıktı ve birkaç günlüktü. Ancak leydim, mektubun, Wellington Dükü hazretlerinin bir yaverine yazdırdığı ve onun da Lord Alleyne Bedwyn'e teslim ettiği mektup olduğu anlaşılıyordu."

Morgan ona bakmaya devam etti. Tekrar boğazını temizledi.

"Mektup bugün erken saatlerde Waterloo'nun kuzeyindeki Soignés Ormanı'nda bulundu," dedi yardımcısı.

Mektup. Taşıyıcısı değil. Öyle demedi. Söylemesine gerek yoktu.

"Sir Charles, Lord Alleyne Bedwyn'in hâlâ hayatta olduğuna dair umudunu yitirmek zorunda kaldığını büyük bir üzüntüyle bildirmem için beni görevlendirdi leydim," dedi. Size en içten duygularını iletiyor ve sizin için ne yapabileceğini soruyor. Belki de İngiltere'ye dönüşünüzü ayarlayabilir?"

Morgan ona baktı ama onu gerçekten duymadı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ve lütfen beni bilgilendirdiği için Sör Charles'a teşekkür edin. Şimdi yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

"Leydim-" diye başladı.

Ama Morgan tamamen içgüdüsel olarak Bedwyn'in hayret dolu bakışlarını ona yöneltti.

"Şimdi," dedi. "Lütfen."

O sırada yalnızdı, tavandan sarkan bir sıra soğana bakıyor ve ocaktaki çaydanlığın uğultusunu dinliyordu. Arkasında eteklerinin hışırtısını duyana ve iki sıcak el onu omuzlarından kavrayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

"Zavallı canım," dedi Bayan Clark. "Otur da sana bir fincan çay yapayım."

"Mektup bulundu." Ses bir fısıltı gibi çıktı. Morgan boğazını temizledi. "Ama Alleyne değil."

"Evet canım," dedi Bayan Clark, omuzlarını neredeyse acıyla sıkarak. "Bir fincan çay iç. Şoku atlatmana yardımcı olur."

Ama Morgan başını sallıyordu. İçinde panik gibi bir şey olduğunu hissediyordu. Oturup çayını yudumlayamazdı. Kesinlikle patlayacaktı. Bunu yapmalıydı.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi. "Yürümem lazım. Düşünmeye ihtiyacım var."

"Akşam oldu," dedi Bayan Clark. "Sizinle gelmesi için kimseyi ayıramam. Gel ve otur-"

Ama Morgan onun elinden kurtuldu.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi. "Bir refakatçiye ya da hizmetçiye ihtiyacım yok. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Sevgili Leydi Morgan-"

"Vardiyamın ortasında sizi terk ettiğim için çok üzgünüm ama Dışarı çıkmalıyım." Çoktan koridora çıkmışlardı ve Morgan şalını bir kancadan kapıp başına ve omuzlarına sardı. "Oldukça güvende olacağım. Ve yakında döneceğim. *Nefes* almam gerek!"

O anda evden çıktı, nereye gittiğini bilmeden, hatta umursamadan merdivenlerden aşağı ve cadde boyunca aceleyle yürüdü. Başını öne eğdi ve hızlı adımlarla yürüdü; sanki derin bir şekilde koruduğu ruhuna hâlâ kabul etmediği bu bilginin üstesinden gelebilecekmiş gibi.

Günlerdir biliyordu.

Neredeyse en başından beri gerçek bir umut yoktu.

Günlerce kendini hazırladığını düşünmüştü. Ama o an geldiğinde insanın kendini hazırlaması mümkün değildi.

Alleyne . . .

Sonunda yürümeyi bıraktığında nefes nefese kalmıştı, sanki kilometrelerce koşmuş gibiydi. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Ama alaca karanlıkta etrafına baktığında, Rosthorn Kontu'nun dört gün önce ona işaret ettiği Rue de Brabant'taki evin dışında olduğunu fark etti. Üst kattaki bir pencerenin arkasında ışık vardı.

Buraya gelmeye niyetli miydi? Sersemlemiş bir halde merak etti. Yoksa tamamen tesadüf müydü?

Önemli değildi.

Kapıya yaklaştı, pirinç tokmağı kaldırdı, sadece bir an tereddüt etti ve sonra tokmağın kapıya çarparak geri dönmesine izin verdi.

BÖLÜM X

DIŞ KAPININ ÇALINDIĞINI DUYAN Gervase oturma odasındaki perdeyi araladı ve aşağıya baktı. Ev sahibesi ve kızı akşam için dışarı çıkmışlardı. Uşağı da öyle, her zamanki gibi yarım gün izinliydi. Evde hizmetçiler vardı ama muhtemelen arka taraftaki mutfak bölümünde toplanmışlardı. Ziyaretçi beklenmediği için salonda görevli kimse yoktu.

Başı bir şalla örtülüydü ama onu hemen tanıdı. Yüce Tanrım! Leydi Morgan Bedwyn'in günün bu saatinde kapısının önünde ne işi vardı? Akşam olmak üzereydi ve hava neredeyse kararmak üzereydi; mumlar çoktan yanmaya başlamıştı. Okuduğu kitabı en yakındaki sandalyeye bırakıp odadan çıkıp merdivenlerden inerken aklına gelen ilk şey nezaket oldu. Eğer biri onu görürse... Ama daha merdivenlerin dibine varmadan, ona ihtiyacı olursa buraya, kendisine gelmesini söylediğini hatırladı. Belli ki bu sosyal bir çağrı değildi.

Bir uşak evin alt katlarından ayaklarını sürüyerek salona giriyordu.

Gervase ona Fransızca, "Ben bakarım," dedi. "O benim bir arkadaşım."

Neyse ki hizmetçi arkadaşının kim olabileceğini görmek için beklemedi. Başını salladı, döndü ve geldiği yöne doğru ayaklarını sürüyerek geri gitti.

Gervase kapıyı açtı, Leydi Morgan'ın karanlığın gölgelediği yüzüne bir kez baktı ve aklına gelebilecek her türlü düşüncüyü bir kenara bıraktı.

onunla birlikte dışarı çıktı ve onu evden uzaklaştırdı. Bunun yerine onu kolunun üst kısmından kavradı ve kapıyı kapatmadan önce içeri çekti.

"Yukarı gel, baş başa kalalım," dedi. "O zaman sana nasıl hizmet edebileceğimi anlatabilirsin."

Solgundu ve belli ki perişan haldeydi. Adam onu aceleyle merdivenlerden çıkarıp oturma odasına götürürken ve kapıyı kapatırken hiçbir şey söylemedi. Aslında, diye düşündü, ne olmuş olabileceğini tahmin etmek için fazla zekâya gerek yoktu.

"Alleyne'in Wellington Dükü'nden Sir Charles Stuart'a götürdüğü mektup bulundu," dedi şalını omuzlarına indirerek. "Waterloo ile burası arasındaki ormanda terk edilmiş halde duruyordu." Sesi boş ve ifadesizdi. Yüzünde gecenin kocaman havuzları gibi duran gözlerle ona baktı.

"Ah, evet, *chérie*," dedi. Kızın iki elini de avuçlarının içine aldı. Buz kalıpları gibiydiler.

Kadın yarı gülümsedi. "O öldü, değil mi?"

O zaman hâlâ bir parça umuda tutunmaya mı çalışıyordu? Ama artık acımasız gerçekle yüzleşme vakti gelmişti. Ona bu yüzden geldiğini fark etmişti. Elçilikten biri ona bilgi getirmiş olmalıydı ama gerçeklerin son yorumu için içgüdüsel olarak başvurduğu kişi oydu. Tam olarak ne zaman bu kadar değerli dostlar haline geldiklerini merak ediyordu.

"Evet, tatlım," dedi, "onun öldüğünü kabul etmelisin."

Gözleri onun milyonlarca kilometre ötesinde bir şeye odaklanmış olsa da ona baktı. Şalı yavaşça ve umursamadan omuzlarından kaydı ve ayaklarının dibindeki halının üzerine yumuşak bir yığın halinde yerleşti. Adam kadının ellerini bıraktı ve kollarını onun etrafına doladı, biri beline, diğeri omuzlarına. Onu kendine doğru çekti ve kadın başını çevirerek bir yanağını onun boyun örtüsüne yasladı.

"O öldü." Kadın titredi.

"Korkarım öyle."

Neredeyse sessizce ağlıyordu. Vücudundaki titremeleri ve gözyaşlarının sıcaklığını hissetmeseydi, onun ağladığını bile anlamayacaktı.

Boynundaki kumaş katmanları ıslanmıştı. Ona daha yakın ve daha sıkı sarıldı. Nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordu, bu dostluk ne bir erkekle ne de bir kadınla tanıdığı tüm dostluklardan daha derindi. Koşullar yüzünden olduğunu tahmin ediyordu - onları sıradan olmayan bir ilişkinin içine çeken, sıradan olmayan koşullar. Kuşkusuz bu, tanışıklıklarının ilk günlerinden itibaren gelişen bir şey değildi.

Kadın ağlamayı bıraktıktan sonra da ona sarılmaya devam etti. Uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı. Hâlâ teselli illüzyonuna ihtiyacı varsa, adam ona ihtiyacı olduğu sürece bunu sunacaktı. Ama sonunda başını geriye eğdi ve değişen mum ışığında onun gözlerinin içine baktı. Gözyaşları kurumuştu ama yüzü kederden ağırlaşmış ve şişmişti.

Yaptığı dünyanın en aptalca şeyiydi. Ne o anda ne de sonrasında bunu açıklayamamıştı. Bu kesinlikle yapabileceği en uygunsuz şey gibi görünüyordu; ancak daha sonra bu hareketin karşılıklı olmadığına ikna olmamıştı.

Başını eğdi ve ağzını onunkine dayadı.

Daha önce paylaştıkları iki öpücüğe de benzemiyordu. Bu seferki sıcak ve acil bir kucaklaşmaydı; kadının ağzı adamının altında ardına kadar açıldı ve adamın dili içeri daldı. Kolları birbirlerine sarıldı ve demir bantlar gibi kenetlendi. Bu derin, akıl almaz, açıklanamaz derecede tutkulu bir öpücüktü. Yaşam belki de ölüm karşısında şiddetli protestosunu yapıyordu? Ama daha sonra kendine itiraf ettiği gibi, gerçek bir mazereti yoktu.

Ve sonrasında olanlar için hiçbir mazeret yok.

Ağzını onunkinden birkaç santim uzaklaştırdı ve kızın sersemlemiş, tutku dolu gözlerine baktı.

"*Chérie*," diye mırıldandı.

"Hayır." Sesi ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. "Ah, hayır." Ve gözlerini kapatıp ayırık dudaklarını tekrar onunkilere bastırdı ve bir kolunu onun beline doladı, diğer elinin parmakları da saçlarına dolandı.

Onun kederini, ıstırabını, ihtiyacını hissetti. Ve onu rahatlatmak, arzuladığı her neyse onu vermek için kendi ihtiyacını hissetti. Ama bu, aklına hiç dokunmayan duygusal bir tepkiydi. Düşünmüyordu. Bu bir

Düşünmek ya da soğukkanlı olmak için bir fırsat. Ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden onu kendine doğru çekti ve öncekinden bile daha derin, daha tutkulu bir şekilde öptü.

Kız çılgınca önce ceketinin, sonra da yeleğinin düğmelerini iliklediğinde, adam ona yardım etti, böylece daha da yakınlaşabilecek, onu kalbine daha sıcak bir şekilde sarabilecekti. Elleri ve kolları dış giysilerinin altına girdi, biri onu belinden kavradı, diğeri omurgası boyunca yukarı doğru bastırdı, çıplak teni ile arasında sadece gömleğinin kumaşı vardı. Elleriyle kalçalarını kavradı ve onu yarı kaldırarak kendine doğru çekti. Eğer onu tam içine alabilseydi, acısını kendi acısı olarak kabul edip onu rahatlatabilseydi, bunu yapardı.

Dudaklarını, çenesini, boynunu, boğazını öptü. Kendini ona sürttü, göğüslerini göğsüne, karnını ereksiyonuna yasladı.

"Lütfen." Sesi gırtlaktan geliyordu, dudakları onunkilere değiyordu. "Lütfen. Ah, lütfen."

"Chérie."

Onu birkaç adım geriye çekti ve kanepeye oturdu, onu da yanına çekti. Ama yan dönüp kucağına oturmak yerine, dizlerinin üzerine çöktü ve tutkularının çılgınlığı hız kesmeden devam etti. Ona daha fazla hareket özgürlüğü vermek için eteklerini kaldırdı ve sonra iç uyluklarını okşamak ve onun sıcak, nemli çekirdeğini bulmak için altlarına uzandı.

İki eliyle adamın başını kavradı, göğsüne bastırdı ve dönüşümlü olarak inleyip soludu. Adamın eline karşı hareket etti.

Pantolonunun düğmelerini açtı, onu ereksiyonunun üzerine doğru çekti, kalçalarından kavradı ve aşağı doğru indirdi. Ama kadın onun nazik davranmasına izin vermedi. Sertçe bastırdı ve içine tamamen gömüldüğünde haykırdı.

Zihnindeki bir şey, elbette onun bakire olduğunu zaten bileceği gerçeğini kaydetti, ama eğer içgüdüsu onu nazik davranmaya, yavaşça almaya itseydi, içgüdüünün hiçbir önemi olmazdı. Kadın onu kendi tutkusunun çılgınlığıyla birlikte sürükledi ve birlikte birliğin, huzurun ve unutulmuşun merkezi bir çekirdeğine ulaşmak için şiddetli, vurucu, nefes nefese bir dürtüyle işi bitirdiler.

İnanılmaz bir şekilde -düşünüyor olsaydı inanılmaz görünürdü- bir kez daha daldırıp içine bırakmadan önce bir an gerildi ve tekrar haykırdı. Ama bu kez acı ve şok yerine cinsel doruğa ulaşmanın terk edilmişliğiyle.

Dünya normal dönüşüne devam ederken bir iki dakika boyunca nemli bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

İlk mantıklı düşüncesi hiçbir yerden gelmiyor gibiydi. Ama açık ve kötü niyetli bir netlikle konuşuyordu.

Şimdi, diyordu, Bewcastle'dan intikamını yeterince almıştı.

Kanepenin bir köşesinde oturuyordu ve o da Kucağına kıvrılmıştı, etekleri yine bacaklarını düzgünce sarıyordu. Baş koltuk başlığına yaslanmışken kolları onu sarıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, uyukladığını düşündü. Onun uyuduğuna inanmıyordu. Hiçbir şey söylememesine rağmen onun uyanık olduğunu düşündü.

Aralarında geçenler onun ihtiyacı olan bir şeydi ve üzgün değildi. Ama arkadaşlıklarının doğasını değiştirdiyse üzgündü. Nasıl değiştirmesin ki? Ona gelmişti çünkü o dünyadaki en yakın arkadaşıydı. Şimdi, sadece bir kereliğine de olsa, onun sevgilisi olmuştu. Hayır, aralarında hiçbir şey eskisi gibi olamazdı.

"Kendini *suçlamamalısın*," dedi ona kıpırdamadan; çünkü onun da kendini suçladığına bahse girebilirdi. "Bu hiçbir şekilde senin hatan değildi."

Adamın ellerinden birinin saçlarına dokunduğunu fark etti. Parmakları kafa derisine hafifçe masaj yaparak gerçekten uyanık olduğunu kanıtlıyordu.

"Belki de, tatlım," dedi, "bu geceki olayı suçlama açısından düşünmemeliyiz. Bu, bir şeylerin yanlış olduğu anlamına gelir. Yanlış değildi, sadece erken oldu. Seni eve götürdüğümde Bewcastle Dükü'yle konuşacağım."

Sonra dik oturdu ve dehşet içinde ona bakmak için döndü. Onun böyle aptalca bir tepki vereceğini tahmin edebilirdi. Ne de olsa o bir beyefendiydi.

"Benimle *evlenmek* konusunda mı?" diye sordu ona. "Kesinlikle evlenmeyeceksin."

Başını kaldırmadan ona tembelce gülümsedi. "Soracağım, *canım*," dedi. "Elbette hayır demeyi tercih edebilirsin, ancak bunu tavsiye etmem."

"Tabii ki hayır diyeceğim!" diye karşılık verdi. Gözlerini öfkeyle kırıştırdı, sonra gözleri yaşlarla buğulandı - neredeyse *hiç* ağlamazdı. "İşleri berbat etmeyin Lord Rosthorn. Bu korkunç günler boyunca benim en iyi arkadaşım oldunuz. Bu gece bile dostum oldunuz - teselliye ihtiyacım olduğu anda beni teselli ettiniz. Şimdi bana evlenme teklif etmeniz gerektiğine inanarak işleri berbat etmeyin."

"Ama belki de istiyorum, *canım*," dedi. "Belki de seni seviyorum."

"*Hayır*," dedi ona. "Alleyne yüzünden bana sempati duyuyorsun. Ve inanıyorum ki benden hoşlanıyor ve bana saygı duyuyorsun, tıpkı benim de senden hoşlandığım ve sana saygı duyduğum gibi. Bu duygularda belli bir sevgi var, ama bu hayatlarını birbirlerine adamaya hazır iki insanın sevgisi değil."

"*Chérie*," dedi, "vücudunun içindeydin. Bekaretine sahip oldum."

. . . *vücudunun içinde*. Yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu.

"Benim demek istediğim de tam olarak bu," dedi ona. "Ben gelip sana haber verdikten sonra burada kanepeye oturmuş olsaydık, şimdi bana Wulfla konuşacağını söylemeyecektin. Değil mi?"

Ona gülümsemeye devam etti ama cevap vermedi.

"Bunu söyleyemezsin, görüyorsun," dedi. "Yalan söyleyemezsiniz. Sizinle evlenmeyeceğim Lord Rosthorn, sırf sizinle yakınlaştım diye."

"*Chérie*." Bir elini onun yanağını okşamak için uzattı. "Bunun için kavga etmeyeceğiz. Hele bu gece hiç. Lord Alleyne Bedwyn için üzgünüm. Söyleyebileceğimden çok daha fazla üzgünüm."

Zavallı gözyaşları yeniden gözlerine hücum etti.

"Gerçeği yeterince uzun süre inkâr edersem, itiraf etmek zorunda kaldığımda daha hazırlıklı olacağımı düşündüm. Duygularımın acının en kötüsüne karşı tamponlanmış olacağını umuyordum. Ama öyle olmadı.

Ve sonra bu gece buraya geldiğimde, düşündüm ki . . . Sanırım düşündüm. Ama acı geçmedi. Henüz gerçekten başladığına bile inanmıyorum."

"Hayır, sanırım olmadı." İki eliyle başını aşağı çekti ve onu tekrar dudaklarından usulca öptü. "Ve seni teselli etmeyi düşündüm. Ama teselli diye bir şey yok, *chérie*. Seninki gibi acılar yaşanması gereken şeylerdir. Ailenle birlikte olmalısın. Evine, İngiltere'ye dönmelisin."

Wulfric'e, Freyja'ya ve diğer kardeşlerine karşı büyük bir özlem dalgası hissetti. *Kalan* kardeşlerine.

"Evet," dedi.

"Seni götüreceğim," dedi. "Yarın yola çıkacağız."

"Ama senden böyle bir şey isteyemem." Kadın kaşlarını çatı.

"Sormadınız," dedi. "Erken ayrılacağız. Şimdi size Bayan Clark'ın evine kadar eşlik edeceğim, siz de eşyalarınızı toplayabilirsiniz."

Onu ayağa kaldırdı ve şalını almak için eğildi.

İngiltere'ye tek başına dönemeyeceğini düşündü. Kendini ne kadar bağımsız hissetse de, onun bile yanında bir refakatçi olmadan kalkışmayacağı bazı şeyler vardı. Bir ülkeden diğerine seyahat etmek de bunlardan biriydi. Sör Charles Stuart'ın onu eve göndermek için ayarlamalar yapma teklifini tamamen unutmuştu.

"Teşekkür ederim," diyerek şalını üzerine sardı ve adamın kolları artık onu sarmadığı için ılık akşam havasına rağmen titremeye başladı.

Onu eve götürürken kolunu yanından ayırmadı. Böyle bir desteğe ihtiyacı olmamalıydı, diye düşündü ama bunun için minnettardı. Zihni gerçeklere ve acıya tamamen açılmıştı. Alleyne ölmüştü. Yarın eve dönecekti. Wulfric'e bu haberi vermek zorunda kalacaktı.

Ve bu gece Rosthorn Kontu'yla yakınlaşmıştı. Bacaklarının belirgin bir şekilde dengesiz hissetmesine şaşmamalıydı.

Düşünecek, hissedecek çok fazla şey vardı. Yürürlerken hiç konuşmadı. O da konuşmadı. Sokaklarda yanlarından geçen insanların hiçbirini fark etmedi. Lord Rosthorn'un ne zaman iki kez

Tanıdıklara iyi akşamlar dedi.

Eve yaklaştıklarında ona, "Bayan Clark şüphesiz sizi bekliyordur," dedi. "Şimdi içeri gir, tatlım ve mümkünse dinlen. Uzun bir yolculuk olacak."

"Evet. Teşekkür ederim."

Onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Ama daha kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, kapı içeriden açıldı ve Bayan Clark belirdi, yüzü endişeli ve rahatlamıştı.

"Tanrıya şükür!" dedi hararetle. "Endişeden neredeyse aklımı kayıracaktım. Onu bulduğunuza çok sevindim lordum."

"Yarın Leydi Morgan'a İngiltere'ye dönerken eşlik edeceğim, hanımefendi," dedi. "Sabah mümkün olduğunca erken döneceğim. Ama önce ona eşlik etmesi için bir hizmetçi tutmayı düşünmeliyim."

"Pek ideal olmasa da en iyi çözüm bu olacak," dedi Bayan Clark, "çünkü onunla kendim gidemem. Gel canım." Kolunu Morgan'ın omuzlarına doladı. "Mutfağa gel de sana daha önce söz verdiğim çayı yapayım."

Morgan en azından kısa bir süre için şımartılmanın cazibesine kapıldı. Zihni, duyguları onu ele geçirmişti.

EVE UZUN VE ZORLU BİR YOLCULUK OLMASINA RAĞMEN Morgan Daha sonra bunun bir gün mü yoksa bir hafta mı sürdüğünü söyleyemeyecekti. Elinden geldiğince kendini donmuş kederinin derinliklerine hapsetmişti, böylece bu acıyla tek başına ya da Rosthorn Kontu'nun odasında yaptığı gibi uygunsuz bir şekilde yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. Onu böyle bir düşüncesizliğe zorladığı ve kendisini suçlu hissederek evlenme teklif etmek zorunda bıraktığı için derin bir utanç duyuyordu.

Yeni bir hizmetçisi vardı, neredeyse hiç İngilizce bilmeyen ve görevinin gereklerini çok az bilen bir kız. Ama tabii ki en azından bazı adab-ı muaşeret kurallarına uyulsun diye işe alınmıştı. İlse eve dönecekti.

Morgan'a Londra'ya kadar eşlik ettikten hemen sonra Brüksel'e gitmişti. Rosthorn Kontu bunu açıklamıştı.

Morgan onu Brüksel ve Ostend arasında neredeyse hiç görmemişti. Morgan, Ilse'yle birlikte içeride sessizce otururken, o kiraladığı arabanın yanında gidiyordu. Ama İngiltere'de Harwich'e giden deniz yolculuğu sırasında her şey değişti. Ilse'yi korkunç derecede deniz tutmuştu ve metresiyle paylaştığı kamaradan çıkamıyordu. Morgan ise güvertenin altında kalmaya dayanamıyordu. Geminin güvertesinde volta atması, küpeştesinde durması ya da açıkta bir yerde oturup tuzlu havayı yüzünde hissetmesi, tazeliğini içine çekmesi ve sonsuzluğa bakması gerekiyordu.

Adab-ı muaşeret zerre kadar umurunda değildi.

Ailesinden korkunç gerçeği bilen tek kişi olmanın yalnızlık yükü altında ezildiğini hissetti. Zihninde tam olarak ne söyleyeceğini prova etmeye çalıştı ama hayalinde bile kelimeler yoktu. Gerçeğe kendisi de hâlâ inanamıyordu. Ortada ne bir ceset vardı, ne de Alleyne'in artık olmadığına dair elle tutulur bir kanıt. Gözlerini kapattığında onun yakışıklı, gülen yüzünü görebiliyor ve sanki yanındaymış gibi hafif, alaycı sesini duyabiliyordu. Bazen gözlerini aniden açıyor, sanki onu orada kendisine bakarken ve kendisine yaptığı muhteşem şakaya gülerken yakalıyordu.

Gemide her ikisinin de tanıdığı başka insanlar olmasına rağmen, Rosthorn Kontu onun sürekli ve tek yoldaşındı. Morgan sosyalleşmeyi göze alamaz, en sert, en yasakçı yüz ifadesini takınır ve onlardan ayrı durur ya da otururdu. Adam her zaman onun yanında kalırdı. Genellikle sessiz kalırlardı. Arada sırada, daha sonra hatırlayamayacağı konularda konuşuyorlardı. Bir keresinde, rüzgâr fırtınaya dönüştüğünde ve neredeyse herkes güvertenin altına indiğinde, geminin küpeştesinde, pelerinini omuzlarına daha sıcak bir şekilde sardı ve kolunu rahatlatıcı bir şekilde onun üzerinde tuttu. Bir saat ya da daha uzun süre böyle durdular.

Kalbinin kendi kendine dayattığı uyuşukluk içinde bile, onu artık eskisinden farklı bir şekilde tanıdığının farkındaydı. Ama bu, onun hiç değinmediği bir olaydı ve şu anda zihninin başa çıkamayacağı bir şeydi. Richmond balosunun yapıldığı geceden beri paylaştıkları dostluğa bir şekilde geri dönebildikleri için minnettardı.

Eğer hizmetçisi olmadan güvertede olmak Morgan'ın aklına geldiyse

uygunsuz olduğunu, bu gerçeğin ve ona eşlik eden Rosthorn Kontu'na olan yakınlığının diğer yolcular arasında dedikoduya yol açabileceğini ve hepsi karaya çıktıktan sonra bu haberin hızla yayılabileceğini düşünse, bu düşünceleri küçümseyerek reddedebilirdi. Kendisinden başka kimseyi ilgilendirmiyordu.

-Ve Wulfric'in. Kadın açıkladığında anlayacaktı.

Bu dünyadaki her şeyden çok evinde olmak istiyordu - Lindsey Hall'da, Londra'daki Bedwyn House'da, kız kardeşlerinin ve erkek kardeşlerinin olduğu *herhangi bir yerde*. Wulfric'in olduğu herhangi bir yerde. Wulfric omuzlarındaki yükü alırdı. O ne yapacağını bilirdi. Yine de eve dönmek bu hayattaki her şeyden daha çok korktuğu şeydi. Onlarla nasıl yüzleşecekti? Ne *söyleyecekti*?

Yazdan çok sonbaharı andıran rüzgârlı ve ıslak bir öğleden sonra Harwich'te karaya çıktılar. Rosthorn Kontu ona iskeleye yakın Harbour Inn'de kalacaklarını, orayı işaret ederek söyledi ve sabah Londra'ya doğru yola devam edeceklerdi.

"Seni hemen orada bir odaya yerleştireceğim," diye söz verdi. "Sonra da sen dinlenmeye çalışırken yarın için bir araba kiralamaya çalışacağım. Bir gün daha ve sonra evde olacaksın."

Rüzgâra karşı şapkasının kenarına tutundu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ne kadar bencilce davrandım," dedi, "bütün yolculuk boyunca sadece kendimi düşündüm. Dokuz yıl sonra ilk kez İngiltere'ye geliyorsunuz."

"Gerçekten de öyle, *canım*," dedi gülümseyerek. "Ve şimdiye kadar şoku atlattım."

İlk kez bu yolculuğun, bu varışın kendisi için olduğu kadar onun için de büyük bir çile olması gerektiğini düşündü. Dokuz yıldır görmediği insanlarla tanışmak zorundaydı. Çok genç bir adamken terk etmek zorunda kaldığı bir hayatın dizginlerini bir şekilde eline alması gerekiyordu. Onu tam olarak hazır olmadan gelmeye mi zorlamıştı? Derin bir pişmanlıkla ona baktı. Gemideki o sessiz saatler boyunca onunla bu konular hakkında konuşabilirdi. Bunun yerine bencilce davranmıştı. Akşam yemeğindeki sohbetlerinin konusunu *ona* açmaya karar verdi.

"Umarım," dedi, "bu senin için mutlu bir dönüş olur."

Lord Rosthorn onun eldivenli elini koluna aldı ve ona gülümsedi.

Artık sağlam bir zemine bastıklarına göre rahatsızlığını biraz olsun atlatmış olan Ilse, yüzleri rüzgâra ve yağmura karşı eğik bir şekilde hana doğru ilerlerken arkalarından geliyordu. Sonunda binanın içine adım atıp kabul salonunun geniş ocağında yanan ateşi görmek büyük bir rahatlamaydı. Rosthorn Kontu masaya yaklaşırken Morgan da pelerinindeki yağmur damllarını silkeleyerek ateşe yaklaştı.

En son Harwich'e geldiğinde, daha iki ay bile olmamışken hissettiklerinden ne kadar da farklıydı şimdi hissettikleri. Şüphesiz o zaman şu anda hissettiğinden on yaş daha genç olmalıydı. Keşke geri dönebilseydi, her şeyin farklı olmasını sağlayabilseydi. Ama nasıl? Namur Kapıları'nda sinir krizi geçirip Alleyne'in yaptığı işi bırakması ve onu hemen İngiltere'ye geri götürmesi için ısrar mı etseydi?

Ellerini ateşin sıcaklığına doğru uzattı ve Lord Rosthorn'un geceyi geçirecekleri yerle ilgili düzenlemeleri yapmasını izlemek için başını çevirdi ve kendini kabul salonundan dış kapılara doğru ilerleyen uzun boylu, şık pelerinli bir beyefendiye bakarken buldu.

Wulfric!

Bir an için şok ve inançsızlıktan öylesine bunalmıştı ki ne kıpırdayabildi ne de haykırabildi.

Onu görmemişti. Ama Rosthorn Kontu'nu görmüştü. Aniden durdu, yüzü dar gözlü bir soğukluk maskesine dönüştü, burun delikleri açıldı.

Ama Morgan bunu pek fark etmedi. Hem ayaklarını hem de sesini bulmuştu.

"Wulf!" diye bağırdı ve sonra panik içinde sırtını ve topuklarını pençeleyerek ona doğru fırladı. "*Wulf!*"

Wulfric normalde insanın kollarına atılmayı düşüneceği türden bir adam değildi. Ama o anda onun için sağlam, güvenli ve değerli olan her şeyi temsil ediyordu. Kendini Wulfric'in kollarına bıraktı ve kolları onu sardıkça Wulfric'in varlığının tüm güvencesini hissetti.

Çok geçmeden sona eren bir andı bu. Onu kollarından sıkıca tuttu, kendisinden uzaklaştırdı ve ona kısa bir süre baktıktan sonra şöyle bir göz gezdirdi

Rosthorn Kontu'na baktı. Yüzündeki ifade buz sarkıtlarını bile titretirdi.

"Şüphesiz birileri," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki en tehlikeli haliyle, "bir açıklama yapmak üzere."

Zihninin bir kısmı ona bir iki şey duyduğunu söylüyordu. Caddick Kontesi şüphesiz konuşmakla meşguldü. Ama Morgan'ın aklındaki en önemli düşünce bu değildi. Onun burada, Harwich'te ne aradığını merak etmeyi aklından bile geçirmedi. Panik midesini sıkıştırıyor, onu öğürmekle tehdit ediyordu.

"Wulf," dedi, sesi o kadar kötü titriyordu ki kelimeler ağzından sarsıntılı bir şekilde dökülüyordu. Adamın pelerininin pelerinlerini etkisiz bir şekilde pençeledi ve tüm saygınlığını ve kısmen prova edilmiş konuşmalarını unuttu. "Wulf, Alleyne öldü." Sonra tek duyabildiği kendi dişlerinin takırtısıydı.

Soğuk gümüş gözleri değişti. Arkalarında bir şey -bir ışık- söndü, onları düz ve donuk bıraktı. Elleri kadının kollarında demir bantlar gibi hissediliyordu. Sonra başını bir kez, iki kez ve tekrar tekrar, yavaşça, neredeyse belli belirsiz salladı.

"Ah," dedi o kadar uzak bir sesle ki Morgan onu güçlkle duydu.

Bu gerçekten dehşet verici bir andı; Wulfric ne söyleyeceğini ne de yapacağını bilemiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Birdenbire, her an, onun yapabileceğinden hiç şüphelenmediği bir kırılganlık gösterebilecek bir insan oluvermişti. Onun bir insan olmasını *istemi*yordu. Onun en büyük kardeşi, yenilmez Bewcastle Dükü Wulfric olmasını istiyordu. O anda on sekiz yaşında ve bir kadın olmak istemi'yordu. Onun değişmez gücünün güvenli yörüngesinde yeniden bir çocuk olmak istiyordu.

Ama neredeyse savunmasız olduğu o an geçti. Gözleri yeniden Lord Rosthorn'a odaklandı ve o bir kez daha Wulfric oldu. Elleri Morgan'ın kollarından ayrıldı. Morgan gerekli takdimleri yapmak için ağzını açtı ama önce Wulfric konuştu.

"Şey, *Rosthorn*," dedi, isme hafif bir vurgu yaparak. "Bewcastle mı?" diye

karşılık verdi Kont. "En içten taziyelerimi sunarım. "Başınız sağ olsun. Leydi Morgan ve hizmetçisine Londra'ya kadar eşlik edecekti. Belki de

Daha özel kalabileceğimiz bir oda bulabilir miyiz? Bir açıklama istediniz."

Morgan ona bir bakış fırlattı. Sesi farklıydı, sözcükleri daha kesik ve kesindi, Fransız aksanı neredeyse fark edilmiyordu. Wulfric'e sert gözlerle bakıyor ve çenesini sertçe kapatıyordu. Wulfric gerçekten bir şeyler duymuştu ve Lord Rosthorn bunu biliyordu. Ve böylece iki beyefendinin gururu ve şeytani onur duygusu arasında sıkışıp kalacaktı.

Wulfa Alleyne'in öldüğünü söyledikten birkaç dakika sonra.

Wulfric, "Sanırım açıklama yapma ihtiyacını ortadan kaldırabiliriz," dedi. "Leydi Caddick'in dün bana yaptığı ziyaretten sonra, Leydi Morgan'ı bulup eve getirmek üzere Brüksel'e gidiyordum. Görünüşe göre asıl görevime devam etmeme gerek kalmadı ama belki de kardeşimin cesedinin eve getirilmesi için gerekli ayarlamaları yapmam gerekecek." Morgan onun elinin kadehinin sapına kapanışını izledi, parmak eklemleri bembeyazdı. "Her iki durumda da eskortuna artık ihtiyaç yok, Rosthorn. Şu andan itibaren Leydi Morgan Bedwyn'i ben koruyacağım. Size iyi günler."

Morgan şaşkınlıkla ona baktı. Bir açıklama bile dinlemeyecek miydi? Ona evine kadar eşlik ettiği için Lord Rosthorn'a teşekkür etmeyecek miydi? Ya da Leydi Caddick'in onu tam olarak neyle suçladığını söylemeyecek miydi? Ve hayal mi görüyordu, yoksa bu iki adam birbirini *tanıyor* muydu?

Lord Rosthorn'a bakmak için başını çevirdi. Yüz ifadesi hâlâ gergin, granit çeneli ve sert gözlüydü. Onu neredeyse hiç tanımıyordu. Ama adam ona baktı ve derin, resmi bir selam verdi.

"Güle güle, *canım*," dedi.

"*Gidiyor* musun o zaman?" diye sordu ona. Öylece mi?

Ama o çoktan onlardan uzaklaşmış ve uzun adımlarla dış kapıya doğru ilerliyordu. Onun öylece gitmesine izin veremezdi, diye düşündü. Ama arkasından bir adım bile atamadan Wulfric kızın kollarından birini tekrar kavradı ve kız gözlerini tekrar ona çevirdi.

Lord Rosthorn özel bir oda bulmayı gerekli görmemişti.

bunu önermişti. Ama kabul salonunda görevli personele bir işaret vermiş olmalıydı. Birkaç dakika içinde eğilip kalkarak özel bir salona girdiler ve kapı arkalarından kapandı.

Yaşadığı anın büyüklüğünü bir kez daha fark ettiğinde bacakları altından çekiliyormuş gibi hissetti. En sevdiği arkadaşı gitmişti, o kadar hızlı ve beklenmedik bir şekilde gitmişti ki ona veda etmeye bile fırsat bulamamıştı. Ama artık evindeydi. Wulf buradaydı ve o korkunç gizli bilgisini çoktan açığa çıkarmıştı.

Soluk gümüş gözleriyle ona bakıyordu. Eli, tanıdık bir hareketle, soru sorma bardağının sapını çoktan ele geçirmişti.

"Şimdi bana Alleyne'in hayatını nasıl kaybettiğini anlatacaksın, Morgan," dedi.

Kulaklarındaki çınlamayı, başındaki soğukluğu ve dizlerindeki güçsüzlüğü görmezden gelerek, kararlı bir şekilde ona baktı.

"Waterloo Savaşı'nda öldü," dedi ona.

BÖLÜM XI

YAĞMUR HÂLÂ ÇIĞLIKLAR HALİNDE YAĞIYOR ve rüzgâr hâlâ soğuk bir şekilde esiyordu. Gervase yine de kiraladığı atı dörtlüye yakın bir hızla sürüyor, ne tehlikeye ne de rahatsızlığa aldırıyordu.

Elinin tersiyle itilmişti. Leydi Caddick'ten onu bizzat Brüksel'e gönderecek kadar çok şey duyduğu belli olan Bewcastle, önce bir açıklama talep etmiş, sonra da bir açıklama dinlemeyi reddetmişti. Eski düşmanını sanki hiçbir şey ve hiç kimse değilmiş gibi başından savmıştı.

Gervase, Bewcastle'ı görür görmez yeniden alevlenen bir nefretle dolup taştı. Bu, henüz üzerinde düşünmek için duraklamadığı bir nefretti. Onu kör etmiş, zihninde titreşmiş, kararlarını bulanıklaştırmıştı. Ama memnun olduğu bir şey vardı, tüm soğukkanlılığına rağmen Bewcastle açıkça sarsılmıştı. Ve daha da sarsılacaktı, diye yemin etti Gervase. Birbirleriyle işleri henüz bitmemişti.

Hayır, çok uzak değil.

Bir posta arabasının karşı yönden geçmesine izin vermek için atını yolun kenarına çekti, bunu yaparken su ve çamur püskürttü. Tekrar daha temkinli ve dikkatli bir şekilde ilerlemeye başladı.

Yakında Bewcastle Dükü'nü Londra'da ziyaret edecekti. Ama *çok* yakında değil. Nefretine rağmen biraz nezakete ihtiyacı olduğunun farkındaydı. Bedwyn ailesinin yas tutması için kısa bir süre tanınmalıydı.

Zamana ihtiyacı vardı. Aptalca bir şekilde, ona kalıcı bir fesat çıkarmak için ihtiyaç duyduğu açıklığı verirken aynı zamanda kararlılığını yumuşatabilecek tek kişiye bir yüz ya da isim koymamaya çalıştı.

Bu arada Brüksel'den ve gemiden gelen dedikoduların Londra'ya yayılması kaçınılmazdı ve Caddick'lerin alevleri körüklemesiyle Gervase, bunun tam anlamıyla bir kamu skandalına dönüşecek kadar şiddetli ve acımasız olacağından şüphe duymuyordu.

Hemen Londra'ya gitmeyeceğine karar verdi. Kent'teki Windrush Grange'e, evine dönmenin tam zamanıydı. Hayatına bir şekilde dokuz yıl önce bıraktığı yerden devam etme zamanıydı. Yine de bunun mümkün olup olmayacağını merak ediyordu. Ne o zamanki adamdı ne de büyümekte olan adam.

Yeniden İngiltere'de olduğunun farkındaydı ve kendisine gösterilen karşılamamanın yumuşak bir karşılama olmadığına da farkındaydı. Manzara gri ve kasvetliydi, bulutlar ağır ve alçaktı. Yağmur damlaları şapkasının kenarından damlıyor ve bir şekilde ensesinden aşağı iniyordu. İlerideki yol çamurla parlıyor ve hafif çukurları ya da derin çukurları gösteren su birikintileriyle ışıldıyordu - insan bunlardan birine adım atacak kadar dikkatsiz olmadıkça hangisinin olduğunu bilemezdi. Belki de Harwich'te kalıp ilk gemiyle kıtaya dönmek daha akıllıca olurdu, diye düşündü.

Ama burada, İngiltere'de işi vardı. Vakit

gelmişti. Yoluna devam etti.

Ve kendisine rağmen Leydi Morgan Bedwyn'i düşündü - Cameron balosundaki genç güzelliğiyle zarif, Soignés Ormanı'ndaki piknikte mağrur, zeki ve çekici, Namur Kapıları'nda kanlı paçavralardan oluşan bir insan yığınının üzerine eğilirken darmadağınık, güzel ve yılmaz, Brabant Sokağı'ndaki odalarında kederden kocaman gözlü, teselli için uzanırken tutkuyla öfkeli. Birçok yönü olan büyüleyici bir kadın.

"Lanet olsun!" Atını yeniden dörtlüyle koşturduğunu fark edince dizginleri eline aldı. "Lanet olsun!"

Onu nasıl kullanabilir?

Ama çoktan yapmıştı tabii.

Zaten vardı.

MORGAN ON GÜN BOYUNCA GERÇEK DIŞI BİR SİS İÇİNDE YAŞIYOR GİBİYDİ. O

Wulfric'e her şeyi anlattı; bunların çoğu Harbour Inn'deki o özel salonda büyük bir telaşla ağzından döküldü, daha fazlası ise hem o sırada hem de ertesi gün Londra'ya yaptıkları bitmez tükenmez gibi görünen yolculuk sırasında Wulfric'in dikkatli sorgulamalarıyla ortaya çıktı. Ona Alleyne'in ortadan kaybolması ve öldürüldüğünün tartışılmaz bir kanıtı gibi görünen mektubun yeniden ortaya çıkması hakkında bildiği her şeyi anlattı. Ona Caddick'lerden, eve dönme kararlılıklarından ve bunun sonucunda Brüksel'de kendisiyle kalmayı reddetmelerinden bahsetti. Ona Bayan Clark'ın kendisine geçici bir ev verdiğini, kendilerinin ve diğer alay eşlerinin yaralılarla ilgilenmek için yaptıkları tüm işleri anlattı.

Morgan, Leydi Caddick'in Bedwyn Evi'ne uğradığında haklı bir öfkeyle anlattığı hikâyenin kendisinininkinden biraz farklı olduğunu anladı. Alleyne'in kayıp olduğundan ya da Morgan'ın yaralılarla ilgilendiğinden hiç söz etmemişti. Leydi Caddick'in anlattığına göre Morgan, şehrin zevklerinden ve başta Rosthorn Kontu olmak üzere, orada ona eşlik eden uygunsuz sevgililerden koparılmayı reddeden inatçı, asi, itaatsiz bir kızdı.

"Ve sen," diye sordu Morgan kibirli bir tavırla, başını çevirip arabanın penceresinden dışarı bakarak, "burada ciddiyetsizlik uğruna kaldığıma mı inandın, Wulf? Beni bu kadar az mı tanıyorsun?"

"Öyle görünüyor," diye kabul etti. "Bir refakatçiyi dünkü eskimiş başlık gibi atacak kadar cesur olacağınızı beklemiyordum. Ancak, refakatçinizin sizi bir kenara atacağını da beklemiyordum. Ayrılmadan önce Leydi Caddick ile bu konu hakkında konuştum."

Morgan, kontesin kendini bir karış uzun hissetmesine yol açtığından hiç kuşku duymadığı bu olayda görünmez bir tanık olmayı çok isterdi.

Birkaç kez ona Rosthorn Kontu'nun kendisine gösterdiği nezaketi anlatmaya çalıştı, ama her seferinde yorum yapmadan dinledi ve sonra konuştu

Az önce ona anlattıklarıyla hiç ilgisi olmayan bir şey hakkında. Wulf elbette son birkaç haftanın sıradan bir şey olmadığını, alışlagelmiş nezaket kurallarının onun için son derece önemsiz göründüğünü anlayamazdı. Ama Brüksel'deki o son akşamda aralarında geçenlerin büyük bir suçluluk duygusu olduğu da inkâr edilemezdi. İkisinden birinin bunun olmasına izin vermiş olabileceğine inanmak zordu.

Yolculuklarının bir noktasında Wulfric'e, "Rosthorn Kontu ile daha önceden bir tanışıklığınız var mı?" diye sordu.

"Sizin için uygun bir eskort olmadığını bilecek kadar," dedi. "Yaklaştığımız bu hanın, bir sonraki at değişimimiz için belirlenen han olduğuna inanıyorum. Neden yarım saat geciktiğimize dair bir açıklamaya ihtiyacım olacak."

Dokuz yıl önce Wulfric yirmi dört yaşında olacaktı. Şüphesiz kontu tanıyordu. Genç adamı uzun bir sürgüne gönderen skandalı bildiğine de kuşku yoktu. Dilinin ucuna o çirkin olayların hesabını sormak geliyordu ama sesini çıkarmadı. Rosthorn Kontu bu bilgiyi hiçbir zaman gönüllü olarak vermemişti. Şimdi de ona düşman olduğu açıkça belli olan Wulfric'ten bunu öğrenmeye çalışmayacaktı.

Onu özlemişti. Ayrılıkları çok ani ve ani olmuştu. Hayatında belli bir boşluk bırakmıştı. Söylediği gibi, Wulfric'e evlenme teklif etmek için gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. İçtenlikle gelmeyeceğini umuyordu. Ama hiç gelmediğinde, nasıl olduğunu görmek ya da resmi taziyelerini sunmak için bile aramadığında, inkar edilemez bir hayal kırıklığına uğramış, hatta incinmişti.

Onu düşünmemeye çalıştı. Ne de olsa ona hiçbir şey borçlu değildi -onur duygusu aksini söylese de. Aslında durum tam tersiydi. *Ona* borçlu olan kendisiydi.

Freyja ve Joshua hâlâ Londra'daydı, Parlamento oturumu devam ediyordu. Gerçi onları burada tutan sadece Joshua'nın siyasi yükümlülükleri değildi. Freyja Morgan'ın sunumuna ve çıkışına sponsor olmuştu ama aynı zamanda Joshua'nın kuzeni ve Londra'daki evlerinde onlarla birlikte yaşayan Leydi Chastity Moore'a da sponsor olmuştu. Chastity kısa bir süre önce Vikont Meecham ile mutlu bir nişanlılık dönemi geçirmişti. Ancak diğer yükümlülükleri bir yana, Freyja'nın saygın bir doktora danışması için Cornwall'daki Penhallow'a dönüşlerini muhtemelen erteleyeceklerdi. Hamileliğinin ilk aylarındaydı.

Aidan, Eve ve evlat edindikleri çocukları Davy ve Becky ile birlikte Oxfordshire'dan, Rannulf ve Judith ise oğulları William henüz iki aylık olmasına rağmen Leicestershire'dan geldiler. Hepsi de Wulfric'in kendilerine yazdığı ve özel ulakla gönderdiği mektuplara hemen yanıt olarak geldiler.

Ailesi tarafından kuşatılmış olmak Morgan için son derece rahatlatıcı olmalıydı. Birçok açıdan da öyleydi. Ama Wulfric, gerçekleri anlatmak bir yana, her zamankinden daha suskundu ve zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyordu. O halde hepsinin sorduğu sayısız soruyu yanıtlamak Morgan'a düşüyordu.

Sağlam fikirli kardeşlerinin kederine tanık olmak korkunç bir şeydi. Freyja, en azından dışarıdan bakıldığında, yüzünün mermerden yontulmuş gibi görünmesine ve Joshua'nın neredeyse her an onun üzerinde gezinmesine, normalde güler yüzlü olan yüzünde endişe çizgileri oluşmasına rağmen kararlı bir şekilde canlı ve neşeli kalarak en iyi şekilde dayandı. Rannulf -kaba, içten Ralf- neredeyse tamamen içine kapanmış ve bebek uyurken bile zamanının çoğunu yeni oğlunu kucağına alarak çocuk odasında geçiriyordu. Aidan -sert, huysuz eski süvari subayı- Morgan'ı siper gibi tutarken ağlıyor, yutmaya çalıştığı acı dolu hıçkırıqlarla kendini utandırıyor.

Aile çevrelerinde Alleyne'in olduğu yerde korkunç, esneyen bir boşluk vardı.

Belki de tüm bu trajedinin en kötü yanı, ortada ağlanacak ve başında nöbet tutulacak bir ceset olmamasıydı. Gömülecek, çiçeklerle ziyaret edilecek ve yıllar geçtikçe yavaş yavaş yumuşayan anılar. Ceset yok, sadece boşluk.

Wulfric, Morgan'ın dönüşünün on birinci gününde Hanover Meydanı'ndaki Aziz George Kilisesi'nde bir anma töreni düzenlenmesini sağladı. Bu çok geniş katılımlı bir etkinlikti. Morgan ön sırada Wulfric'in yanına oturdu ve eğer teklif etseydi elini tutabilirdi. Ama Wulfric her zamankinden daha soğuk, daha ulaşılmazdı, sanki kendini devasa, her şeyi kaplayan bir buzdağının derinliklerinde dondurmuştu. Belki de sadece bir kız kardeşi onun gerçekten kederli olduğunu anlayabilirdi. Ama bu anlayış onun için küçük bir teselli idi. Aidan'ın Eve'i, Rannulf'un Judith'i ve Freyja'nın Joshua'sı vardı. Onun kimsesi yoktu. Tören boyunca elleri kucağında ve gözleri ellerinde oturdu.

Rosthorn Kontu gelmemişti. Artık başka türlüünü umut edemezdi.

Ayin bittiğinde ve cemaatin çoğu Bedwyn ailesinin önce uzaklaşmasına izin vermek için kilisenin dışında oyalandığında. Kadın etrafta kasıtlı olarak onu aramasına rağmen adam görünürde yoktu. Bedwyn Evi'ne de neredeyse herkesle birlikte çay içmeye gelmemiştir.

Belki de Londra'da değildir, diye düşündü. Belki de Belçika'ya ya da Kıta'da başka bir yere, belki de Paris'e dönmüştü. Belki de taşraya, kendi malikânesine gitmişti. Ama onun yokluğu onu incitmişti. Brüksel'deki o akşam dışında bile, gerçekten arkadaş olduklarını düşünmüştü. Mektup bile yazmamıştı. Elbette ona şahsen yazamazdı, bu hiç de doğru olmazdı. Ama tüm aileye bir taziye mektubu yazabilirdi, değil mi?

Görmek istemediği başka insanlar da eve gelmişti. Caddick Kontu ve Kontesi Rosamond'la birlikte gelmişlerdi. Yüzbaşı Lord Gordon bile oradaydı, atel takılmış bacağını yerleştirmek için bir çizmesi eksik, tam takım üniformasıyla son derece romantik görünüyordu. Koltuk değnekleriyle hareket ediyor, sopacısı dirseğinin dibinde geziniyor ve Waterloo Savaşı'ndan sağ kurtulan bir kahraman olarak törene katılanların çoğunun hayranlığını kazanıyordu.

Rosamond Morgan'a sarıldı ve onu bırakmak istemedi.

"Ne dedikleri umurumda değil Morgan," dedi. "Dinleyen herkese her zaman senin ne kadar cesur olduğunu söylüyorum. Lord Alleyne için çok üzgünüm." Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar gözyaşlarına boğulmuştu.

Annesi böyle bir engelden muzdarip değildi.

"Sizi yeniden sağ salim evinizde gördüğüme çok sevindim, Leydi Morgan," dedi, sesinde keskin bir ton vardı. "Böyle üzücü bir haberle dönmüş olmanız sizin için iyi bir şey, yoksa Bewcastle bana bencilce itaatsizliğinizden duyduğu hoşnutsuzluğu sizin hoşunuza gitmeyecek bir şekilde gösterecekti. İlk başta sensiz gittiğim için *beni* suçlamaya meyilliydi, eğer böyle bir şeyi hayal edebiliyorsan. Gerçi o zamandan beri hatasını anladığını söyleyebilirim. Doğrusu, bunu yapmaktan nasıl kaçınabileceğini bilmiyorum."

Morgan sadece kaşlarını kaldırdı, eski refakatçisine sessiz bir küçümsemeyle baktı ve başka bir gruba doğru ilerledi.

Yüzbaşı Lord Gordon'dan tamamen uzak durmayı tercih ederdi, ama Gordon kasıtlı olarak onun yoluna çıktı ve onunla özel olarak konuşmak istedi. Kadın

Onunla birlikte salonun bir köşesinde, herkesten biraz uzakta oturuyordu. Onu affedebileceğini düşündü. Ama bu sözleri söylemek için irade göstermesi gerekecekti. Bunu yapacaktı çünkü aslında onun kendisi için hiçbir önemi yoktu.

Yüzündeki morluklar solmuştu. Onun her zamanki gibi yakışıklı görüldüğünü düşündü. Yine de, çok uzun zaman önce değil, bir zamanlar ona hafifçe aşık olduğuna inanmak zordu.

"Leydi Morgan," dedi, "umarım beni affedersiniz."

"Zor günlerdi Kaptan," dedi. "Sanırım hiçbirimiz daha normal koşullarda yapmamız gerektiği ya da yapacağımız kadar iyi davranmadık. En iyisi unutmak."

"Çok cömertsiniz." Gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Gördüğünüz gibi ilk savaşıma girmek üzereydim ve ne mantıklı düşünüyör ne de mantıklı konuşuyordum."

Savaşa girmek üzere mi? Kaşlarını çatı.

"Ne için af diliyorsunuz Lord Gordon?" diye sordu ona. Adam

kızardı ve konuşurken gözleriyle tam olarak buluşamadı.

"Niyetim olmadığı halde beklentileri yükseltmiş olabileceğimi düşündüm," dedi. "Kalıcı nitelikte bir şey ima etmek istemediğim halde umut uyandırmış olabileceğimi düşündüm."

Bellevue Sokağı'ndaki evin önündeki son karşılaşmalarından değil, Richmond Düşesi'nin balosunda aralarında geçenlerden bahsettiğini fark etti.

"Belki de Lord Gordon," dedi, sesi çok yumuşaktı, "nişanlandığımız izlenimine kapıldığımı düşündünüz?"

"BEN-BEN ..." Utangaç görünüyordu.

"Böyle bir izlenim altında değildim," dedi ona. "O zaman bana açıkça sormuş olsaydınız, hayır derdim. Benimle evlenmek için yapacağınız herhangi bir başvuru elbette resmi ve doğru bir şekilde yapılmalıdır. Lord Gordon, Bewcastle Dükü'ne başvurmamış bir adamla gizli bir nişan yapacak kadar kendimi *asla* unutmam. Ama öyle *olsaydı* bile

Bu şekilde devam etseydi ve onay verseydi bile, sizi kesinlikle reddederdim."

Yüzünün kızarması derinleşti. "Ben buna tamamen uygunum, Leydi Morgan," dedi sertçe. "Bir gün Caddick olacağım."

"Bir gün Galler Prensi olma beklentisi içinde olmanız umurumda değil," dedi Morgan, çenesini kaldırıp burnunun ucuyla ona bakarak, sanki insanlığın iğrenç bir örneğiymiş gibi. "Siz *benim* elime layık göreceğim bir beyefendi değilsiniz, Yüzbaşı Gordon. Brüksel'den ayrıldığınız sabahki davranışınız yüzünden benden af dilemeye gelmediğiniz için minnettarım. Zayıf bir anımda bunu kabul edebilirdim." Kadın ayağa kalktı.

"Annem senin hakkında çok haklı," dedi sertçe. "Diğer herkes de

öyle." "Gerçekten mi?" Kadın ona en soğuk bakışlarından biriyle baktı.

"Çok kibirlisiniz leydim," dedi, "adı Londra'daki bütün kulüplerde ve misafir salonlarında bir fahişeninki gibi dolaşan biri için. Brüksel'in her yerinde Rosthorn Kontu'nun kolunda görülmediğinizi, hatta sokakta onunla *kucaklaşmadığınızı* ya da Harwich'e kadar gemide onunla yalnız kalmadığınızı, kolunun omuzlarınızda, elinin sizde olmadığını sanmıyorsunuz, değil mi? Bir Bedwyn için bile davranışlarınız kelimelerle ifade edilemeyecek kadar şok edici." Sesi hakarete misilleme yapan kindar bir çocuk gibiydi.

"Yine de," dedi kadın, gözlerini küçümser bir ifadeyle onun üzerinde gezdirerek, "konuşmak için yeterince kelime bulmuşsunuz, Kaptan. Sizi tebrik ederim."

Birkaç dakika daha soğuk bir şekilde ona bakmaya devam etti. Ama içten içe gerçekten de şok olmuştu. Bu doğru olabilir miydi? Hakkında *dedikodu* mu yapılıyordu? Yaralılarla ilgilenmek ve Alleyne'den haber beklemek için Brüksel'de kaldığı ve Rosthorn Kontu ona göz kulak olacak ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunda Brüksel'de ona eşlik edecek kadar nazik olduğu için mi? İngiltere'ye gelmesi gerektiğinde ona eşlik edecek kadar nazik olduğu için mi? Yanında bir hizmetçi vardı.

Onu kucaklarken ne zaman görülmüştü? Sadece bir kez hatırlayabiliyordu, o da Bayan Clark'ın evinin dışında, aşırı çalışmaktan yorgun düştüğü ve

birkaç dakika boyunca başını onun omzuna koyarak uyumuştı. Daha sonra onun üstündeki basamakta durmuş ve öne doğru eğilip onu öpmüştü.

O caddede her zaman yayalar vardı.

Londra'da dedikodu olacağını tahmin edebilirdi elbette. Caddick'ler yanlarında bir sürü dedikodu getirmişlerdi. Ve Brüksel'deki o günlerde son derece önemsiz olan diğer şeyler, orada bulunup nasıl bir şey olduğunu bilmeyen İngilizler için gerçekten de şok edici görünecekti.

Ve o tamamen masum değildi, değil mi? Aslında hiç de masum değildi. Haklı öfkeye başvurma'nın bir anlamı yoktu.

Yüzbaşı Lord Gordon, Richmond Düşesi'nin balosunda bir şekilde ona bağlanmak için kendini tuzağa düşürdüğünden ve Düşes'in onu serbest bırakmak istemeyeceğinden korkuyor olmalıydı. Waterloo Savaşı'nı neredeyse tek başına kazanmış olan bu askeri kahramanın koluna girerek, hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda rezil bir skandala doğru topallayarak ilerlemekten hoşlanmayacaktı. Morgan ona kutuplu bir küçümsemeyle gülümsedi ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü.

Rosthorn Kontu'nun son on gün boyunca Bedwyn Evi'ne ya da bugünkü anma törenine gelmemesinin nedeni *bu* muydu? Dedikodular onu Londra'dan uzaklaştırmış mıydı? Belki de İngiltere'den bile? Bu büyük bir haksızlık olurdu.

Ama eğer *öyleyse*, onu bir daha görmeyi asla bekleyemezdi. Bu korkunç derecede iç karartıcı bir düşünceydi. Bugün onu görmeyi, o tembel gülümsemesinin gözlerini yeniden aydınlatmasını izlemeyi, çekici Fransız aksanını dinlemeyi, kendisine "*chérie*" dediğini duymayı çok istiyordu. Yanında kendisine ait birini, sevgili bir arkadaşı olsun istiyordu. Ama şimdi bu düşünce zihninde dile geldiği için kulağa ne kadar da iğrenç geliyordu. Ona ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Omuzlarını dikleştirdi ve başka bir ziyaretçi grubuna katıldı.

Sonunda herkes gitmişti. Rochester Teyze ve Amca evlerine gitmişti. Freyja, Joshua, Chastity ve Lord Meecham da onlarla birlikte. Aidan ve Eve, Rannulf ve Judith çocuklarını görmek için kreşe gitmişlerdi. Morgan tüm kararlılığına ve Joshua'nın akşam onlarla birlikte dönmesi, Eve ve Judith'in de onlarla birlikte kreşe gitmesi için yaptığı daveti reddetmesine rağmen kendini korkunç derecede yalnız hissediyordu. Kadın

Kütüphaneye gidip Wulfric'le oturmaya karar verdi. Onu rahatsız etmeyecekti. Onun kendisiyle konuşmasını ya da herhangi bir şekilde eğlendirmesini beklemiyordu. Sadece oradaki deri koltuklardan birine kıvrılmak ve onun arkadaşlığının verdiği güveni hissetmek istiyordu.

Kapıyı çalmadı. Dikkat çekmeden içeri süzölmek niyetiyle sessizce açtı.

Boş ocağın önünde durmuş, şömineye bakıyordu, sırtı ona dönüktü. Omuzları titriyordu. Ellerinden biri başının üstündeki şöminenin üzerinde yumruk haline gelmişti. Hıçkırıyordu, Aidan'ın günler önce yaptığı gibi sesleri boğuluyordu.

Morgan birkaç felçli an boyunca dehşet içinde baktı.

Sonra kapıyı açtığından daha da sessizce kapattı ve üst kattaki odasına kaçtı.

Eğer Wulf ağlıyorsa, dünyanın sonu gerçekten de yakın görünüyordu.

Kendini yüzüstü yatağına attı ve başının iki yanındaki yatak örtüsünü avuçladı.

Alleyne ölmüştü.

Sonsuza dek

gitmişti.

Brüksel'deki o akşamdan beri ilk kez bir keder fırtınasına teslim oldu.

BÖLÜM XII

GÜNEŞ NİHAYET BULUTLARIN ARASINDAN ÇIKIYORDU

Gervase öğleden sonra eve geldi. Ormanın içinden ve Windrush Grange'i çevreleyen parkın inişli çıkışlı tepelerinin üzerinden yavaşça kıvrıla kıvrıla ilerleyen araba yolunun çakılları ıslaktı ama vıcık vıcık değildi. Tepedeki yapraklardan su damlıyor ve pırıl pırıl damlalar halinde çimlere tutunuyordu. Havada zengin bir yemyeşil koku vardı.

Windrush'u her zaman ne kadar sevdiğini, büyük oğul olduğu için her zaman ne kadar şükrettiğini, kardeşi Pierre kiliseye gidecekken mirasın kendisine kalacağını güçlü bir şekilde hatırladı. Eve bu uzun yaklaşım ona her zaman moral vermişti.

Ama bu yolda en son dokuz yıl önce at sürmüştü. O günlerde babası hayattaydı. İki kız kardeşi de hâlâ evdeydi. Kaygısız bir genç adamdı, kasabanın zevklerinin ve yaşitlarının arkadaşlığının tadını çıkarmaya hevesliydi, ama babasının varisi olarak bilmesi gereken her şeyi öğrenmeye de hevesliydi. Temelde mutlu, suçsuz bir genç adamdı ve hayatı çocukluğundan beri kendisi için çizilmiş bir yolda sorunsuzca ilerliyordu.

Ve sonra felaket, üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi görünen bir dizi kabus gibi olayla vurmuştu.

Sanki başka birinin hayatına geri dönüyormuş gibi hissetti.

Kırmızı tuğlalı, üçgen çatılı evin bir tarafında geniş bir çiçek bahçesi vardı,

Kafesli bir kemer, taş döşeli yollar ve yaşlı bir söğüdün altındaki ferforje koltukla tamamlandı. Yaklaştıkça orada üç kadın olduğunu görebiliyordu, ikisi çiçeklerin üzerine eğilmişti, çiçekleri tutmak için kollarının üzerinde uzun sepetler vardı, üçüncüsü ise bir kalçasında bir bebek tutuyordu. Koltukta bir adam vardı.

Kadınlardan biri atın toynaklarının sesiyle doğruldu ve hasır şapkasının sarkık kenarını tuttu. Sonra bir çığlık attı, sepetini aceleyle yere bıraktı ve bir eliyle elbisesinin eteğini tutarak ona doğru koşmaya başladı. Ufak tefekti, hâlâ gençlere özgü bir inceliği vardı, hâlâ siyah saçlıydı. Yüzü memnuniyetle aydınlanmıştı.

Gervase atından indi, dizginleri atının boynuna attı ve kollarını iki yana açarak ona doğru yürüdü.

"Gervase!" diye bağırdı. "Gervase, *mon fils*."

"*Anne!*" Onu kollarının arasına aldı, onunla birlikte bir kez döndü ve tekrar ayağa kaldırdı.

"Artık evindesin." Geri çekildi ve hafifçe titreyen bir elini onun yanağına götürürken gözleri yüzünü yuttu. "Ah, benim sevgili oğlum, her zamankinden daha yakışıklısın."

"Oysa sen hep aynı yaşta kaldın *anne*," dedi sırtarak. "Sen sadece bir kızsın."

Elbette bu tam olarak doğru değildi. Saçlarında gri çizgiler ve yüzünde çizgiler vardı. Ama dokuz yıl içinde iyi yaşlanmıştı. Hâlâ çok güzeldi.

Adam aceleyle arkasından gelmişti. Gervase onu son gördüğünde hâlâ bir çocuktı. Şimdi gözlüklü, ağırbaşlı giyimli bir beyefendiydi, uzun boylu, zayıf ve saçsızdı.

"Pierre?"

Bir an için kardeşler birbirlerine sarılacak gibi oldular. Ama ikisi de tereddüt etti ve o an geçti. Gervase sağ elini uzattı ve Pierre onu sıktı.

"Gervase," dedi. "Eve dönmüş olman çok yerinde. Çok sevindim."

İzin verirseniz karımı takdim edeyim. Bu Rosthorn, Emma, canım."

Kahverengi saçlı, dikkat çekici olmayan genç bir kadın ona reverans yaptı. Gervase onun elini tuttu ve üzerine eğildi.

"Bayan Ashford," dedi. "Benim için bir zevk, hanımefendi. Bu da oğlunuz mu?"

Çocuk ince gri gözleriyle ona baktı. Tombul yüzünde sarı buklelerden bir hale vardı.

"Bu Jonathan, lordum," dedi.

"Jonathan." Yeğeni. Bir tane daha vardı ve üç yeğeni, kız kardeşlerinin çocukları. Hayat dokuz yıl boyunca sanki hiç olmamış gibi devam etmişti.

"İşte Henrietta da seni karşılamaya geldi, Gervase," dedi annesi.

İkinci kuzeniydi ve ailesinin ölümünden sonra babasının vesayeti altına girdiğinden beri onlarla birlikte yaşıyordu. En azından her zamanki gibi ufak tefek, sert, siyah saçlı, kare yüzlü, çirkin sayılmazdı ama güzel de sayılmazdı. Hiç evlenmemişti. Şimdiye kadar yedi, sekiz ve yirmi yaşlarında olmalıydı.

"Henrietta." Gülümsedi ve onu

selamladı. "Gervase." Kadın

gülümsemeden reverans yaptı.

Annesi koluna girip onu eve doğru çekerken ve bir seyis atını ahıra götürürken, bunun kötü bir karşılama olmadığını düşündü. Hiçbirinde düşmanlık ya da kızgınlık belirtisi yoktu. Ama sanki hepsi yabancıymış gibi bir temkinlilik, bir gariplik vardı - gerçekten de öyleydiler.

Diğer şeylerin yanı sıra ailesinin de elinden alındığını düşünüyordu. Birbirleriyle olan ilişkilerini her zaman karakterize eden yakınlık geri dönecek miydi? Geri getirilebilir miydi? Babasının yokluğunu şiddetle hissediyordu. Babası onun kahramanıydı.

Ve sonra babası onu reddetti. Hem de tamamen. Her zaman sevdiğini iddia ettiği oğlunun masumiyet itirazları yerine başkalarının yalanlarını ve uydurmalarını dinlemeyi tercih etmişti.

Bu korkunç bir ihanetti.

Marianne'inkinden de beter.

Bewcastle'dan daha

kötüydü. Yıkıcı olmuştu.

ÖNÜMÜZDEKİ GÜNLERDE tanışması gereken hizmetçiler ve danışması gereken kâhya vardı -hemen hemen hepsi ona yabancıydı. İncelenmesi gereken ev çiftliği ve keşfedilmesi gereken park vardı - hepsi tanıdık ama bir şekilde geri dönülmez bir şekilde farklıydı. Eve dönüş haberi kırsal kesimde hızla yayıldığından ve insanlar saygılarını sunmak için geldiklerinden, uğranacak kiracılar ve kabul edilecek komşular vardı. Yıllar önce aceleyle Kıta'ya gidişinin ve orada uzun süre kalışının nedenini bilseler bile, şimdi bundan hiç söz etmiyorlardı. Hatta bir iki kişi, bir süreliğine annesinin akrabalarının yanında yaşamak için gittiğini düşünüyordu. Bu insanların neredeyse hepsi ona tanıdık geliyordu ama yine de hepsi yabancıymış gibi hissediyordu.

Gervase kendi evinde kendini rahatsız ve huzursuz hissediyordu. Ne zaman gelmeyi düşünse, her şeye ve herkese aynen bıraktığı gibi geri dönmeyi düşündüğünü sanıyordu. Kendisine eskiden olduğu gibi dönmeyi düşünmüştü.

Ama her şey değişmişti, en çok da kendisi.

Buna içerledi. Hem de çok içerlemişti. Ancak birkaç gün sonra Kıta'ya geri dönemeyeceğini ve son birkaç yıldır yaşadığı avare hayatına devam edemeyeceğini anladı. Çünkü eve gelmişti ve geri dönemezdi. Arafta kalmış, hiçbir yere ve hiç kimseye ait olmayan bir adamdı.

Şikayet etmek için elle tutulur bir nedeni yoktu. Özellikle annesi onun üzerine titrerdi.

Bir sabah kahvaltıda ona gelmeyen komşularını sordu. Birçok aile sezon için Londra'ya gitmişti. Gerçekten de Gervase eve döndüğünde boş bir evle karşılaşmaktan son anda kurtulmuştu. Annesi ve Henrietta

Birkaç gün içinde Londra'ya gitmeyi, biraz alışveriş yapmayı, tiyatroya ve belki de birkaç seçkin *ton* eğlencesine katılmayı planlıyorlar.

Annesi komşularla ilgili hikâyelerle gevezelik ediyor, uzakta geçirdiği yıllarda kaçırdığı pek çok şeyi ona anlatıyordu. Önemli sayılabilecek çok az değişiklik olmuştu; çok az aile kaybı, çok az yeni aile.

"Ya Paysley Markisi?" diye sordu ona. "Son zamanlarda Winchholme Park'a çok gitti mi *anne*?"

Adamın şu anda orada olmadığını umuyordu. Çağrılması gerekip gerekmediğine karar verme konusunda ikilem yaşayacaktı. Ama Winchholme Markiz'in küçük mülklerinden biriydi. Orada hiçbir zaman çok fazla ikamet etmemişti.

"Ah, ama hatırladığınız marki bir süre önce öldü, Gervase," dedi annesi, uşağın ona ikinci bir fincan kahve koyabilmesi için hafifçe yana doğru eğilerek. "Mektuplarımdan birinde sana bunu söylememiş *miydim, oğlum*?" Ona hızlı bir gülümseme gönderdi ama sonra içeceğine şeker karıştırmaya odaklandı.

"Hayır," dedi. Elbette söylemediğini biliyordu. Bu onun bahsedeceği bir şey değildi.

"Yeni marki Winchholme'un sahibi değil," dedi. "Hatırlarsanız, mülkiyeti yoktu. Eski marki vasiyetinde burayı kızına bırakmıştı."

Gervase ona sertçe baktı. Marki'nin sadece bir kızı vardı.

"Marianne'e mi?" dedi. "Peki orada mı yaşıyor?"

"Evet, öyle," dedi annesi. "Belki de onu görmeli ve onunla konuşmalısın. Birbirinizden sadece dört mil uzakta yaşarken hayatınızın geri kalanında birbirinizden uzak durmanız çok üzücü olur, değil mi? Tüm bu olanlar uzun zaman önceydi."

Sessizce ona baktı. Evet, gerçekten de uzun zaman önceydi; bu zamanın tamamını sürgünde geçirmişti. Cidden onun affedebileceğini ve unutabileceğini mi bekliyordu?

ve geçmişin geçmişte kalmasına izin mi verecekti? Marianne'i çocukluğundan beri tanıyordu. Kız kardeşleri ve Henrietta onunla oynamıştı. Zaman zaman kendisi de oynamıştı. Ve sonra ona korkunç bir şekilde ihanet etmişti.

"Henrietta ve o hâlâ arkadaşlar," diye devam etti annesi, onun cevap vermeyeceği belli olunca. "Onun varlığını tamamen görmezden gelemezsin."

"Kocasını kim?" Gervase sordu.

"Ama o hiç evlenmedi," dedi annesi. "Ne kadar güzel olursa olsun, onu memnun edecek erkeği asla bulamadı. Onu arayacağına söz ver bana."

"Hayır!" diye niyet ettiğinden daha sert bir şekilde bağırdı. "Hayır, bunu yapmayacağım,
Annem. Onun hakkında iyi şeyler düşünemiyorum."

Gerçekten de annesinin onu komşusu olarak böylesine gönül rahatlığıyla kabul etmesi ve Henrietta ile Marianne arasındaki dostluğu engellememiş olması canını acıtmıştı. Henrietta'nın eski arkadaşını geri çevirmemiş olması canını yakmıştı. Biri kalbine kurşun sıkmış kadar etkili bir şekilde hayatından koparılmış olması kimsenin umurunda değil miydi? Onun kıtada *keyif çatmakta* olduğunu mu düşünmüşlerdi?

Ama kendi kafasının sınırları içinde bile şikâyetleri sinir bozucu bir şekilde kendine acıyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Ayağa kalktı, annesinin elini öptü ve o günkü işine gitmek için izin istedi.

Eski hayatı bir daha geri gelmemek üzere gitmişti. Gezgincilik ve sefahat yılları sona ermişti. Kendine yeni bir hayat kurmanın zamanı gelmişti. Ve bu yeni hayat, elbette, yakın gelecekte Londra'ya yapılacak bir yolculuğu içerecekti. Sadece tam olarak ne zaman gideceğinden emin değildi.

Horace Blake onu ziyarete geldiğinde bir haftadır evdeydi. Blake, Londra'da bulunmayan komşularından biriydi ve eve bir gün önce gelmişti. Gervase'den birkaç yaş büyüktü ama yine de geçmişte kolay bir dostluğu paylaşmışlardı. Şimdi dostça el sıkıştılar ve her biri elinde bir içkiyle şöminenin iki yanına, kütüphaneye yerleştiler.

"Pekâlâ, Rosthorn," dedi Blake sırtarak, hoşbeş edip biraz gevezelik ettikten sonra, "duyduğuma göre hâlâ her zamanki şeytanmışsın."

Gervase kaşlarını kaldırdı. Hiçbir zaman bir şeytan olmamıştı.

"Kasabada herkes seni konuşuyor," dedi Blake. "Hatta bütün kulüplerdeki bahis kitaplarında, parayı teklif edip etmeyeceğinize ve teklif *etseniz* bile Bewcastle'ın kabul edip etmeyeceğine dair bahisler bile var. Sen gitmeden önce onunla bir tür münakaşa oldu, değil mi?"

Ah. O zaman olmuştu, değil mi? Dedikoducuların dilinden kurtulamamışlardı.

"Öyle de denebilir," dedi. "Sanırım Leydi Morgan Bedwyn'den bahsediyorsun, Blake? Kardeşinin ölüm haberini aldıktan sonra aceleyle dönmesi gerektiği için Brüksel'den eve dönerken ona eşlik etme şerefine nail oldum."

"Ah, evet," dedi arkadaşı. "Lord Alleyne Bedwyn. Ne trajik, zavallı şeytan. Birkaç gün içinde Hanover Meydanı'ndaki St George's'da büyük bir anma töreni yapılacak. Leydi Morgan'ın yas bahanesiyle tören bitene kadar evde kalacak olması iyi bir şey. Gerçekten onunla bir gece ormanın ortasında tek başına dans ettin mi, Rosthorn? Caddick'ler onu İngiltere'ye getirecekken, sen onu alıp götürdün mü? Ve onu Brüksel'de bir sokağın ortasında öptün mü? Geminin güvertesinde onunla baş başa durup, kollarını omuzlarına mı doladın? Sonra da İngiliz topraklarına ayak basar basmaz onu terk eder miydiniz? Eğer Bewcastle onu önümüzdeki on ya da iki yıl boyunca ekmek ve suyla beslenmeye mahkum etmezse kız çok şanslı olacak."

Bu fikri eğlenceli bulmuş olacak ki bardağına güldü ve içindekileri bir yudumda geri fırlatmadan önce döndürdü.

Gervase'in tahmin ettiği kadar, belki de daha fazla heyecan vericiydi. Gerçekten de bir ormanın ortasında onunla yalnız dans etmek! Onu bir sokağın ortasında öpmek! Onu alıp götürmek . . .

Kadının bu skandaldan ne kadar acı çektiğini merak ediyordu. Tahminine göre parmaklarını onun suratına doğru şaklatacak, çenesini ve kibirli kaşlarını kaldıracak ve onu en kötüsünü yapmaya davet edecekti. Ama elbette şimdi uğraşması gereken Bewcastle vardı ve o beyefendi hiç eğlenmeyecekti.

Konuyu değiştirdi ve ziyaret yarım saat daha sürdükten sonra misafiriyle birlikte parkın kapısına doğru yola çıktı. Geri dönerken kendi düşünceleriyle baş başa kaldı.

Zamanı gelmişti, fark etti.

Atını ahırda bir seyişe bıraktı ve aceleyle eve döndü. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve umduğu gibi annesini özel oturma odasında yalnız buldu. Nakışını bir kenara bıraktı ve ona sıcak bir şekilde gülümsedi.

"*Anne*," dedi. "Londra'da bir hafta kadar alışveriş ve sosyalleşme planınızı yeniden canlandırmanız gerektiğine inanıyorum. Pickford House'un hazır olması bir iki gün sürer ama hemen haber gönderebilirim. Siz ve Henrietta ne kadar sürede ayrılmaya hazır olabilirsiniz? Yarından iki gün sonra mı?"

Ayağa fırladı, elleri göğsünde kenetlenmişti, gözleri parlıyordu. "Siz de gelecek misiniz, *mon fils*?" diye sordu ona. "Hiç bu kadar hayatımda mutlu olacağım. Londra'da en iyi kadının kolunda gezerken görüleceğim. yakışıklı beyefendi orada."

GERVASE ERTESİ GÜN BEDWYN EVİNE GELDİ

Lord Alleyne Bedwyn için anma töreni. Pirinç tokmağı kapıya vurdu, kartını uşağa uzattı, özellikle Bewcastle Dükü'nü sordu ve salonda bekledi.

Ev sessizdi. Beklediği -ya da bekletildiği- beş dakika boyunca, sessizce nöbet tutan canlı giysili bir uşak dışında kimseden iz yoktu. Sonra uşak döndü, başıyla selam verdi ve Lord Rosthorn'u kendisini takip etmeye davet etti. Kâhya, dört duvarı yerden tavana kadar dolu kitap raflarıyla kaplı, meşe ağacından yapılmış, deri kaplı büyük masanın en uçta yer aldığı, pelüş deri sandalyelerin ve kanepenin yüksek mermer şöminenin etrafına dizildiği, etkileyici bir erkek odası olan alt kattaki kitap odasına götürdü.

Bewcastle masanın arkasında oturuyordu. Gervase odanın içinde ilerlerken ayağa kalkmadı ama kapüşonlu gümüş gözleriyle onu her adımında izledi. Gervase, odanın bilinçli olarak böyle düzenlendiğini düşündü; böylece hizmetkârlar ya da bir kabahatten dolayı hesap vermeye çağrılan aile üyeleri, ricacılar, yalvaranlar ya da davetsiz misafirler, güçten bolca nasibini almış olan bu adamın yüce huzuruna yaklaşırken güçsüzlüklerini hissetmek zorunda kalacaklardı.

Gervase'in istenmeyen misafir kategorisine girdiğini düşündü. Yaklaşırken gözlerini ayaklarının altındaki İran halısına indirmek için güçlü bir istek duydu, ama bunun yerine gözlerini eski arkadaşına dikti ve orada tuttu. Daha tek bir kelime bile etmeden korkutulduğunu hissetmesi için lanetlenmesi gerekiyordu.

"Bewcastle?" Nazikçe başını salladı ve yaklaştığında hızlıca konuştu.

"Rosthorn." Dükün eli soru sorma bardağının sapını kavradı. Boynundaki siyah ipek kurdeleden sarkıyordu. "Şüphesiz ki bu ziyaretin amacını açıklayın."

Ziyaretçisini oturması için davet etmedi. Elbette bu, kendisini hem eşit olmayan hem de istenmeyen bir konuk gibi hissettirmek için çok bilinçli bir oyundu. Gervase dudaklarını hafifçe büzerek ve yarım bir gülümsemeyle bu gerçeği anladığını belli etti.

"Son iki haftadır bir aile yasıyla meşguldünüz," dedi. "Öyle olsa bile, Leydi Morgan Bedwyn'in pek de hoş olmayan dedikoduların odağı haline geldiğinin gözünüzden kaçtığını sanmıyorum."

"Ailemle ilgili olup da dikkatimden kaçan çok az şey vardır," dedi Bewcastle. "Eğer buraya Londra'daki misafir odalarında konuşulan güncel konular hakkında beni bilgilendirmeye geldiyseniz, bu zahmetten kurtulmuş olursunuz ve size iyi sabahlar dilerim."

Gervase kıkırdadı ve iki elini masanın üzerine koydu. Bir zamanlar Bewcastle'ın soğukkanlı, görünüşte zahmetsiz bir şekilde güç kullanmasına ve önüne çıkan herkese üstünlük sağlamasına imrenmişti. Dükün kendisi gibi olmak istemiş, hatta onu taklit etmeye çalışmıştı. O günlerde oldukça aptal bir köpek yavrusuydu. Hiçbir zaman çok yakın arkadaş olmamışlardı. O her zaman küçük bir askıydı, henüz kendi güçlü ve zayıf yönlerini ya da kendi kimliğini keşfetmemiş genç bir adamdı. Artık, her şey söylendiğinde ve yapıldığında bir erkek olan biri tarafından korkutulmayacaktı.

"Dedikodular kız kardeşin ve *benimle* ilgili," dedi. "Brüksel'de onunla birlikte biraz zaman geçirdim, çünkü önce aynı sosyal çevrelerde dolaştık, sonra da hem refakatçisi hem de hizmetçisi tarafından terk edildi ve güvenliğini sağlayabilecek birinin korumasına ihtiyacı vardı."

"Onun güvenliğini sağlayın," diye tekrarladı Bewcastle çok yumuşak bir sesle. "Sen mi?"

Gervase, "Gelmesi gerektiği ve onu getirecek başka kimse olmadığı için İngiltere'deki evine kadar ona eşlik ettim," dedi. "Evet, birkaç hafta boyunca bu tür patavatsızlıklardan beslenenlerin dedikoducu dillerinden kaçınmak için onunla çok sık birlikte oldum."

"Leydi Morgan Bedwyn'e gösterdiğiniz özen ve onu maruz bıraktığınız dedikodular için size teşekkür etmeli miyim - eğer yanılmıyorsam, oldukça kasıtlı olarak?" Bewcastle kibirli kaşlarını kaldırarak sordu. "Böyle bir teşekkür için uzun süre bekleyebilirsin, Rosthorn. Siz olmasaydınız Sör Charles Stuart hiç şüphesiz Leydi Morgan'ın icabına bakardı, hem de çok daha kibar bir şekilde."

Gariptir, Gervase o sırada bu olasılığı düşünmemişti. Ama bu kesinlikle doğrudu. Ne de olsa Leydi Morgan, Sör Charles'ın adamlarından birinin kız kardeşiydi. Aynı zamanda bir dükün de kız kardeşiydi. Biraz alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Geçmiş elbette değiştirilemez," dedi. "Her şey. Leydi Morgan Bedwyn için teklifte bulunmaya, sizinle bir evlilik anlaşması yapmaya, adreslerimi leydinin kendisine ödemek için izin istemeye geldim."

Dokuz yıl önce Bewcastle'ın sade, yakışıklı gövdesinde bir kalp olup olmadığını ya da onu besleyen atardamar ve toplardamarlarda kan yerine buzlu su akıp akmadığını merak etmişti. Kendisini soğuk, ifadesiz bir bakışın nesnesi olarak hissederken şimdi de aynı şeyi merak ediyordu. Dükün sorgu bardağı yarıya kadar dükün gözüne doğru kaldırılmıştı.

"Leydi Morgan Bedwyn," dedi sakın bir ses tonuyla, uzun süren sessizliği bozarak, "dedikodu sunağında kurban edilmeyecek, Rosthorn. Ne olursa olsun, *hiçbir koşul altında* sana kurban edilmeyecek."

Gervase doğruldu, dudakları gerildi.

"Belki de," dedi, "hanımefendinin bu konuda farklı düşünceleri vardır."

"Bewcastle, " H a n ı m e f e n d i y e danışılmayacak," dedi. Size iyi günler, Rosthorn."

Gervase kımıldamadı. Bewcastle'ın bu görüşmeyi kabul etmek zorunda hissetmesi bile onu nasıl kızdırmış olmalıydı. Kız kardeşinin, adı Rosthorn'un kiyle birlikte anılarak çirkin dedikodulara konu olduğunu bilmek onu nasıl da üzüyor olmalıydı. Birkaç dakika için

Gervase kendi memnuniyetinin tadını çıkardı ve bir darbe indirmenin hafif cazibesiyle oynadı.

Onunla yattım. Bundan bahsetmeyi düşündü mü, Bewcastle? Hayır mı? O zaman belki de kararını tekrar gözden geçirmek istersin?

Ama bu, gitmeye hazır olmadığı bir mesafeydi. O bunu hak etmiyordu. Bu, başka hiçbir insanın onun aracılığıyla asla bilemeyeceği bir şeydi.

"İtibarına atılan iftiralar umurunuzda değil mi?" diye sordu. "Dedikoduları susturmak için ona bir şans sunulması umurunda değil mi? Ya da bu teklifin Leydi Morgan Bedwyn gibi sosyal statüsü yüksek bir hanımefendi için bile uygun bir teklif olması? Ya da bunu düşünmek isteyebileceğini?"

"Leydi Morgan Bedwyn benim himayem altında," dedi Bewcastle, sorgu bardağını gözüne götürüp ziyaretçisini süzerek. "Ve önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca da öyle olacak. Sana bir kez daha güneydın diyorum Rosthorn."

Gervase, "Onu tanıdığım süre boyunca, kendine özgü bir aklı olduğu izlenimini edindim," dedi. "Evlilik teklifim hakkındaki fikrini duymak isterim. Pekâlâ reddedebilir. Nitekim, İngiltere'ye döndüğümüzde sizinle konuşacağımı kendisine bildirdiğimde bana bunu yapacağını söyledi. Ama ona kendi kararını vermesi için bir şans verilmesini istiyorum."

"Leydi Morgan reşit olana kadar," dedi Bewcastle, bir elini çan ipine uzatıp çekerek, "onun eli için gelen tekliflerden hangisinin kabul edileceğine karar vermek benim sorumluluğum.

-Onun çıkarlarını göz önünde bulunduruyorum. Bunu o sayının dışında görüyorum. Fleming." Gervase'in omzunun ötesine baktı. "Rosthorn Kontu gidiyor. Ona çıkışı gösterin."

Gervase başını salladı ve düke yarı gülümseyerek dönüp odadan çıktı, kapının bir yanında duran uşağın yanından geçti. Salonda hâlâ aynı uşaktan başka kimseden iz yoktu. Leydi Morgan'ın kendisini aradığından ve teklifte bulunduğu haberdar olup olmayacağını merak etti. Hiç sanmıyordu.

Dışarı çıkarken şapkasını kafasına indirdi ve yeni işe alınan kaplanı, meydanın ortasındaki parkın çimenli kaldırımına karşı bulduğu yerden yeni curricle'ını getirirken eldivenlerini taktı.

Şimdi bir sonraki hamlesini düşünmeli.

Elbette bir sonraki hamle olmak zorunda değildi. Bewcastle'ın canı sıkılmıştı ve Londra'nın salonlarını kasıp kavuran skandalla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Kız kardeşi için yapılan evlilik teklifini reddetmişti. Kız kardeşi de öyle... Gervase Brüksel'de bundan söz ettiğinde kız kardeşi bu konuda oldukça kararlıydı.

Ama daha bitmemişti, diye düşündü Gervase, kendini at arabasının yüksek koltuğuna atıp kurdeleleri eline alırken.

Bewcastle ile değil.

Leydi Morgan Bedwyn'in kendisiyle de değil.

BÖLÜM XIII

JUDITH VE RANNULF EVLERİNE DÖNMEYİ PLANLIYORLARDI

Leicestershire ve Morgan'ı onlarla gitmeye davet etti. Bu olasılık ona birkaç nedenden dolayı cazip gelmişti. Birlikte yaşadıkları büyükannesini görecekti. Taparcasına sevdiği bebek William'la daha fazla zaman geçirebilecekti. Ayrıca, yas tuttuğu için artık çoğuna katılamayacağı sezon eğlencelerinden de uzaklaşacaktı. Artık katılmak *istediğinden* değil. İlk Sezonu beklediğinden çok daha az kasvetli geçmişti, bu doğruydu ama bunu geride bırakmaya çok hazırdı.

Yine de bir gerçek ve sadece bir gerçek, Wulfric yaz için Lindsey Hall'a dönmeye hazır olana kadar Londra'da kalmaya karar vermesine neden oldu. Bu gerçek, Yüzbaşı Lord Gordon'un doğru söylediğinin ortaya çıkmasıydı; gerçekten de kendisi ve Rosthorn Kontu hakkında pek çok kötü dedikodu vardı. Hatta genel kanı onun tam bir rezalet içinde olduğu ve utancını gizlemek için toplumdan uzaklaşması gerektiği yönündeydi, çünkü onu rezil eden adam onu sunağa götürerek kurtarmayı teklif etmemişti.

Morgan bu kötü gerçeği, anma töreninden bir gün sonra Freyja ve Joshua'nın evinde çay içerken öğrenmişti. Soruyu sormuş ve aile üyeleri - Fulfric yoktu- bunun doğru olduğunu kabul etmişlerdi. Bunu ondan saklamışlardı çünkü Alleyne yüzünden üzgündü ve daha fazla provokasyona ihtiyacı yoktu.

Gerçek, meşhur boğa için meşhur kırmızı bayrak gibi hareket etmişti.

Sırf herkes ondan bunu yapmasını bekliyor diye ne Londra'yı terk edecek ne de sosyeteden uzak duracaktı. Ve tabii ki ailesi de -bundan haberi bile olmayan Wulfric hariç- onun bu kararını alkışlıyordu.

Böylece ertesi sabah onlarla birlikte Hyde Park'ta ata binmeye gitti. Leydi Chastity Moore ve Vikont Meecham da partideydi. Çok güzel bir gündü ve Morgan'ın son iki haftanın alışılmadık hareketsizliğinden sonra egzersize ihtiyacı vardı. Ama bunun da ötesinde, Rotten Row sabah gezintisi için en moda yerdi ve bu nedenle meydan okuyan yüzünü göstermek için mükemmel bir yerdi. Ayrıca yas tutanların bile gidebileceği bir yerdi.

Morgan, Row'a doğru ilerlerken gururla etrafına bakıyor, yanından geçtikleri herkesin gözlerinin içine bakıyor ve tanıdıklarına nazikçe teşekkür etmek için başını eğiyordu. Kimsenin ona doğrudan selam vermediğini görmek ilgisini çekmişti. Ama tabii ki o Leydi Morgan Bedwyn'di ve son derece saygın kişilerden oluşan bir grubun ortasında at sürüyordu. Diğer atlılar her zaman diğerlerini selamlıyorlarmış ve onu fark etmemişler gibi davranabilirlerdi.

Yeterince iyi değildi.

"Kim benimle Sıra'nın diğer ucuna kadar yarışmak ister?" diye

sordu. "Kelimeleri ağzımdan aldın Morg," dedi Freyja.

"Sanırım," dedi Joshua abartılı bir iç çekişle, "durumun yüzünden sana böyle bir şey yapmayı yasaklasaydım, tatlım, o zaman kendini en uca kadar *koşup* tekrar geri dönmek zorunda hissederdin? Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Freyja en sert bakışlarını ona yöneltmişti ve bunu yaparken Bedwyn'in belirgin burnunun avantajını da kullanmıştı.

Daha fazla uzatmadan ikisi birlikte yola koyuldular. Morgan atının boynuna eğildi ve hızın ve potansiyel tehlikenin tüm heyecanını hissetti. Elbette Rotten Row'da pek tehlike yoktu. Burası tertemiz bir halde tutuluyordu. Ya hep ya hiç binicisi olan Bedwyn'ler, sık sık yaptıkları kır koşularında çok daha kötülerine alışkındı. Ama yeniden açık havada olmak *çok* iyi hissettiriyordu.

Hyde Park Corner kapılarına yaklaştıklarında Freyja öne geçip bir baş farkla kazanana kadar neredeyse başa baş yol boyunca dörtnala gittiler. Atlarını dizginlerken ikisi de gülüyordu.

Küçük bir grup beyefendi kısa bir mesafe ötedeki kapılardan parka giriyordu ve Morgan onlara doğru baktı, bunu yaparken çenesini kaldırdı, böylece onları kendisini tanımaya ya da açıkça kesmeye zorladı. Ama sonra gözleri içlerinden birine odaklandı. Adam ona bakıyordu, gözlerinde tembel bir gülümseme vardı ve o kadar tanıdık geliyordu ki, Morgan bir an için ona hayırseverlik yapmadığını unuttu.

Kendini gruptan ayırdı ve atıyla ona doğru yürüdü. "Leydi Morgan."

Şapkasını çıkardı ve başını ona doğru eğdi. "Lord Rosthorn." Kendi

kendine, ata bindiği için nefessiz kaldığını söyledi. Freyja birden dikkat kesildi.

"Freyja." Morgan ona baktı, gözleri parlıyordu. "Rosthorn Kontu'nu size takdim etme şerefine nail olabilir miyim? Kız kardeşim, Hallmere Markizi, lordum."

Kont tekrar eğildi, Freyja da başını sert bir kibarlıkla eğdi. "Şehirde olduğunuzu bilmiyordum," dedi Morgan.

"Ah, ama öyleyim," dedi. "Dünden önceki gün Windrush'tan geldim."

Anma töreninin olduğu gün. Bu, o zaman neden törene katılmadığını ve son iki hafta boyunca neden onu aramadığını açıklıyordu. Ama dünden önceki günden beri buradaydı. Birkaç dakika önce ona böylesine coşkuyla gülümsediği için üzüldü.

"Evinizde ve ailenizde her şeyin yolunda olduğuna inanıyorum," dedi daha ağırbaşlı bir ifadeyle.

"Gerçekten de öyle." Adamın gözleri, sanki özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi ona gülümsedi ve kadın, adamın bir çapkın ve düzenbazdan başka bir şey olamayacağı sonucuna vardığı ilk karşılaşmalarını hatırladı.

O sırada grubun geri kalanı da yanlarına gelmişti ve Morgan tanıştırma konuşmasını yaptı. Elbette Morgan'ın da beklediği gibi bütün erkekler ona baktı - ne de olsa Morgan'ın adının karıştığı bütün o rezil dedikodulara neden olan adam oydu. Eve beklendiği gibi sıcak ve nazikti. Judith ve Chastity kibardı. Lord Rosthorn çekiciydi.

Arkadaşları artık Sıra boyunca yollarına devam ediyorlardı ve Morgan'ın kendi grubunun geldikleri yoldan geri dönmekten başka gidecek yeri yoktu. Kont onlar uzaklaşırken Morgan'ın yanında yerini aldı, ailesi etraflarında güçlü bir refakat halkası oluşturdu. Morgan ancak o zaman bu karşılaşmanın diğer atlılar arasında büyük bir ilgi uyandırdığının farkına vardı; günün geri kalanında Londra'daki salonlarda bu olayı anlatacak olmanın şerefini yaşayacaklardı kuşkusuz.

Neredeyse özel bir sohbet için bir şans vardı. "*Chérie*," dedi

Kont, alçak sesle, "beni özledin mi?"

"Seni *özledim* mi?" Kendisine bile itiraf ettiğinden daha fazla. Onu tekrar görmek onu neredeyse farkındalıkla, *bilgiyle* boğuyordu. Yakışıklı, çekici ve erkeksi görünüyordu. Çok tanıdık bir arkadaşına benziyordu. Ve uzun zamandır kayıp bir sevgili gibi *hissediordu*. Aralarındaki hava onun farkındalığıyla oldukça kışanıyor gibiydi. "Başka meselelerle o kadar meşguldüm ki, sizi düşünmekten başka bir şey yapamadım Lord Rosthorn."

"Ah." Bir elini kısa süreliğine kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın. *Seni* çok özledim."

Ona kibirli ve şüpheli bir bakış fırlattı. Adam yine onunla flört ediyor, sanki Soignés Ormanı'ndaki o meşhur piknikten bu yana yaşananlar hiç olmamış gibi onunla alay ediyordu.

"Öyle mi?" diye sordu ona, sesi soğuk, hatta sıkılmıştı. "Londra'ya dünden önceki gün mü geldiniz Lord Rosthorn? Dün Bedwyn House'a uğradığınızda dışarıdaydım sanırım."

"Sanırım öyleydin, *canım*," dedi. "Kardeşiniz beni kütüphaneye kabul etmeden önce salonda beş dakika kadar beklememe rağmen sizi orada görmediğim kesin."

Kibarlığını unuttu ve şaşkınlık içinde ona baktı.

"Dün *Wulfric*'i mi aradın?" Tıpkı Brüksel'de söylediği gibi mi? Ona *teklif* etmek için mi?

"Yaptım," dedi ona. "Ama ne yazık ki, o vakur uşağı beni kulağımın dibine fırlattı ya da adam kollarını sıvamaya fırsat bulamadan korkuyla kaçmasaydım fırlatacaktı. Bewcastle sana hitap etmeme bile izin vermedi, *canım*."

"Öyle değil mi?" Burun delikleri alevlendi. Onun kendisine hitap etmesini *istemediğini* tamamen unutmuştu. "Peki nedenini açıkladı mı? Hakkımızdaki tüm bu aptalca dedikodulardan seni sorumlu tuttuğu için sanırım?"

"Belki de." Ona gülümsedi. "Ve belki de seni bir skandala bulaştırmadan önce de itibarım biraz kötüydü."

"Bütün bunlar ne kadar saçma," dedi, etrafına bakıp halka açık bir yerde olduklarını ve Rotten Row'un neredeyse tamamını kat ettiklerini bir kez daha fark ederek. "Hepsi."

"İtibar kaybınız beni endişelendiriyor, *canım*," dedi. "Elimden gelse eski haline getirirdim."

"Bu saçmalık," dedi tekrar. "Bu insanların hiçbiri senin Brüksel'de benim ne kadar dostum olduğumu bilmiyor."

Sesini alçaltarak, "Ve bundan daha fazlasını da, *ma petite*," dedi.

"Bunu unutmamız en iyisi olur," dedi Lord Rosthorn. "Ah," dedi

Lord Rosthorn. "O halde imkânsızı istiyorsunuz, öyle mi?"

Sıranın sonuna ulaştıklarını görmek içlerini rahatlatmıştı. Görece mahremiyet içinde geçirdikleri birkaç dakika sona ermişti. Rannulf dikkatle Kont'a bakıyordu ve Aidan Morgan'ın diğer tarafına yaklaşmıştı. Lord Rosthorn'un yoldaşları kısa bir mesafe ötede bekliyorlardı.

Freyja'ya hitap etti.

"Leydi Hallmere," dedi, "belki de skandal ve dedikoduya karşı en iyi savunmanın saldırı olduğu konusunda annemle hemfikirsinizdir. Yarın öğleden sonra Leydi Morgan ve Leydi Chastity ile birlikte sizi çay içmeye davet etmekten mutluluk duyacaktır, belki Leydi Aidan ve Leydi Rannulf'la da? I

Annemle bir tanışıklığınız olduğuna inanıyor musunuz, hanımefendi?"

Freyja değerlendirci bir ifadeyle ona baktı. "Evet," dedi. "Dedikoduları ne kadar küçümsemsem de, bu konuda onunla aynı fikirdeyim. Morgan sadece on sekiz yaşında ve daha yeni takdim edildi, eminim siz de farkındasınızdır Lord Rosthorn. Yarın Pickford House'a çaya geleceğiz."

"Ben de geleceğim," dedi Eve. "Lütfen Rosthorn Kontesi'ne nazik daveti için teşekkür edin lordum."

"Rannulf ve ben yarın Leicestershire'a dönüyoruz," dedi Judith. "Lütfen annenize üzüntülerimi iletin, Lord Rosthorn."

Morgan sükunetini korudu.

Lord Rosthorn tüm gruba nazikçe başını sallayarak, "O halde hepinize günaydın dileyip yoluma devam edeceğim," dedi. "Leydi Morgan?" Kırbacını şapkasının kenarına dokundurdu ve arkasına bile bakmadan arkadaşlarının yanına döndü.

Wulfric neden davasını elinin tersiyle itmişti? Morgan merak etti. Ne de olsa o, Rosthorn Kontu'ydu. Önemsiz biri değildi. Ve ikisini çevreleyen aptalca bir skandal *vardı*.

"Sabahın geri kalanında Rosthorn Kontu'nun ardından bakarak burada hoplayıp zıplayacak mıyız?" Freyja sordu.

"Dün Wulfric'i aradı," dedi Morgan, hâlâ ona bakıyordu. "Benim için teklifte bulundu ama Wulf onu reddetti."

Bedwyn'lerin hepsinin *bu* konuda söyleyecek bir şeyleri vardı

elbette. Rannulf, "O zaman benim gözümdeki değeri daha da

arttı," dedi. "Rosthorn mu Wulfric mi?" Joshua sordu.

"Ve Wulf sana *söylemedi* bile, Morg? Ne kadar da ona benziyor," dedi Freyja küçümseyerek.

Eve gülümsedi. "Çok çekici biri."

"Fransız aksanına bayılıyorum," diye ekledi Chastity.

"Judith, Rannulf'a muzip bir gülümseme fırlatarak, "Gerçekten de çok güzel, değil mi?" dedi.

"Morgan için çok yaşlı," dedi Rannulf kesin bir tavırla. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi Morg?"

"Anlamıyorsun," dedi. "*Kimse* anlamıyor. O benim arkadaşım." Yine de o gece onun odasında teselli bulmak için uzandığı şiddetli, ateşli yolu ve onun da aynı derecede şiddetli bir şekilde bunu teklif edişini hatırlamaktan kendini alamıyordu. Bu romantizm, şefkat ya da aşk değildi.

-Hatta dostluk bile. Ama bu da *bir şeydi* ve bunu öylece *bir* kenara atamazdı. Ancak bir hafta önce dersleri başladığında, o karşılaşma sırasında bir çocuğa gebe kalmış olabileceğini aniden fark etmişti. O zaman hayatı sonsuza dek değişmiş olacaktı.

Kendini saçma bir şekilde ağlamaya yakın hissetti.

Aidan, "Gel ve benimle birlikte Row'a geri dön, Morgan," diye önerdi, "ve bana Brüksel'de geçirdiğin zaman hakkında daha fazla şey anlat. Rosthorn'un neden senin arkadaşın olduğunu anlat."

"*Dinleyecek* misin?" diye sordu ona sertçe. Kimse onu dinlemezdi, özellikle de insan henüz on sekiz yaşındayken.

Ama Aidan'a haksızlık etmişti. O her zaman sert, hatta asık suratlı biri olmuştu. Eve'i bulduğu ve onunla mutlu bir evlilik yaptığı şu anda bile nadiren gülümsüyordu. Morgan büyürken onu pek fazla görememişti, çünkü her zaman alayıyla birlikte bir yerlerde Fransızlara karşı savaşıyordu. Ama Morgan onu her zaman, belki de tüm kardeşleri arasında en çok sevmiştir. Ne zaman evde olsa, onunla vakit geçirmeye, mürebbiyesinin müdahaleci varlığı her fırça darbesinin üzerinde gezinmeden açık havada resim yapmak gibi yapmaktan hoşlandığı şeyleri yapmaya özen gösterirdi. Ve onu her zaman baş belası bir kız kardeş gibi değil de gerçek bir insanmış gibi dinlemişti.

"Dinleyeceğim," dedi ciddiyetle. "Gel. Atla gidelim."

GERVASE başlangıçta planladığı gibi White's Club'a gitmek yerine kahvaltı için eve döndü. Annesi ve Henrietta çoktan masaya oturmuşlardı. Annesinin yanağına bir öpücük kondurdu ve kuzeninin omzunu sıktıktan sonra yerine geçip uşağın kendisi için bir tabak doldurmasına izin verdi.

Birkaç hoşbeşten sonra, "Yarın birkaç hanımefendiyi çaya davet edeceksiniz, *anne*," dedi.

"Öyle mi, *mon fils*?" diye sordu ona. "Peki kim olduklarını önceden bilmem gerekiyor mu?"

"Hallmere Markizi," dedi ona, "kız kardeşi Leydi Morgan Bedwyn, baldızı Leydi Aidan Bedwyn ve Hallmere'in kuzeni Leydi Chastity Moore ile birlikte."

"Ah," dedi, "müthiş bir hanımlar grubu, Gervase. Ve içlerinden biri de adının pek de gurur okşayıcı olmayan bir şekilde birlikte anıldığı hanımefendi, sanırım?"

"Dedikoduları duydun demek, öyle mi?" diye sordu ona, sosislerini keserken. "Talihsiz bir durum. Refakatçisinin eve dönüşünden sonra Brüksel'de kaldığında hanımefendiye biraz koruma sağlama şerefine nail oldum. Yaralılara bakmak ve Waterloo Savaşı sırasında Wellington Dükü'ne acil bir mektup götürmek için cepheye giden ama geri dönmeyen kardeşinden haber almak için kalmıştı. Lord Alleyne Bedwyn'in kesinlikle öldüğü haberini aldıktan sonra ona ve hizmetçisine İngiltere'ye kadar eşlik etme şerefine nail oldum."

"Ve yine de," dedi, "dedikodular çok kötü. Bunu *bana* kimse söylemez elbette, ama Henrietta dün akşam Bayan Ertman'ın konserinde bütün iğrenç ayrıntıları anlatırken eğlendi, değil mi, *mad chère*?"

"Onursuzca davrandığına inanmıyorum, Gervase," dedi kuzeni. "Gerçekleri bilmeden seni elimden geldiğince iyi savundum."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedi. "Leydi Morgan Bedwyn ve ailesiyle dostane ilişkiler içinde olduğunuzu göstererek dedikoduları bastırmak benim fikrim, *anne*. Belki başka hanımları da çaya davet edebilirsiniz."

"Almack'ın bütün patroniçeleri gibi mi?" diye sordu kuru bir sesle. "Gervase, neden kız için bir teklif yapmadın? Görünüşe göre onurlu

istemeden de olsa onun adına zarar verdiğiniz için yapmanız gereken şey."

"Teklif ettim," dedi ona. "Bewcastle teklifimi reddetti ve Leydi Morgan'a hitap etmeme bile izin vermedi."

"Öyle değil mi?" Kadın ona uzun uzun baktı, tabağındaki tostı unutmuştu. "Peki onunla yüzleşmek sana zevk verdi mi, Gervase? Seni reddetmek ona zevk verdi mi? Hiçbir şey değişmedi mi, hiçbir şey çözülmedi mi?"

Dünden beri kendi nedenlerini çözmeye çalışıyordu. Leydi Morgan'la bu kadar çabuk tekrar karşılaşmayı beklemiyordu ama onu görmeye niyetliydi. Ve bunu yaptıktan sonra, belki de skandalın gücünü azaltmanın bir yolunu düşünmüştü. Annesinin onu ve kız kardeşini kabul ederken görülmesi akıllıca *olurdu*. Ama aynı zamanda Bewcastle'ı da kızdıracak, ya ziyarete izin vermek ya da annesinin sosyetedeki konumuna sahip bir hanımefendiyi açıkça küçümsemek gibi bir ikilemle karşı karşıya kalacaktı.

Parkta Leydi Morgan'a karşı büyük bir şefkat hissetmişti. Ayrıca ona karşı, salt çekiciliğin ötesine geçen, belirgin bir fiziksel farkındalık hissetmişti. O bedene sahip olmuştu. Onun içindeydi. Onu *tanıyordu*. Bütün bu duygular hoş karşılanmamıştı. Bewcastle'dan intikam almak için onu düşüncesizce kullanmak isterdi. Ama o bir *insandı* ve ona karşı hissedebileceği diğer duyguların dışında, ondan hoşlanıyordu. Hatta ona hayranlık bile duyuyordu.

"Teklif ettim," dedi, "çünkü hanımefendiyle uzlaşmıştım. Bewcastle benimle paylaşmadığı nedenlerden dolayı reddetti."

Annesi ona sabit bir şekilde bakmaya devam etti.

"Peki bu bayanı önemsiyor musun, Gervase?" diye sordu ona. "Ona karşı duyguların basit bir onurun ötesine geçiyor mu? Ona karşı bir sevgi besliyor musun?"

"Bir sevgi, evet," diye itiraf etti. "Ama bundan büyük bir romantizm çıkarmamalısın, *anne*. O çok genç ve ben de çok yorgunum. Brüksel'de koşulların bizi zorladığı bir dostluğu paylaştık. Şimdi o ailesinin yanına döndüğüne ve ben de kendi ailemin yanında olduğuma göre bu İngiltere'ye nakledilebilecek bir şey değil. Tek dileğim onun itibarını iade etmek."

Ama annesi ellerini göğsünde kavuşturmuş, ona bakıyordu.

"Ne dediğinin farkında değilsin, Gervase," dedi. "Erkekler ne kadar aptal

Evet! Hayatımda hiç görmediğim Leydi Morgan Bedwyn'i önemsiyorsun. Ama ilgileneceğim. Yarın onu burada ağırlayacağım ve oğluma layık olup olmadığı konusunda fikrimi söyleyeceğim. Seçme şansım olsaydı senin için Bedwyn'den başkasını seçmezdim ama aşk her zaman mantıklı bir şekilde seçilemez. Dualarım kabul olacak ve çocuklarımla sonuncusu ile en büyüğünün mutlu bir evlilik yaptığını görecekim."

Gervase sessizce kuzenine baktı. Kuzeni ona gülümsüyordu.

"Seni coşkulu sözlerle utandırmayacağım, Gervase," dedi, "ama bilmeni isterim ki, sonunda *seni* mutlu görmek kadar beni mutlu edecek bir şey yoktur."

CHASTITY VE LORD MEECHAM KAHVALTI YAPMAK İÇİN YOLA ÇIKTI

kız kardeşi. Freyja ve Joshua diğerleriyle birlikte Bedwyn Evi'ne geri döndüler. Wulfric onlar yemeğe başlamadan önce kahvaltı masasında onlara katıldı.

"Parkta Rosthorn Kontu'yla karşılaştık," diye açıkladı Freyja - hiçbir zaman çalırların etrafında dolanmak onun tarzı olmamıştı, "ve Rosthorn Kontesi'nden biz hanımları yarın öğleden sonra Pickford House'da kendisiyle çay içmeye davet etti. Eve ve Morgan'ı kendi arabamızla götüreceğim Wulf, böylece senin sipariş vermene gerek kalmayacak."

"Çok naziksin Freyja," dedi peçetesini kucağına yayarak. "Joshua ve Aidan senin ve Eve'in bu nazik daveti kabul etmeniz için şüphesiz izin vermişlerdir. Morgan'ın size eşlik etmesi için benim izin verdiğimin farkında değilim."

"Sanki istediğim her şeyi yapmak için Joshua'nın iznine ihtiyacım varmış gibi!" Freyja sanki az önce böyle gotik bir düşünceyi dile getiren kendisiymiş gibi Joshua'ya ters ters bakarak karşılık verdi. "Peki sen neden kendininkini Morgan'dan saklamayı düşündün, Wulfric?"

"Sanırım," dedi, bir kaşını hafifçe kaldırarak uşağına kahve fincanının doldurulmasını işaret etti, "sorunuz retorik, Freyja? Rosthorn Kontu bu aileden hiç kimse için uygun bir tanıdık değil. Şöhreti iyi *huy*lu bir beyefendininki gibi değil ve Morgan'ı dikkatsizce gereksiz bir skandala bulaştırma şekli

Mesele bu. Kontese bir ret mektubu göndermenizi tercih ederim."

Morgan konuşmak için nefesini toplarken Rannulf, "Bana öyle geliyor ki, Wulf," dedi, "Leydi Rosthorn'la iyi ilişkiler içinde görünmek Morgan'ın yararına olacaktır. Kontes'in onu kabul ettiği bilinirse, dedikodular daha fazla körüklenemeyeceği için kesinlikle bitecektir. Yakında onun yerini çok daha ilginç bir şey alacaktır."

"Aynı fikirdeyim," dedi Joshua. "Ve Freyja'nın bu ilk sezonunda hâlâ Morgan'ın sponsoru olduğu unutulmamalı. Eğer Freyja bu daveti kabul edip Morgan'a Pickford House'a kadar eşlik etmeyi uygun görürse, o zaman bu istisnai bir durum olmamalı."

Wulfric, sanki hava durumundan daha önemli bir şey konuşmuyorlarmış gibi büyük bir tabak dolusu yemeği mideye indiriyordu.

"Morgan bıçağını ve çatalını bir takırtıyla yere bırakarak, "Herkesin sanki ben burada kendi adıma konuşmuyormuşum gibi benim hakkımda konuşmasına içerliyorum," dedi. Rosthorn Kontu Wulf'a karşı kesin ya da kişisel bir itirazın varsa söyle. Eğer yoksa, sadece Caddick'lerin Brüksel'den ayrılırken yaptıkları gibi beni terk etmek yerine, Bayan Clark'a kadar bana eşlik etmesine ve eşyalarımın buraya getirilmesini sağlamasına itiraz edebilirsin. Sonra da Alleyne'e ne olduğunu öğrenmek için kendi zamanını ve enerjisini harcadı. Yaralılara baktıktan sonra hava almak ve egzersiz yapmak istediğimde bana eşlik etti; böylece tek başıma dolaşmak zorunda kalmayacaktım. Ve Sör Charles Stuart'tan Alleyne'in taşıdığı mektubun bulunduğunu öğrendikten sonra Lord Rosthorn benim için bir hizmetçi tuttu ve beni eve bizzat getirdi, ancak İngiltere'ye bu kadar çabuk dönmeyi planladığını sanmıyorum. *Bu* yüzden mi ona beyefendi demiyorsun, Wulf? *Bu* yüzden mi dün onu geri çevirdiniz ve bana selam vermesine bile izin vermediniz?"

"Bravo, Morg," dedi Rannulf.

Judith onun masanın üzerindeki elini kendi eliyle kapatmıştı. Rahatlatıcı bir şekilde okşadı.

"Ah," dedi Wulfric, kısa bir süre için yemeğinden başını kaldırarak, "bu sabahki konuşmaya bunu da dahil etti, değil mi?"

Morgan ona "Evet," dedi. "Ben olsam hayır derdim, Wulf. Bunun farkında mısın? Kimseyi, sırf teklif etme onuruna sahip olduğuna inandığı için benimle evlenmeye zorlamazdım. Ben de tüm kalbimle sevmediğim bir adamla evlenmezdim. Ama bana kendi geleceğimi seçme şansı bile vermediğiniz gerçeğine içerliyorum. Buna derinden içerliyorum."

İki kaşını da kaldırarak birkaç sessiz an boyunca ona baktı.

"Belki de unutmuşsundur Morgan," dedi sonra, kahve fincanını alçakça bir kararlılıkla dudaklarına götürerek, "on sekiz yaşında olduğunu, reşit olana kadar geleceğinle ilgili önemli kararları benim vereceğimi."

"Nasıl untabilirim ki!" diye karşılık verdi, peçetesini masaya vurdu ve yemek yemeye hazırlanıyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. "O zaman yarın çaya gitmem yasak mı? Ekmek ve suyla odama mı kilitleneceğim?"

Bıçağını ve çatalını bıraktı ve soğuk bir şekilde ona baktı.

"Öfke nöbetlerini her zaman sıkıcı bulmuşumdur," dedi ona. "Ancak Joshua'nın da az önce belirttiği gibi, ilk Sezonunuzda Freyja'nın sponsorluğu altındasınız. Eğer Freyja bunun uygun bir bağlantı olduğunu düşünüyorsa, o zaman başka bir şey söylemeyeceğim."

"Bunun akıllıca bir karar olduğunu düşünüyorum, Wulfric," dedi Eve, Morgan'ın şaşkın bakışlarını kendi tarafına çekerek. "Elbette Morgan'ın ilkesiz bir adamın oyununa gelmemesini istiyorsun ama şu anda en önemlisi, ortaya çıkan bu aptalca skandalı bir şekilde ortadan kaldırmak."

"Aynen öyle," dedi.

"Ayrıca," dedi, "Morgan en iyilerimiz kadar mantıklıdır ve ailesine ve konumuna yakışır şekilde davranacağına güvenilebilir."

"Gerçekten düşünürsen bu pek de büyük bir şey sayılmaz Eve, öyle değil mi?" Rannulf sırtarak söyledi.

"Bugün çocukları gezmeye götürmeyi planlıyoruz," dedi Aidan. "Becky Kew Gardens'daki pagodayı görmek istiyor. Davy ise Tower'daki aslanları görmek istiyor. Her ikisini de nasıl memnun edebileceğimize dair bir öneriniz var mı?"

Konuşma başka kanallara kaydı ve Morgan, minnettar bir ifadeyle

Kendisine göz kırpan Aidan'a bir bakış attıktan sonra bıçağını ve çatalını alıp kahvaltısını hazırlamaya koyuldu.

BÖLÜM XIV

Bundan sonra Lordlar Kamarası'ndaki HAKLI YERİNİ ALMALI

Gervase kararını verdi. Akranlarının hepsi oradaydı ve ona en iyi ihtimalle mesafeli bir nezaketle -belki de sorumluluklarını ciddiye almayan biri olarak- davranma eğilimindeydiler. Arkadaşlık ettiği beyefendiler, gençliğinden kalma, hâlâ aylak olan ama artık sıkılmış ve bıkmış yoldaşlarıydı ve Kıtadaki kaçamakları ve İngiltere'ye dönüş tarzı yüzünden onun iyi bir adam olduğunu düşünüyorlardı. Hyde Park'ta Leydi Morgan'la karşılaştığı sabah annesine kendisini bıkkın olarak tanımlamıştı. Ayrıca sıkılmıştı ve dokuz uzun yıl boyunca boş durmuştu. Yine de, kendisini artık arkadaş gibi hissetmeyen bu yol arkadaşlarından yıllarca daha yaşlı hissediyordu.

Artık durulma ve akranlarının saygısını kazanma zamanının geldiğini düşünüyordu. Bunun kazanılması gerektiği gerçeğine, hem iyi adının hem de hayatının dokuz yılının çalınmış olmasına çok içerliyordu ama acı içinde kıvranmasına izin verirse daha fazla zaman kaybedecekti.

Yine de Bewcastle onun Aşıl topuğuydu. Adama zarar vermek için duyduğu derin arzudan bir türlü vazgeçemiyordu.

Annesi, kendi davetlilerinin geleceği öğleden sonra, tanıdığı birkaç bayanı Pickford House'da çay içmeye davet etmişti. İlk başta kendisi gelmeyi düşünmemişti. Bunu yapmasının arzu edilir olduğunu söyleyen annesiydi.

"Birlikte görülmeniz çok önemli," dedi, "birbirinize karşı en nazik şekilde ve *annenizin* şefkatli gözleri altında."

Ve böylece çay devam ederken salona girdi. Oda modaya uygun giyinmiş hanımlarla dolu görünüyordu; tek erkek olarak onların arasına girmek gerçekten ürkütücüydü. Annesi şömineye yakın küçük bir koltukta oturuyordu, Leydi Morgan da yanında, siyahlar içinde şaşırtıcı derecede genç ve güzel görünüyordu. Gervase her ikisini de selamladı, annesinin elini öptü, Leydi Morgan'a nasıl olduğunu sordu ve diğer konuklarla iyi geçinmek için arkasını döndü.

Konuşmalarda gözle görülür bir duraklama olmamasına rağmen, Gervase her gözün Leydi Morgan Bedwyn'e yaklaşmasını izlediğini ve her kulağın aralarında geçen her kelimeyi yakalamak için gerildiğini tahmin etti. Bu öğleden sonraki ziyaretin anlatımı, bu akşam yemek masalarındaki, tiyatrolardaki, balo salonlarındaki ve misafir odalarındaki sohbetleri renklendirecekti kuşkusuz.

Skandal artık sona ermiş olabilir mi?

Yoksa herkes, skandalın taraflarından herhangi birinin tekrar tam olarak kabul edilmesinden önce bir nişan duyurusu yapılmasını mı bekleyecekti?

Sonraki yarım saat boyunca Gervase orada bulunan herkesle kısaca konuşmaya dikkat etti. Hallmere Markizi'nin tüm kibirli havasına ve garip ama yakışıklı görünüşüne rağmen ondan hoşlandığını fark etti; ufak tefekti, güçlkle ehlileştirilmiş sarı saçları, koyu renk kaşları ve tüm erkek kardeşlerini de karakterize eden belirgin burnu vardı. Birçok konuda açık sözlü bir tavırla konuşuyor ve kız kardeşinin hesabına onu ölçüp biçtiğini gizlemiyordu. Leydi Aidan Bedwyn kibar, sevimli ve güzeldi; çay tepsisini kaldırmaya gelen hizmetçiye içtenlikle gülümseyip teşekkür ederek onu şaşırttı. Leydi Chastity Moore mantıklı ve güzel bir genç hanımdı.

Bedwyn'ler en son ayrılanlar oldu.

Annesi ona, "Gervase, sen, ben ve Henrietta, üç gün sonra Hallmere Markisi ve Markizi tarafından verilecek bir baloya davet edildik," dedi. "Çok hoş değil mi?"

Gervase biraz şaşkınlıkla Markiz'e baktı. Bu öğleden sonra dedikoduları susturmak için yapılan gösteriden sonra

Bedwyns, kendisi ve Leydi Morgan arasında daha fazla karşılaşma olmasını teşvik edecekti.

"Bu balo Chastity'nin Vikont Meecham'la nişanlanması şerefine düzenleniyor," diye açıkladı Markiz. "İkisi de kardeşimin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra baloyu iptal etmemizi istiyordu ama Hallmere ve ben bunun haksızlık olacağına karar verdik. Ve böylece balo devam ediyor."

Gervase ona, bütün öğleden sonra yaptığı gibi mağrur büyük hanımefendi rolünü oynayan Leydi Morgan'a bir bakış atarak, "Katılmaktan memnuniyet duyuyoruz, hanımefendi," dedi. Ona yarı gülümsedi.

"Tabii ki," diye ekledi Markiz, doğrudan ona bakarak -bu bakış bir aile özelliği olmalı, diye karar verdi, "yas tuttuğumuz için ailemin hiçbir üyesi dans edemeyecek."

Gitmek için ayağa kalktı ve kız kardeşi, baldızı ve Leydi Chastity de onu takip etti. Annesinin bir kolunu markizlerden birinin koluna doladığını ve Henrietta'nın da Leydi Aidan ile Leydi Chastity'nin arasına girdiğini fark etti. Gervase böylesine ince bir manevra karşısında oldukça eğlenerek kolunu Leydi Morgan'a uzattı.

Annesinin onu onaylaması gerektiği sonucuna vardı.

Neredeyse yalnız kaldıkları iki dakikalık bir süre vardı, annesi diğer hanımlarla birlikte merdivenlerin başında durmuş, orada asılı duran bir portrenin bazı özelliklerini gösteriyordu.

"Kız kardeşin ve eniştenin vereceği baloya katılmam seni üzmez mi, tatlım?" diye sordu.

"Hayır, neden olsun ki?" Kadının gözleri ona doğru parladı ve adam onun hakkında ailece hararetli bir tartışma yaşanmış olabileceğini anladı.

"Bewcastle Dükü bugün buraya gelmenizle ilgili ne söyledi?" diye sordu ona.

"Buradayım, değil mi?" dedi.

"Peki benim baloya katılmam konusunda ne diyor?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla," dedi, "onun bundan haberi yok. Neden bilsin ki?"

Bu onun topu değil."

"Ama belki de," dedi, "sonuçta gitmeyeceğim. Seninle vals bile yapamayacağım, tatlım."

"Neden," diye sordu ona, başını çevirip doğrudan bakışlarından birini ona yöneltti, "Wulfric adreslerinizi bana vermenize bu kadar şiddetle karşı çıkıyor olabilir mi Lord Rosthorn? Siz bir kontsunuz ve içinde yaşadığımız toplumun standartlarına göre ona gidip benim için teklifte bulunarak iyi ve onurlu bir şey yaptınız. Neden sizden bu kadar nefret ediyor?"

"*Chrie*," dedi, "kız kardeşinin dedikodu konusu olmasına neden olan adamdan *nefret etmek* zorunda mı? Sadece beni onaylamıyor olabilir mi? O zaman çok mu hayal kırıklığına uğradın? Evet der miydin?"

"Yapmayacağımı biliyorsun," dedi küçümseyen bir bakışla.

Ona gülümsedi. "O zaman Bewcastle ikimize de bir iyilik yaptı," dedi. "Seni utançtan, beni de kalp kırıklığından kurtardı. Soru hâlâ resmi olarak sorulmamış ve hâlâ resmi olarak cevaplanmamışken, hâlâ umut edebilirim."

"Ne kadar saçmalıyorsun," dedi kaşlarını çatarak. "Sevgili arkadaşım olduğun zaman seni tercih ederdim."

O sırada dışarıda, kaldırımın zerindeydiler ve diğer hanımlar da onlara yetişmişti. Gervase, Leydi Morgan'ı Hallmere Markisi'nin bekleyen arabasına teslim etti ve diğerlerine de aynı şeyi yapmak için döndü.

"*Mon fils*," dedi annesi, araba yayları üzerinde sallanıp harekete geçerken kolunu onun koluna *dolayarak*, "o mükemmel bir zevk. Unvanımı büyük bir memnuniyetle Leydi Morgan Bedwyn'e bırakabilirim."

"Seni temin ederim *anne*," dedi elini okşayıp Henrietta'ya göz kırparak, "senden böyle bir fedakârlık yapman istenmeyecek. Hatırlarsan Bewcastle benim davamı reddetti."

Ama yapmamıştı. Henüz görmemişti. Ve onu tüm *tonun* gözleri önünde tekrar görecekti. Hem de bir baloda.

Gözlerini kısarak giden arabanın ardından baktı. Az önce yas tuttuğu için onunla vals yapamayacağını mı söylemişti?

Bunu göreceklardır.

MORGAN HER SABAH ATA BINMEYE GIDIYORDU. O katılmıştı ailesiyle birlikte kiliseye gitmişti. Aidan ve Eve ile birlikte bazı galerileri gezmiş ve bir öğleden sonra çocukları dondurma yemeye götürdüklerinde onlarla birlikte Gunter's'e gitmişti. Ve elbette Pickford House'da çay içmiş, burada kendi aile grubu dışında başka konuklar da görünce şaşırılmıştı.

Hiçbir yerde kendisine doğrudan bir pay verilmemişti. Çaydaki hanımlar biraz mesafeli görünseler de kibardılar. Zaten Rosthorn Kontesi bütün öğleden sonra onu yanından ayırmadığı için onu küçümsemeye de pek fırsat bulamamışlardı. Morgan onu çekici bulmuştu; oğluyla aynı hafif Fransız aksanına sahipti.

Balo tamamen farklı bir konuydu elbette. Skandalın sosyetedeki konumunu etkileyip etkilemediğini orada öğrenecekti. Aslında pek de umurunda değildi. Eğer sosyete ondan bıktıysa, o da onlardan ölümcül derecede bıkmıştı. -Ya da kendine öyle diyordu. Lindsey Hall'un akıl sağlığının yerinde olduğu evine dönebilmek için sezonun bitmesini bekleyemiyordu.

Ancak, ilkbaharda oradan ayrıldığından beri olanlardan sonra bunun da kendisine düz ve sıkıcı geleceğini hiç beklemediği bir anda itiraf etti.

Balo için özenle giyinmişti. Elbette en güzel elbiselerinden hiçbirini giyemezdi ama zaten onların çoğu beyazdı ve onları küçümsüyordu. Dans etmesine de izin verilmeyecekti ama Londra'daki balo salonlarında bolca bulunan toy gençlerle dans etmek ona hiçbir zaman çekici gelmemişti. Yeni hizmetçisinin saçlarını yüksek bir topuz yapmasını izledi; bu topuzdan bukleler ve lüleler dökülüyor, bazıları boynuna ve şakaklarına doğru uzanıyordu ve kızın yaptığı işi beğendiğine karar verdi.

Dans edemeyecekti. Soignés Ormanı'nda sallanan lambaların ve yıldızların altında vals yapmayı özlemle düşündü ve Alleyne bu kadar yakın zamanda gitmişken tekrar vals yapmak isteyebileceği için kendini suçlu hissetti. O piknikte o da vardı. Rosthorn Kontu'nun kendisine bu kadar özel ilgi göstermesine izin verdiği için onu azarlamıştı.

Onu bir daha asla göremeyeceğine hâlâ inanamıyordu.

Eve ve Aidan dükaliğın arabasında atlara sırtlarını dönmüş bir şekilde yolculuk ederken, Morgan da Wulfric'in yanında diğer koltukta oturuyordu. Diğer üçü sohbet ederken, Wulfric'in Lord Rosthorn'un bu gece davet edildiğini bilip bilmediğini merak etti.

Son birkaç gündür büyük bir isteksizlikle fark ettiği gibi, ona çok az da olsa aşığı. Hayır, belki de bu bile kendini kandırmaktı. Başından beri ondan etkilenmişti. Ve sonra, hoyrat yüzünün ardında zeki ve şefkatli bir adam bulduğunda, ondan hoşlanmaya ve ona saygı duymaya başlamıştı. Ve son olarak, Alleyne için duyduğu kederin tutkusuyla ona döndüğünde, en derin yakınlığı paylaşmışlardı. Ona aşık olmasını sağlayan tek şey bu değildi, ama kesinlikle onu sadece bir arkadaş olarak düşünerek kendini kandırdığını fark etmesini sağlamıştı. O bir arkadaştan çok daha fazlasıydı.

Araba, Joshua'nın Berkeley Meydanı'ndaki malikânesinin giriş kapısına yanaşan bir dizi arabanın arkasında durdu.

Wulfric, "Freyja ve Rochester teyzemiz bu akşam seninle tanışmaları için birkaç genç beyefendiyi ayarlamışlardır, Morgan," dedi. "Tabii ki, küçük bir dedikodunun seni tamamen uygunsuz hale getirmesi bizim için çok önemli. Dans edemezsiniz ama bu tür partnerlerle yürüyebilir ya da sohbet edebilirsiniz."

"Hiçbirinin Rosthorn Kontu olmaması şartıyla, sanırım," dedi.

Adam başını çevirdi ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Kontes ve kuzeni Bayan Clifton'la birlikte davet edildi," dedi ona.

"Ah," dedi usulca. "İlginçtir ki şimdiye kadar kimse bu gerçeği bana bildirmeyi uygun görmedi."

"Neden biri yapsın ki?" diye sordu ona. "Bu Freyja ve Joshua'nın balosu."

"Kesinlikle öyle," dedi, sesi hâlâ daha yumuşaktı.

Rosthorn Kontu'nun sorusuna cevap vermediğini fark etti, ama konuyu geçiştirmiş ve değiştirmişti. Ona Wulfric'in neden

ondan nefret ederdi.

Aidan, "Rosthorn ve Morgan'ın böyle bir etkinlikte birlikte görülmeleri iyi olur, Wulf," dedi, "böylece skandalın son kırıntıları da ortadan kalkmış olur."

Bir uşak arabanın kapısını açıyor ve basamakları iniyordu. Wulfric Morgan'ı basamakların üzerine ve kaldırıma serilmiş kırmızı halının üzerine bıraktı. Onun keskin gümüş gözlerine bakmaktan kaçındı. Wulfric onu içeri, karşılama sırası boyunca balo salonuna götürürken çenesini kaldırıp gülümsedi ve onu siyah saten giysisi, korkunç siyah türbanı ve tüyleriyle her zamankinden daha da heybetli görünen Rochester teyzelerine emanet etti. Mücevherli lorgnette'inin uzun sapı bile siyahtı.

Morgan sıkıcı bir akşam olmasını beklediği geceye hazırlandı. Ve gerçekten de iyi başlamadı. Teyzesi ona, ilk sezonunda tanışmayı umduğu, kendi yaşlarında ya da en fazla bir iki yaş büyük, rahat olması beklenen ve ciddi bir evlilik partneri olarak düşünmesi beklenen, hantal, sivilceli, kekeme gençlerden oluşan iki partneri arka arkaya sundu.

Özellikle de dans ederek zamanın hızlı geçmesini sağlayamayıp sırayla her biriyle bir kanepeye oturmak zorunda kaldığı ve iki kez cümlelerin ortasında ne hakkında konuştuğunu unutacak kadar önemsiz konular hakkında zahmetli sohbetler yaptığı için çılgılık atmak istemesine yetiyordu. Yine de nezaket onu gülümsemeye, yüzünü yelpazelemeye ve sanki hayatında hiç bu kadar iyi eğlenmemiş gibi görünmeye zorladı.

Rosthorn Kontu annesi ve kuzeniyle birlikte geldiğinde ikinci setin ortalarıydı. Morgan onun gri, gümüş ve siyahlar içinde gerçekten de çok görkemli görüldüğünü gördü. Ama gözlerini onun üzerinde gezdirmeye lüksüne bile sahip değildi. Balo salonunda artan ilginin vızıltısının farkındaydı. Geldiğinde yeterince kötüydü, ama şimdi son skandalın iki suç ortağı birlikte oradaydı. Freyja'nın balosunun yarın büyük bir başarıyla sonuçlanacağı kesindi.

Kont, annesi ve kuzeni salonun içindeki bir gruba katılırken salondan kayboldu. Ancak setin sonunda yeniden ortaya çıktı ve Rochester Teyze'yi selamlaması için annesini balo salonunun karşısına getirdi.

"Oh, sensin, değil mi, Lisette?" Lord Rosthorne eğilirken Rochester Teyze dürbününü gözüne doğru kaldırdı. "Seni bu sezon görmedim. Windrush'ta kaldığını sanıyordum. Nasıl bu kadar genç görünebiliyorsun?"

"Çok naziksiniz," dedi Leydi Rosthorne. "Ama çok, çok yakından bakmamalısınız, *mon amie*, özellikle de gün ışığında. Yanınıza oturabilir miyim? Henrietta arkadaşlarıyla birlikte. Leydi Morgan, *mon enfant*, siyahlar içinde bile balodaki diğer bütün kadınları gölgede bırakıyorsunuz. İzin verin yanağınızı öpeyim." Bunu yaptıktan sonra Leydi Rochester'a döndü. "Oğlum Rosthorne Kontu'nu takdim etme şerefine nail olabilir miyim?"

Rochester Teyze lorgnette'inden ona baktı ve saç tüyleri belki bir santim öne doğru sallandı.

"Yeğenime deniz tutup tutmadığını sormayı düşünmeden ona hizmetçi tutan serseri sensin, değil mi?" diye sordu. "Sonra da kız aşağıda midesini boşaltırken yeğenimle birlikte güvertede durdun, öyle mi?"

"Ne yazık ki, hanımefendi," dedi, "suçluyum. Ama ne yapsaydım? Güvertenin altında kalıp bir de deniz tutmuş numarası mı yapsaydım? Leydi Morgan'ı Brüksel'de, Paris'teki kocasının yanına çağrılmak üzere olan bir hanımefendinin gözetiminde mi bıraksaydım? Leydi Morgan'ın ailesinin yanına dönmesi gerekiyordu."

"Lord Rosthorne bana karşı fevkalade nazikti, teyze," dedi Morgan, her ne kadar kimse küçük gruplarına özel bir ilgi göstermiyor gibi görünse de, aslında herkesin her ayrıntıyla ilgilendiğinin yine farkındaydı. Bu, *Ton* üyelerinin özellikle ustalaştığı bir beceriydi - aynı anda iki şeyi birden yapabilmek. Dedikodu değirmeni bu şekilde sürekli besleniyordu.

"Hanımefendi." Kont teyzesini selamladı. "İzninizle Leydi Morgan'dan balo salonunda benimle dolaşmasını isteyeceğim."

Wulfric odada değildi, Morgan etrafına aceleyle bir göz attığında fark etti. Yanaklarını serinletmek için yelpazesini kayıtsızca kullanırken nefesini tuttu. Rochester Teyze, Leydi Caddick'ten çok daha zorlu bir refakatçiydi.

"Pekâlâ, genç adam," dedi, Wulfric'in sorgu camı gibi, tamamen yapmacık bir ifadeyle, onu lorgnette'inden tekrar dikkatle inceledikten sonra. Çıplak gözleri çok az şey kaçırıyordu. "İzliyor olacağım."

"Leydi Morgan?" Kont ona doğru eğildi. Yüz ifadesi ağırbaşlı ve kibardı ama Leydi Morgan onu gözlerinde gizlenen kahkahayı fark edecek kadar iyi tanıyordu.

"Teşekkür ederim, Lord Rosthorn." Yalpazesini kapattı ve kendi ifadesini soğuk, biraz sıkılmış, biraz mağrur tutmaya dikkat ederek onun koluna girdi.

"Harika vakit geçiriyor musun, tatlım?" diye sordu.

"Can sıkıntısından ölmeye hazırım," dedi ona. "Eğlendir beni."

"Ne yazık ki," dedi, "korkarım bunun yerine kalbinizi kırmak zorundayım. Sıradaki set bir vals olacak."

"Ah." İç çekti. "Çok zalimce."

Son bir saatin dayanılmaz sıkıcılığından ve hareketsizliğinden sonra ayakları dans etmek için kaşınıyordu.

"Bir çift gut hastası seksenlik gibi dolaşacağız," dedi, "ve birbirimize valsine ne kadar skandal bir dans olduğunu anlatacağız."

Kadın ona gülümsedi. "Rosthorn Kontesi'nden hoşlanıyorum," dedi ona. "Çekici ve cana yakın biri."

"Ve *senden* hoşlanıyor, *chérie*." Başını onunkine biraz daha yaklaştırdı. "Artık eve döndüğüme göre, bir eşle yuva kurduğumu ve çocuk yuvamı kurduğumu görmek için sabırsızlanıyor."

"Gerçekten mi?" Morgan yanaklarının kızardığını hissetti. Adam yine onunla flört mü ediyordu - hem de oldukça çirkin bir şekilde?

"Evet, gerçekten," dedi ona. "Keşfediyorum ki anneler etrafta bulunmaktan son derece rahatsız kişiler olabiliyor. Otuz yaşın, unvan ve servet sahibi bir adamın bekâr kalması için çok ileri bir yaş olduğuna inanıyor."

"Gerçekten mi?" Otuz yaşındaydı. Ondan on iki yaş büyüktü. Çok büyük bir yaş farkı gibi görünmeliydi.

"Ve böyle bir adamın gelini olmak için on sekiz yaşın çok genç olduğuna inanmıyor," dedi.

"Lord Rosthorn," dedi, "konuşmanız uygunsuzluğun sınırında dolaşıyor."

"Öyle mi, *chérie*?" Başını biraz daha eğdi. "Sırf kardeşin hayır dedi diye mi? Çok yakın arkadaş olmamıza rağmen mi? Ve sevgili olmamıza rağmen?"

Aksanı birdenbire gerçekten de Fransız aksanına dönüştü.

"Adreslerinizi daha hoş karşılanacakları yerlere verseniz daha iyi edersiniz," dedi sertçe, "Lord Rosthorn. Ve sevebileceğiniz bir bayana."

"Ah, ama annem *seni* sevdiğime inanıyor," dedi. Henrietta da öyle. Belki *de* haklı olduklarına inanmaya başlıyorum, tatlım."

Morgan kalbinin kaburgalarına çarptığını hissedebiliyordu. Nabzının kulaklarında zonkladığını duyabiliyordu. Balo salonunun dansçılarla dolduğunu ve müziğin başlamak üzere olduğunu görebiliyordu. Chastity, Lord Meecham ile vals yapacaktı. Etraflarındaki her şeyden habersiz, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülümsüyorlardı. Morgan, Chastity'nin bu bahar aşkı bulmasına çok sevinmişti. Zor ve yalnız bir kızlık dönemi geçirmişti.

"Bu tür konuşmaların ne yeri ne de zamanı, Lord Rosthorn," dedi. "Dans edebilmeyi ne kadar *isterdim*." Müzik başlamıştı.

"Yapabilirsin," dedi kapıya yakın bir yerde durarak. "Eğer istersen, *chérie*, vals yaparız."

"Hayır," dedi. "Yapamayacağımı biliyorsun."

"Burada herkesin içinde değil," diye kabul etti. "Ama özelde?"

Kaşlarını kaldırarak ona baktı ve dansçılar dönerek geçerken yelpazesini tekrar karıştırdı.

"İçecek odasının yanında bir antre var," dedi, "kullanılmıyor. Kimsenin haberi olmadan orada birlikte vals yapabiliriz. Yokluğumuz fark edilirse, sizi bir bardak limonata içmeye götürdüğüm sanılacaktır."

"Ama Rochester Teyze beni özleyecek," dedi.

Yine de korkunç bir şekilde baştan çıkarılmıştı. Sadece vals yapmayı özlediği için değil.

Sadece Rosthorn Kontu olduğu için değil ve belki de onun kendisine aşık olduğu gibi kendisinin de ona aşık olduğunu yeni fark etmişti. Ayrıca sıkılmıştı da. Brüksel'de tanıdığı özgürlük, amaç ve sorumluluk duygusundan sonra kendini yine görgü kuralları ve katı bir refakatçi tarafından sıkıştırılmış hissediyordu. Son haftalarda yaşadığı ağır kederin sonu gelmeyecekmiş gibi geliyordu ona. Ve bu sadece çok kısa bir süre için olacaktı. Hiç kimse bilmeyecekti.

Tekrar *vals* yapabilirdi. Şu anda. Rosthorn Kontu ile.

"Gel, *chérie*," dedi, başı tekrar onunkine yaklaştı, gözleri tembelce gülümsüyordu. "Gel ve benimle vals yap."

Kadın tekrar adamın koluna girdi ve adam, kadın kendini daha katı bir adaba uymaya ikna edemedi onu kapıdan dışarı fırlattı.

KARE BİR ODAYDI, ÇOK BÜYÜK DEĞİLDİ, İÇİNDE BİR KANEPE VE BİRKAÇ

Etrafına sandalyeler dizilmişti. Gervase burayı daha önce keşfetmiş ve kısa bir süre sessizlik içinde dinlenmek isteyen konuklar için ayrıldığını tahmin etmişti. Mumları söndürmüş ve kapıyı kapatmıştı. Şanslı bir keşif olmuştu. Özel bir oda, ilk tercihi olan balkondan daha iyi hizmet verebilirdi.

Şöminenin üzerindeki mumları yaktı ve Leydi Morgan'a döndü. Arkasındaki kapıyı hafif aralık bırakmıştı. Leydi Morgan ona gülümserken yapması gerekenin, biri kapıyı açmadan ve çok geç olmadan onu hemen şimdi, şu anda balo salonuna geri götürmek olduğunu düşündü. Onu bunun için çok seviyordu. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Dinle," dedi onun yerine, kollarını ona doğru uzatarak. "Hızlı bir melodi değil. Mobilyalara çarpmadan ve duvarlardan sekmeden burada dans etmeyi başarabileceğimize inanıyorum."

Kadın yaklaştı, bunu yaparken hafifçe gülüyordu ve adam sağ elini kadının belinin arkasına koydu ve sağ elini kendi elinin içine aldı. Kadın da diğer elini onun omzuna koydu. Vals pozisyonunun mahremiyeti bu özel ortamda en az iki kat daha mahrem hissediliyordu. Menekşelerin kokusunu alabiliyordu. En son birlikte bir odada yalnız kaldıkları zamanı hatırladı.

Sessizlik içinde dans ettiler, ışıklar, müzik, sesler ve kahkahalar hafifçe açık kapının ötesinde birbirine karıştı, loş mum ışığı ve samimiyet içerideydi. Başını geriye eğdi ve ona tekrar gülümsedi. O da gülümsedi. Belki de kimse gelmeyecekti. Belki de her şeyden sonra yaptığı bu korkunç şeyin sonuçlarından kurtulacaktı.

Birkaç dakika sonra onu daha yakına çekti. Kadının elini avuç içi kalbinin üzerine gelecek şekilde çevirdi, kendi elini de kalbinin arkasına koydu. Diğer elinin omzu boyunca içeri doğru kaydığını ve boynunun arkasında durduğunu hissetti. Kadın yüzünü çevirdi ve yumuşak bir iç çekişle yanağını adamın boyun örtüsünün karmaşık kıvrımlarına yasladı ve vücutları birbirine gelecek şekilde onunla dans etti.

İnce, sıcak bir kadınsıydı. Tanıdık ve sevgili hissettiriyordu. Birkaç dakika sonra kulağına doğru "*Chérie*," diye mırıldandı. başını geriye çekti ve yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Gözleri hülyalı ve Müzikten, mum ışığından ve vücutlarının ortak sıcaklığından dolayı gözleri ağırlaşmıştı.

"Evet," diye fısıldadı, dudakları aralandı.

Başını eğdi ve onu öptü, bunu yaparken onu dans ederek durdurdu ve bir kolunu beline tamamen sararken diğeriyle başının arkasını kavradı. Kolları ona sıkıca sarıldı ve vücudu onunkine doğru kavis çizdi. Dudakları onunkilerin altından ayrıldı ve sıcaklık ve aciliyet ikisini de sardı. Adam dilini kızın ağzının derinliklerine bastırdı ve kız alçak bir cesaretlendirme sesi çıkarırken kolları onu daha da yaklaştırdı. Ellerinden biri bir göğsü buldu ve üzerine kapandı.

Ani bir panik hissettiği andı. *Hayır!* Ona ihanet etme sürecindeyken kendini tutkuya kaptırıyordu. Bunu hak edecek *hiçbir şey* yapmamıştı. Bunu yapamazdı. Onu fark edilmeden bu odadan çıkarmalı ve biri onların ne orada ne de dinlenme odasında olduklarını fark etmeden önce balo salonuna geri götürmeliydi. Onu ve kendisini kurtarmak için birdenbire çaresiz kalmıştı.

Onu tutuşunu gevşetti ve başını kaldırdı.

Çok geç.

Kapı artık yarıdan fazla açıktı ve birkaç konuk ya

Açıkça içeriye bakıyor ya da yavaşça geçip gidiyorlardı, belki de ayakta durup bakarken görülemeyecek kadar iyi yetiştirilmişlerdi.

Bir eli kapıda olan Bewcastle Dükü çoktan odaya girmiş ve kapıyı arkasından sıkıca kapatmıştı.

BÖLÜM XV

MORGAN'IN İLK HISSİ SUÇLULUK DUYGUSUYDU. Siyah giyiyordu ve Alleyne'in anısına saygısından dolayı sosyal aktivitelerini kısıtlamıştı ama yine de vals yapmanın cazibesine kapılmıştı. İkinci hissi ise yoğun bir utançtı. Wulfric ve kibar dünyanın yarısı onu Rosthorn Kontu'yla derin bir kucaklaşma içinde görmüştü. Üçüncü hissi ise sevinçti. Onun da kendisiyle aynı hislere sahip *olmalıydı*. Dördüncü hissi ise öfkeydi. Wulfric ne cüretle sanki yaramaz, asi çocuklarmış gibi onların üzerine böyle yürürdü. Aslında, bu dört duygu da neredeyse aynı anda üzerine çökmüştü.

"Sen hiç kapı çalmaz mısın, Wulf?" diye sordu ona kibirle bakarak.

Sorgulama gözlüğünü gözüne dayamıştı ve gözlüğünden Kont'un kızın beline koruyucu bir şekilde yerleştirdiği koluna bakıyordu. Kolunu çekmedi. Wulfric onun sorusunu duymazdan geldi.

Lord Rosthorn, "Leydi Morgan'la evlenmeniz için size daha önce de ricada bulunmuştum, Bewcastle," dedi. "Teklifimi yinelemek için yarın sabah Bedwyn Evi'ne geleceğim. Bu konuyu daha fazla tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğunu kabul edeceğinizi düşünüyorum."

Sesi soğuk, tonu kesikti. Fransız aksanından neredeyse hiç iz yoktu. Wulfric'in yüzü buz gibi bir kontrol maskesiydi.

"Seni tebrik etmeliyim, Rosthorn," dedi. "Şimdilik beni alt ettin."

"Oh, ama bu çok saçma!" Morgan Kont'un elinden kurtularak bağırdı. "Az önce burada birlikte vals yapıyorduk ve sonra öpüşüyorduk - karşılıklı rıza ile, ekleyeceğim."

Wulfric gözlerini ona çevirdi. Ve eğer bu yeterince rahatsız edici değilse, sorgu kadehi hala onlardan birine tutulmuştu. Gerçekten de *sadece* vals yaptıklarını ve öpüşüklerini mi söylemişti?

Sadece mi?

Ancak Wulfric söyleyeceklerini söyleyemeden kapı tekrar açılarak Freyja'yı içeri aldı. Freyja kaşlarını kaldırarak birinden diğerine baktı.

"En azından bir düellonun sürdüğünü görmeyi bekliyordum," dedi, "Morgan bir köşede baygın bir halde yatıyordu. Görünüşe göre balomuz yarın ve gelecek pek çok yarın boyunca konuşulacak. Ama Josh ve benim ev sahipliğimde düzenlenen bir eğlenceden ne beklenebilir ki? Lord Rosthorn, gerçekten burada kız kardeşimi *öperken* görüldünüz mü? Bu gerçekten şok edici bir durum ve buhardan bayılmamak için büyük bir metanet göstermem gerekiyor. Wulf, sanki koca bir buzdağını yutmuş gibi görünüyorsun. Morgan, Leydi Macbeth gibi görünüyorsun. Hepinize bu balonun Leydi Chastity Moore ve Lord Meecham onuruna verildiğini hatırlatmak isterim ve bunun bir sirk gösterisine dönüşmesine izin *vermeyeceğim*."

"Lord Rosthorn başını eğerek, "Leydi Morgan Bedwyn'e evlenme teklif etmek amacıyla yarın sabah Bedwyn Evi'ne resmi bir ziyarette bulunacağımı bildiriyordum, hanımefendi," dedi.

Freyja, "Aradığında hem Wulf'un hem de Morgan'ın bu konuda söyleyecekleri olacaktır kuşkusuz," dedi. "Ama bu yarın için, bu akşam için değil."

Morgan, "Bunların hepsi saçmalık," dedi.

"Tabii ki öyle," diye onayladı Freyja, kız kardeşiyle kol kola girmek için odanın karşısına geçti. "Ama aynı zamanda ölümcül derecede ciddi. *Ton* bundan sonra seni en derin utanca sürüklemeye hazır olacak ve ne yazık ki *ton* biz Bedwynlerin bile zaman zaman yatıştırmak zorunda kaldığı bir canavar. Bu yeni sansasyonun üzerine cesur bir yüz koymanın zamanı geldi. Birlikte balo salonuna gideceğiz Morg ve sanki hiçbir şey olmamış gibi odada bir iki tur atacağız. Bedwyn burnuna sahip olmaman çok yazık. Belirgin bir

Bu gibi durumlarda avantaj. Ama gülümseyebilirsin. Gülümse."

Freyja'nın en heybetli olduğu zamanlarda onun peşinden sürüklenmemek her zaman zor olmuştur. Bu sefer Morgan bunu denemedi bile. İki adama da bakmadan odadan çıktı ve gülümsedi.

Wulfric'in peşlerinden çıkıp arkalarından geldiğini yarı yarıya fark etmişti.

MORGAN, ROSTHORN KRALI'NIN KÜRSÜYLE GELDİĞİNİ GÖRDÜ

Ertesi sabah, kapıyı çalıp birkaç dakika bekledikten sonra kararlı adımlarla ön kapıya yöneldi ve içeri girdi. Yatak odasındaki pencere kenarında oturuyordu, dizlerini önüne çekmiş, kollarını dizlerine dolamıştı. Buraya bilinçli olarak çekilmişti, böylece olacaklar karşısında kendini toparlamak için yalnız kalabilecekti.

Kendini toparlaması *gerekliyordu*. Akli ve duyguları karmakarışıklı. Dün gece ya da bu sabah hepsi ondan bir parça istemişti. Hepsinin bir fikri ya da önerecek bir tavsiyesi ya da her ikisi birden vardı.

Rochester Teyze, açıkça öfkelenmiş, dün gece özel bir an bulup yeğenine Bedwyn'in adını lekelediğini söylemişti. Teyzesi, Bedwyn'lerin her zaman vahşilik ve alışılmamışlıkla ün yaptıklarını, ama bayağılıkla asla ün yapmadıklarını söylemişti. Şimdi Morgan, kendisi için çok yaşlı olan ve kuşkusuz onu ihmal edip önünde açık renk etekli haremini sergileyecek olan bir çapkınla evlenerek, boş zamanlarında bayağılığa doğru yaptığı kendi atılımından pişmanlık duyabilirdi. Önemündeki elli yıl içinde en yüksek titizlerden herhangi biri onu kabul etmeye istekli olursa gerçekten şanslı olacaktı.

Freyja fikrini balo salonundaki o korkunç gezinti sırasında söylemişti, Morgan o kadar çok gülümsemekten dudaklarının çatlayacağını düşünmüştü.

"Alleyne hep senin günün birinde hepimizi alt edeceğini söylerdi," dedi. "Aslında geçen yıl Josh'la bir antrede vals yapmaktan ve herkesin görebileceği şekilde kapı açıkken onu öpmekten çok daha kötüsünü yaptım. Gerçi senin durumunda bundan çok daha fazlası var elbette. Geçtiğimiz ay boyunca fevkalade patavatsızlık yaptınız, değil mi? Ve bu gece pastayı alıyor. Alleyne haklıydı. Yine de bir tavsiye,

Morg. Adam yıkıcı derecede çekici, bunu kabul ediyorum. Ama sonuna kadar bir Bedwyn ol. Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi düşünebileceğin tek ve biricik erkeğin o olduğundan emin değilsen yarınki evlilik teklifini kabul etme."

"Lord Rosthorn büyüleyici bir adam ve yakışıklı da." Bu Chastity'ydi, dün akşam da. "Ve Belçika'da sana karşı çok nazikti. Bu gece onunla vals yapmak istediğin için seni suçlayamam Morgan. Leonard'la vals yapmam yasaklansaydı buna katlanamayacağımı biliyorum. Onu seviyor musun? Seni öpmesine izin verdiğine göre seviyor olmalısın. Seni benim kadar mutlu görmeyi ne kadar isterdim."

"Geçen yıl beni seven herkesin tavsiyelerine karşı gelerek Aidan'la evlendiğimde, bunu tamamen yanlış nedenlerle yaptım." O gün, balodan eve döndükten sonra Eve'di. "Çok kısa bir süre içinde birbirimize derinden aşık olmamız büyük bir şanstı. Hayatımızın geri kalanında kolayca mutsuz olabilirdik. Emin ol Morgan, eğer Lord Rosthorn'la evlenirsen, bu yeni skandal yüzünden değil, mutluluğu ondan başka hiçbir erkekte bulamayacağını bildiğin için evleneceksin."

"Skandalı unut Morgan." Sıra Aidan'daydı. "Eğer Rosthorn'u istemiyorsan, bunu ona söyle ve onu yoluna gönder. Yaz için Eve, çocuklar ve benimle gel, sonra da kış için Lindsey Hall'a git. Gelecek bahara kadar sadece inatçı, vahşi Bedwyn'lerden biri olarak hatırlanacaksın." O zaman keskin kara gözleriyle onu yakından incelemişti. "Öte yandan, eğer onu istiyorsan, *bunu* ona söyle ve bu geceki patavatsızlığı için hepimiz onu affedelim ve senin iyiliğin için onu ailemize kabul edelim."

Wulfric sabahı beklemişti; Morgan huzursuz, neredeyse uykusuz bir gece geçirdikten sonraya kadar. Kahvaltıya inmeden önce onu kütüphaneye çağırmıştı. Masanın arkasındaki koltuğundan gözleri Morgan'ın üzerindeyken odanın her tarafını dolaşmıştı. Ve tabii ki bunu kendi başına kolaylaştıramazdı; gözlerini ona dikmişti.

"Oturun," diye davet etmişti onu ve o arkasına yaslanıp dirseklerini kendi sandalyesinin kollarına dayayıp parmaklarını dikleştirirken kadın yaldızlı bir sandalyenin kenarına tünemişti.

"Şu anda hiçbir şey geri dönülmez değil Morgan," dedi ona, "ancak bu kez kendimi Rosthorn Kontu ile evlilik koşullarını görüşmek zorunda hissediyorum ve

o zaman adreslerini size şahsen ödeme isteğini kabul edin. Dün akşam olanları kabul etmeniz, bu tür tatsız hareketleri yapmamı gerektiriyor. Bununla birlikte, benim sonuçlarım büyük ve dolayısıyla sizinki de öyle. Size kesin ve net bir hayır demenizi tavsiye ediyorum. Eğer bunu yaparsanız, aramızda bu konuyla ilgili başka hiçbir şey konuşulmayacak. Bu hafta içinde size Lindsey Hall'a kadar eşlik edeceğim ya da ondan önce Aidan'la birlikte Oxfordshire'a gidebilirsiniz."

O zaman büyük bir suçlama olmayacaktı, sert bir azarlama olmayacaktı? Ellerini kucağında kavuşturdu, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı. Wulfa bir konuda karşı çıkabildiği zaman onunla başa çıkmak daha kolaydı.

"Lord Rosthorn'a uygun gördüğüm şekilde cevap vereceğim," dedi ona. Bütün gece boyunca onun kendisini sevip sevmediğini merak etmişti. Onu sevdiğinden neredeyse emindi.

"Aldatıldın Morgan," dedi Wulfric, sinir bozucu bir sessizlik içinde uzun süre ona baktıktan sonra. "Rosthorn seni sevmiyor. Aksine, *benden* nefret ediyor."

"Ne saçmalık!" diye kızdı. "Sör Charles Stuart'ta olsa alkışlayacağınız şeyi yaptığı için *ondan* nefret eden *sizsiniz*. Oldukça mantıksız davranıyorsunuz."

Gümüş gözler tekrar onunkilere baktı.

"Sana daha önce sordum," dedi, "ve sen cevap vermedin. Ona sordum ve o da sorumu geçiştirdi. Neden ondan nefret ediyorsun? Bunun benimle gerçekten bir ilgisi yok, değil mi? Birbirinizi daha önceden tanıyordunuz - onun sürgününden önce."

Uzun sessizlikler Wulfric'i asla rahatsız etmezdi. Morgan da bir sonraki sessizliğin onu rahatsız etmesine izin vermedi. Sabit bir şekilde kardeşinin gözlerinin içine baktı ve bekledi.

"Bir kadının ırzına geçti," dedi, "ve onu soydu. Babası Rosthorn onu İngiltere'den kovdu ve bir daha geri dönmemesini söyledi."

"Ne?" Morgan bir elini uzattı ve düşmesini engellemek istercesine masanın kenarını kavradı.

"Bir balo sırasında yatak odasında ve yatağında bulundu," dedi Wulfric. "Dün akşam olanlardan tamamen farklı değildi,

ve muhtemelen sebep de benzerdi."

Morgan'ın ağız kurumuştı. Kuru bir dille dudaklarını yalamaya çalıştı.

"Hanımefendinin isteksiz olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu ona. "Dün akşam *ben* değildim."

"*İstemiyordu*," dedi Wulfric. "Başka bir adamla nişanlandığı o akşam ilan edilecekti. Yine de ona sahip olacak olmasına rağmen bu plana devam edemeyecek kadar utanmıştı. Ertesi gün Rosthorn'un oğlunun kendisine yaptığı teklifi reddetti. Sosyeteden çekildi ve bolca sahip olduğu mevki, zenginlik ve güzelliğe rağmen hiç evlenmedi. Hayatı mahvolmuştu."

"Buna inanmayacağım," dedi ayağa kalkarak. "Hepimiz hikâyelerin anlatılırken nasıl çarpıtıldığını ve abartıldığını biliriz. Bana anlattıklarınızın doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Onun nişanlanacağı adam bendim," dedi Wulfric usulca. "Yatak odasında onları basan üç adamdan biriydim -babası ve Rosthorn diğerleriydi-. Anlaşıldığı üzere çok geç kalmıştım."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. *Wulfric* bir zamanlar neredeyse nişanlı mıydı? Ve korkunç bir şekilde incinmişti? Şimdiki Rosthorn Kontu tarafından mı? Bir anda sindirilemeyecek kadar baş döndürücüydü.

"Belki de gözlerinizin kanıtını yanlış anladınız," dedi. "Pek sayılmaz."

"Dokuz yıl önce oldu," dedi. "Evet."

Birbirlerine baktılar, kadının gözleri fırtınalıydı, adamınki ise gümüş rengi ve buz gibi soğuktu.

"Böyle bir adamın," dedi uzun bir sessizlikten sonra, "kız kardeşimin bir mil yakınına yaklaşmasına izin verilmemeliydi. Ama çok akıllıca bir manevrayla sizin sevginizi kazandı ve öyle kamusal bir konuma geldi ki, size hitap etmesine izin vermek zorunda kaldım. Size bir teklifte bulunmasını yasaklamayacağıma göre, onu kabul etmenizi de yasaklayamam. Ve eğer deneseydim, o zaman bana meydan okumak zorunda hissedebileceğinizi ve kendinizi kalıcı olarak mahvedebileceğinizi çok iyi biliyorum."

Rosthorn ile kaçmak. Ama yapabileceğim tek şey, hayat boyu mutluluğunuz için doğru kararı vereceğiniz konusunda size güvenmek."

Uzun süre ona bakmaya devam ettikten sonra başka bir şey söylemeden kütüphaneden ayrıldı.

Lord Rosthorn'un geldiğini, şu anda bile kütüphanede Wulfric'le bir evlilik sözleşmesi üzerinde tartıştığını bilerek pencere kenarındaki koltuğa oturdu. Bu tür meselelerin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ama önümüzdeki yarım saat ya da en geç bir saat içinde kapısı çalınacak ve bacaklarını zorlayarak onu kütüphaneye geri götürmek zorunda kalacaktı. Onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Wulfun sevdiği kadının ırzına geçen adam. Yatakta birlikte yakalanmışlardı. Kadının sözleri ve sonraki hareketleri, kendini isteyerek vermediğini doğruluyor gibi görünüyordu.

Waterloo Savaşı'ndan önce Morgan'la oldukça çirkin ve abartılı bir şekilde flört eden adam.

Savaşı takip eden günlerde ona destek olmuş, korumasını, arkadaşlığını ve dostluğunu vermiş olan adam.

Alleyne'in hayatta kalma umudunun kalmadığını öğrendikten sonra seviştiği adam.

Onu evine, ailesinin huzuruna getiren adam.

Sevmeye büyüdüğü adam, onu sevmeye büyüdüğüne inandığı adam.

Dokuz yıl önce olanlar onunla ilgili tüm içgüdülerini, ona karşı tüm hislerini geçersiz mi kılmıştı? Bir kadının ırzına *geçmişti*. Buna inanamıyordu. Ama nasıl inanamazdı? Wulfric oradaydı ve kasıtlı olarak kanıtları çarpıtacak türden bir adam değildi.

Morgan'ın kafası hayatında hiç bu kadar karışmamıştı.

Çağrı kırk dakika sonra, hizmetçisi kapısını tırmaladığında geldi. Morgan telaşla sıçradı ve sonra ayağa kalkıp ellerini siyah elbisesinin eteğinde gezdirdi. Omuzlarını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı.

Rosthorn Kontu'nun açıklaması gereken bazı şeyler olacaktı.

BEWCASTLE DÜKÜ, GERVAŞE'i kütüphaneye kabul etmeden önce ziyaretçi kabul odasında yirmi dakika kadar bekletmişti. Kısa ve soğuk bir görüşmenin ardından, sanki şartlarda hiçbir kişisel unsur yokmuş gibi iş konuşuldu. Bewcastle, Leydi Morgan Bedwyn'e teklifi kabul etmemesini tavsiye ettiğini açıkça söylemişti. Ama sonunda kalkıp odadan çıkmış ve Gervase'i şöminenin yanmayan kömürlerine bakmaya bırakmıştı.

Bütün gece soğuk bir memnuniyet hissetmişti.

Ve bütün gece de ağır bir suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışmıştı. Bewcastle'dan intikam alma takıntısıyla, dokuz yıl önce herkesin onu sandığı kadar kötü biri olmasına izin vermişti. *Neredeyse* kötü mü? Daha da kötüsü. Marianne kendi sonunu getirmişti. Leydi Morgan değil.

Kapı tekrar açıldığında ve Leydi Morgan bir uşağın yanından geçip odaya girdiğinde dönüp ellerini arkasında kavuşturdu.

Yüzünde hiçbir renk olmamasına rağmen sakın görünüyordu, diye düşündü. Omuzları gerideydi ve çenesi kalkıktı. Dün gece paylaştıkları o kucaklaşmayı hatırlayınca kaşlarını çattı. Böyle olmasını istememişti. Bu planın bir parçası değildi. Özel bir antrede birlikte vals yaparken yakalanmalarını planlamıştı. Bu, ölmekte olan bir skandalın alevlerini körüklemek için yeterli olurdu.

Kucaklaşma kendiliğinden

gerçekleşmişti. "Evet, tatlım," dedi.

"İşte buradayız."

Ona doğru geldi ve sadece iki adım ötesinde durdu, gözleri sabit bir şekilde onunkilere dikilmişti. Çekingenlik mi bekliyordu? Kızarmasını mı?

"Eğer tek dizinizin üzerine çöküp bu olayı resmedecekseniz," dedi ona, "hiç zahmet etmeyin Lord Rosthorn. Ben dokuz yıl önce ne olduğunu bilmek istiyorum."

Ah. O zaman Bewcastle ona anlatmış mıydı, en azından kendi versiyonunu? Büyük olasılıkla. Davasını reddetmesi için onu ikna etmenin daha emin bir yolu var mıydı?

"Bir hanımefendiyle aramızda bir patavatsızlık oldu, tatlım," dedi. "Paçayı kurtarabileceğimi düşünseydim, bunun o güzel küçük kafanı endişelendirecek bir şey olmadığını söyledim." Ona gülümsedi.

Ama bu eski şaka onu eğlendirmeyecekti.

"Önce bana bir soruma cevap ver," dedi. "Ona tecavüz ettin mi?"

Evet, elbette Bewcastle meşguldü. Gervase şömineye doğru döndü.

"Basit bir cevap mı istiyorsun?" diye sordu ona. "Vereceğim o zaman.

Hayır.

Hayır, yapmadım."

"Sanırım," dedi sesi hafifçe titreyerek, "basit bir cevaptan daha fazlasını istiyorum Lord Rosthorn. Eğer bu bir ırza geçme değilse, o zaman neydi? Hanımefendiyle birlikte umutsuzca riskli bir durumda yakalandınız. Sizi onu zorlamakla suçladı. Evlilik teklifinizi reddetti. Toplumdan kalıcı olarak çekildi. Olanlarla ilgili gerçekleri biliyorum, görüyorsunuz. Bana nasıl suçlu olamayacağınızı açıklamanızı istiyorum."

İçini çekti ve ellerini arkasında kavuşturdu. Artık en kötüsünü biliyordu ve bu da çok iyiydi. Onunla gerçekten evlenmek istemiyordu, değil mi? Ve onunla evlenmesi kesinlikle onun yararına olmayacaktı. Yapmayı planladığı şeyi başarmıştı ... ve doğrusunu söylemek gerekirse, zaferin içi boştu. İntikam, herhangi bir eylem için aptalca, olgunlaşmamış bir nedendi. Hiçbir şeyi çözmez, sadece nefretleri derinleştirirdi. Bewcastle da bir kurbandı. Bazen bunu unutuyordu.

Dönme de Leydi Morgan'ın masanın arkasında durup pencereden dışarı bakana kadar odanın öbür ucuna geçtiğinin farkındaydı.

"Bayanı uzun zamandır tanıyordum," diye anlattı ona. "Ara sıra komşumuz, kız kardeşlerimin ve kuzenimin arkadaşıydı. Sanırım biz büyüdükten sonra ona biraz aşık bile olmuşum - oldukça hoş biriydi. Ama ona kur yapmayı hiç ciddi olarak düşünmedim. Çok gençtim. Ayrıca, Bewcastle'ın bir arkadaşıydım - en azından, bir gün iç çembere kabul edilmeyi umarak setinin dış çeperinde hareket ettim - ve mahkemeye ödeme yapmaya başladı

Marianne ortaya çıktığında ona kendisi söyledi."

"Bugüne kadar Wulf'un evlenmeyi düşündüğünü bile bilmiyordum," dedi. Sanırım onu sevmiş olmalı."

"Babası bir markiydi," dedi Gervase. "Elbette kızı için muhteşem bir eş olurdu. Bunu agresif bir şekilde teşvik etti. Nişanları, sezon ortasında düzenlediği büyük bir baloda ilan edilecekti."

"Hiçbirimizin bundan haberi yoktu," dedi.

Başını yarım çevirdiğinde, kadının Bewcastle'ın kısa bir süre önce boşalttığı sandalyeye oturduğunu gördü.

"Yine de bir sorun vardı," dedi Gervase. "*Onunla* evlenmek istemiyordu. Ama adam güçlü bir adamdı ve kızın babası da öyle. Marki onun tüm itirazlarını geçersiz kılmış ve Bewcastle'a gittiğinde gerektiği gibi davranmazsa ve Marki ona evlenme teklif ettiğinde kabul etmezse her türlü kötü sonuçla tehdit etmişti."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kızın gözleri odanın öbür ucundaki adaminkilerle buluştu, öfke dolu olabilirdi.

"Bana söyledi," dedi. "O akşam benimle dans etti ve sonra, setin ortasında, benimle konuşması gerektiğini söyleyerek beni balo salonundan uzaklaştırdı. Beni özel oturma odasına götürdü ve içini bana döktü. Oldukça perişandı. Akşam yemeğinden sonra nişanının ilan edileceğini ve Dük'le evlenmesinin kaçınılmaz olacağını söyledi. Bana ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Ona yardım etmem için bana yalvardı."

"Ne dedin sen?" Burun delikleri alevlendi ve iki elini de masanın üzerine koydu.

"Ne diyebilirdim ki?" Omuz silkti. "Verdiğim yanıtı tam olarak hatırladığımdan bile emin değilim. Sanırım ona hemen babasına ve Bewcastle'a gitmesini ve onlara bu evliliği yapmayacağını kesin bir dille söylemesini tavsiye ettim. Bewcastle'a gidip kendisiyle konuşmayı teklif ettiğimi hatırlıyorum, her ne kadar bunu yapmaya cüret edecek kadar yakın bir arkadaş olmasam da. Hatırladığım bir sonraki şey, yatak odasının kapısı kırılarak açıldığında ve Bewcastle gürleyerek içeri girdiğinde bir irkilemeyle uyandığım ve ardından

Babası ve benim yakınımnda."

"*Yatak odası mı?*"

"Yatağın üzerinde yatıyordum," dedi, "tamamen, şok edici bir şekilde düzensiz bir haldeydim. Marianne de öyle. Yatak örtüleri sanki üzerlerinde ve altlarında şiddetli bir seks partisi yapılmış gibi savruluyordu. Marianne histerik bir şekilde ağlıyordu. Sanırım ben de şaşkın bir ay buzağısı gibi göz kırpyordum."

Tekrar şömineye döndü ve kadının ona inanıp inanmadığını anlayamadı. Kabul etmek gerekir ki oldukça inanılmaz bir hikâyeydi. Bu yüzden o sırada kimse ona inanmamıştı, o da kendini hemen savunmamıştı. Yaşadığı şok ve beyefendilik onuruna dair şeytani kuralları yüzünden felç olmuştu. Bir beyefendi bir hanımefendiyle açıkça ters düşmezdi.

"Karşılıklı rıza ile olan bir şey miydi?" diye sordu şömineye alçak sesle gülerek. "Yoksa ırza geçme miydi? Sanırım o sırada Marianne, babasının bağırıp çağıran taleplerine tutarlı bir cevap veremeyecek kadar histerikti ve ben de bir şey söylemiyordum. Babamın şok olmuş, dehşete düşmüş bakışlarının ve Bewcastle'ın soğuk bakışlarının farkındaydım."

"*Hangisiydi?*" Leydi Morgan sertçe sordu.

"Ben kesinlikle ikisinin de olmadığı kanaatindeyim," dedi. Çok fazla içki içmemiştim ama içmiş olsaydım bile böyle bir olayı tamamen unutmazdım, değil mi? Ayrıca, eğer o kadar çok içmiş olsaydım, kendimi aşka meyilli hissetseydim bile etkisiz hale gelirdim. Sanırım uyuşturulmuştum."

"Marianne tarafından mı?"

Omuz silktili. "Bir hanımefendi böyle bir şeyle suçlanamaz," dedi. "Ya da sonunda onu zorla aldığımı iddia edecek duruma geldiğinde yalan söylemekle. Ama eğer bana ilaç verdiyse, bu olağanüstü etkili bir plandı. Elbette o gece ya da o gecedan sonra herhangi bir açıklama yapılmadı."

Bir kolunu kaldırıp başının üstündeki şöminenin üzerine koydu. Tuhaf bir evlilik teklifiydi bu. Ama sonra bunu yarı yarıya beklediğini düşündü. Aralarındaki meseleyi açıklığa kavuşturmak rahatlatıcı bir şeydi.

"Bütün bunlar Wulfric'in sizden neden nefret ettiğini çok iyi açıklıyor," dedi ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak tekrar ona doğru gelirken, "Lord

Rosthorn. Ama *ondan* nefret ettiğinizi söylüyor? Bunu ona olan sevginizden ziyade ona duyduğunuz nefretten dolayı yaptığınıza mı inanıyor?"

Hafifçe güldü ve dönüp ona baktı. Zavallı kız, bütün bunlar olduğunda henüz bir çocuktü. Bu kadar geç bir yaşta bu işin içine sürüklenmemeliydi. Kendini hiç affedebilecek miydi? Bundan şüpheliydi.

"O sahne gerçekten de iğrenç bir melodram gibiydi," dedi. "Bewcastle odadan çıkarken, Paysley Markisi hâlâ kızına kabadayılık taşıyor ve beni öldürmekle tehdit ediyordu; babam da ona sabah resmi bir ziyarette bulunup kendi evlilik teklifimi yapacağıma dair güvence veriyordu. Bewcastle'ın peşinden odadan çıktım, Marianne'in yüzüne karşı yalancı demeden ona durumu açıklamak niyetindeydim, ama o benden önce aceleyle aşağı indi ve Henrietta beni aşağıda geciktirdi. Solgun yüzlü ve neredeyse perişan haldeydi ve ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Bewcastle'a tekrar yetiştüğimde salonda, evden çıkmak üzereydi. Etrafı ortak dostlarımız tarafından sarılmıştı ve tabii ki çok sayıda hizmetçi ve belki de birkaç misafir daha vardı. Şaşkınlık, öfke ve mahcubiyetten kendimi kaybetmişim. Bir poz verdim ve Bewcastle'ı tatmin olmak istiyorsa beni çağırması için asilce davet ettim."

"Düello mu yaptın?" Gözleri tekrar açıldı.

"Bana," dedi Gervase bir başka kıkırdamayla, "sadece Bewcastle'ın yapabileceği gibi, sanki yaşam zincirinde solucandan biraz daha aşağıdaymışım gibi baktı. Sorgulama bardağını gözüne dayamıştı. Bana sadece beyefendilerle düello yapmayı bir kural haline getirdiğini söyledi. O gecedan sonra beni bir daha görürse derime bir at kırbacı indireceğini de ekledi. Sonra o gitti ve diğer herkes kaldı ve suçlayıcı bir şekilde bana baktı."

Birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı.

"Ve sonra baban seni sürgüne gönderdi," dedi. "O zaman Marianne'e evlenme teklif etmeyi reddettin mi?"

"Bana bu şans verilmedi," dedi. "Ona da beni reddetme şansı verilmedi. Ertesi sabah ben hala soyunma odamdayken babam yanıma geldi. Elinde açık bir mektup vardı ve alnında daha önce hiç görmediğim bir şimşek ifadesi vardı, hatta bir önceki gece bile. Mektup Paysley'den geliyordu ve bir gece önce Marianne'in yatak odasından aldığım broşun iadesini talep ediyordu. Paha biçilmez bir yadigârdı.

Görünüşe göre, aile kasasından nadiren çıkarılmış, ancak nişan duyurusu vesilesiyle giymesi için ona verilmişti."

"Hayır." Kaşlarını çatı. "Her şeyden önce bu çok saçma. Sen böyle bir şey yapmazdın."

"Teşekkür ederim, *chérie*." Ona gülümsedi. "Ama onu görmüştüm. Yatak odasından çıkmak üzereyken yerdeydi. Bewcastle neredeyse üzerine basacaktı. Eğilip yerden aldı ve masanın üzerine koydu, ben de onu takip ettim. Ertesi sabah babama durumu anlattım ve masumiyetimi teyit edebilmesi için Bewcastle'a gitmeme izin vermesi konusunda onu ikna ettim. Bedwyn House'da değildi. Onu White's'ta buldum, etrafı bir önceki geceyle hemen hemen aynı ortak arkadaş grubuyla çevriliydi. Herkesin duyması için isteğimi ağzımdan kaçırdım, o da kadehini tekrar gözüne götürdü ve kapıda duran küstah yavruyu tanıyan olup olmadığını sordu. Ondan sonra beni görmezden geldi ve ben de sıvışıp gittim - o günlerde *çok* genç ve aptal bir adamdım, tatlım. Babam ona mektup yazdı, ama o sadece broş hakkında hiçbir şey bilmediğini iddia eden çok sert bir cevap gönderdi. Ve böylece, gördüğünüz gibi, utancım daha da arttı. Masumiyetin ırzına geçen biri ve alçak bir hırsız olarak suçlandım ve mahkum edildim. Babam yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptı."

Çok uzun bir süre ona baktı.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda. "Wulfric'e de inanıyorum. Senin suçluluğunun inkâr edilemez kanıtlarını gördü ve duydu, gerçi broş meselesinde ihtiyacın olan mazereti sana vermeyi reddetmesi biraz kindarca görünüyor. Sanırım kendisine yaptıklarınızdan dolayı sizi cezalandırmayı düşündü. Ama ben senin masum olduğuna inanıyorum."

"Teşekkür ederim, *chérie*."

Adam kızın ellerinden birini tutup dudaklarına götürdüğünde kız karşı koymadı. Ona inanan tek kişi oydu. Garip bir şekilde gözyaşlarına boğulacak gibi hissetti. Aynı zamanda ihanet ettiği kişi de oydu.

"Ve böylece," dedi, "bu sabah buraya gelme nedenime geri dönüyoruz."

"Bu soruyu sormamanızı tercih ederdim," dedi kadın.

"Yapar mısın, tatlım?" diye sordu ona. "Benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Evlilik teklifi bize zorla kabul ettirildiğinde evliliği düşünmemeliyiz.

Sen ve benim üzerimdeki cevap," dedi. "Hayatımızın geri kalanında ne yapacağımızı toplumun bize dikte etmesine izin vermemeliyiz. Bu çok saçma."

"Ama belki de," dedi, "toplum ve ben bu konuda hemfikiriz."

"Her şey çok aceleye geldi," dedi kaşlarını çatarak. "Son birkaç ay içinde çok şey oldu. Bir keresinde ikimiz de aramızda izin vermemiz gerekenden daha fazlasının olmasına izin vermiş olsak da benim dostum oldunuz. Size karşı bir sevgi hissediyorum Lord Rosthorn ve bana öyle geliyor ki belki siz de bu duyguya karşılık veriyorsunuz. Ama ben evlilikten daha fazlasını istiyorum."

"Aşk mı?" Ona alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Yaz için Lindsey Hall'daki evime gitmek istiyorum," dedi konuyu daha fazla uzatmadan. "Sanırım sen de dokuz yıl önce elinden alınan hayatına devam etmek için Windrush'a dönmek istiyorsun. İkimiz de pişman olabileceğimiz bir bağlılığın yükü altında kalmadan dilediğimizi yapmalıyız."

Özgür mü bırakılacaktı? Hissetmesi gereken sevinç neredeydi? "Ya

gelecek bahar?" dedi. "Tekrar buluşacak mıyız?"

"Belki," dedi. "Belki de değil. Geleceğin kendi yolunda ilerlemesine izin verilmelidir. Geldiğiniz için teşekkür ederim Lord Rosthorn, ama sorunuzu sormamanızı rica ediyorum. Sizi bu kadar severken hayır demeye dayanamam, ama yine de bunu yapmak zorunda kalacağım."

"*Chérie*." Elini hâlâ avucunun içinde tutuyordu. Tekrar dudaklarına götürdü ve orada tuttu. Gözlerini kapatırken elini daha sıkı tuttu. "Kalbimi kırıyorsun."

Ve aptalca olan şey, sanki doğruyu söylüyormuş gibi hissetmesiydi.

İkisi de daha fazla konuşmadan kütüphane kapısına hafifçe vuruldu ve kapı açıldığında Leydi Aidan Bedwyn hem özür dilemiş hem de utanmış görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Wulfric, uygun gördüğünden daha uzun süre baş başa kaldığınız için buraya geri gelmeye kararlıydı. Onun yerine benim gelmeme izin vermesi için onu ikna ettim. Elimde bir kitapla en uzak köşede oturacağım ve hem sağır hem de kör olacağım. Lütfen varlığımı görmezden gelin."

Leydi Morgan elini çekmişti.

"Gerek yok Eve," dedi. "Lord Rosthorn gidiyor."

Leydi Aidan ona merakla baktı. "İkramlar için salona gelmeyecek mi?" diye sordu.

Eğildi. "Hayır, hanımefendi, teşekkür ederim," dedi.

"Gitmeliyim." "Oh," dedi kadın, "çok üzgünüm."

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Leydi Morgan ona. "Dostça ayrılıyoruz, Eve. Lord Rosthorn ve ben dostuz."

O zaman ikisini tekrar selamlayıp gitmekten başka yapacak bir şey yoktu. Birkaç dakika sonra yine özgür bir adam olarak arabasını meydandan çıkarırken, Gervase yıllardır kendini bu kadar sefil hissettiğinden şüpheliydi.

BÖLÜM XVI

HİÇ KİMSE Kont'un ADINI BİLE ANMADI

Rosthorn. Sanki hiç aramamış, sanki evlilik teklifiyle gelmesi hiç beklenmemiş gibiydi.

Herkes kararlı bir şekilde neşeliydi. Eve ve Aidan birkaç gün içinde evlerine dönmeyi planlıyorlardı. Morgan'ın da onlara eşlik etmesini istiyorlardı.

"Birkaç haftalığına Lake District'e gidebiliriz," diye ekledi Eve. "Hatırlarsan geçen yıl da gidecektik Morgan ama Joshua'nın desteğimize ihtiyacı olduğu anlaşıncı onun yerine Cornwall'a gittik. Bu yıl tekrar deneyeceğiz. Senin de bize eşlik etmeni çok isteriz, değil mi Aidan?"

"Çocuklar da çok sevinecek Morgan," dedi ona.

Freyja ve Joshua öğleden sonra geldiler. Bir şekilde nişan olmadığını öğrenmiş olmalılar.

"Parlamento oturumu biter bitmez eve gidiyoruz," dedi Freyja. "Buradaki hiçbir doktor beni sabah bulantısı çektiğime ya da kibar bir hanımefendi olsaydım durumuma eşlik edecek diğer zevklerden herhangi birine ikna edemedi. Ayrıca ikimiz de Penhallow'u özlüyoruz ve Chastity'nin düğününü organize edeceğiz. Bizimle gelir misin, Morg? Geçen yıl orada yapmayı arzuladığın o resimden daha fazlasını yapabilirsin."

"Kabul et Morgan," diye ekledi Joshua sırtarak. "Belki de aksi takdirde uçurumlara tırmanacak, balıkçı teknelerinde kürek çekecek ve beni her gün ölümcül bir endişeye sürükleyecek olan karım üzerinde dizginleyici bir etkiye sahip olursun. Unutulmamalıdır ki bugünlerde ikimiz de hassas bir durumdayız."

Wulfric, oturma biter bitmez Lindsey Hall'a dönme niyetinde olduğunu açıkladı.

"Artık dışarıda olduğuna göre, Morgan," dedi, "telefon görüşmeleri yapabilecek ve beni bazı sosyal yüklerimden kurtarabileceksin - tabii bunun yerine yaz için Göller Bölgesi'ne ya da Cornwall'a gitmeye karar vermezsen."

Morgan, bu tür sosyal yüklerin hiçbirinin onu daha önce rahatsız etmediğini düşündü.

"Öyle görünüyor ki," dedi, "o kadar çok seçeneğim var ki, kendimi kararsızlıktan felç olmuş halde bulacağım."

Ancak onu meşgul edecek tüm planların geleceğe yönelik olduğunu fark etti. Hyde Park'ta sabah gezintileri, Oxford Caddesi ya da Bond Caddesi'nde alışveriş gezileri, kütüphane ziyaretleri ya da yas tutarken bile istisnai sayılmayacak bir dizi başka etkinlikten hiç söz edilmiyordu.

Elbette tam bir utanç içindeydi. Sadece Brüksel'de kötü davranmakla ve Rochester Teyze'den alıntı yapacak olursak, Londra'da adını ve rütbesini hiçe saymakla kalmamış, şimdi de sosyal olarak kabul edilebilir tek şekilde telafi etmeyi reddetmişti. Rosthorn Kontu'yla evlenmeyi reddetmişti.

Neden böyle yapmıştı?

Günün geri kalanı boyunca kafasını kurcalayan bir soruydu bu. Onu sevdiğine inanıyordu. Dokuz yıl önce olanları anlatışını dinledikten ve dokuz yıl boyunca yaşadığı korkunç adaletsizliği fark ettikten sonra, duygularından daha da emin olmuştu.

O zaman neden reddetmişti?

Onun daha ikna edici olmasını, kendisine olan sevgisini çok daha güçlü bir şekilde dile getirmesini mi bekliyordu? Ama o böyle oyunlar oynamazdı.

Belki de haklıydı, diye düşündü, misafir odasında ailesiyle geçirdiği akşamlardan erken ayrıldıktan sonra. Hizmetçisinin kendisini yatağa hazırlamasına izin verdi ve sonra sabah yaptığı gibi yatak odasındaki pencere kenarındaki koltuğa oturdu, kollarını kaldırdığı bacaklarına doladı.

Belki de yaptığı şeyi yapmakta haklıydı. Bu bahar hayatında çok fazla çalkantı olmuştu. Evlilik gibi önemli bir konuda nasıl mantıklı bir karar verebilirdi ki? Ve belki de onu gerçekten sevmiyordu. Belki de sadece dostluk, minnettarlık ve sempatiden ibaretti.

Brüksel'deki odalarındaki o karşılaşmayı güçlükle hatırlıyordu. Vahşi, tutkulu ve şok ediciydi ve o zamanlar son derece tatmin ediciydi. Ve şimdi bile onunla o şekilde birlikte olduğunu hatırlayınca içi garip taklalar atıyordu. Ama bu aşk mıydı? Gerçekten aşk değildi, değil mi? Onun teselliye ihtiyacı vardı ve o da bunu vermişti - çünkü onlar arkadaşları ve belki de birbirlerine arkadaştan biraz daha fazla değer veriyorlardı.

Ama şimdi onu *reddetmişti*. Onu bir daha asla göremeyebilirdi. Ve görse bile, gelecek yıl ya da ondan sonraki yıl, belki de birbirlerine yabancılar gibi kibarca ve uzaktan selam vereceklerdi.

Buna dayanamadı.

Neden onu reddetmişti?

Alnını dizlerine koydu, gözlerini kapattı ve yıllar önce keşfettiği, zihnini her zaman sakinleştiren ve duygularını yatıştıran şeyi uyguladı. Kendi nefesini dinledi, sanki yapacak ya da düşünecek başka bir şey yokmuş gibi ona konsantre oldu. Ve belki de yoktu. Kararını vermişti ve şimdi hayatı bilinmeyene doğru ilerleyecekti. Geçmiş geçmişte kalmıştı, gelecek henüz gelmemişti ve bu an ikisi arasında kutsanmış bir hediye gibi duruyordu. Aslında tek gerçeklik buydu.

Ancak bazen askıya alınmış düşüncenin sorunu, zihin üzerindeki yastıklama etkisinin ortadan kalkmasıydı ve gerçek, nefesine konsantrasyonunu kaybettiği anda onun yerini almak ve kendini duyurmak için içeri sızabilirdi.

Kendi sorusunu bitirmediği için onun sorusunu sormasını engellemişti. Yine de diğer soruları sormaktan korkmuştu. Aslında o kadar korkuyordu ki, şu ana kadar kendisine bile itiraf etmemişti

Soracak daha çok şey var.

Başını kaldırdı ve penceresinin ötesindeki karanlığa baktı.

Belki de, diye düşündü, çünkü cevapları biliyordu ama kelimelerle ifade edilmedikleri sürece onları görmezden gelebilirdi.

Ama ne zamandan beri gerçeklerle yüzleşmekten korkuyordu? Alleyne'in ölümünün gerçekliğini bir hafta boyunca inkar ettiği Brüksel'den beri mi?

Cevapların onu ezeceğini bilse bile soru sormaktan ne zaman korkmuştu? Bu sabahdan beri mi?

Ne zamandan beri odasında sinmiş, Lindsey Hall'a dönmeye ya da Göller Bölgesi'ne ya da Cornwall'a gitmeye hazırlanırken, onu bu sabah nişanlanmaktan alıkoyan şeyin sağduyusu ve artan olgunluğu olduğunu iddia eden bir korkak olmuştu?

Aşk içi boş bir şeydi - ve aslında var olmayan bir şeydi - aşk nesnesi kişinin düşündüğü gibi olmadığında, hiçbir zaman olmadığı zaman.

Morgan'ın yatağa girip uzanması ve başının üzerindeki tenteye bakarak bu gecenin de en az dün gece kadar uykusuz geçeceğini bilmesi uzun zaman aldı. Etraftaki sessizliğin farkında olarak ve herkesin de yatmış olması gerektiğini düşünerek, aslında yapmak istediği şeyin çok gürültülü bir öfke nöbeti geçirmek olduğunu düşündü.

Ama ne yazık ki o artık bir çocuk değildi.

MORGAN kahvaltı sırasında EVE'E DEĞERLENDİRİCİ BİR GÖZLE BAKTI.

ertesini sabah. Eve uysal ve yumuşak başlı görünebilirdi ama Morgan geçen yıl Wulf'a, Rochester Teyze'ye ve Aidan'a nasıl karşı geldiğini, Wulf'un emrettiği gibi bir renk giymek yerine, kısa süre önce savaşta ölen kardeşinin anısını onurlandırmak için takdim elbisesinin rengini gizlice siyaha çevirdiğini biliyordu. Sonra da Wulf, Carlton House'daki önemli bir akşam yemeği için kalmasını emrettiğinde, bir aile kriziyle başa çıkmak için eve dönmekte ısrar ederek Wulf'a bir kez daha meydan okumuştı. İlginçtir ki, Wulf artık Eve'e en derin saygıyı duyuyordu.

Galli bir kömür madencisinin kızı. Bu onun omurgasının kalitesi hakkında bir şeyler söylüyordu.

Yine de Morgan ona eşlik etme fikrini reddetti. Bu gerçekten yalnız yapması gereken bir şeydi.

Böylece, bir saatten az bir süre sonra, Wulfric Lordlar Kamarası'na gitmek üzere ayrıldığında ve diğer herkes çeşitli günlük işlerle meşgulken, Morgan hizmetçisi birkaç adım arkasında, ön kapıdan çıktı ve Pickford Evi'ne doğru yürümeye başladı. Yolda tanıdığı biriyle karşılaşırsa, başını eğerek ona günaydın demeye ve nasıl isterse öyle davranmasına izin vermeye karar verdi.

Bir düzine insanla tanışsa ve hepsi ona doğrudan kesik verse bile umurunda değildi.

Ama karşılaştığı insanlar, elbette, yaya olarak bir yere gitmekte olan Leydi Caddick ile Rosamond'du. Leydi Caddick'in göğsü kabardı ve havayı kokladı, Morgan tam yanlarına yaklaştığı sırada kızına seslenmek için döndü.

"Çürümüş balık kokusu alıyorum, Rosamond," dedi. "Londra'nın şık bir semtinde bile insanın en kötü kokulardan kaçamaması içler acısı."

"Günaydın, hanımefendi," dedi Morgan. "Günaydın, Rosamond."

Arkadaşı ona acı dolu bir bakış fırlattı ve Morgan'a göre duracaktı, ama annesi onu kolundan tutup sürükledi.

Morgan, işinin ne olduğunu hatırlamasaydı, bütün bu olayla eğlenebilirdi. Aceleyle ilerledi ve cesaretini kaybetmeden Pickford House'un kapısını çaldı.

Rosthorn Kontesi'nin evde olmadığını öğrendi. Ama Bayan Clifton onu ağırlamaktan mutluluk duyacaktı. Morgan uşağı üst kata kadar takip ederken, hizmetçisi evin alt katlarında kayboldu ve birkaç gün önce çay içmek için ağırlandığı salondan daha küçük olan oturma odasına götürüldü. Henrietta Clifton kendisine seslenildiğinde ayağa kalktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Leydi Morgan," dedi, "içeri gelin ve oturun. Lisette Teyze sizi karşılamaya gelmediği için üzgünüm. O da üzülecektir."

Morgan, Bayan Clifton'ın yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyordu. Sade ve biraz kiloluydu. Ama hoş tavırları vardı ve Morgan ondan hoşlanmıştı.

"Bugün görmeyi beklediğiniz en son kişi benim," diyerek yerine oturdu.

"Gervase dün eve gelip evlilik teklifini reddettiğinizi söylediğinde şaşırdık ve biraz da hayal kırıklığına uğradık," dedi Bayan Clifton. "İkinizin gerçekten birbirinize yakışacağını düşünmüştüm ve onun mutluluğunu çok isterdim. Ama sanırım iyi bir nedeniniz vardı."

"Dokuz yıl önce ona karşı gelmediniz o zaman?" Morgan ona sordu.

Bayan Clifton kızardı. "Ah, bunu biliyorsunuz, değil mi?" dedi. "Hayır, Amcam dışında hiçbirimiz Gervase'i suçlamadık. Hiçbirimiz onun onun gibi tepki verdi. O zamandan beri bu konuda çok mutsuzum. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Aslında," dedi Morgan, "Lord Rosthorne ile konuşmaya geldim. İzin verirsiniz onun eve dönmesini bekleyeceğim."

"Gervase ile mi?" Bayan Clifton yine şaşırmış görünüyordu. Morgan,

"Dün söylemeyi unuttuğum bir şey var," dedi. "Lütfen Onu bu geceye kadar eve beklemediğinizi söyleyin."

Bayan Clifton ayağa kalkarak, "Evden bile değil," dedi. "Onunla yalnız mı konuşmak istiyorsunuz?"

Morgan, "Evet, lütfen," dedi.

"Gidip onu getireyim o zaman," dedi diğer kadın ve Morgan fikrini değiştiremeden odadan çıktı. Zaten artık bunun için çok geçti.

Bir dakikadan az bir süre sonra geldi. Görünmeyen bir hizmetkâr kapıyı arkasından kapatırken adımlarını hızlandırarak odaya girdi. Adamın iki eli de kadına doğru uzanmıştı. Yüzünde çatık bir ifade vardı.

"Ne oldu?" diye sordu ona. "Sorun nedir? Biri hayatını çekilmez hale mi getirdi? Bewcastle mı?"

"Bir sorun yok." Ayağa kalktı ve sandalyesinin etrafında dönerek

Aralarında duruyordu. Kollarını iki yanına indirdi. "Lord Rosthorn, neden beni Vikont Cameron'ın balosuna dansa davet ettiniz?"

Gözleri birkaç dakika onunkileri aradı.

"Oradaki en güzel kadın sendin, *chérie*," dedi ona. "Sizi gördüm ve sizinle tanışmak istediğimi anladım."

"Tekrar dene," dedi ona, gözlerini kendi gözleriyle birleştirerek. "Ve bu sefer dürüstlüğü dene. O akşam başka kimseyle dans etmedin. Ben on sekiz yaşındayım. Üzerimde yeni sahneye çıkmış bir kızın beyaz elbisesi vardı. Size çok tecrübeli bir çocuk gibi görünmüş olmalıyım. Bana takdim edilmeyi istemeden önce kimliğimi biliyor muydunuz?"

Dudaklarında ve gözlerinde belli belirsiz bir

gülümseme belirdi. "Yaptım," dedi.

"Bewcastle Dükü'nün kızkardeşi olduğumu öğrendiğinizde iğrenmediniz mi?" diye sordu.

"Değildim," dedi. "Seninle vals yaptım, değil mi?"

"Neden öyle yaptın?" diye sordu ona.

Şu anda bile bir parçası yanılıyor olabileceğini umuyordu. Ama yanılmadığını biliyordu. Sadece onun söylediğini duymaya ihtiyacı vardı.

"Bugün buraya gelmeseydin çok daha iyi olurdu, *canım*," dedi usulca, başını iki yana eğerek, "şimdi bile en iyisi bu. Kolay açıklamayı kabul etseydin şimdi bile en iyisi olurdu. Ama bunu yapmayacaksın, değil mi? Hayatta hiçbir zaman kolay yolu seçmeyeceksin, sanıyorum. Sizinle vals yaptım, *ma petite*, çünkü siz Bewcastle Dükü'nün kız kardeşisiniz."

Bir eliyle sandalyenin arkasına sıkıca tutundu. Çenesini kaldırdı. "Peki ya

Soignés Ormanı'ndaki piknik?" diye sordu ona.

"Çünkü sen Bewcastle'ın kız kardeşiydin," dedi.

"Beni orada mahvetmek mi istedin?" diye sordu

ona.

"Ah, hayır," dedi. "Sadece dikkat çekmek ve belki de biraz patavatsızlık yapmak için seni öne çıkarmak istemiştim, böylece toplanan *kalabalık* bizim hakkımızda dedikodu yapacak ve haber Londra'ya ve Bewcastle'ın kulaklarına ulaşacaktı."

Sanki gerçeği tahmin etmemişti, sanki gerçek şimdi ilk kez karşısına çıkıyormuş gibi hissediyordu. Acıdan neredeyse uyuşmuş hissediyordu. Onun orada kendisiyle flört etmesine izin verdiğini ve ona karşılık verdiğini hatırladı, durumun ve onun kontrolünün kendisinde olduğunu hissetti. İzin verdiği öpücüğü hatırladı.

Oyunu hiç anlamamıştı. Kazanmaya hiç yaklaşmamıştı.

İpe bağlı bir kukladan fazlası değildi.

O zaman bile bu konuyu burada bırakmayı düşündü. Ama adam odanın ortasındaki yerinden ona bakmaya devam etti ve Brüksel'de çok sık gördüğü, alaycı ve çekici bulduğu o yarım gülümsemesini sürdürdü.

Şimdi bunun gençliğini, cehaletini ve soyunu küçümseyen bir gülümseme olduğunu biliyordu.

"Richmond balosu mu?" dedi, devam ederek. "Bütün subaylar gidene kadar beklediniz ve sonra beni teselli etmeye geldiniz. Yoksa daha açık bir skandala zemin hazırlamak için miydi?"

"Ah, *canım*," dedi, "teselliye ihtiyacın vardı."

"Sonra da Bayan Clark'ın evine gidip gelirken bana eşlik edecek birine ihtiyacım oldu," dedi gözleri parlayarak. "Ve sonra benim için Alleyne'i bulacak birine ihtiyacım vardı. Ve Caddick'ler Brüksel'de kalmadığında davamı savunacak birine. O zaman benim için çok kararlı ve haklı bir şekilde savaştınız Lord Rosthorn. Sonra yaralılarla ilgilenmediğim zamanlarda Brüksel'de bana eşlik edecek birine ihtiyacım oldu. Her zaman hakkımızda skandallar çıkıyordu ve sen her zaman benim *dostumdun*. Benim çok sevgili arkadaşım. Komik olan şu ki, kendimi yaşıma göre çok olgun sanıyordum. Daha az cesur olan, kendi kaderlerini daha az kontrol eden kendi yaşındaki ve hatta daha büyük olan diğerlerine karşı sabırsızdım. Ben senin *kandırma*candım. Wulfric dün sen Bedwyn Evi'ne gelmeden önce bu kelimeyi kullandı ve ben onu dinlemedim." Şimdi iki eliyle sarılıyordu.

"Kendimi nasıl savunabilirim?" diye sordu ona. "Seninle ilgili olarak korkunç derecede suçlu oldum. Ama *her zaman* suçlu değildim. Waterloo'dan sonra değil."

Sandalyenin etrafından dolanarak ona doğru geldi ve onun orada sinmiş olduğunu düşünebileceğini fark etti.

"Ve o gece," dedi ona, elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde, "Alleyne hakkında öğrendiklerimden dolayı perişan ve şok içinde odanıza geldiğimde-"

"Ah, *non, ma chère*," dedi, iki elini de bir saldırıyı savuşturmak istercesine avuç içine kaldırarak.

"Orada olanları benim başlattığımı sanıyordum," dedi. Hâlâ da öyle olduğuna inanıyorum, ama sadece beni kandırdığın ve manipüle ettiğin için seni bu dünyadaki herkesten daha çok sevdim ve güvendim. Nasıl da *sevinmiş* olmalısın."

"*Hayır, ma petite*."

Sağ elini kaldırdı ve çınlayan bir tokatla adamın yüzüne vurdu. "Ah, evet!"

diye bağırdı. "Sakın inkâr etme. Evet, evet, evet, *oui, oui, oui*. Her ikisinde de dil, bana yalan söylemenin faydası yok."

"Dediğiniz gibi olsun," dedi, parmaklarının izleri sol yanağında kıızıla boyanırken kollarını iki yanına indirdi.

"Beni *kullandın*," dedi. "Beni avladın, benden nefret ettin ve bana değer veriyormuş gibi davrandın. Sen kötülerin en kötüsüsün."

"Evet," diye kabul etti. "Belki de öyleyimdir."

Eli sıcaktı ve acıyordu ama adamın yüzünün muhtemelen çok daha kötü hissettiğini bilmenin memnuniyetini yaşıyordu.

"Hyde Park'taki toplantı ve burada annenle içtiğin çay, sanırım Wulfric'i daha da utandırmak ve bana adreslerini vermene izin vermeye zorlamak için zekice bir planın parçasıydı. Ve balo - balo salonunun yakınında kullanılmayan bir antre olduğunu nereden biliyordunuz? Biz içeri girdikten sonra kapının dikkatsizce aralık bırakılması nasıl oldu? Ve neden vals yaparken tutkuya kapıldık ve bu yüzden birbirimizin kollarında rahatça kilitlendik? Bunu sen *planladın*."

yol."

Ona sabit bir şekilde bakmaya devam etti. "Bunu ben planladım," diye itiraf etti.

Sol elini kaldırdı ve diğer yanağına bir tokat attı. Sonra da adam irkilirken ama kendini savunmak için hiçbir hareket yapmazken ona baktı, burun delikleri alevlendi, dudakları küçümsemeye kıvrıldı.

"Ve dün de son noktayı koydunuz," dedi. "Bana hikayenizi anlattınız ve sempatiyi kazandınız - işlenen yanlışları ve katlanılan haksızlıkları anlatan bir hikayeden daha iyi acıma uyandırmak için tasarlanmış bir hikaye yoktur. Ve sanırım benim için teklifte bulunmana izin vermeyi reddettiğimde planlarını mükemmelliğin kendisine dönüştürdüm. Seni özgür bıraktım. Benim, Wulfric'in ve tüm ailemin hayatını mahvettin ve ben de tüm zaferlerinin anısının tadını çıkarman için gitmene izin verdim."

"Doğru, *chérie*," dedi yumuşak bir sesle, kadın onun yorumunu beklerken.

"*Yanlış*, Lord Rosthorn." Ona ters ters baktı ve yeri işaret etti. "Dizlerinin üzerine çok. Fikrimi değiştirdim. Sorunuzu sorun. Ve eğer reddedersen, tüm Londra'ya, tüm İngiltere'ye senin şeref ve namustan yoksun bir adam olduğunu duyurmak için hiçbir çabadan kaçınmayacağımı bil. Hâlâ *biraz* nüfuzum var. Güçlü akrabalarım var."

Başını tekrar yana eğdi ve gözlerindeki yarı gülümseme geri geldi. "Sana evlenme teklif etmemi mi istiyorsun?" diye sordu ona. "Bütün bunlardan

sonra mı?

Beni reddetme zevkine erişebilesin diye mi? Bu korkunç olurdu. Sanırım bunu inkar etmemeliyim. Pekala o zaman."

Önünde diz çöktü ve gözlerini onunkilere dikti, bunu yaparken iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. Yüzündeki eğlence ifadesi kaybolmuştu. Ona daha dün şefkat olarak yorumlayabileceği bir bakışla baktı.

"Leydi Morgan Bedwyn," dedi, "evlenme teklifimi kabul ederek beni onurlandırır mısınız?"

Yapabileceği tüm kibirini topladı ve hissettiği küçümsemeyi gizlemeye bile çalışmadan ona baktı. Onu bekletti. Anın tadını çıkardı.

"Teşekkür ederim Lord Rosthorn," dedi sonunda. "Edeceğim."

Adam ona baktı, gözlerinde tutuk bir ifade vardı. "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu ona.

"Sağır olduğunuzdan kuşkuluyum," dedi, "bu yüzden hiçbir şey kaçırmadığınızı sanıyorum. Şimdi kalkabilirsiniz."

Yavaşça ayağa kalktı. Gözleri yine ona gülümsüyordu.

"Beni cezalandıracak mısın, tatlım?" diye sordu ona, "Benimle evlenerek ve ne kadar kötü biri olduğumu asla unutmama izin vermeyerek?"

"Yine yanıyorsunuz Lord Rosthorn," dedi ona. "Evlilik teklifinizi kabul ettim. Bu dünyada sizinle evlenmek gibi bir niyetim yok."

Gözlerindeki kahkaha derinleşti.

"Ah," dedi, "şimdi her şey tamamen anlaşıldı."

"Serbest kalmayı düşündün," dedi başını geriye atıp doğrudan adamın gözlerinin içine bakarak, "intikamını hepimizden güzelce aldın. Ben de utanç içinde taşraya kaçacaktım. Öyle değil, Lord Rosthorn. Benim bir Bedwyn olduğumu unutmuş olmalısınız. Seninle işim henüz bitmedi. Ve sırf bir düzenbazı fark edemeyecek kadar aptal ve saf olduğum için başımı eğip kaçmayacağım. Sen benim nişanlımsın. Kendimi özgür bırakmaya karar verene kadar beni ilgi ve şefkat yağmuruna tutacaksın."

"Ah, *güzelim*," dedi ellerini arkasında kavuşturup ona biraz daha yaklaşarak, "öfkелendiğinde muhteşem oluyorsun. Beni terk etme fikrini değiştirene kadar sana kur yapacağım."

"Bir kez daha yanlış," dedi ona. "*Size* kur yapacağım Lord Rosthorn. Sizi kendime aşık edeceğim ve sonra kalbinizi kıracağım."

"Birincisini zaten yaptınız, *ma petite*," dedi, "ve bana merhamet göstermezseniz kesinlikle ikincisini yapacaksınız."

"Ya da belki," dedi, "benden nefret etmeni sağlarım ve sonra seninle evlenirim. Duygularımı ya da niyetimi asla bilemeyeceksin. Ama seni buna zorlamayı seçtiğim sürece bana eşlik edeceksin. Ve eğer reddedersen, nişanlılığımızı sona erdirirsen, o zaman bu ülkeden tekrar kovulmanı sağlayacağım - ve bu sefer hayatının geri kalanı boyunca."

Gözleri gülümsedi.

Göğsü kabardı.

Kapı açıldı.

Rosthorn Kontesi odaya dalarken, "Leydi Morgan, *hayatım!*" diye bağırdı. "Henrietta bana burada Gervase'le birlikte olduğunuzu ve her şeyi yoluna koyacak bir hizmetçiniz olmadığını söyledi. Sizi üzecek bir şey mi oldu? Hallmere balosundan sonra oğlumu fena halde azarladığıma emin olabilirsiniz. Ondan hiçbir şekilde memnun değildim."

"Anneciğim," dedi Morgan'ın kolunu kendi kolunun arasından geçirerek ve daha bir iki gün önce dizlerinin bağının çözülmesine neden olabilecek bir şekilde ona gülümseyerek, "Morgan az önce beni erkeklerin en mutlusu yaptı."

Morgan göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle, "Gerçekten de öyle, hanımefendi," dedi. "Gervase az önce bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim."

Kız ona baktı ve tam orada, annesi onu izlerken ve coşkuyla Fransızca haykırırken ve ellerini göğsünde kavuşturmuşken, başını eğdi ve onu dudaklarından öptü.

Morgan da ondan geri kalmamak için onu öptü.

BÖLÜM XVII

GERVASE, MORGAN'ın nişanlanmaları için ısrar ettiğinde Sezonun bitmek üzere olduğunu fark edip etmediğini merak etti. Belki de onu herkesin önünde reddetmeden ve böylece ondan intikamını almadan önce, sayısız eğlencede birlikte göründüklerini, kendisinin mağrur ve muzaffer olduğunu, onun da kendisine gülümseyerek eşlik ettiğini hayal etmişti.

Böylece kendisini daha da büyük bir skandala bulaştıracak olmasının onu caydırmayacağını biliyordu.

Ama tabii ki sezon neredeyse sona ermek üzereydi. Sabah gazetelerinde duyuru yapıldı ve her iki ailenin ev sahipliğinde çaylar ve akşam yemekleri düzenlendi. Birkaç sabah birlikte parkta gezintiye çıktılar ve bir öğleden sonra Hyde Park'ta modaya uygun bir saatte gezintiye çıkmak için onu curricle'ına aldı. Ama başka pek bir şey yoktu. Birçok aile çoktan taşraya gitmişti.

Annesi ve Henrietta olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesine çok sevinmişlerdi, annesi oldukça coşkuluymdu. Morgan'ın ailesi de memnun görünüyordu ve kesinlikle kibardılar. Bewcastle son derece nazikti.

Morgan çoğu zaman yalnız olduklarında bile ışıltı ışıltı - tabii o zaman bile neredeyse her zaman göz önündeydiler. Eğer başka türlüünü bilmeseydi, Morgan'ın kendisine deliler gibi aşık olduğunu düşünebilirdi. Gerçi onun aşık olmadığına ya da kendisinin ona aşık olmadığına tam olarak ikna olmamıştı. Ama kızın ışıltısının parlak, sert bir kalkan gibi olduğunun farkındaydı.

Kendisinin ötesine geçemediği ve kimsenin de farkında olmadığı.

Yazın ne getireceğini merak ediyordu. Soran herkese hemen evlenmek gibi bir planları olmadığını açıkça belirtmişti. Bir süreliğine nişanlılıklarının tadını çıkarmak istediklerini açıklamıştı. Bunu daha iyi yapabilmeleri için bir yol öneren de oydu. O, annesi ve Henrietta Bedwyn House'da yemeğe davet edilmişlerdi ve Leydi Aidan Bedwyn az önce kocasıyla birlikte Göller Bölgesi'ne yapacakları bir seyahatin planlarından söz etmişti.

"Morgan da bizimle gelmeyi düşünüyordu," dedi. "Hâlâ düşünüyor musun Morgan?" Gervase'e meraklı bir bakış fırlattı.

"Ama hayır," dedi. "Nişanlımdan bu kadar uzun süre ayrı kalmaya kesinlikle dayanamam ve Morgan'ın da benimle aynı fikirde olduğuna eminim." Kadın onun yanında oturuyordu. Başını çevirdi ve onun gözlerinin içine gülümsedi. "Göller Bölgesi'ne gitmeyeceksin, değil mi tatlım? Onun yerine Windrush'a mı geleceksin?"

Annesi, sanki her şey uzun zaman önce kararlaştırılmış gibi, masanın öbür ucundan, "Ama tabii ki yapacak," diye bağırdı. "Müstakbel gelinimi arkadaşlarımıza ve komşularımıza tanıtmayı çok istiyorum. Kızlarıma bu mutlu haberi şimdiden yazdım. Onunla tanışmak ve Gervase'i tekrar görmek için Windrush'a gelmek isteyeceklerinden eminim. Büyük bir nişan kutlaması planlayacağım; bir bahçe partisi ya da bir balo, belki de ikisi birden."

"Gervase, "Belki Morgan'ın ailesi de bize katılır ve kutlamamıza yardım eder, *anne*," diye önerdi.

Ellerini göğsünde kavuğturup masadakilere bakarak, "Ama bu çok hoş bir fikir, dostum," dedi. "Bir dakika sonra bunu kendim de düşünebilirdim. Leydi Aidan? Leydi Hallmere? Bewcastle? Kırdı bize katılmayı kabul edin."

Gervase başını çevirdi ve parmak uçlarını masanın üzerindeki eline dokundururken Morgan'a tekrar gülümsedi.

"Bu seni memnun edecek mi, tatlım?" diye sordu ona, sesi alçaktı. "Yazı gelecekteki evinde birlikte geçirmemiz, böylece tüm ailemle ve gelecekteki arkadaşlarıyla ve komşularıyla tanışabilmen?"

"Bu her şeyden çok beni memnun edecek." Gözleri parlıyordu.

Fark etti ki, çok eğleniyordu. Onunla dövüşmeye karar verdiği için çok memnundu. Kız söz konusu olduğunda korkunç derecede suçluydu. Ona yönelttiği suçlamaların hepsi doğru olmasa da, onu oldukça kasıtlı ve iğrenç bir şekilde kullanmıştı. Ona teklifte bulunmak için gittiği Bedwyn House'dan onu gönderdikten sonra derin bir kasvete gömülmüştü. Özgür olmasına ve kadının kendisi hakkındaki gerçeklerden şüphelenmediği izlenimine kapılmasına rağmen, onu içine çektiği tüm bu skandallar ve aldatmacalar yüzünden kendini perişan hissetmişti.

Ama kadın hiç beklenmedik ve ilgi çekici bir şekilde karşılık veriyordu. Onu bir kenara atmaya hazır olana kadar kullanacaktı, söz vermişti. Onu kendisine aşık edecek ve sonra da kalbini kıracaktı. Ya da ondan nefret etmesini sağlayacak ve yine de onu kendisiyle evlenmeye zorlayacaktı.

Kendini eğlenmekten alıkoyamadı. Aynı zamanda, kendisine bir şekilde telafi etme şansı verdiği için kadere teşekkür etti. Bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi. Belki de tam olarak tehdit ettiği şeyi yapmasına izin vermekten başka bir şey yapmayacaktı. Ama bu konuda alçakgönüllü davranmayacağına karar vermişti. Sırf cezayı hak ettiği için onun kendisini cezalandırmasına izin vermeyecekti.

Bundan hoşlanmazdı.

Onunla kendi oyununda oynayacaktı. Eğer adil ve dürüst bir şekilde kazanırsa, o zaman kaybettiğini nezaketle kabul etmek zorunda kalacaktı. Ama onun kazanmasına *izin vermeyecekti*. Böyle bir şeye kalkışırsa kesinlikle gözüne tükürecekti.

O zaman kazanmak için onun aşk oyununu oynayacaktı.

Kazanmanın tam olarak ne anlama geleceğini henüz kendisine sormamıştı.

Leydi Aidan gülerek, Freyja nişanlandıktan sonra Cornwall'daki Penhallow'a gitmek için geçen yıl Göller Bölgesi'ne yapacakları yolculuğu ertelediklerini anlattı. O halde bu yıl da Morgan için aynı şeyi yapmalıydılar. Aidan onunla aynı fikirde değil miydi? Görünüşe göre Lord Aidan katılıyordu. Leydi Hallmere, Cornwall'a döndükten sonra bir daha ne zaman ayrılacağını bilmediği ve hassas bir durumda olduğu için, Morgan'ın gelecekteki evini hazır fırsat varken görmemenin yazık olacağını düşündü. Hallmere, Kent'te bir hafta kadar kalmanın gayet uygun olacağını kabul etti.

Bewcastle daveti reddetti - Gervase'in annesine nazikçe teşekkür ederek.

Ve böylece her şey kararlaştırıldı. Yaz Windrush'ta geçecekti.

Ertesi sabah Rotten Row'da Lord ve Leydi Aidan'ın biraz ilerisinde at sürerlerken Morgan ona, "Sanırım," dedi, "hem kendi aile üyelerinizi hem de benimkileri Windrush'a davet ederek ve orada gösterişli nişan kutlamaları planlayarak beni utandırmayı düşünüyorsunuz. Ben kolay kolay utanmam, Gervase."

"Biliyorum, *canım*," dedi. "Ama utanması gereken benim, değil mi? Ailem, hizmetçilerim, kiracılarım ve komşularım sana olan derin aşkıma tanık olacak ve sen beni reddettiğinde bana acıyacak ve beni küçümseyecekler."

"Bu kesinlikle doğru," dedi.

"Tabii," dedi gülümseyerek ve atını onunkine biraz daha yaklaştırdı, böylece dizi neredeyse onunkine değecekti, "onun yerine bana acıman için *seni* ikna edebilirim, büyücüm."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi, göz kamaştırıcı bir şekilde gülümseyerek ve aslında oldukça çirkin bir şekilde uzanıp eldivenli elini kısa bir süreliğine adamın kalçasına dokundurarak.

"Bu sabah seni alışverişe götüreceğim," dedi ona. "Sana mücevherler almalıyım, tatlım. Sana bir nişan hediyesi almazsam bir nişanlı için üzgün bir bahane olurum, değil mi?"

"Mücevherlerle ilgilenmiyorum," dedi ona. "Ayrıldıktan sonra onları ne yaparım? Görünüşlerinden bile tiksiniyorum."

"Ne o zaman?" diye sordu ona. "Sana henüz kıyafet almayabilirim. Bu skandal sayılır."

"Boyalar ve resim malzemeleri," dedi bir an düşündükten sonra. "Londra'ya gelirken yanımda getirmemiştim ve yeniden resim yapmak için can atıyorum. Windrush'ta resim yapacağım. Önümüzdeki bir iki saat içinde bana şövale, boya, fırça, tuval, kâğıt, kömür ve aklıma gelen her şeyi satın alabilirsiniz."

"Resim *yapar* mısın?" diye sordu ona. "Bu işte iyi misin?"

"Bu aptalca bir soru," dedi ona. "İyi olup olmadığımı nasıl bilebilirim? Hem bunun ne önemi var ki? Resim yapıyorum çünkü bunu yapmayı seviyorum, çünkü bunu yapmak *zorundayım*. Gerçekliğin içine girebilmek, yüzeylerin arkasına geçebilmek, anlamın kalbini araştırabilmek için resim yapıyorum. Ben bir amatör değilim, aşık bir erkeği kendimden geçirebilmek için pitoresk bir ortamda pitoresk tuvaler çizen bir hanımefendi değilim."

"Ah." Kıkırdadı. "O zaman büyük bir metanet göstereceğim, tatlım ve senin için bayılmamaya çalışacağım. Boyalar ve resim malzemeleri, hepsi en iyi kalitede ve bol miktarda olacak ki dünya seni nasıl sevdiğimi bilsin."

Onun gözlerinin içine gülümsedi, kendi gözleri de iç derinliklerine kadar parlıyordu - ya da öyle görünüyordu.

"Teşekkür ederim, Gervase," dedi. "Oh, *teşekkür ederim*. Sana nasıl da *tapıyorum*."

Bir anlığına ona baktı, tutuklanmıştı. Güzel ve canlıydı ve tüm güzelliği ve canlılığı ona odaklanmıştı. Kadının her kelimesinde ciddi olmadığına inanmak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Ve sonra güldü.

WULFRIC LINDSEY HALL'A DÖNÜYORDU

Morgan, Aidan ve Eve, Freyja ve Joshua ile birlikte Windrush'a doğru yola çıktı. O gün Lordlar Kamarası'ndan dönerken Freyja ona nişandan söz ettikten sonra soru sorma kadehini gözüne kadar kaldırmış ve beş dakika gibi görünse de aslında muhtemelen bir dakikadan az bir süre boyunca sessizce onu süzmüş olmasına rağmen nişan hakkında çok az şey söylemişti.

Yine de bekleyen arabalara gitmeden önce onunla özel bir konuşma yaptı.

"Nikâh töreni bitene kadar hiçbir şey geri alınamaz değildir," dedi. Morgan, bu yaptığıının sadece bir şey olup olmadığını düşünmeni tavsiye ederim.

Çünkü sana yapmamayı tavsiye ettim."

"Ne kadar aptalsın, Wulf," dedi ona kızgınlıkla. "Gervase'le evleniyorum çünkü bunu yapmak istiyorum. Ve onun hakkında yanılıyorsun, biliyorsun. Marianne'in ırzına geçmedi. *Seninle* evlenmek istemediği için ona tuzak kurdu."

O anda böyle söylememiş olmayı diledi ama ifadeyi değiştirmek için artık çok geçti. Adam sert, kasvetli gözlerle ona baktı.

"Seni daha az saf sanırdım," dedi. "Bazen ne kadar geç olduğunu unutuyorum."

"Broşu görmemiş gibi davranman ve Gervase'le birlikte Marianne'in odasından çıkarken onu masanın üzerine kendin koyman çok *acımasızcaydı*," dedi.

Yavaşça başını salladı. "Gerçekten de bylenmişsin," dedi. "Dokuz yıl içinde değişmiş olmasını ummaktan başka bir şey gelmiyor elden, gerçi şu ana kadarki kanıtlar aksini gösteriyor. Yine de gitmene izin vermeden önce şunu bilmeni isterim Morgan. Senin mutluluğun benim için haklı olmaktan daha önemli. Bana atıfta bulunmadan kendi mutluluğunu düşün."

Wulfric'i hep sevmişti. Anne ve babasını hatırlayamıyordu. Wulfric hayatı boyunca onun için bir baba figürü olmuştu ve onun yönetimi ve rehberliği altında kendini her zaman harika bir şekilde güvende hissetmişti. Onun, kendisinin iyiliğini düşündüğünden hiç şüphe duymamıştı. Aynı zamanda onun kendisini, kız kardeşini ya da erkek kardeşlerinden herhangi birini sevdiğini de hiç düşünmemişti. Onu her zaman öfke de dahil olmak üzere hiçbir sıcak duyguya sahip olmayan bir adam olarak grmşti.

Adamın belki de her şeye rağmen onu önemsediğini düşünmek onu aırtmıştı -sadece onun güvenliğini, sonuçlarını ve itibarını değil, *kendisini* de önemsiyordu. Ve neredeyse ağzından bir güvence, nişanlılığının doğasına dair bir açıklama, yakında sona ereceğine ve sonunda Rosthorn Kontu Gervase Ashford'la ilgili her şeyi unutabileceğine dair bir söz kaçıracaktı. Ama eğer bir şey söylerse, muhtemelen Windrush'a gitmesini yasaklayacak ve kendini bir kez daha skandala, öncekinden daha kötü bir skandala açacaktı.

Düşüncesizce bir adım ne çıktı ve ona sarıldı.

"Mutlu olacağım," dedi ona. "Ve seni mutlu edeceğim.

benim için mutlu.
Göreceksiniz."

"Evet, şey," dedi, sesi soğuktu ve belki de utanmıştı? "Eve ve Aidan'ı bekletiyorsun, Morgan."

Öğleden sonra geç saatlerde Kent'teki Windrush Grange'e yaklaşıyorlardı ve Morgan pencerelerin ötesine büyük bir ilgiyle bakıyordu. Park çok büyüktü. Araba, dolambaçlı, ağaçlıklı bir araba yolu boyunca bir ya da iki mil ilerledikten sonra ev göründü. Kırmızı tuğlaları ve üçgen çatılarıyla romantik görünümlü bir malikaneydi. Etrafı düzgün çimler ve rengârenk çiçek bahçeleriyle çevriliydi.

Eve arabanın karşı koltuğundan, "Oldukça muhteşem, Morgan," dedi. "Bu senin için ne kadar heyecan verici olmalı."

"Öyle," diye kabul etti
Morgan.

Gervase'i son gördüğünden bu yana bir hafta geçmişti. Bu süre içinde ona karşı duyduğu öfke ve kızgınlık artmıştı. Waterloo Savaşı'ndan sonra Brüksel'de geçirdiği o bir hafta olmasaydı, diye tekrar tekrar düşündü, belki de şimdi ondan bu kadar nefret etmeyecekti. Ne de olsa ondan önce ve sonra, onunla flört etmekten başka bir şey yapıyormuş gibi davranmamıştı. Ama o hafta onun için hayatındaki herkesten daha değerli hale gelmişti ve kendini korkunç bir ihanete uğramış hissetmişti.

Ama bu hafta da korkunç derecede düz hissettirmişti. Onu, onun ironik gülümsemesini, şakalarını ve çekici Fransız aksanını özlemişti. Son birkaç ay içinde bir ara ona aşık olduğu ve duygularını onun karakterinin gerçekliğine ve ilişkilerinin doğasına uydurmakta zorlandığı için ondan daha da nefret ediyordu.

At nalı basamaklarının başındaki çift kapı açık duruyordu, araba bir çiçek çardağını geçip evin önündeki geniş, taş döşeli terasa döndüğünde görebildi. Her iki tarafta da birer tane olmak üzere iki uşak merdivenlerden iniyor, kâhya olması gereken siyah giyimli bir uşak kapıların dışında hazır olda bekliyor, Gervase ve kontes de dahil olmak üzere bir sürü insan kapılardan çıkıyor ve uşakların arkasından merdivenlerden hızla iniyordu.

Demek bu, diye düşündü Morgan, sevinç ve gerginlik karışımı bir duyguyla.

harekete geçirmişti. Derin, sakın bir nefes aldı ve gülümsedi.

Her şey çok baş döndürücüydü. Gervase onu arabadan indirdi ve sonra Eve'in inmesine yardım etmek için elini uzattı. Diğer arabalar - Freyja ve Joshua'yı getiren araba ile Becky, Davy ve hemşirelerini getiren araba - arkadan yanaşıp içindekileri indirdiler. Morgan kendini Kontes'in kucağında buldu ve sonra Rahip Pierre Ashford ve eşi Emma, Lord ve Leydi Vardon - Leydi Vardon, Gervase'in kız kardeşi Cecile'di- ve Sör Harold Spalding ve eşi, diğer kız kardeşi Monique ile tanıştırdı. Beyefendilerin hepsi eğildi ve Emma reverans yaptı. Kız kardeşler, annelerinin Galya coşkusuyla Morgan'a sarıldılar ve onun güzelliği karşısında haykırdılar.

Bu arada Gervase, Morgan'ın akrabalarını karşılama ve kendi akrabalarına takdim etme görevini üstlenmişti.

Çocuklar -görünüşe göre ordular halinde- coşkuyla etrafta koşuşturuyorlardı ve Dadı Johnson dışında neşelerini azaltacak herhangi bir hemşireden iz yoktu.

Büyük bir gürültü ve kahkaha vardı. Görevliler, sırada en sonda olan bagaj vagonlarını boşaltıyorlardı. Yaz güneşi bu mutlu karmaşa sahnesini aydınlatıyordu. Gervase Morgan'ı bir elinden yakaladı, sonra diğer elinden de.

Sağ elini dudaklarına götürerek, "Bu hafta bitmek bilmedi, *ma chère*," dedi. "Windrush'a hoş geldiniz." Sol elini dudaklarına götürdü. "Evine hoş geldin."

Kız kardeşleri sevinçle haykırırken ve kimliği belirlenemeyen diğer birkaç kişi memnuniyetle mırıldanırken, öne doğru eğildi ve onu dudaklarından öptü.

"Her gün başlı başına bir hafta gibi geldi Gervase," dedi ellerini sıkıca sıkarak. "Sonunda burada olduğum için çok mutluyum."

Adam kolunu uzatırken ve birlikte taş basamakları çıkıp eve doğru ilerlerken, adamın hâlâ utanmadan onunla flört ediyor olmasının hoşuna gittiğini düşündü. Onu bu nişana zorladığından beri suratı asık, özür dileyen ve zavallı biri haline gelseydi, onu affedip gitmesine izin verebilirdi, ama kesinlikle ondan nefret ederdi - zaten ettiğinden daha fazla nefret ederdi.

Ve kendi kendine itiraf etti, her gün gerçekten de bir hafta gibi gelmişti.

HAFTA GERÇEKTEN DE SONSUZ GÖRÜNÜYORDU. GERVASE Emlak işleriyle meşgul olmuş ve kâhyasıyla -ve ondan önce de babasıyla- ya ofiste ya da dışarıda çiftliği gezerek hatırı sayılır bir zaman geçirmişti. Ama babası, elbette her zaman bildiği gibi, her zaman emlak işlerinin nabzını tutan mükemmel bir yöneticiydi. Kâhya da belli ki ona büyük hayranlık duyuyordu. Adı sürekli geçiyordu -lord hazretleri bunu yapardı, lord hazretleri buna inanırdı, lord hazretleri diğerine asla izin vermezdi- ta ki Gervase'in artık lord hazretleri olduğunu adama haykırmamak için *elinden* gelene kadar.

Ama babasıyla rekabet edemezdi. Çok az şey biliyordu. Öğrenmesi çok zaman alacaktı. Bu arada kâhyasına güveniyordu.

Henrietta'yla ve daha az ölçüde de annesiyle tartışmıştı. Kuzenine bir öğleden sonra nerede olduğunu sorduğunda, Marianne'i ziyarete gittiğini söylediğinde, ona oldukça sert bir şekilde, bu özel arkadaşlığı sürdürmeyi kendisine sadık bir davranış olarak görüp görmediğini sormuştu. Marianne ile aralarında geçenlerin dokuz yıl önce olduğunu hatırlattığında ise öfkesine yenik düşmüş ve bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunun çok iyi farkında olduğunu söylemişti. O yıllar boyunca sürgünde yaşamıştı. Marianne gözyaşları içinde odasına kaçmış, annesi de nazıkçe geçmiş geride bırakmasının zamanının gelmiş olabileceğini söylemişti.

Mesele şu ki, babasını affedemiyordu.

Marianne'i affedemiyordu.

Bewcastle'ı affedemezdi.

Ve şimdi Henrietta'yı affetmekte zorlanıyordu.

Kötü bir durumda olduğunu fark etti. Yakın zamana kadar geride bıraktığını sandığı bir acıyla yanıp tutuşuyordu; ta ki Brüksel'deki Cameron balosunda Leydi Morgan Bedwyn'i görene kadar.

Bu yüzden bu kadar çok misafirin dikkatini dağıtmasından memnundu. Morgan'ı tekrar gördüğü için de gerçekten mutluydu. Belki de ona eziyet edecekti - aslında hiç şüphesiz edecekti. Ama en azından zihnini ve duyularını harekete geçirecekti. Onu güldürebilirdi.

Geldiği akşam ona nişan hediyelerini sunarken büyük bir gösteri yaptı. Herkes onun birbiri ardına paketleri açışını ve Londra'da seçtiği, ama adamın paketleyip Windrush'a taşıdığı paketlerin içindekileri sevinçle haykırışını izledi. İşini bitirdiğinde ona doğru geldi, iki kolunu boynuna doladı ve yanağından öptü.

Ailesi bu patavatsız davranış karşısında şok olduysa da hiçbir işaret vermediler. Kendi ailesi büyülenmişti. O da oldukça eğlenmişti. Kadının, onu resim yaparken izlemesine izin vereceğini umuyordu.

Ertesi gün de geldiği gün kadar sıcak ve güneşliydi. Öğleden sonra göl kenarında piknik yapmayı önerdi ve çocuklar da dahil olmak üzere hepsi gürültülü bir grup halinde oraya gittiler. Pierre ve Emma, Jonathan'la birlikte papaz evinden gelmişlerdi. Önce sıkı bir saklambaç oyunu oynandı, sonra Joshua -bütün Bedwyn'ler kendilerine verilen adlarla çağrılmayı istemişlerdi- ve Harold kayıkları çıkarıp herkesi gezdirdiler, Emma ve Eve de bazı çocuklarla birlikte suya atladılar. Hizmetçiler tarafından getirilen çayla hepsi ziyafet çekti ve ardından yetişkinlerin çoğu büyük bir meşe ağacının gölgesindeki battaniyelerin üzerinde tembelliğe gömülürken, çocuklar da kendi oyunlarını tasarladılar.

"Benimle yürümeye gelir misin, *chérie*?" Gervase Morgan'a önerdi.

Kadın adamın koluna girdi ve adam onu göle dik uzanan çimenli, ağaçlı bir cadde boyunca götürdü.

"Uzakta ne var?" diye sordu ona, işaret ederek.

"Bir yazlık ev," dedi ona. "Yağmurlu bir günde sessiz bir sığınaktır ve her yöne güzel bir manzarası vardır. Belki ilerleyen yıllarda orada bir kitapla oturmaktan keyif alırsınız."

"Kreşteki tüm çocuklardan kaçmak için sanırım," dedi. "Ya da aşk

dolu bir kocanın sürekli taleplerinden," diye önerdi.

"Ama aşk dolu kocam nereye gittiğimden şüphelenmez mi?" diye sordu ona.

"Sanırım, tatlım," dedi, "seni orada takip eder ve kaçmak istediğin şeyin mahremiyetimizi bozmak için gelmiş olabilecek ziyaretçiler olduğuna seni ikna ederdi."

"Çok hoş," dedi. "Parkta böyle başka inziva yerleri var mı? En azından belirli bir günde hangisini seçtiğimi tahmin etmeni sağlayamazsam çok sportmenlik dışı olur."

"İşte mağara," dedi. "Vahşi doğa yürüyüşünün sonunda, ama orada olduğunu bilmeyen biri için açık değil. Bir gün seni oraya götüreceğim. Orada resim yapmak isteyebilirsin."

"Ah, ama bunu yapmamı istemezsiniz," dedi ona, onları güneşin tüm parıltısından koruyan ağaçların düz çizgileri arasında ilerlerken. "Kendimi resme *çok* kaptırıyorum."

"Ama benim çok sabrım var," dedi ona. "Oturup bekleyeceğim ve işiniz bittiğinde eşyalarınızı sizin için eve taşımadan önce rahatlamanıza yardımcı olacağım."

"Gerçekten mi?" dedi.

"Orada sevişeceğiz," dedi ona, "ve buradaki yazlık evde ve gölü çevreleyen daha تنها alanlarda."

"Teknelerin ilginç görüldüğünü düşündüm," dedi.

"Ve teknelerde de," diye kabul etti. "İkisinde de. Hangisinin daha konforlu olduğuna ve hangisinin daha keyifli sallandığına karar vereceğiz."

Onunla aynı anda başını çevirdi ve gözleri buluştu. İkisi de güldü.

"Beni hâlâ affetmedin mi, tatlım?" diye sordu ona.

Ama o sadece tekrar güldü ve sonra memnuniyete benzeyen büyük bir iç çekişle etrafına bakındı.

"Her şey ne kadar güzel," dedi. "Yaz mevsimini seviyorum."

O sırada yazlık eve varmışlardı. Orada durmalarını değil, geri dönüp diğerlerine katılmalarını istemişti. Yine de dönmeleri için bir neden yoktu. Resmen nişanlanmışlardı. Dolayısıyla hem onun ailesi hem de kızın ailesi uzun süre yalnız kalmaları konusunda hoşgörölüydü. Adam kapıyı açtı ve kızın içeri girmesi için kenara çekildi.

İçerisi sıcaktı ama iki uzun ağacın gölgesinde olduğu için o kadar da kötü değildi. Bel hizasına kadar uzanan taş duvarları, yukarıda cam pencereleri ve başlarının üzerinde boyalı ahşap bir kubbesi olan yuvarlak bir yapıydı. Geniş bir deri koltuk duvarı çevreliyordu ve ortasında yuvarlak bir meşe masa vardı.

Hemen oturmadı. Az önce yürüdükleri cadde boyunca geriye baktı ve sonra dönüp eve giden daha dar, çiçeklerle çevrili caddeye, ötesinde vahşi doğa yürüyüşünün bir kısmı olan ince ağaç sırasına ve dördüncü tarafta göle doğru akan nehre baktı.

"Ne kadar da güzel," dedi ve oturdu.

"Gerçekten de çok, *chérie*." Yanına oturmadan önce ona gülümsedi. Yas tutmayı bırakmıştı. Bunu dün geldiğinde fark etmişti. Güzel, soluk mavi bir muslin elbise ve çiçeklerle süslenmiş hasır bir bone giymişti.

"Tüm ailenizin yeniden yanınızda olması nasıl bir duygu?" diye sordu ona.

"Tuhaf," dedi. "Monique ve Cecile onları son gördüğümde sadece birer kızdı. Şimdi evli ve çocuklu birer kadın oldular. Pierre bir çocuktan biraz daha fazlasıydı. Benim de iki yeğenim ve üç yeğenim var."

"Onların hayatlarının çoğunu kaçırdığınız için kendinizi acı içinde hissediyor musunuz?" diye sordu.

Cevabını düşündü. Ama bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu, değil mi?

"Evet," dedi. "Neredeyse ölümden dönmüş gibi hissediyorum, Herkesin aradan geçen yılları benim için yas tutarak geçirmiş olmasını bekliyordum. Sadece hayatlarına devam ettiklerini ve benim onlar için vazgeçilmez olmadığımı bana kanıtladıklarını keşfetmek için. Bu aptalca bir itiraz. Neden her zaman diğer insanlar için çok önemli olduğumuzu varsayıyoruz? Hiçbirimiz

En yakınımızdakiler için bile yeri doldurulamaz."

"Ailenizin bir üyesi kayıp," dedi. "Baban hakkında ne hissediyorsun, Gervase?"

Caddeden aşağı, eve doğru baktı.

"Örnek bir koca ve babaydı," dedi, "ve görünüşe göre örnek bir toprak sahibiydi de. Ona büyük hayranlık duyardım. Çok yakındık. Hepimize çok düşkün olmasına rağmen her zaman onun gözdesi olduğuma inandım. Diğer oğulları gibi asla asi olmadım ve Londra'da bir figür oluşturmaya sevmeme ve Bewcastle gibi nüfuzlu adamların dostluğunu geliştirmeme rağmen asla vahşi olmadım."

"Seni reddetmesi yıkıcı olmuş olmalı," dedi.

"Öyle de denebilir." Ona baktı ve neşesiz de olsa kıkırdadı. "O zamana kadar hiçbirimiz onu hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmamıştık. Çok sıkıcıydık, tatlım. Ve sanırım bu yüzden, yaptığımı düşündüğü şeye, daha önce hiç böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmamış bir adamın tüm amansız öfkesiyle tepki verdi."

"Ondan hâlâ nefret ediyor musun?" diye sordu.

"Ah," dedi usulca. "Bunun için artık çok geç. O öldü."

"Nereye gömüldü?" diye sordu kadın. "Köyün kilise

bahçesinde mi?" "Evet," dedi adam.

"Oraya hiç gittin mi?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. Papaz evi kilisenin ve kilise bahçesinin yanındaydı ve oraya birkaç kez gitmişti. Kiliseye de gitmişti. Ama her seferinde kilise bahçesinden yüzünü çevirmişti.

"Birlikte gideceğiz." Elini onun elinin üzerine koydu.

"Gidecek miyiz?" Adam yine kıkırdadı.

"Peki ya Marianne?" diye sordu ona. "Ona ne oldu? Biliyor musun?"

"Beş mil ötede oturuyor," dedi. "Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsan Henrietta'ya sormalısın. Onlar arkadaş kaldılar."

"Ah," dedi, "bu da canını sıkıyor olmalı."

"Neden olsun ki?" diye sordu ona. "Dokuz yıl uzun bir süre ve onlar komşu. Her zaman arkadaşlıklar."

"Gervase," dedi, "bütün bunlar seni çok incitti. Tahmin ettiğimden de fazla."

Kadının eli hâlâ adamın elinin üzerindeydi. Boştaki elini onun üzerine koydu.

"Ama ben bir kurban olarak görülmeyeceğim, *canım*," dedi. "Kıtada kendime bir hayat kurdum. Başka türlü göremeyeceğim yerler gördüm, ilginç insanlarla tanıştım ve hayatım sıkıcı, suçsuz seyrinde devam etseydi yapamayacağım şeyleri deneyimledim. *Sizinle* tanıştım."

"Ve bu pişman olacağın bir şey," dedi ona. "Ama bence hayatını yeniden katlanılabilir kılmanın tek yolu bu, değil mi? Hayatta olan her şeyin olumlu bir amaca hizmet edebileceğine, boşa harcanmış gibi görünen zamanın içindeki dersi öğrenmeyi reddetmediğimiz sürece hiçbir zamanın boşa harcanmadığına inanmak. Olduğundan daha iyi bir insan olabilirsin."

"Ya da daha kötüsü."

Birlikte eve doğru yürümeden önce uzun bir süre oturdular, şaşırtıcı derecede arkadaşça bir sessizlik içinde, elleri birleşmiş, omuzları neredeyse birbirine değiyordu. Eğer rahatlarsa, zamanın askıya alınmış gibi görüldüğü ve tüm enerjisinin, tüm duygularının ona, onun cesaretine, enerjisine ve yaklaşan kederine odaklandığı o hafta boyunca Brüksel'e geri döndüklerini hayal edebilirdi.

Onu kendine aşık edecekti, söz vermişti. Şimdi yaptığı şey bu muydu? Eğer öyleyse, başarıyordu.

Yoksa bunların hepsi gerçek miydi?

Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

BÖLÜM XVIII

MORGAN ALTI KİŞİLİK BİR AİLENİN EN KÜÇÜĞÜNDÜ. Hayat Büyüdükleri dönemde çok şamatacılardı. Özellikle Redfield Kontu'nun oğulları olan komşu Butler'larla oynadıkları vahşi, hareketli ve çoğu zaman tehlikeli oyunları hatırlıyordu. Ama sorun şu ki, hepsi ondan çok önce büyümüştü. Son birkaç yıl nispeten yalnız geçmişti. Ve yakın zamana kadar teknik olarak okuldaydı. Diğer yetişkinler arasında olma konusunda çok az deneyimi vardı. İlkbaharda bile sadece dışarı çıkmaya çalışan genç bir kızdı.

Windrush'ta olmayı çok severdi. Etrafı kendi ailesi ve Gervase'in ailesiyle çevriliydi. Onlardan biriydi ve tüm ilginin odağıydı. Onlar komşularını, komşuları da onları çağırıyordu ve o artık genç Leydi Morgan Bedwyn değil, Rosthorn Kontu'nun nişanlı geliniydi. Kontesin nişan şerefine planlamakla meşgul olduğu bahçe şenliği ve akşam balosu herkesi heyecanlandırmıştı. Malikâne ve park, nihayet tam anlamıyla rol alabileceği sosyal faaliyetlerle dolu bir yaz için geniş ve güzel bir ortamdı.

Bazen tüm bunların bir maskaralık olduğunu, öfke ve intikam alma arzusuyla bu sahte pozisyona sürüklendiğini unutuyordu.

Gervase'in eski bir adaletsizlik yüzünden ne kadar zarar gördüğünü gerçekten fark etmemişti. Brüksel'de bundan belli belirsiz söz ettiğinde, artık sürgünde olmadığına göre İngiltere'ye dönüp Rosthorn Kontu olarak görevine başlayabileceğini ve sonsuza dek mutlu yaşayabileceğini düşünmüştü.

Ama böyle düşünmesi çok hayalperestçe bir davranıştı. Gerçek anlamda gençliği elinden alınmıştı. Dokuz yıl boyunca amaçsızca dolaşmış, etkileyici ve şüphesiz hak ettiği bir çapkınlık şöhreti edinmiş, ama yine de kendi ülkesinde olması gereken hayattan mahrum bırakılmış bir adamdı.

Çoğunu inkâr ettiği nefret ve acıyla doluydu.

Ona yaptıklarına hâlâ çok içerliyordu. Bunun için onu asla affedemezdi. Ona bir daha asla güvenemezdi. Ama temelde nefret etmek onun doğasına aykırıydı. Ve bir süreliğine Windrush'ta olduğuna göre, iyi bir şeyler yapmaya da çalışabilirdi.

Becky, herkesin içeride kalmaktan memnun olduğu soğuk ve püfür püfür bir günde Jonathan'la oynamak istedi. Morgan çocuğu papaz evine götürmeyi teklif etti ve tabii ki Gervase de geldi. Pierre hasta olduğu için dışarıdaydı ama Emma evdeydi ve mutfakta hizmetçisiyle reçel yapmakla meşgul olduğu için oğlunu eğlendirecek başka bir çocuğa sahip olmaktan çok memnundu.

"Sizi rahatsız etmeyeceğiz," diye güvence verdi Morgan. "Yürüyüşe çıkacağız ve Becky için daha sonra geri geleceğiz, eğer mümkünse."

Yürüyüş, hepsi bir şekilde Gervase için çalışan köylülerle yapılan birkaç telefon görüşmesine dönüştü.

"Halkımı tanımaya ihtiyacım var, *chérie*," diye açıkladı ona. "Hâlâ yabancıların arasında bir yabancı gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum. İnsanlar benden bir iyilik istediğinde, sanki isteklerini yerine getirme ya da reddetme yetkim yokmuş gibi, onları kâhyama yönlendirmek dilimin ucunda. Ve bir şeyi kabul ettiğimde, örneğin her yağmur yağdığında meşhur elek gibi su sızdıran okul binasının çatısını yeniden yaptırdığımda, anında suçluluk duyuyorum ve kâhyamın bunu öğrendiğinde beni azarlayıp azarlamayacağını merak ediyorum."

Adam kıkırdadı ama kız onun kendisine gerçekleri söylediğini tahmin etti. Wulfric'in kâhyasının, ev çiftliğindeki her tarlaya tuz ekilmesi emredilse bile fikir beyan etmeye cesaret edebileceğini düşünemiyordu. Ama Wulf on iki yaşından beri bu görev için dikkatle eğitilmişti ve on yedi yaşından beri Bewcastle Dükü'ydü.

"Seni seviyorlar," dedi. "Halkın seni seviyor, Gervase."

Bu da doğruydu. Onlarla konuştu, onlarla güldü ve onları dinledi. Onlarla olan ilişkilerinde çok samimi görünen cazibesine karşılık verdiler.

"Sanırım, tatlım," dedi, "bunun nedeni beni küçük parmaklarıyla sarabileceklerini düşünmeleri. Gözlerini bana diktiklerinde İncil'den alıntılar beyinlerine sıcıyor. İsteyin, vereceğim."

"Yapman gereken şey," dedi ona, "Windrush'ın ne kadar krlı olduğunu keşfetmek. Kitapları incelemeli ve khyanızla konuşmalısınız. Cömertlik iyi bir şeydir, ama gücünüzün yetmeyeceği şeyleri vererseniz, sonuçta herkes zarar görür ve siz de mahvolursunuz."

"Evet, hanımefendi." Adam ona baktı, gözlerinde kahkaha

vardı. "Sanırım," dedi, "bunu zaten yapıyorsunuz."

"yleyim," dedi. "Ayrıca, unvana sahip olduktan ve tüm bunlar bana miras kaldıktan sonra bir yıl boyunca uzak kalmamın ne kadar sorumsuzca olduğunu da fark ediyorum. Ama yle yapmasaydım, seninle tanışamayacaktım, tatlım."

"Yapmasaydın ikimiz de daha iyi durumda olurduk," dedi sertçe.

Adam usulca güldü.

Papaz evinden ayrıldıktan bir saat ya da daha fazla bir süre sonra köyün ana caddesi boyunca geri dönüyorlardı. Bulutlar hâlâ tepelerindeydi ve rüzgâr hâlâ sert esiyordu ama en azından arkalarındaydı.

"Kilise bahçesini görmek istiyorum," dedi kiliseye yaklaştıklarında.

"Hava serin," dedi. "Gidip Emma'dan bir fincan çay alalım. Belki Pierre eve dönmüştür."

"Kilise bahçesini görmek istiyorum," dedi tekrar, yüzünü ona dönerek. Adam oldukça suratsız görünüyordu, gözlerindeki kahkaha tamamen kaybolmuştu. "Hayatının geri kalanında bundan kaçamazsın, Gervase. Eğer denersen, köye her gelişinde daha da büyüdüğünü göreceksin."

"Peki senin kafanı böyle aptalca bir bilgelikle kim doldurdu?" diye sordu eldivenli parmağıyla çenesine vurarak.

"Bana atalarınızın mezarlarını gösterin" dedi.

Gri ve fırtınalı bir gün olması uygun görünüyordu. Ama en azından, diye düşündü, babası için bir mezar *vardı*. Wulfric, Alleyne için evdeki kilisenin bahçesine taştan bir anıt dikmeye niyetliydi, ama hepsi onun kalıntılarının Belçika'da bilinmeyen bir mezara gömüldüğünün acı bir şekilde farkında olacaktı.

Kadının beklediği gibi, ona kilise bahçesinde rehberli bir tur attırarak zaman kaybetmedi. Onu doğruca, parlayan beyazlığı yeni eklendiğini belli eden mermer mezar taşına götürdü. Önündeki toprakta çiçekler vardı -Cecile ve Monique dün buraya birlikte gelmişlerdi.

Burada, Rosthorn'un Altıncı Kontu George Thomas Ashford'un dünyevi kalıntıları yatmaktadır.

Ardından, yaşayanlara onun erdemleri ve onu tanıyan herkes tarafından sevildiği gerçeği hatırlatıldı.

Sessizce yan yana durdular, rüzgâr arkalarındaydı.

"İngiltere'den ayrıldıktan sonra ondan hiç haber aldınız mı?" Morgan

sordu. "Hayır," dedi.

"Ona yazdın mı?"

"Altı ay boyunca her hafta," dedi. "Çoğu zaman haftada birden fazla. Yalvaran, yakaran, öfkeli, makul, öfkeli, kendini beğenmiş, kendine acıyan, suçlayan mektuplar - insani duyguların her çeşidini barındırıyordu. Ve hayır, hiçbirine cevap vermedi. Annem ara sıra yazardı ama mektuplarının bana ulaşması bir yıl ya da daha uzun sürerdi. Pierre ve kız kardeşlerim de öyle, ama sadece ilk iki ya da üç yıl boyunca."

"Acı çekmiş olmalı," dedi.

"Babam mı?" Adam sorgularcasına ona baktı. "Acı mı çekti?"

"Bana yakın bir aile olduğunuzu söylemişsiniz," dedi, "sizi seviyordu. Böyle davrandığına göre sizin için en kötüsüne inanmış olmalı. Makul bir şüphenin ötesinde ikna olmuş olmalı. Sert davrandı ve muhtemelen

aceleyle. Ama bunu yaptıktan sonra, kararına bağılı hissetmiş olmalı. Bir çıkış yolu olmasını dilediğini söyleyebilirim."

"Bir çıkış yolu vardı," dedi ona. "Bana *inanabilirdi*. Bana *güvenebilirdi*."

"Talihsiz olan o," dedi. "Belki de bir hata yaptığını kabul etmesi için artık çok geç. Sevginin, hem kendimizi hem de karşımızdaki kişiyi cezalandırdığımız tüm olumsuz duygulardan daha güçlü ve daha kalıcı olduğunu keşfetmesi ya da kabul etmesi için çok geç. Ölmeden önce öleceğini bilecek ve hayatına dönüp bakacak zamanı olsaydı, seni affedebilmek için yanında olman için dünyada her şeyini vereceğinden neredeyse eminim."

"Böylece *beni* affedebilecekti," dedi usulca.

"Ve belki o da senin affını istiyordu," dedi. "Nefret ve sevgi -İkisi de çok güçlü duygular olabilir ve çoğu zaman birini diğlerinden ayırt etmek zordur. Eğer sizi derinden sevmemiş olsaydı, size ve kendisine karşı bu kadar acımasız olur muydu?"

Bir elini mezar taşına dokundurup hafifçe okşadı ve sonra tekrar tekrar, o kadar da hafifçe değil.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu ona. "Onu affetmemi mi? Bunun bir önemi var mı? Rüzgâra küfürler yağdırsam ya da toprağa af fısıldasam beni duyacak mı? O gitti."

"Ama sen değilsin," dedi. "Eğer küfürler savurursan, zehir kalbine yerleşir. Eğer affedersen, temizlenirsin."

Başını çevirip ona baktı ve güldü.

"Kaç yaşındasın, *chérie*?" diye sordu ona. "On sekiz mi seksen mi?"

"Yalnız başıma çok zaman geçirdim," dedi. "Çok fazla yaşamamış olabilirim ama hayat hakkında anladığım şeyler var."

Baştan aşağı bir Bedwyn'di - cesur ve sıradışı biriydi ve diğeri insanlar ya da hayatın kendisi tarafından kolayca sindirilemezdi. Ama diğlerinden de farklıydı. Bunu her zaman biliyordu. Doğasında, diğeri insanlara çok nadiren açıkladığı yalnız ve mistik bir yan vardı.

Hâlâ taşı okşuyordu. Gözlerini yine ondan kaçırmıştı.

"Öyleyse yapmam gereken bir Gey bu," dedi tekrar gülerek. "Tuhaf, değil mi, bunca yıldır kendimi bu hayatta en çok nefret ettiğim kiğinin bağıka bir adam olduğuna inandırmıGım -benim için hiçbir Gey ifade etmeyen ve bu yüzden nefret etmekte sakınca görmediğim bir adam. Ama o benim babam. Babam. Babamın bana yaptığını Bewcastle size yapsaydı nasıl olurdu *hayal edebiliyor* musunuz? Yaşayan bir ölüm gibiydi - bu kadar yanlış değerlendirilmek, bu kadar tamamen reddedilmek, bu kadar tamamen koparılmak .

. . Eğer kendi çocuğum olursa . . . Eğer . . ."

Sonra döndü ve bir elini kilisenin eski taş duvarına dayamış, başı öne eğik, biraz uzakta durana kadar aniden uzaklaştı. Omuzları titriyordu.

Morgan onun peşinden gitmedi.

Belki beş dakika sonra geri geldi. Ona değil, mezara ve mezar taşına baktı.

"Acı çektiğini söyleyebilirim," dedi. "Hiç şüphesi olmasaydı bile acı çekerdi. Ama nasıl şüpheleri olmasın ki? Sanırım kendi kurduğu bir tuzağa yakalandı ve gururu -ya da doğru şeyi yapmış olması gerektiğine dair inancı- onu hayatının geri kalanında bu tuzakta tuttu. Huzur içinde yat. Baba."

Morgan'a dönüp gülümsemeye çalıştığında gözlerinde akmayan yaşlar vardı.

"Tatmin oldunuz mu, *chérie*?" diye sordu ona, sesinde alaycı bir ton vardı.

Ona doğru adım attı ve kollarını onun beline doladı. Adamın kolları da onu sıkıca sardı ve başını eğip onu öptü.

Yaşayanları hayata ve birbirlerine tutkuyla sarılmaya iten şey neydi diye merak etti. Ellerini adamın sırtında gezdirdi ve ağzını adamın dilinin sıcak istilasına açtı. Ona doğru eğildi, vücudunun sert erkekliğini, öpücüğünün nemli yakınlığını hissetti.

Ama hissettiği şey tutku değildi -en azından onu yönlendirdiğini hissettiği kör, acil cinsel ihtiyaç değildi. Bu daha çok bir şefkatti; derin, dizlerini zayıflatan, kalbini durduran bir şefkat. Bu duygunun tamamen farkındaydı.

Kilise bahçesinin bu özel köşesinin iki eski porsuk ağacının arkasında sokaktan görünmediği gerçeği de dahil olmak üzere her şey.

Onun kim olduğunun, kendisine ne yaptığıının ve misilleme olarak *ona* ne yapmak istediğinin farkındaydı. Ama şu an için bunların hiçbirinin önemi yoktu. Alleyne hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra Brüksel'deki odasına yaptığı ziyaret ne kadar hayatın ve olayların normal akışının dışındaysa, bu da o kadar farklıydı.

Birkaç dakika sonra başını kaldırdı ve donuk gözlerle ona gülümsedi.

"Eğer beni sana daha da derinden aşık etmenin yolu buysa, sevgilim," dedi, "bu şeytani derecede akıllıca bir plan. Ama zamanım var. Balodan önce bir hafta var. *Seni kendime* aşık etmek için bir hafta. Ondan sonraki yazın geri kalanı da öyle."

Ondan bir adım geri çekildi ve elbisesinin eteğini pardösüsünün altından sıyırdı.

"Bu rüzgâr beni iliklerime kadar üşüttü," dedi. "Papaz evine dönme vakti geldi."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

Ondan sonra iki gün boyunca yağmur yağdı ve bir soğuk ve fırtınalı hava devam ediyordu. Çoğunlukla içeride, bilardo, kâğıt ve sessiz sinema oynayarak ve bir öğleden sonra çocuklarla evin hiçbir bölümünün yasak olmadığı uzun ve gürültülü bir saklambaç oyunu oynayarak meşgul oldular. Kitap okudular ve sohbet ettiler.

Gervase misafirlerini ihmal etmese de zamanının bir kısmını kâhyasıyla geçirmeyi başardı. Kaçınılmaz olarak okul binasının çatısı sorunu yeniden gündeme geldi. Gervase, kış yeniden bastırmadan önce onarımın hemen yapılması gerektiğine karar vermişti. Kâhyası çok saygılı ve nazikti, ama yine de fikrinin özü, bu tür büyük sermaye harcamalarının lord hazretlerinin babası tarafından her zaman ihtiyatlı bir şekilde üstlenildiği ve herhangi bir karar verilmeden önce en az bir yıl dikkatle düşünüldüğüydü.

Gervase ona sertçe baktı.

"Ben artık Rosthorn'um," dedi. "Bu yılki kârın giderlerle dengelenmesinden ve yaz mahsullerinin vaat ettikleri kadar bol olmayabileceği riskinden anladığım kadarıyla, onarımlar yapılırsa dilenci durumuna düşmeyeceğim. Ve çatının şu anki haliyle ilgili kendi gözlemlerime dayanarak, bu işe bir uyarı yılından çok daha uzun süredir ihtiyaç duyulduğu sonucuna varabilirim. İsterseniz ayarlamaları siz yaparsınız."

Adam büyük bir saygıyla, "Evet lordum," dedi. "Gecikmeden ilgileneceğim."

Gervase belki de her şeyden sonra bu yeni hayata alışabileceğini ve babasının hayaletini geride bırakabileceğini düşündü.

İki gün sona erdikten sonra yaz, açık mavi gökyüzü, güneş ışığı ve sıcaklıkla geri döndü. Hepsi açık hava aktivitelerine devam edebildi - sabah gezintileri, öğleden sonra yürüyüşleri veya ziyaretleri, hatta akşam yüzmeleri, ki bu sırada tüm Bedwyn'lerin balık gibi yüzdüklerini ve gürültülü bir coşkuyla eğlendiklerini keşfetti. Ama kız kardeşleri ve kayınbiraderleri de öyle.

Ancak Cecile ve Monique tarafından yakındaki bir kaleye gezi önerilip organize edildiği bir öğleden sonra Morgan Windrush'ta kalma niyetini açıkladı.

Kahvaltıda herkese "Biraz sessizliğe ihtiyacım var," dedi. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Resim yapmalıyım. Gervase bana nişan hediyesi olarak tüm o güzel malzemeleri verdi ve onları kullanma fırsatım olmadı."

Bir protesto korosu ve Morgan şatoyu beğenmezse onun yerine nereye gidebileceklerine dair öneriler vardı, ama Aidan kız kardeşini savunmak için söz aldı.

"Morgan biz ölümlülerden farklı," dedi, "her gün her an arkadaşla ve aktiviteye ihtiyaç duyanlardan. Tekrar sosyalleşmeden önce her zaman kendine zaman ve alan ayırmaya ihtiyacı vardı."

"Nerede resim yapacaksın, Morgan? Gölde mi?" Cecile sordu.

"Belki yazlık evde," diye cevap verdi. "Henüz karar vermedim."

Geziye onsuz devam edilmesine karar verildi. Gervase

Herkes kahvaltı salonundan ayrılana kadar bekledi ve onunla özel bir an yaşıyabildi.

"Sanırım mağarayı seveceksin, tatlım," dedi. "Sana oraya nasıl gideceğini göstereceğim. Ama biraz uzakta ve şövalenizi ve diğ er malzemelerinizi taşıyacak birine ihtiyacınız olacak. Hizmetk arınız olabilir miyim?"

"İdare edebilirim," dedi ona.

"Konuşmayacağıma ya da sizi rahatsız etmeyeceğime söz verirsem orada sizinle oturabilir miyim?" diye sordu.

Birkaç dakika düşündükten sonra, "Pekâlâ," dedi. Ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi ve bir elini onun koluna koydu. "Nasıl olur da nişanlımı yanımda istemem? Burası * ok* güzel bir yer mi? Ben de en güzel halimle görünmeye çalışacağım ve belki de seni bayıltacağım."

Ona sırtıttı. Onu en çok bu şekilde seviyordu, onunla mücadele ederek tahmin yürütmesini sağıyordu. Ve kadın bunu nasıl yapacağını kesinlikle biliyordu. Kilise bahçesini ziyaret ettikleri o öğleden sonra bir süre için kızın tavırları ona karşı yumuşamıştı ve adam kızın kendisini affedip affetmediğini ve kur yapmasını kabul etmeye hazır olup olmadığını merak etmişti. Ama kadın o kadar kolay teslim olmamıştı. Geçen akşam y zerlerken onunla neşeyle oynamış, adam onun altında yüzerken ve tam önünde sallanırken çırpınıp  ığılık atmış, o bakmıyorken arkasından üzerine atlamış ve onu g l n dibine kadar sürüklemiştir. Yukarı çıkarken kendisini öpmesine izin vermiş ve birlikte y zeyeye çıktıklarında göz kamaştırıcı bir şekilde g l msemiştir. Ama daha sonra bir kolunu Joshua'nın diğ erini de Aidan'inkine dolayarak eve doğru yürümüş, sanki Joshua hiç var olmamış gibi yol boyunca neşeyle gevezelik etmişti.

Artık ona aşık olup olmadığını merak etmiyordu.

Biliyordu.

Öyleydi.

Herkesi keşif gezilerine uğurladıktan sonra yola koyuldular. Park birdenbire çok sessiz ve huzurlu göründü. Gervase şövaleyi, birkaç tuvali, bir eskiz defterini, Morgan'ın boyalarını, fırçalarını ve karakalemını taşıyordu. Daha önce hiç g r mediğı geniş kenarlı hasır şapkasıyla gerçekten de çok çekici görünüyordu.

ve yine hediyesinin bir parçası olan bol bir resim şapkası, dallı muslin elbisesinin üzerine giyilmişti.

Vahşi doğa yürüyüşü yanlış bir şekilde adlandırılmıştı, çünkü aslında her zaman özenle ekilmiş ve bakılmıştı. Evin doğusundaki ağaçlar ve inişli çıkışlı tepeler arasında kıvrılıyor, bazen loş, تنها, yeşillik ve orman güllerinin kokusuyla dolup taşıyor, bazen de beklenmedik bir şekilde ortaya çıkarak parka ve çevresindeki kırlara hoş bir manzara sunuyordu. Sıradan bir gezginin rahatlığı için köşkler ve rustik banklar vardı, ama o bunların hepsinin yanından geçerek yoluna devam etti. Yürüyüş, içinde taştan bir oturma yeri olan küçük bir tapınakta son buldu. Ama gözden uzakta, ağaçların arasından kısa bir tırmanışla tepeye ulaşılan mağara, parkın her zaman en sevdiği bölümü, çocukken özel sığınağı olmuştu.

Taş mağara, ağaçlık kıyının içine inşa edilmişti ve genç korsanlar, haydutlar ya da casuslar için görkemli bir mağara oluşturunuyordu. Ancak bölgeyi özel kılan şey çevresiydi. Nehir kıyından birkaç metre ötede akıyordu. Ağlayan bir söğüt mağaranın yanındaki suyun üzerinde asılı duruyordu ve taştan bir melek tombul bir taş koluyla başının üzerindeki taş testiye dengeliyor ve içindekiler sonsuza dek nehre doğru yayılacak şekilde eğik tutuyordu. Büyük yosunlu taşlar ve az büyüyen kır çiçeklerinden oluşan cömert kümeler melek ve ağacın etrafını sarmıştı. Mağaranın önündeki kıyı düz ve çimenliydi.

Döndüğünden beri buraya gelmemişti. Buraya hâlâ özenle bakıldığını görmekten memnundu.

"Oh, ne kadar güzel!" Morgan haykırdı.

Yüklerini bırakıp şövaletini kurarken ona gülümsedi. Bunu takdir edeceğini biliyordu.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Ah, ama burada sadece görsel güzellikten fazlası var," dedi gözlerini açarak. "Suyun sesini dinle, Gervase. Ama sadece ses de değil. Görüntü, ses, koku ve-ah, *burada* insanı çarpan bir şey var." Bir elini kalbine dokundurdu. "Hissediyor musun?"

"Ruhumun yenilenmeye ihtiyacı olduğunda gelmekten her zaman hoşlandığım yer burası," dedi ona.

"Evet." Geniş kenarlı hasır şapkasının altından ona gülümsemek için başını çevirdi. "Moralinizi düzeltmek için. Bunun için özellikle uygun bazı yerler var, değil mi? İnsanın kendini *neye* daha yakın hissettiği yerler? Huzura mı? Nihai anlama mı? Tanrı'ya?"

"Buraya ilk kez geliyorum," dedi ona. "Ama tatlım, yalnız kalmaya ihtiyacın vardı. Resim yapman gerekiyordu. Bunu yapmalısın. Ben burada sırtım mağara duvarına dönük oturacağım ve ruhumun durumunu düşüneceğim. Horlamamaya çalışacağım ama bunu yaparken uyuyabilirim bile. Beni görmezden gelmelisin."

"Pekala," dedi. "Çok sevdiğim bir mürebbiyem vardı -onu hala özlüyorum- ama ne zaman resim yapsam sürekli omzumun üzerinden bakıp nasıl yapmam gerektiği konusunda bana talimat vermekte ısrar ederdi. Beni neredeyse delirtecekti. Zavallı Bayan Cowper."

Sırtını duvara dayayarak çimlerin üzerine yerleşti ve şapkasını alnının üzerine indirdi. Ayrıca, kızın kendini mahcup hissetmemesi için ondan uzağa, taştan meleklerle doğru baktı. Ona sadece bir amatör olmadığını söylemişti ve o da ona inanmıştı. Genç yaştaki nişanlısının karakterinde muazzam derinlikler olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Adam onun hemen resim yapmadığını fark etti. Her şeyi hazırladıktan sonra nehre yakın bir yerde çimenlerin üzerine oturdu ve kollarını dizlerine kavuşturdu. Adam onun varlığından habersiz olduğunu fark eder etmez onu izlemeye başladı. O anda karşılına çıkan herhangi biri, onun boşta olduğunu, günün sıcağıyla amaçladığı resimden uzaklaştığını düşünebilirdi. Ama o aksini biliyordu. Onun sadece resmi için güzel bir konu aramadığını, çevresinin onun sanatçı ruhuyla konuşmasını beklediğini biliyordu.

Morgan, günün her anında arkadaşına ve aktiviteye ihtiyaç duyan biz ölümlülerden farklıdır.

Aidan'ın kahvaltıda onun hakkında söylediği şey buydu.

. . her gün her an arkadaşına ve aktiviteye ihtiyaç duyan biz ölümlülerin geri kalanı.

Gervase bunun kendisini tam olarak tanımladığını düşündü, ya da son dokuz yıl boyunca kendisini nasıl biri haline getirdiğini. Bir kez anladığında

İçinde bulunduğu çıkmazın büyüklüğü nedeniyle, bir yerde çok uzun süre kalmaktan, yalnız kalmaktan, kalabalık yerlerden uzak durmaktan, gördüğü her güzel kadınla flört etmekten ve ikna edebildiğı kadar çok kadınla yatmaktan, gecelerini de gündüzlerini doldurduğu kadar hareketle doldurmaktan korkuyordu.

Tam olarak neden korkuyordu? Kendisinden mi? Sessizlikten mi?

Artık sessizdi. Az önce işaret ettiğı gibi sessiz değildi. Eğer konsantre olursa, sessizliğin doğanın sesleriyle birlikte gürültülü olduğunu duyabilirdi. Ama ruhunun dinlenebileceğı bir sessizlikti bu.

Ruhu yıllar ve yıllar boyunca dinlenmemişti.

Varlığının boşluğunu fark etmemek için onu derinlere, çok derinlere gömmekle meşguldü.

Sonra ayağa kalktı ve yönünü ayarladığı şövalenin üzerine bir tuval yerleştirdi. Fırçalarını, boyalarını ve paletini hazırladı ve otururken sergilediğı kadar büyük bir dikkatle resim yapmaya başladı. Onun varlığını gerçekten unuttuğunu tahmin ediyordu ve dikkatini dağıtacak herhangi bir şekilde hareket etmemeye çok dikkat ediyordu.

Pitoresk bir ortam, pitoresk bir kadın sanatçı ve baygın, aşık bir beyefendi.

Ah, evet, gerçekten.

Onu acı sonuna kadar cezalandıracak mıydı? Bunu yapabilecek kadar güçlü bir akla sahipti.

Onu bundan nasıl vazgeçirebilirdi ki?

BÖLÜM XIX

NEHRİN SUYUNUN İÇİNDEYDİ. Suyun, onu diğer her şeyden farklı kılan kendine has özellikleri olan, kendi başına bir şey olduğunu biliyordu. Ama diğer her şeyden bağımsız değildi. Kendini yenilemek için güneşe ve gökyüzüne ihtiyacı vardı. Kendini çimenlere ve üzerine eğilen söğüt ağacına veriyordu. Kendi içinde renksizdi. Yine de çevresinden renk alıyordu -taşlı, çakıllı yataktan gri ve kahverengi, gökyüzünden mavi, söğüt ağacından yeşil, güneş ışığından parlaltı. Ve bugün, bu gece, yarın, gelecek hafta, gelecek kış, oldukça farklı görünecekti.

Ne nehir, ne çimen, ne de söğüt ağacı vardı; en azından zihin tarafından anlaşılabilir ya da tuval üzerinde boyayla yakalanabilecek kalıcı bir formda hiçbir şey yoktu. Şair William Blake'in ifade ettiği gibi, resim yapmanın muhteşem zorluğu buydu - bir neşeyi uçarken yakalamak. Gervase'in onun şiirlerini okuyup okumadığını merak etti. Ona sorması gerekiyordu.

Hayatın zorluğu da buydu, değil mi? İnsanlar asla tam olarak anlayamazdı. Sürekli değişiyorlardı, farklı zamanlarda, farklı koşullar ve etkiler altında farklı insanlar oluyorlardı. Ve her zaman büyüyor, kendilerini her zaman yeniden yaratıyorlardı.

Başka bir insanı tanımak ne kadar imkansızdı.

Kendini tanımak bile ne kadar imkânsızdı.

Sonunda resmi tamamlanmıştı ve Morgan sanki ilk kez görüyormuş gibi arkasına yaslanıp resme baktı. Bayan Cowper

dehşete düştüğünü düşündü. Bu, nehrin ve söğüt ağacının pürüzsüz, pitoresk bir yorumu değildi.

Birden Gervase'in de yanında olduğunu hatırladı ve başını çevirdiğinde onun hâlâ mağaranın dışındaki taş duvara sırtını vermiş, şapkasını gözlerinin üzerine doğru eğmiş, bir bacağını çimlerin üzerine uzatmış, diğerini dizinden bükmüş, çizmeli ayağını yere dayamış bir şekilde oturduğunu gördü. Rahatlamış ve memnun görünüyordu. Kısık gözlerle ona bakıyordu.

"Ne zamandır buradayız?" diye sordu ona.

"Bir saat mi? İki mi?" Omuz silkti. "Fark etmez, tatlım. Çok mu gürültülü horladım?"

"Bunun boğuk bir cırcır böceği olduğunu sanmıştım." Kadın ona gülümsedi. "Hiç uyuduğunuzu sanmıyorum."

"Aşk adamı rolümün tadını çıkarıyorum," dedi ona, "yine de kimse bana ilgi göstermiyor. Tabloyu görebilir miyim?"

"İnsan gözüne uygun olduğundan emin değilim," dedi, tekrar şüpheyile bakarak. "Ama evet, eğer isterseniz."

Ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi geçti. Tuvaline bakmak için döndüğünde bir kolunu rahatça kadının omuzlarına koydu. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Eğer Bayan Cowper bakıyor olsaydı," dedi, "tuvale renk ve dekoratif ilgi katacakları için neden melek ve çiçekleri dahil etmediğimi sorardı. Bana sadece su ve söğüt ağacından oluşan bir tablonun çok yavan olduğunu söylerdi."

"Bayan Cowper aptalın teki olmalı," dedi.

Dudağını ısırды, eski mürebbiyesinin alaya alınmasına izin verdiği için yarı memnun, yarı suçluydu.

"Neden kendimi suyun altında ve ağacın köklerinin içindeymişim gibi hissediyorum?" diye sordu.

Hiç kimse, Aidan bile anlamamıştı. Kardeşlerinin hepsi

Resim yapma ihtiyacına hoşgörüyüyle yaklaşıyor ve tuhaf, eksantrik tarzıyla gurur duyuyorlardı ama hiçbirini onu anlamıyordu. Bayan Cowper ona doğru tekniği ve doğru gözlem becerilerini öğretme konusunda umutsuzluğa kapılmıştı.

"Fırça darbeleri yüzünden," dedi. "Onları düzeltmedim."

"Ve her şey diğer her şeye karışıyor," dedi, "eğer *karışmak* doğru kelimeyse. Suda güneş ışığı, gökyüzünde söğüt dalları ve ağaç köklerinde su var. Her şey birbirine bağlıdır."

"Ve ben de oradayım, onu içeriden resmediyorum," dedi, "ve sen, onu gözlemliyorsun. Hepsi, hepsi birbirine bağlı."

O anda kendini biraz aptal gibi hissetti, çünkü bir kızın soluksuz coşkusuyla konuşmuştu. Ama adam ayakta durmaya ve resme bakmaya devam etti, gözleri hafifçe kısılmıştı, eli hâlâ kızın omuzlarındaydı.

"*Chérie*," diye sordu ona, "bu tablo bende kalabilir

mi?" "Gerçekten istiyor musun?" diye sordu ona.

"Bunu yatak odama asacağım," dedi ona, "böylece her gün görebileceğim. Kalbimi kırdıktan ve beni terk ettikten sonra, her zaman ve daima birbirimize bağlı olduğumuzu hatırlayacağım."

Sonra ondan uzaklaştı ve fırçalarını ve paletini temizlemekle ve artık boyayla hafifçe bulaşmış olan önlüğünü çıkarmakla meşgul oldu. Kısa bir mesafe uzaklaşıp düz çimenlerin üzerine oturdu ve kollarını dizlerine dolayabilmek için dizlerini yukarı çekti. Güneş kollarında parlak ve sıcaktı. Çiçeklerin, suyun ve yeşilliğin kokusunu alabiliyordu. Kuşların ötüşünü ve böceklerin vızıltısını duyabiliyordu. Çiçekleri yağmalamaya giden beyaz kanatlı bir kelebek kanat çırparak yanından geçti.

Gervase ona katılmak için geldi. Bir tarafa yayıldı, şapkasını arkasındaki çimlere fırlattı ve bir dirseğinin üzerine yaslandı. Bir ot kopardı ve onunla yüzünün yan tarafını gıdıkladı. Kadın bir eliyle otu savuşturdu ve başını çevirip ona güldü.

"Yakında gözlerinin kenarlarında kalıcı kırışıklıklar oluşacak," dedi ona, "eğer bu şekilde sürekli gülümsemeye devam edersen."

"Kaşlarımın arasında kalıcı bir kaş çatma çizgisi olmasından iyidir, *canım*," dedi.

Genellikle alaycı bir gülümseme olduğunu düşündü. Ama belki de haklıydı. Eskiden olduğu gibi -ve bazı açılardan hâlâ olduğu gibi- acı ve mutsuzdu; bir şekilde dünyaya ve kendine karşı küskün bir nefretle kaşlarını çatmak yerine gülmeyi öğrenmişti.

Ona bakmakta olduğunu, elindeki otu bırakıp elini yanağını okşamak için kaldırdığında fark etti. Başparmağını dudaklarında gezdirdi.

O anda ayağa kalkmalı ve eşyalarını toplayıp eve dönmeliydi. Ama gitmek istemiyordu. Henüz gitmek istemiyordu. Ayrıca, ona eziyet edeceğine söz vermişti, değil mi?

Adamın eli kızın boynunun arkasına kaydı ve başını kendine doğru çekti. Dudakları sıcak, güneş ışığında bir öpücükle buluştu.

"Mmm," dedi burnunu onunkine sürterek.

"Mmm," diye iç geçirdi aynı anda.

Dudakları tekrar buluştu, bu sefer ayrıldı, alay etti, hafifçe aradı. Adam diliyle onun dudaklarını yaladı. Kadın da aynısını ona yaptı. Adamın dili kadının ağzına kaydı ve hassas çatıyı okşamak için kıvrıldı. Ham arzusunun göğüslerini sıktığını ve aşağıya, rahmine doğru saplandığını hissetti.

Sonra dirseğinden kalktı, hasır şapkasını fırlattı ve onu kollarının arasına aldı. Yaz mevsiminin, gün ışığının ve doğanın farkındaydı ve hayattaki her şeyden daha çok istediği adamın da öyle görünüyordu. Aptal, aptal kadın.

O sırada çimenlerin üzerinde yatıyordu, oraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi, onu kendisiyle birlikte aşağı çekmek için kollarını uzatıyordu. Ve tutku alevlendi. Gözleri, kulakları, kulak memeleri de dahil olmak üzere yüzünün her yerini öptü. Boğazını ve elbisesinin alçak kare yakasının üstündeki göğsünü öptü. Parmakları adamın saçlarına dolanırken ve ona sürtünmek için kendini kaldırırken, adam yakayı indirdi, böylece göğüsleri ortaya çıktı. Elleriyle onları okşadı, başparmaklarını hafifçe meme uçlarına sürttü ve sonra kadın zevk ve acının karışımıyla inleyene kadar onu emdi.

"*Mon amour*," diye mırıldandı, ağzını onunkine geri vererek. "*Je t'adore. Je t'aime.*"

"Gervase," diye fısıldadı ona. "Gervase."

Adam iki elini de elbisesinin eteğinin altına sokmak için kendini kaldırdığında, onu durdurmak aklına gelmedi. Aralarında daha önce de böyle bir şey olmuştu ama o kadar acil ve aceleyle olmuştu ki, o zamandan beri bunun tekrar olmasını, böylece sürecin tadını çıkarabilmeyi arzuluyordu. Onunla birlikte. Gervase ile. O zamandan beri olanları düşünüp de bunu istenmeyen bir şey haline getirmeyecekti. Düşünmeyecekti.

Elleriyle kadının iç çamaşırlarını, çoraplarını ve ayakkabılarını, kendisinin de ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkardı. Sonra eteğini kaldırdı ve bir eli uyluklarının iç kısmını okşarken, diğer dirseğine dayanarak yarı kapalı gözlerle ona baktı. Çok güzeldi; geniş omuzluydu, kaslı göğsü hafifçe kıllarla tozlanmıştı. Sabununun, vücut ısısının ve erkekliğinin kokusunu alabiliyordu.

Eli kadının çekirdeğini bulup kıvrımlarından geçerek onu okşarken, bir parmağıyla ve sonra iki parmağıyla içine girerken onu tekrar yumuşakça, neredeyse tembelce öptü. Kendi ıslaklığını hissedebiliyordu. Bunu duyabiliyordu ve ıslaklığın vücudunun ona verdiği tepki, ona yaptığı davet olduğunu anladı. Çıplak ayaklarından birini yumuşak, ılık çimenler boyunca yukarı kaydırды, bunu yaparken dizini büktü ve dışarı doğru bıraktı. Parmakları daha derine bastırdı ve iç kasları parmakların etrafında kenetlenirken inlediğini duydu.

"*Chérie*," diye mırıldandı. "*Mon amour.*" Pantolonunun belindeki düğmeleri çözmek için elini geri çekti ve bacaklarını onun bacaklarının arasına sokarak üzerine uzandı.

Ayaklarını çizmelerinin esnek derisine dayadı ve elleri altından kayarken kalçalarını kaldırdı. Onu girişinde sert bir şekilde hissetti ve sert bir vuruşla içine girerken kendini eğdi.

Hiç acı çekmediğini, sadece hoş bir esneme ve derin bir meşguliyet hissi olduğunu keşfetti. Elinden gelse o ana sonsuza kadar tutunabilirdi, diye düşündü, aniden güneş ışığının, kuş seslerinin ve çeşmeden nehre sıçrayan suyun sesinin yeniden farkına vardı. Ama ihtiyaç, bir özlem acısı, bir tamamlanma talebi, onları o anın ötesine sürükledi.

Adam kadının eşiğine kadar geri çekildi ve sonra tekrar girdi - ve kadın birleşmelerinin pürüzsüz, sıvı ritmini duyana kadar hareketi tekrar tekrar tekrarlardı. Geçen seferkinden çok farklıydı. Çılgınlık ve aciliyet duygusundan yoksundu. Bu yavaş ve eksiksizdi ve tüm duyuları harekete geçiriyordu. Ve bunun paylaşılan bir deneyim olduğunun çok farkındaydı. O sadece bir erkekle cinsel ilişkiye giren bir kadın değildi. Erkek de sadece istekli bir kadının bedeninden zevk alan bir adam değildi.

Onun Gervase olduğunun, onu neredeyse ilk andan beri sevdiğinin çok farkındaydı. Adam da onun Morgan olduğunun -kesinlikle farkındaydı-farkındaydı. Adam onun içinde çalışırken ve kadın onun ritmine kendi ritmiyle karşılık verirken başını kaldırdı ve bir süre onu izledi, gözleri tutkuyla ağırlaşmıştı. Ona Fransızca mırıldandı.

Onlar sevişen bir erkek ve bir kadındı.

Ancak fiziksel aşk zihnin içinden çok uzun süre gözlemlenebilecek bir şey değildi. Bu bir his deneyimiydi, paylaşılan ihtiyaç, acı, heyecan ve zevk deneyimiydi. Morgan bunu, birkaç dakika sonra, daha önce hissettiği acının artık dayanamayacakmış gibi görünene kadar her tarafına yayıldığında keşfetti. Kendi ritmini bozdu ve ona doğru gerildi, tanımlayamadığı bir şeye doğru uzandı.

Ama durmak yerine, elleri tekrar onun altına geldi ve daha sert ve daha derin bir şekilde içine girerken onu sıkıca tuttu. Ve sonra, tam bir an daha dayanamayacağına ikna olarak haykırdığı anda, acı, ihtiyaç, bambaşka bir şeye, o kadar beklenmedik bir şeye dönüştü ki, sadece ona tutunabildi ve daha önce hiç girmedığı yeni bir yere düştü.

Tekrar içine girdi, bir, iki, üç kez, sonra derinlere daldı ve içini çekti, o zaman kadın merkezinde bir sıcaklık hissetti.

Daha sonra, rahatlamış, nefes nefese kalmış ve baştan çıkarıcı bir şekilde sabun ve ter kokarak onun üzerine ağır bir şekilde indi.

"Ah, *aşkım*," diye mırıldandı bir kez daha onun kulağına doğru.

Bir süre sonra fark etti ki uyuyakalmış olmalıydı. Adam onun yanına gitmiş, kollarından birini başının altına koymuştu. Eteği yine bacaklarını örtüyordu ve gömleği her ikisinin de üzerine gevşekçe örtülmüştü.

güneşin yakıcı ışınları. Hasır şapkası yüzünü gölgeliyordu.

Ona bakmak için başını çevirdi. O da ona bakıyordu. "Bu benim için iyi olmadı, tatlım," dedi.

"Senden mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Karşılıklı olduğumu sanıyordum."

"Ah, öyleymiş demek ki." Başını öne eğdi ve kızın burnunun ucunu öptü. "Bir düğün tarihi belirleyeceğiz. Belki sonbaharın başları için? Bundan daha fazla bekleyebileceğimden emin değilim."

Ona yavaşça gülümsedi.

"*Mon amour. Je t'adore, Je t'aime,*" dedi usulca, ondan alıntı yaparak. "*Bundan daha fazla bekleyebileceğimden emin değilim.* Beni hayal kırıklığına uğrattın, Gervase. Bu kadar kolay mı başardım?"

Ayağa kalktı, şapkasının geniş kurdelelerini çenesinin altında bağladı ve atılmış iç çamaşırlarını, çoraplarını ve ayakkabılarını çekti. Ellerin titremediğini görünce rahatladı.

Ayağa kalktığı anda adamın sırtüstü yattığını gördü, gömleği hâlâ gövdesinin üzerindeydi ama kolları çıplaktı, elleri başının altında kenetlenmişti. Ona tembelce gülümsüyordu.

"Beni aşağılanmış ve yenilmiş, tamamen yok edilmiş olarak görün," dedi. "Ama bir şeyi kabul et, tatlım. Her anından zevk aldın."

Kaşlarını kibirle kaldırdı. "Ama tabii ki zevk aldım," dedi ona. "Kıtada tanıdığın her kadınla geçirdiğin her andan zevk almadın mı?"

Kıkırdadı.

"*Mon amour,*" dedi, "*je t'adore.*"

Şövale ve yeni boyanmış tuval hariç tüm resim malzemelerini topladı ve çenesini kaldırarak banktan yukarı tırmandı ve diğer taraftan vahşi doğa yürüyüş yoluna indi.

Bu savaşı kıl payı kazandığını düşünüyordu. Ama savaş

henüz bitmemişti. Windrush'a buraya, nişanlılıklarını sona erdirerek onu küçümsediğini göstermeden ve böylece onu tüm ailesi, arkadaşları ve komşuları önünde utandırmadan önce ona sataşmak ve eziyet etmek niyetiyle gelmişti. Ama kesinlikle *bunun* olmasını istememişti.

Bacakları hafifçe dengesizleşmişti. Göğüsleri hassaslaşmıştı ve içi acıyordu - belki de hoş bir acıydı, ama bu hissi hiç yaşamamış olmayı tercih ederdi.

Ama onu kesinlikle baştan çıkarmakla ya da ırzına geçmekle suçlayamazdı, değil mi?

Adam arkasından gelmeyince oldukça şaşırdı ve belki de biraz hayal kırıklığına uğradı. Eve ulaştıktan sonra açık çimenlerin üzerinden ağaçlara doğru baktığında, adam görünürde yoktu.

Muhtemelen mağaranın dışında uyuyordu.

Kendini beğenmişlerin uykusunun tadını

çıkartıyordu.

Ulaşamayacağı bir yerde olması iyi bir şeydi. Kafasını omuzlarından ayırıp tokatlamak isteyebilirdi.

GERVASE şenlik ve balonun tüm planlamasını annesine, kız kardeşlerine ve kuzenine bırakmıştı. Tüm işçileri, tüm köylüler ve kilometrelerce ötedeki tüm alt sınıflar, Windrush parkında yapılacak olan ve kriket, yarışlar ve diğer yarışmaların yanı sıra bol miktarda yiyecek ve içeceğin de yer alacağı şenliğe davet edilmişti. Aynı akşam yapılacak olan balo ise komşular ve daha üst sınıftan kiracılar içindi. Herkes daveti kabul etmişti, annesi mağara ziyaretinden sonraki sabah kahvaltıda hepsine güvence vermişti. Balo salonunu dolduracak kadar insan olacaktı ama tabii ki Londra'yı aratmayacaktı.

Gervase konuk listesini görmek istemek gibi bir hata yapınca annesi hemen bir hizmetçiye göndererek listeyi özel oturma odasından getirtti. Masanın başına oturup gözlerini listede gezdirirken Cecile gelip omzunun üzerinden listeye baktı.

"*Maman*, Monique ve Leydi Aidan davetiyeleri yazarken ben çocuklarla dışarıdaydım," diye açıkladı.

Gervase listede kimlerin olduğundan çok kimlerin *olmadığıyla* ilgileniyordu. Annesine hiçbir koşulda davet edilmemesi gerektiğinden bahsetmemişti ama elbette bunu yapması gereksizdi. İsmin orada olmadığını görünce büyük bir rahatlama yaşadı.

"Pekâlâ," dedi Cecile fazla yüksek sesle, "Marianne Bonner'ı davet etmediğini görüyorum, *anne*. Bu da iyi bir şey. Evini Windrush'a bu kadar yakın bir yere kurma cesaretini göstermesi benim için bir mucize."

Kendi aile üyeleri rahatsız, Bedwyn'ler ise kibarca şaşkın bakarken Gervase listeyi yüzüstü masaya bıraktı.

"Onun da davet edilmesi gerektiğini düşündüm, Gervase," dedi Henrietta. "Geçmişin unutulmasının zamanı geldi. Ayrıca dünyanın bu kısmında kimse ne olduğunu bilmiyor. Ama kilometrelerce ötedeki komşularımız arasında gelmeyen tek kişinin Marianne olduğunu görünce mutlaka fark edecek ve tahmin yürütmeye başlayacaklardır."

"Ciddi olamazsın Henrietta," dedi Monique. "Öyleyim,"

dedi kuzenleri, sesi hafifçe titreyerek.

"Sanırım bu konuşma tam burada sona erecek," dedi Gervase kararlı bir şekilde, "Morgan'ın akrabalarına söz konusu hanımefendinin yıllar önce İngiltere'den ayrılmadan önce bana hakaret ettiğini ve affedilmediğini açıkladıktan sonra."

"Başkalarının aile iskeletlerini her zaman sıkıcı bulmuşumdur," dedi Freyja. "Bugün bize söz verdiğin yolculuğa ne zaman başlayacağız, Gervase? Josh hiçbir şekilde çitlerden atlamamam gerektiğini söylüyor, sanırım bunun yerine birkaç zorlu çit içeren bir rota seçmeniz gerekecek."

Gervase ona minnettar bir bakış fırlatırken Joshua, "Sanırım tatlım," dedi, "çitler *ve parmaklıklar* dedim, ama adil olmalısın. Tam olarak söylediğim şey -yanılıyorsam beni düzeltin- eğer size çitlerden atlamamanızı yasaklarsam her ikisini de kasten arayacağınızı düşündüğümdü."

"Biraz daha açık sözlü olacağım, Free," dedi Aidan. "Şu andan gün batımına kadar bir *çite* ya da kapiya özlem dolu bir bakış atarsan, boynunu bizzat ben kırarım."

Masadaki hemen hemen herkes güldü -Freyja da dahil- ve o rahatsız an geçti.

Ama bitmemişti.

"Sanırım," dedi Morgan ona daha sonra, ülkeyi yan yana geçerken, "hayatının sonuna kadar burada, Marianne'den beş mil uzakta, onu bir kez bile görmeden yaşamayı planlıyorsun."

"İstiyorum," dedi oldukça kararlı bir şekilde. "Bu bir Bedwyn'in yapacağı bir şey olmayabilir, tatlım, ama kesinlikle bir Ashford'un yapmayı düşündüğü bir şey."

"Ama Henrietta haklı," dedi. "Yakında ikinizin arasında bir kavga olduğu dedikodusu yayılacak ve bu olay asla kapanmayacak."

"Eğer dedikodulardan hoşlanmıyorsa," dedi, "o zaman buradan taşınabilir."

Kayınbiraderi Harold Spalding, Freyja'nın diğer tarafına geçerek onunla sohbet etti ve Gervase, ikisi de gezintiye katılmış olan iki çocuk Becky ve Davy'nin arasına girdi. Freyja'nın yanına geçip ona kendini sevdirmeden önce bir süre onları eğlendirmeye koyuldu.

"At sırtında kırlarda sürünme fikrinden her zaman nefret etmişimdir," dedi ona iç çekerek, "ve henüz eyerden hiç atılmadım. Ama insan mutlu bir olay beklentisi içindeyken hayat sıkıcı bir hal alıyor, Gervase. Ve bu gülünç bir örtmece değil mi? Biri *bebek beklerken* hayat sıkıcı olur. Sıkıcı ve sonsuz heyecan verici," diye ekledi gülerek.

Dün öğleden sonra Morgan'ı hamile bırakmış olabileceği aklına geldi. Onunla aceleyle evlenmek ve dokuz ay sonra kreşte bir çocuk doğurmak zorunda kalmayı pek umursayacağından değil. Ama *o* aldırmayabilirdi. Bundan emin olmak imkânsızdı. Onu kesinlikle tahmin ettiriyordu.

Hamileliğin onu kendisiyle evlenmeye zorlayacağından bile emin değildi. Bu onu sadece inatçı yapabilirdi. Bu fikir bile soğuk terler dökmesine yetmişti.

Parka geri dönmeden önce kendini yine onun yanında buldu.

Oradan ayrıldıktan üç saat sonra. Ve o unutmamıştı.

"Gervase," dedi, "Marianne'i araman gerektiğini düşünmüyor musun? Onunla yüzleşmek mi? Yaptığı şeyi neden yaptığını sorun?"

"Hayır!" Adam doğrudan ona baktı. "Kilise bahçesinde istediğinizi yaptınız. Bu sefer istediğin olmayacak."

"Ama oraya gittiğine memnunsun," dedi. "Babanla barıştın. Artık ondan nefret etmek zorunda değilsin."

"Marianne ile barış yapılamaz, tatlım," dedi ona. "Ve bu benim son sözüm."

Daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Bunun yerine sadece başını salladı. Ama sadece bir dakika kadar sessiz kaldı.

"Yine de bu *benim* son sözüm değil," dedi. "Kardeşim de bu olaydan muzdaripti."

Yorum yapmadı.

MORGAN'IN DOĞASINDA UYUYAN KÖPEĞİN YALAN
SÖYLEMESİNE İZİN VERMEK YOKTU,
Özellikle de sevdiği insanlar ya da sevdiği bir *kişi* söz konusu olduğunda.
Wulfric'i seviyordu.

Ve bir süredir zihnini kurcalayan bir şey vardı. Kahvaltıdaki o sahneden sonra daha da ısrarcı olmuştu.

Akşam boyunca misafir odasında bir iskambil masası kuruldu. Herkesin arasındaki sohbet canlıydı. Henrietta herkesten yarım oda ötedeki piyanonun başına oturmuş, sessizce çalışıyordu. Morgan da ona katıldı ve o parçayı çalmayı bitirene kadar bankın arkasında durup müziğe baktı.

"Henrietta," dedi sonra, sesini alçaltarak, "kardeşimin Leydi Marianne Bonner ile nişanlandığının duyurulacağı gece *oradaydın*, değil mi?"

Henrietta omzunun üzerinden geriye baktı, anında temkinli davrandı.

"Evet, elbette," dedi. "Komşuyduk, yani Paysley Markisi her yılın bir bölümünü Winchholme'da geçirirdi. Hepimizi baloya davet etmesi yeterince doğaldı -George Amca, Gervase ve beni yani. Monique ve Cecile hâlâ okuldaydı ve Cecile rahatsız olduğu için Lisette Teyze Windrush'a geri çağırılmıştı. Amcamın kız kardeşi Bertha Teyze de benim refakatçimdi."

Morgan sıranın ucuna tüneyerek, "Senin için korkunç olmalı," dedi. "Yani o baloda olanlar."

"Evet." Henrietta müziği kapattı ve ellerini gevşekçe kucağında kavuşturdu. "Öyleydi. Korkunçtu."

"Marianne ve Gervase'in nereye gittiğini nereden biliyorlardı?" Morgan hafifçe öne eğilip diğer kadının yüzüne bakarak sordu. "Eğer bu büyük bir balo sıkışıklığıysa, ikisinin birlikte olduğunu nereden biliyorlardı? Ve yatak odasında olduklarını düşünmelerine ne sebep oldu? Neden kapıyı bile çalmadan içeri daldılar? Neden üçü birden -Wulfric, Gervase'in babası ve Marianne'in babası?"

Henrietta boş gözlerle ona baktı. "Bilmiyorum," dedi.

"Ama hiç merak etmedin mi?" Morgan ona sordu. "Amcana hiç sormadın mı?"

"Hayır," dedi Henrietta. "Hiç yapmadım."

"Şimdi merak ediyor musun?" Morgan dikkatle ona baktı. Elbette merak etmeliydi.

"Sanırım öyle," dedi Henrietta, bir elini anahtarların üzerinde gezdirdi ama hiçbirine basmadı. "Sanırım biri onları yukarı çıkarken görmüş. Bir hizmetçi."

"Henrietta." Morgan bankın kenarına doğru ilerledi. "Gervase'in söyledikleri şeyi yaptığını inanıyor musun? Kardeşime ihanet ettiğine ve sonra da Marianne'den paha biçilmez bir aile yadigarı çaldığına inanıyor musun?"

Henrietta başını kaldırdığında gözleri keder gibi bir şeyle bulutlanmıştı. "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "*Tabii ki hayır.*"

"O halde," dedi Morgan, "ihamet edenin Marianne olduğuna mı inanıyorsun? Gervase'i uyuşturup yatağına attığına, Wulfric'i ve iki babayı birilerine g nderttiğine, bütün bunları Wulfric'e onunla evlenmeyeceğini yüz yüze söyleyecek cesareti olmadığı için yaptığına mı?"

"*Cesaretin* bununla bir ilgisi yok," dedi Henrietta, "korkaklığın da  yle. Paysley Markisi'ni tanı mıyordun Morgan. Onun nasıl bir zorba olduğunu bil miyordun. Bewcastle Dükü'n  de tanı mıyordun ve nasıl bir zorba -" Ne söylediğini fark ettiğinde elini ağzına götürdü ve yüzü kıpkırmızı oldu. " z r dilerim."

Morgan, "Wulfric'i ve onun zalim yöntemlerini biliyorum," dedi. "Ama her şeye rağmen adalet duygusu vardır, Henrietta. Hiçbir kadını kendi isteği dışında kendisiyle evlenmeye zorlamayacağını biliyorum. Neden zorlasın ki? Hayatının sonuna kadar onunla birlikte yaşamak zorunda kalır. Bunları Marianne ile konuştun, değil mi? Gervase onun hâlâ arkadaşınız olduğunu söylüyor."

"Bu konu hakkında pek konuşmadık," dedi Henrietta. "Bu konu ikimiz için de çok acı verici."

"Ve yine de," dedi Morgan, "onun ne yaptığını ve kuzeniniz için ne kadar korkunç sonuçlar doğurduğunu bilerek ve belki de kardeşimin ne kadar aşağılanmış olduğunu tahmin ederek onunla arkadaşlığınızı s rd rd n z?"

Henrietta, "Gerçek bir dostluk derinlere uzanır," dedi.

"Morgan, hissettiği küçümsemeyi sesinden tamamen uzak tutamayarak, "Bir akrabamın karakterini mahveden ve onu dokuz yıl sürgüne mahk m eden bir arkadaşıma karşı çok iyi duygular besleyeceğimi san mıyorum," dedi. İnanıyorum ki kısa sürede benim *eski* arkadaşım olur."

"Anlam ıyorsunuz," dedi Henrietta.

"Hayır," diye kabul etti Morgan, "bil miyorum. Ama  z r dilerim Henrietta. Seninle tartışmak istememiştim. Sadece geçmişi anlamak, neden Gervase'in bu kadar acı çekmesi için seçildiğini bilmek istiyorum. Ve kardeşimin neden bu kadar aşağılanmaya maruz kaldığını."

Henrietta tekrar, "Bil miyorum," dedi ve Morgan onun gözlerinde yaşlar görünce şaşırdı.

"Hanımefendiyi görmek istiyorum," dedi. "Onunla konuşmak istiyorum. Oraya gider misin

Belki yarın benimle gelirsin ve beni

tanıştırırsın?" "Bu akıllıca mı?" Henrietta

sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Morgan. "Ama bana eşlik etmeyeceksen oraya yalnız gideceğim. Gelir misin?"

Henrietta derin bir nefes aldı ve iç çekerek bıraktı.

"Eğer mecbur kalırsam," dedi. "Pekala o zaman. Gervase ile evlendikten sonra zaten burada yaşayacaksın. Bir ara onu ziyaret etmen uygun olur. Umarım herhangi bir tatsızlık çıkmaz."

"Çok nazıksın," dedi Morgan. "Ben de öyle."

Birlikte piyanoya yaklaşmakta olan Monique ve Eve'e gülümsedi.

BÖLÜM XX

Ertesi gün kuru, bulutlu ve serin bir öğleden sonraya açılmasına rağmen sabahları fırtınalı geçti. Freyja ve Joshua, Cecile ve Lord Vardon kayıklara bindiler; Eve ve Aidan, Monique ve Sör Harold çocukları uzun bir yürüyüşe çıkardılar. Kontes, sabah olduğu gibi öğleden sonrayı da aşçısı, kahyası ve uşağıyla birlikte şenlik ve balo için son planları yaparak geçirdi. Kahvaltıdan sonra kâhyasıyla birlikte dışarı çıkan Gervase henüz dönmemişti.

Morgan arabada Henrietta'yla birlikte beş milden daha az mesafedeki Winchholme'a doğru yola çıktı. Yollar ıslaktı ama geçit vermez değildi. Bahçeleri güllerle dolu, Morgan'ın daha araba durmadan önce tatlı ve ağır kokularını alabildiği, pitoresk eski malikâneye yaklaştıklarında güneş bulutları yarmaya çalışıyordu. O ve Henrietta birbirleriyle neredeyse hiç konuşmamışlardı, her ikisi de düşüncelere dalmışlardı.

Leydi Marianne Bonner onları kapıda kendisi karşıladı. Henrietta'yı ellerini sıkarak ve yanaklarından öperek karşılarken Morgan merakla ona baktı. Gençliğinin ilk çiçeklerini açmış olmasına rağmen, parıldayan altın rengi buklelerinden düzgün, mükemmel orantılı vücuduna ve küçük terlikli ayaklarına kadar olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Gözlerini konuğuna çevirdiğinde Morgan onların masmavi olduğunu gördü.

Morgan, Wulfric'in neredeyse evlenmek üzere olduğu kadının *bu* olduğunu düşündü. Bu onun sevdiği kadındı. Onu sevmiş *olmalıydı*. Bütün Bedwyn'ler gibi o da evlilikte aşka yürekten inanıyordu. Başka türlü olamazdı.

Onunla evlenmek için bir nedeni vardı; babasının nüfuzuna ya da servetine ihtiyacı yoktu ve üç erkek kardeşi vardı, bu da erkek çocuk sahibi olmayı başka türlü olabileceğinden daha az acil hale getiriyordu. Bu kadın onun baldızı olabilirdi.

Henrietta tanıştıırken ikisi de reverans yaptı ve Marianne kızardı, bunu yaparken daha da güzel görünüyordu.

"Sizinle tanıştığım çok memnun oldum, Leydi Morgan," dedi.

"Ben de sizin, Leydi Marianne," diye karşılık verdi Morgan.

Zemin katta, güllerin en güzellerinden bazılarını bakan rahat bir oturma odasına alındılar. Fransız pencereleri soğuğa karşı kapalıydı, ama Morgan kapıların açılabilirdiği sıcak bir yaz gününde bu odanın ne kadar güzel koktuğunu hayal edebiliyordu.

Leydi Marianne'in teyzesi Bayan Jasper da odadaydı ama Morgan'a takdim edildikten sonra dinlenmek için izin istemişti. Çok yaşlı bir hanımdı ve Winchholme'daki varlığı, yalnız yaşayan bir hanımefendiye en azından refakatçi görüntüsü veriyordu. Bu muhtemelen her ikisinin de işine gelen bir düzenlemeydi.

Çay tepsisi getirildi ve hepsi bir süre çeşitli konularda kibarca sohbet etti. Ancak Morgan tartışmak için geldiği konuyu açmaya hazırlanırken, Marianne konuyu kendisi açtı. Morgan birdenbire onun bu ziyaretten önceden haberdar olduğunu anladı. Henrietta sabahleyin bir not göndermiş olmalıydı.

"Anladığım kadarıyla Henrietta'ya benim nişan balomla ilgili sorular soruyormuşsunuz, Leydi Morgan," dedi tabağını bırakarak.

Morgan kendi fincanını ve tabağını bırakıp ellerini kucağında kavuşturdu. Marianne ve Henrietta kanepede yan yana oturuyorlardı. Her ikisi de Morgan'a oldukça temkinli bakıyorlardı ve Marianne'in yanakları oldukça kızarmıştı.

"Morgan, "Henrietta'nın, ağabeyimle amcasının ve babanızın, Gervase'le yatak odanızda birlikte olduğunuzu nasıl öğrendiklerini bilip bilmediğini sordum," dedi. Bir baloda olayların olağan akışı içinde böylesine şok edici bir şeyden şüphelenmelerine imkân yoktu. Onlara kim söyledi? Kim gönderdi?

Orada mı?"

"Bunu merak etmeyi hiç düşünmedim," dedi Marianne ona.

Ama Morgan sabit bir şekilde ona bakıyordu. "Korkarım size inanmıyorum," dedi açık açık. "Yakalanmak istemiş olmalısınız. Gervase'e ilaç verdiniz ve onu oturma odanızdan yatak odanıza götürdünüz. Kardeşim Wulfric'le evlenmeye zorlanmamak için onunla yatmış gibi görünmek istedin. Ama birlikte olduğunuzu ya da nerede bulunduğunuzu kimse bilmezken nasıl yakalanabilirdiniz? Planınız ancak bir suç ortağınız varsa başarılı olabilirdi."

Marianne kızarmış, meydan okuyan ve suçlu bir ifadeyle ona baktı. "Bana yalancı mı diyorsunuz Leydi Morgan?" diye sordu.

Henrietta bir elini onun koluna koydu ve sıkıntılı bir ses çıkardı.

Morgan ona, "Wulfric seni sevmiş olmalı," dedi. "Onu tanıyorum. Başka hiçbir neden onu evliliğe yönlendiremezdi. O odada gördükleri -ya da gördüğünü *sandıkları*- onu derinden yaralamış ve korkunç bir şekilde aşılamış olmalı. Gervase çok daha korkunç bir şekilde incindi. Hâlâ yavaş yavaş iyileşiyor. Hâlâ yaralı ve bazı açılardan kalıcı izler taşıyor. Yaptıklarınızı telafi etmenizin hiçbir yolu yok. Ama en azından gerçeği söyleyebilirsiniz."

Marianne konuşmak için ağzını açtı ama önce Henrietta konuştu ve bunu yaparken keskin bakışlarını ikisinden de kaçırdı.

"O bendim," dedi. "Onlara *ben* söyledim, üçüne de. Onlara Gervase'in Marianne'i isteği dışında yukarı sürüklediğini söyledim."

Morgan dün akşamdan beri bundan şüphelendiğini fark etti. Yanıldığını ummuştu, çünkü Gervase için kendi ailesinden gelen bir ihanet, komşusu ve eski bir arkadaşının ihanetinden çok daha kötü olurdu. Ama *neden*?

Marianne bir elini yüzünde gezdirdi ve birden beti benzi attı.

"Bunu birlikte planladık," diye açıkladı Henrietta. "Marianne'in babası, önce Bewcastle Dükü'nün kur yapmasını, sonra da evlilik teklifini kabul etmesi için onu zorlamış ve tehdit etmişti. Eğer nişan duyurusu alenen yapılmış olsaydı, her şey kaybedilmiş olacaktı. Evlilikten kaçması mümkün olmazdı. Sefalet ve çaresizlik içinde bana döndü ve

birlikte bir plan yaptık."

"O korkunç rezaleti Gervase'in üzerine yıkmak için mi?" Morgan dehşetle sordu. "Leydi Marianne'in ırzına geçmiş gibi göstermek için mi? Kendi *kuzenin* Henrietta'ya?"

"Henrietta ayağa kalkıp kanepeden birkaç adım uzaklaşırken, bir yandan da elbisesinin cebindeki mendili arıyordu. "Arkamda Monique ve Cecile büyüyordu, tüm canlılıkları ve anlamsız güzellikleriyle herkesin gözdesiydiler. Bir de Gervase vardı, sürekli benimle alay eder, o korkunç Mevsim boyunca bana eşler ve sevgililer bulmaya çalışırdı. Tek istediğim *eve* dönmektir. Windrush'a değil, annemin ve babamın yanına. Ama onlar ölmüştü."

"Ah, Henrietta," dedi Marianne, onun için üzüldüğü belliydi.

Henrietta burnunu sildikten ve tekrar kanepeye oturduktan sonra, "Özür dilerim," dedi. "Tüm bunları yıllar önce atlattım ve beni besleyen ve seven aileme karşı her zaman ne kadar haksızlık ettiğimi anladım. Şimdi hepsini gerçekten seviyorum. Ama çok gençken bencil, benmerkezci yaratıklar olma eğilimindeyiz. En azından ben öyleydim."

Marianne, Morgan'a hitaben, "Anlamalısın," dedi, "tek düşüncem Bewcastle Dükü'nden babamın beni suçlayamayacağı bir şekilde kurtulmaktır. Gervase'in komşum ve arkadaşım olması da bu planın lehine bir noktaydı. Ertesi gün ona her şeyi açıklayabileceğimi ve onun da beni anlayacağını, hatta belki de Dük'e özel olarak açıklayabileceğini düşündüm."

"Wulfric'e *kendiniz* açıklayamadınız mı?" Morgan ona sordu.

"I-" Marianne gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır, yapamazdım. Anlamalısınız ki Leydi Morgan, daha on sekiz yaşındaydım. Yaptığım şeyle gurur duymuyorum. Aslında, o zamandan beri aklımdan çıkmıyor. Ama çok gençtim."

Morgan yumuşak bir sesle, "Artık on sekiz yaşındayım," dedi. İki kadın da sessizce ona baktı.

"Peki ya broş?" Morgan sordu. "Gerçekten çalındı mı?"

Marianne başını salladı. "Babam beni *Gervase* ile evlendirdi," dedi.

dedi. "Hayır diyemezdim, babama beni baştan çıkardığını söylemiştim. *O da* hayır diyemezdi, benim için fedakârlık yapmak bir centilmen olarak ondan beklenen bir şeydi. Hızlı düşünmek zorundaydım ve aptalca olduğu kadar gerçekten kınanacak bir şey yaptım. Daha sonra Gervase'e açıklamak istedim ama o gitmişti. O gece yaşananların bu kadar vahim sonuçlar doğuracağını asla ama *asla* beklemiyordum. Neredeyse Henrietta'nın dostluğunu bile kaybediyordum. Broş konusunda bana çok kızmıştı."

"Ama Gervase'in babasına açıklama yapmayı düşünmediniz mi?" Morgan söyledi. "Oğlunu bir daha hiç görmedi. Onun bir yağmacı ve hırsız olduğuna inanarak öldü."

Henrietta, "Gervase'le her zaman çok gurur duymuş ve ona çok düşkün olmuştu," dedi. "Gervase'i gerçekten cezalandıracağını nereden bilebilirdim, hem de böyle bir şekilde? Korkunç bir şeydi. Uyanamadığım bir kâbus gibiydi."

"Ama onurlu olanı yapıp olanlarda senin de payın olduğunu itiraf etmeyecek misin?" Morgan ona bakakaldı. Böyle bir korkaklık kendi doğasının o kadar ötesindeydi ki, bunu anlamak, hele bir başkasında görmezden gelmek çok zordu.

"Morgan," dedi Henrietta, "benim binlerce kez kendime söylemediğim, Marianne'in *kendine* söylemediği hiçbir şey yok, söyleyebileceğin *hiçbir şey* yok. O anda bile yanlış olduğunu bildiğin bir şeyin birkaç masum insan için böylesine feci sonuçlar doğurduğunu fark etmenin suçluluğuyla yaşamak kolay değil. Gervase'in eve dönüşü ve sizinle bulduğu mutluluk için her gün şükrediyorum. Ama bu tam olarak telafi ya da kefareti değil."

"Hayır, değil," diye onayladı Morgan, Henrietta'nın neden onlar için her zaman bu kadar memnun olduğunu birdenbire anlamıştı. Komplocuların birinden diğerine baktı, iki genç kızı böylesine çaresiz önlemlere iten şeyin ne olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Sadece gençlik, saflık ve otoriteye meydan okuma -ve sonra da itiraf ederlerse sonuçlarından korkma? Ama Henrietta nasıl bu işin içine çekilmişti? Kendisi dans partneri ve hatta sevgilisi bulamazken ona baskı yapan kuzenine karşı duyduğu bir kin miydi bu?

Bu son soru zihninden geçerken, cevap ona kör edici bir ışık gibi geldi. Okuldan yeni çıkmıştı. Orada korunaklı bir hayat yaşamış, sadece bir hanımefendinin eğitimi için gerekli olduğu düşünülen şeyler öğretilmiş ve

Gürültücü erkek kardeşler ve cesur bir kız kardeş, hepsi de onu dinlerken söylediklerine dikkat ediyorlardı. Ama yine de anlamıştı.

Tabii ki!

Marianne ve Henrietta arkadaştan öteydiler. Birbirlerini *seviyorlardı*. Evlilik, her ikisi için de en büyük felaket, ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken dehşetlerin dehşeti olurdu.

Bu yüzden de bundan kaçındılar - diğer insanlar için korkunç bir bedel pahasına.

Birinden diğerine tekrar baktı ve tek bir kelime bile konuşulmamasına rağmen, onun bildiğini bildiklerini görebiliyordu. Kısa bir süre, neredeyse belli belirsiz, elleri aralarındaki kanepenin minderine dokundu.

O anladı. Göz yummadı. Affetmedi ama anladı. Onlardan nefret edemeyeceğini keşfetti. Kendini zihinsel olarak onların yerine koymuş ve onların kaderi olan hayat yürüyüşünü hayal etmişti ve onlardan nefret edemiyor ya da onları kınayamıyordu. Sadece yaptıklarını küçümseyebilirdi.

"Eğer geri dönebilseydim," dedi Marianne iç çekerek, "babama meydan okur ve Bewcastle Dükü'yle açıkça konuşurdum. Ya da şimdi ikisinden de güvende olduğumda öyle diyorum. Ama geri dönmek, farklı olan ama bu farklılıkları dünyada korkusunu paylaşan kişi dışında kimseye açıklayamayan ürkek, korkmuş bir kızın bedenine, zihnine ve duygularına geri dönmek anlamına gelir. Belki de şimdi bildiklerimi bilseydim bile bu cesareti bulamazdım."

"Ve eğer geri dönebilseydim," dedi Henrietta, "George Amca'yla konuşur, ona açıklardım, bunu yapmak Marianne'le tüm iletişimden kopmak anlamına gelse bile. Geri dönebilseydim ve her şeyi farklı yapabilseydim, Gervase'in başına bunun gelmesine izin vermezdim. Ama geri dönemem ve belki de dönebilseydim bile o cesareti bulamazdım."

Morgan, "Hemen bulun," dedi.

"Amcam öldü," dedi Henrietta, "Marianne'in babası da öyle." "Ama

Gervase ölmedi," dedi Morgan. "Ve Wulfric de değil."

Marianne'in yüzü kızardı. "*Bewcastle Dükü'ne* itirafta bulunmamı mı bekliyorsunuz?"

dedi.

"Hiçbir şey beklemiyorum," dedi Morgan ona. "Wulfric güçlü bir adamdır. O zaman her ne yaşadıysa, şimdiye kadar atlatmıştır. Ve Gervase'in uzun çilesi sona erdi. En iyi karakter özelliklerine sahip olarak hayatta kalacak kadar güçlüydü ve hayatını yeniden inşa ediyor. Siz ne yaparsanız yapın, her ikisi de hayatlarını kendi uygun gördükleri şekilde yaşayacaklar. Sizden hiçbir şey beklemiyorum."

Ayağa kalktı.

"Artık gitmek istiyorum Henrietta," dedi.

Henrietta tereddüt etti. "Arabayı al," dedi. "Yalnız gitmenin sakıncası var mı? Marianne beni daha sonra arabasıyla eve gönderecek. Konuşmamız gerek."

Eve dönüş yolculuğunda yalnız olmak Morgan'ı rahatlatmıştı. Gerçek, hayal ettiğinden çok daha korkunçtu. Sevmek ve buna rağmen dünyanın bu aşka asla göz yummayacağını ya da kabul etmeyeceğini bilmek ne kadar korkunç olmalıydı. Bunu bir ömür boyu gizli tutmak zorunda kalmak.

Yine de aşk olmalı. Yıllarca birbirlerine sadık kalmışlar, birbirleri için korkunç işler yapmışlar, birbirleri için kuzenlerine ve arkadaşlarına ihanet etmişler, başka insanlara ölçülemez zararlar vermişler ve o zamandan beri suçluluk duygusunu paylaşmışlardı.

Benzer koşullar altında kendisinin neler yapabileceğini nereden bilebilirdi?

Wulfric, Gervase'in ona evlenme teklif etmesine izin vermemekte ısrar etseydi, kız ona açıkça karşı çıkabilir, hatta belki de kaçabilirdi. Ya da en kötü ihtimalle reşit olana kadar üç yıl bekleyebilir ve Wulfa hiç danışmak zorunda kalmayabilirdi.

Marianne ve Henrietta'nın bu seçeneklerden hiçbiri

yoktu. Ama Morgan'ın aklı birden başka yöne kaydı.

Evlendin mi? Üç yıl bekledin mi?

Kendi seçimiyle Gervase'le evlenmeyecekti.

Maskeli baloya bir an önce son vermeliydi. Belki de bunu baloda yapmalıydı.

Bu muhteşem ve aynı zamanda doğal olmayan bir zalimlik olurdu. Sonra, o zaman. Hemen sonra. Ona sessizce bu ilişkiyi bitirdiğini söyleyecek ve Windrush'ı Freyja ya da Aidan'la bırakacaktı. Bu yeterli olacaktı. Arkasında yeterince utanç bırakacak ve kendisiyle birlikte yeterince kasvet götürecekti.

Ona karşı herhangi bir şey hissediyor muydu? Bazen hissettiğini düşünüyordu ve elbette ona onu sevdiğini *söylüyordu*. Kesinlikle ona karşı fiziksel bir tutku duyduğuna inanıyordu. Onunla mağaranın dışında sevişirken mırıldandığı sözler kesinlikle sahte değildi. Ama yine de yeterli değildi. Brüksel'de onun için çok değerli biri haline gelmişti ve tüm bu süre boyunca onu alaycı ve duygusuz bir şekilde kullanmıştı. Bunun affedilir bir yanı olamazdı ya da affedilse bile, bundan sonra kalıcı bir güven olamazdı.

Araba hâlâ oldukça çamurlu olan yoldaki tümseklerin üzerinden sekerken Morgan gözlerini kapadı. Hayat ne kadar tuhaf, diye düşündü. Eğer Marianne ve Henrietta, uzun zaman önce, kendisi henüz dokuz yaşındayken bir gece umutsuzca ve onursuzca davranmamış olsalardı, Gervase Brüksel'deki Camerons balosunda balo salonunu geçip onunla tanışmayacaktı. Onu fark etmezdi bile. Kız da onu fark etmezdi. Onursuzluğa doğru kendi inişini yapmaya kalkışmazdı. Kadın onu asla sevmezdi.

Hepsi birbirine bağlı. Ah, evet, hepsi, hepsi birbirine bağlı.

ERTESİ GÜN GÜNEŞ IŞIĞI GERİ GELDI. Herkes gününü Sabahları vahşi doğayı keşfetmek, tekneyle gezmek, yüzmek ve hatta daha sonra dalmak. Ancak sıcak ve egzersiz öğleden sonraya kadar çocukların çoğunu yordu ve hepsi uyumak ya da biraz sessiz zaman geçirmek için kreşe gönderildi. Yetişkinler evin içinde ya da dışarıda gezintiye çıktılar. Morgan, kısa bir süre önce papaz evinden gelen Emma ile çiçek bahçesindeki koltukta oturuyor, Jonathan da onların yanında geziniyordu.

Gervase, iki gündür masasında dikkatini bekleyen bazı yazışmaları henüz tamamlamış olduğu için kütüphanenin penceresinden onları izliyordu. Ailesinin ve cesur Bedwyn'lerin birbirlerinden hoşlanıyor gibi görünmeleri onu memnun ediyordu. Özellikle Morgan'ın burada bu kadar iyi kabul görmesi ve çevresinden gerçekten hoşnut görünmesi onu memnun etmişti.

İçinde insanlar var.

Balodan sonra onu bir şekilde kendisini affetmeye ikna edecekti. Ona ciddi ciddi evlenme teklif edecekti.

Kadınlara katılmak ve yeğeniyle oynamak için dışarı çıkmak üzereydi ki, aniden bir arabanın garaj yoluna doğru yaklaştığını fark etti. Yaklaştığında bile onu tanıyamadı. Belki de dışarı çıkıp ziyaretçisini bizzat karşılaması gerekiyordu. Ama bir şey onu engelledi.

Araba onlarla aynı hizaya geldiğinde hem Morgan hem de Emma selamlamak için el kaldırdılar, ama araba onları geçerek yoluna devam etti ve Gervase'in durduğu pencerenin altındaki terasa döndü. Bir hanımefendinin inişini izledi, arkasında da bir hizmetçi vardı.

Ağzı aniden kurudu. Morgan dün Henrietta'yla birlikte arabaya binmiş ama nereye gittiklerini söylememişti, o da sormamıştı. Ama o tahmin etmişti.

Bu benim son sözüm değil, daha bir gün önce ona söylemişti. Kardeşim de bu olaydan muzdaripti.

Ve şimdi Marianne Windrush'a gelmişti. Annesini -ya da Henrietta'yı- ziyarete gelmiş olmasını umuyordu, kendisi evdeyken böyle bir ziyaret ne kadar tatsız olurdu.

At nalı basamaklarını tırmandı ve onun altındaki evin içinde kayboldu. Morgan pencereden yukarı bakıyordu. Arkasını dönmeden önce kısa bir süre göz göze geldiler. Bu da intikamının bir parçası mıydı?

Marianne *onu* görmeye gelmiş miydi?

Onu kabul etmeyi reddedecekti. Bu kadar basitti.

Sonra uşağı kapıyı tıklattı ve Leydi Marianne Bonner'ın evinde olup olmadığını sormak için kapıyı açtı.

Hayır demek için ağzını açtı. Ondan af dilemeye mi gelmişti? Verecek hiçbir şeyi yoktu. Bazı şeyler affedilemezdi.

Genç ve masum bir kızı sırf erkek kardeşine kin beslediği için kullanmak, karalamak ve skandalın içine çekmek gibi.

Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla.

Kendisini hiçbir zaman özellikle dindar bir adam olarak görmemişti. Ama bu sözler yine de aklına geldi.

"Onu içeri al," dedi sertçe ve ellerini arkasında kavuşturarak pencerenin önünde acımasızca bekledi.

Marianne küçük bir kızken çok güzeldi; sarışın, mavi gözlü, ince bir kadındı. Şimdi daha da güzel bir kadındı. Vücudunda çekici kıvrımlar oluşmuş, yıllar yüzüne karakter katmış ve onu bir şekilde daha da güzelleştirmişti. Yıllar önce merak ettiği gibi, onun neden tüm Britanya'nın en büyük evlilik ödülllerinden biri olan ve hâlâ da öyle olan Bewcastle'la evlenmeye bu kadar kararlı bir şekilde karşı çıktığını yeniden merak etti. Oturma odasında ona verdiği içkinin etkisiyle sersemlemeden önce bunu ona açıklamamıştı.

Kadın alçak sesle reverans yaptı, adam da sertçe eğildi.

"Lord Rosthorne," dedi, "beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Kadının sesindeki titremeyi duyunca biraz da memnuniyetle fark etti ki kadın çok gergindi.

"Birbirimize söyleyecek çok önemli bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, hanımefendi," dedi.

Ona oturmasını teklif etmedi.

"Çok haklısınız," dedi. "O geceki davranışım için hiçbir açıklama yapmayacağım. Bunu *neden* yaptığımı uzun zamandır anladığınıza eminim. Ve ben de hiçbir mazeret sunamam. Bewcastle Dükü'yle ya da bir başkasıyla evlenme konusundaki isteksizliğim ve babamdan duyduğum korku, sana yaptıklarımın ve sonra da öngörmediğim halde başına gelmesine izin verdiklerimin mazereti olamaz. Sana ne kadar uzun süre acı çektirdiğim düşünülürse, özür dilemek ucuz ve hatta belki de bir hakarettir. Ama Gervase, sana sunabileceğim tek şey bu. Keşke daha fazlası olsaydı. Keşke geri dönüp geçmişe değiştirebilseydim ama bu hiçbirimizin yapamayacağı bir şey. Mahkûm edildim ve kendimi savunacak hiçbir şey sunamıyorum. Hiçbir şey yok."

"Gidebilirsin," dedi ona, "böylece hayatımızın geri kalanında aynı mahallede yaşamak zorunda kalmayız."

Gözle görülür bir şekilde yüzü kızardı. Hatta hafifçe sallandı ve adam neredeyse ona destek olmak ya da bir sandalye getirmek için ona doğru koşacaktı. Ama kadın kendini tekrar kontrol altına aldı.

"Yapabilirim," diye kabul etti. "Sana adil görünen ceza bu mu Gervase? Belki de haklısın. Belki de adil *olur* - göze göz, sürgüne sürgün. Pekâlâ, madem öyle istiyorsun."

"Göze göz değil," dedi. "Buradan ayrıldığımda değer verdiğim her şeyi geride bırakmak zorunda kaldım."

"Ah, Gervase," dedi, "ben de öyle olurdum. Yapmamı istediğin şey bu *mu*?"

Gözlerinde yaşlar vardı ama dökülmediler. Ve başını eğmedi ya da ondan başka bir yere bakmadı. Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

Bewcastle Dükü ya da başka biriyle evlenme konusunda isteksizlik

...

Ah, Gervase, ben de öyle olurdum.

Winchholme'dan sürülmekle Windrush'tan sürülmek ona eşit bir ceza gibi mi görünecekti? Ama burada onun gibi kimsesi yoktu.

Arkadaşlar hariç.

Ya da belki belirli bir arkadaş.

O baloda Marianne'in suç ortağı kimdi? Planının başarılı olması için bir suç ortağı olmalıydı. Bunu her zaman fark etmişti ama bunun bir hizmetçi ya da uşak olduğunu varsaymıştı.

Henrietta mı?

Bu her şeyi açıklar, değil mi?

Ama emin olmak istiyor muydu? Soruyu sormaya istekli miydi? "Bir şey

I var keşfedildi son zamanlarda itibaren benim

kendi deneyim,

Marianne," dedi, "bağışlanmanın asla hak edilemeyeceğidir. Eğer olabilirse,

buna gerek kalmazdı, değil mi? Elimde olsa ben de geçmişteki bazı olayları değiştirmek isterdim. Ama tabii ki değiştiremem. Geçtiğimiz dokuz yıl ne kadar kötü geçse de tamamen boşa gitmiş değil. O meşhur balodan birkaç gün sonra İngiltere'yi terk eden adamdan farklı bir adamım ve bu adamla birlikte rahat bir şekilde büyüdüm. Müstakbel kontesimle hala sürgündeyken tanıştım. Başka türlü onunla asla tanışamayabilirdim ve buna hayal edebileceğim her şeyden daha çok üzülürdüm."

Bunu yüksek sesle söylememiş olmayı diledi. Morgan onu terk edecekti. Gitmeyeceğinden hâlâ emin olamıyordu. Ama yine de doğrudu. Şimdi geriye dönüp geçmiş dokuz yılı silebilse, o balo gününden yeniden başlayabilse ve Marianne'le yaşadığı o olayı iptal edebilse, bunu yapabileceğinden emin değildi.

"O zaman suçluluk duymadan gidin," dedi.

İki elini de yüzünün üzerine koydu. Gözle görülür şekilde titriyorlardı.

"Bewcastle Dükü'ne mektup yazdım," dedi. "En azından senin için bunu yapabilirim. O geceki olaylarda senin hiçbir şekilde suçlanmadığını, gördüğünü sandığı şeyin bir yanılsama olduğunu bilecek. Kız kardeşiyle evleneceğin için gerçeği bilmesi her zamankinden daha önemli."

"Ah," dedi.

"Ben artık gideyim," dedi. "Bana zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim, Gervase."

"Marianne," dedi fevri bir Çekilde, "istese de istemesek de komÇuyuz ve muhtemelen hayatımızın geri kalanında da öyle olacağız. Bu konuda medeni olsak iyi olur sanırım. Yarın akşam buradaki baloya gelecek misin?"

Bundan pişmanlık duyması mümkündü. Ama pişman olacağına inanmıyordu.

Nezaket, toplumun çarklarının dönmesini sağlayan yağdı.

"Teşekkür ederim," dedi kızarak. "Emin değilim. Teşekkür ederim." Ve gitti.

Arabanın hareket ettiğini duyana kadar olduğu yerde durdu. Ona zaman tanıdı.

araba yolunda kaybolmak için.

Ama tekrar pencereye döndüğünde çiçek bahçesi terk edilmişti.
Morgan'dan hiç iz yoktu. Ona

çaresizce ihtiyacı vardı.

BÖLÜM XXI

LADY MARIANNE BONNER'IN WINDRUSH'A ŞAHSEN GELİŞİ

Morgan'ı şaşırtmıştı. En iyi ihtimalle hanımefendinin Gervase'e yazacağını ummuştu. Kendini endişeli hissediyordu; Winchholme'a yaptığı ziyaretten ya da orada öğrendiklerinden ona söz etmemişti. Kütüphanenin penceresinden başını kaldırıp Gervase'in orada durduğunu ve Marianne'in gelişini izlediğini gördüğünde, onun gözlerinde yoğun bir acı gördüğünü hayal etmişti; belki de gözlerini net olarak göremeyecek kadar ondan uzakta olduğu için bu hayali bir düşünceydi.

Emma birkaç dakika sonra Jonathan'la birlikte papaz evine dönmek üzere ayrılır ayrılmaz Morgan evden uzaklaştı. Göle doğru yöneldi, ama o yönden gelen sesleri ve kahkahaları duyabiliyordu ve bu yüzden onu yazlık eve götürecek olan çimenli cadde boyunca saptı. İçeriye oturdu, öğleden sonra esintisini yakalamak için kapıyı açık bıraktı.

Buradan ayrılmak canını acıtacaktı. Hampshire'daki Lindsey Hall'dan başka bir ev bilmiyordu ve son birkaç yılını, tabiri caizse, biraz bağımsızlık elde edebilmek için büyümeyi arzulayarak geçirmiş olsa bile, orada her zaman mutlu olmuştu. Ama geçen yıl Rannulf'un Judith'le düğünü için anneannesinin evi olan Leicestershire'daki Grandmaison Park'a gitmiş ve aynı yıl Freyja'nın nişanı vesilesiyle Joshua'nın evi olan Cornwall'daki Penhallow'a gitmişti. Ve ona öyle gelmişti ki, kendine ait bir evi olsun istiyordu.

Wulfric'in.

Windrush'ı seviyordu. Evi ve parkı, çevredeki kırları, buradaki aileyi, komşuları seviyordu. Ve burası hayatının sonuna kadar onun olabilirdi. Her şeyin sahibi olabilirdi. Rosthorn Kontu ile nişanlıydı. Ama öyle olmayacaktı. Gelecek yıl başka taliplerin tekliflerini değerlendirmeye başlamak zorunda kalacaktı ve bu yıl karıştığı tüm skandallara rağmen, nişanını bozduğunda iki katına çıkacak olan skandallara rağmen, çok sayıda talip olacağını biliyordu. Ne de olsa o, Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi Leydi Morgan Bedwyn'di.

Gervase'in eve bağlanan cadde boyunca uzanan yazlık eve yaklaşmasını izledi. Marianne gitmiş olmalıydı. Şapkasızdı ve saçları rüzgârda savruluyor, onu genç, kaygısız ve yakışıklı gösteriyordu. Uzun ve kararlı adımlarla yürüyordu, onu yazlık evin içinde fark etmişti. Bayan Clark'ın evindeyken her gün onun gelişini nasıl bir sevinçle karşıladığını, onunla ne kadar rahat yürüdüğünü ve konuştuğunu hatırladı, sanki ayrı bir varlık değil de kendisinin bir parçasıymış gibi. O son akşam, az önce elçilikten duyduklarından dolayı perişan haldeyken, hiç düşünmeden onun yanına gitmiş ve teselli bulmak için kendini onun kollarına bırakmıştı.

Ona *itiraf etmiş* olmasına rağmen, her an onu kendi çıkarları için alaycı bir şekilde kullandığına inanmak zordu. Birçok tanıdığı tarafından birçok kez baş başa görülmüş olmalıydılar; hepsi de onun tarafından dikkatle düzenlenmişti. Yine de bütün bunların farkında değildi. Tüm dikkatini yaralılarla ilgilenmeye ve Alleyne için endişelenmeye vermiş, sevgili dostunun her gün verdiği destekten güç ve teselli bulmaya çalışmıştı.

Peki ya şimdi? Onun kalbini kırmaya ya da en azından onu küçük düşürmeye kararlı olmasıyla sadece eğleniyor muydu? Wulfric'i çileden çıkaracağını bildiği için mi hâlâ onunla evlenmeye kararlıydı? Yoksa hakkındaki gerçeği bilse bile onu etkileyip baştan çıkarabileceğini kanıtlamak için mi?

Sorularının cevaplarını nasıl bilebilirdi? Böyle bir adamın ona söylediği herhangi bir şeye nasıl güvenebilirdi?

Onunla mağaranın yanında yatmamış olmayı *diledi*. Bu korkunç bir hataydı - her şey bir yana, çünkü vücudu daha fazlası için ağrıyordu.

Açık kapıya ulaştığında, "Size her baktığımda, *ma chère*," dedi, "geçen seferkinden daha güzelsiniz. Gül pembesinin bu özel tonu size çok yakışıyor. Aşık swain'inize bakın." Ona sırtıttı ve bir eli kalbinin üzerinde içeri girdi.

Bu şekilde konuştuğu zamanlar onu tanımanın en zor olduğu zamanlardı. Onunla Brüksel'de ilk tanıştığında kullandığı hafif, çapkın tavır buydu. Dış görünüşünün ardındaki adamı o zamanlar pek tanımıyordu. Şimdi de aynı şekilde bilinmiyordu. Morgan bunun gençliğinden ve adamın kendisinden on iki yıl daha fazla yaşamış olmasından kaynaklandığına karar verdi. Onu hiç tanımıyordu. Her geçen gün onu daha az tanıdığını hissediyordu.

"Ne dedi?" diye sordu, cevap vermeden kendi gülümsemesiyle.

Karşısındaki deri koltuğa uzandı ve bir kolunu koltuğun arkasına doladı. Kadının eski alaycı ve alaycı tavrıyla ona gülümsedi.

"Sanırım onun ne dediğini çok iyi biliyorsun, *canım*," dedi. "Görünüşe göre Bewcastle Dükü'nün gözünde tüm suçlardan aklanacağım. Ona mektup yazmış. Sanırım bunu yapmasını ve buraya gelip önümde diz çökmesini siz emrettiniz."

"Ben emir vermedim," dedi, "hatta tavsiye bile etmedim. Sadece gerçeği öğrenmek istedim. Sanırım o sırada sadece on sekiz yaşında olduğu bahanesini kullanmaya çalıştığında biraz küçümsedim."

"Ah, evet," dedi tembel gözlerle ona bakarak, "*sen* asla böyle davranmazdın, *değil* mi, tatlım? Hem babanla hem de istenmeyen talibinle yüzleşir ve onlarla göz temasını hiç kesmeden fikrini söylerdin. Ama siz sert bir yapıya sahipsiniz, Leydi Morgan Bedwyn. Sanırım Marianne'in suç ortağı Henrietta'ydı."

"Öyle mi dedi?" diye sordu ona.

"Hayır." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Ve sanırım sen de öyle demiyorsun. Çocukken ablan ve ağabeylerinin elinden sayısız eziyet çektiğini söyleyebilirim. Ama hiçbir zaman Bewcastle'a onların hainlik hikâyeleriyle gitmediğine bahse girerim."

"Buna hiç ihtiyacım olmadı," dedi. "Başka, daha tatmin edici yollar vardı."

onlarla uğraşmak. Kahvelerinde tuz ya da sebzelerinde şeker bulmaktan ya da en iyi botlarının çeşmenin kurnasında yüzmesinden ya da en sevdikleri ceketlerinin düğmelerinin eksik olmasından asla hoşlanmazlardı."

Tekrar güldü.

"Henrietta her zaman zor biriydi," dedi. "Sanırım burada olmaktan nefret etmesi ve ona ulaşma çabalarımıza içerlemesi anlaşılabilir bir şeydi. Ailesi öldüğünde on iki yaşındaydı ve buraya yaşamaya gelmeden önce hiçbirimizle tanışmamıştı. *Huysuz* bir kızdı. Onu aktivitelerimize dahil etmeye çalıştığımızda, hem aktiviteden hem de bizden ne kadar sıkıldığını mümkün olan her şekilde belli ediyordu. Onu yalnız bıraktığımızda ise somurtuyor, surat asıyor ve aramızdaki yetimi ihmal ettiğimiz için kendimizi suçlu hissetmemize neden oluyordu. Dışarı çıktığı o yıl, balolarda partnerleri olması için elimden geleni yaptım ve bazı arkadaşlarımdan parkta araba sürmesi ya da tiyatroya gitmesi için davetler aldım. Minnettar değildi. Onu anlamadığımı söyleyebilirim. Sanırım *ben* anlamadım."

Morgan, adamın tembel göz kapaklarının altından ona dikkatle baktığını fark etti.

"Şu anda yeterince memnun görünüyor," dedi. "Sanırım anneni seviyor. Marianne ile de arkadaşlığı var."

Kadın doğrudan adama baktı ve aralarında neredeyse belli belirsiz bir anlayış tebessümü oluştu. Adamın kuzeni hakkında fark ettiği şeyden rahatsız olup olmadığını merak etti. O rahatsız olmamıştı. Aşk, nerede bulunursa bulunsun inkâr edilmeyecek kadar değerli bir metaydı.

"Eğer Henrietta olsaydı," dedi, "çok incinir miydin? Çok mu kızardın? Onun burada yaşamaya devam etmesine izin verebilecek misiniz?"

"Eğer Henrietta'ysa," dedi, "sanırım kendine göre nedenleri vardı. Ve sanırım acı çekmiştir -muhtemelen oldukça kötü bir şekilde. Böyle bir suçluluk duygusuyla yaşamak zor olurdu, değil mi *canım*?"

Adam hâlâ ona aynı şekilde bakıyordu.

"Vicdanlı bir insan için," dedi, "evet."

"Ah, evet, vicdan." Gülümsedi. "Bazılarımızda bu yok. Benim var

Marianne'i yarınki baloya davet etti. Bu seni memnun etti mi? Benimle gurur duyuyor musun?"

"Bu beni memnun ediyor," dedi ona. "Yapılacak en mantıklı şey buydu."

"Hayatımın en karanlık köşelerine bakmam ve oralara ışık tutmam için beni cesaretlendirmek konusunda gayretli davrandın, *canım*," dedi. Burada geçirdiğin zamanın çoğunu geçmişle yüzleşmeme yardımcı olarak geçirdin, böylece geçmiş sonsuza dek bugünümü ve geleceğimi zorlamayacak. Neden?"

"Çok *aptalca*," dedi ona, "geçmiş geçmişte kalmış ve bitmişken, kendini geçmişin yükleriyle doldurmak. İnsan sürekli geçmişe bakarken nasıl şimdiki zamandan zevk alabilir ya da geleceği şekillendirebilir?"

"Yine de," dedi, "siz de böyle yükler taşıyorsunuz, *canım*. Beni ilgilendiren geçmişe bakışınızın belki de biraz çarpık olduğunu göremiyorsunuz. Kendin için şimdiki mutluluğu ve ikimiz için birlikte anlamlı bir yaşamın gelecekteki beklentilerini inkâr ediyorsun. Sizin de ifade ettiğiniz gibi, sürekli bir kasvet içinde geriye bakmakta ısrar ediyorsunuz."

Ayağa fırladı, ellerini aralarındaki masanın üzerine koydu ve masanın üzerinden ona doğru eğildi.

"Oh, evet!" diye bağırdı. "Bu tam da senin kullanmanı beklediğim türden bir argüman, Gervase. Aklımı karıştırmak ve beni kendi isteğin doğrultusunda yönlendirmek için her şeyi yaparsın. Söylediklerim benim durumuma hiçbir şekilde uymuyor. Kendimi şimdiki mutluluktan mahrum ettiğimi söyleyerek kendini kandırıyorsun. Senden ayrıldığımda mutlu olacağım. Geriye dönüp baktığımda sürekli bir kasvetle karşılaşacağımı söyleyerek kendinizi kandırıyorsunuz. Geriye dönüp baktığımda, kendimi ömür boyu sürececek bir sefaletten kurtarmak için senin hakkındaki gerçeği zamanında keşfettiğim için büyük bir rahatlama duyacağım. Ama sık sık geriye dönüp bakmayacağım. Neden bakayım ki? Geçtiğimiz birkaç ay son *derece* önemsizdi."

"Kızdığın zaman çok sevimli oluyorsun, tatlım," dedi.

Kadın masanın etrafında koşturdu, ama ona ulaştığında elbette adam çoktan hazırlıklıydı. Kadının sağ elini henüz yüzüne iki santim uzaktayken bileğinden, sol elini ise altı santim uzaktayken yakaladı. Tutundu ve usulca güldü.

"Ama bu nedir, *aşkım*?" diye sordu ona. "Unuttun mu

sana umutsuzca aşık olmamı mı istiyorsun?"

Başını onunkine yaklaştırdı. "Bir kurbağa ile flört etmeyi tercih ederim," dedi. "Şeytanla sevişmeyi tercih ederim."

"*Non, chérie.*" Adam ona güldü ve bileklerine asıldı. "Bu senin için çok kötü. Seninle ilgili her zaman takdir ettiğim bir şey dürüstlüğüdür. Yine de bana iki kez yalan söyledin. Bir kurbağa ile nasıl flört edersin? Ve sen şeytanla sevişirken şeytan yabasıyla ne yapardı? Aslında, bunu düşünmemek daha iyi olabilir. Her türlü kötü olasılık var, değil mi?"

"Belki de," dedi usulca, başını daha da yaklaştırarak, "aklını böyle yaramaz düşüncelerden uzaklaştırmalıyım, Gervase." Ve onu dudaklarından öptü.

Bir an sonra kadın adamın kucağındaydı, bilekleri serbestti ve kolları birbirine dolanmıştı. Sıcak bir kucaklaşmaya girmişlerdi.

Parmakları bonesinin kurdelelerini yırttı ve masanın üzerine fırlattı. Göğüslerini daha fazla ortaya çıkarmak için elbisesinin korsajını aşağı çekti. Adamın ceketinin ve yeleğinin düğmelerini karıştırdı, böylece kollarını onların altına sokabilecek ve gömleğinin içinden vücudunun baştan çıkarıcı sıcaklığını hissedebilecekti. Birbirlerini şiddetli bir özlem ve umutsuz bir şefkatle öptüler.

Ama elbette ikisi de yazlık evde olduklarının ve yaklaşan herkes tarafından görülebileceklerinin farkındaydı. Kucaklaşmaları ancak edep sınırları içinde kaldı.

Öpüşme sona erdikten sonra başını omzuna yasladı, Hessian botlarının ikisi de kucağından kaymaması için masaya yaslanmıştı.

"Marianne gittikten sonra seni çiçek bahçesinde göremeyince," dedi ona, "belki de seni bulamayacağımı düşündüm, *sevgilim*. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu ve seni burada otururken gördüğümde ne kadar sevindiğimi bilemezsin."

Umutsuzca ona inanmak istiyordu. Ama yine de gençliğinin ve onun daha tecrübeli olduğunun acı bir şekilde farkındaydı. Kısa bir süre önce onun niyetlerinden o kadar habersiz, o kadar umursamaz davranmıştı ki. Kendi sağlığına bir daha bu kadar kolay kapılmayacaktı.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi. "Ama belki bana kızarsınız diye düşündüm."

"Kızgın mısın?" Tek parmağıyla çenesini geriye doğru eğdi ve ona baktı. "Hayatımın meleği olduğun zaman mı?"

Ah, hayır. Bu biraz fazla abartılı oldu, diye düşündü.

"Öyle miydin?" İçini çekti ve başını tekrar onun omzuna gömdü.

"Her zaman, *chérie*," dedi. "Benim güzellik ve zarafet meleğim, benim merhamet ve şefkat meleğim, benim sevgi meleğim."

Tekrar iç çekti ve adamın çenesinin alt tarafına hafif öpücükler kondurdu.

"O zaman beni seviyor musun?" diye sordu ona.

"Seni seviyorum, *ma chère*," dedi başını hareket ettirerek ve dudaklarına karşı konuştu. "Varlığımın her zerresiyle seni seviyorum."

Yumuşak ve sıcak bir şekilde öpüştüler ve sonra birbirlerinin

gözlerinin içine bakarak gülümsediler. "Ya sen, *aşkım*?" diye sordu

ona. "Beni seviyor musun?"

Gülümsemeye devam etti.

"Hayır," dedi ona. "Aslında istemiyorum. Birazcık bile değil, Gervase. Bana gerisini anlat. Gittiğimde kalbin kırılacak mı?"

Gözlerinin kenarları kırıkmıştı ve gerçekten, alçakça eğlenmiş görünüyordu.

"Elbette, hayatım," dedi. "Saçlarımın uzamasına izin vereceğim ve bir düşüşe geçeceğim ve sona ereceğim ve siz gelip mezarımda ağlayacaksınız ve annemin oraya dikeceği gülleri gözyaşlarınızla sulayacaksınız. Ya da belki orada durup küçümseyerek gülecek ve açan her çiçeği ezeceksin. Bu kadar katı yürekli olabilir misin? *Olabilir* misin?"

"Hiç de değil," dedi, ayağa kalktı ve başlığını tekrar takmadan önce elbisesinin kırıklıklarını temizledi. "Tamamen kayıtsız kalırdım. Bir gün biri bana senin öldüğünden bahsederdi ve ben de

Sonra da umursamaz bir omuz silkişle seni bir zamanlar tanıdığımı söyledim. Sonra da yaptığım işe devam ederdim."

Ayağa kalkarken kıkırdadı. "Başarılı bir yalancı olmaya başlıyorsun," dedi. "Ama her zaman ve her zaman çok sevimlisin. Kavga ettiğimizi varsaysam bile medeni bir şey yapıp eve birlikte yürüyelim mi? Ama konuşacak bir konumuz olmalı. Hava durumu, belki? Ah, buldum. Yarınki şenlikte nasıl bir hava bekleyebileceğimize dair spekülasyon yapalım. Yağmur mu yağacak yoksa parlayacak mı, *sence*, tatlım? Peki yağmur yağarsa ne yapacağız?"

Yazlık evin dışında adamın uzattığı kolu tuttu ve onunla birlikte cadde boyunca ilerledi.

"Çok iyi biliyorsun ki," dedi, "annenin kötü günler için alternatif planları var."

"Ah," dedi, "bu konu buraya kadarmış. Birini seçme sırası sizde, *chérie*."

SABAH BOYUNCA BİR SÜRELİĞİNE sanki

Kontes'in alternatif planlarının uygulanması gerekecekti. Ancak gün ortasına gelindiğinde, yağmur tehdidi gerçekleşmemekle kalmamış, bulutlar tamamen dağılmış ve güneş parlamıştı. Öğleden sonra, bunaltıcı bir sıcak olmadan hoş bir ılıklığa dönüştü.

Herkes Windrush şenliğine kilometrelerce öteden geldi. Yarışlar, okçuluk yarışması da dahil olmak üzere beceri ve güç oyunları ve çimlerde bir kriket maçı vardı. Gölde tekne yarışları yapıldı ve ardından çocuklar için Aidan ve Sir Harold'un kürek çektiği gezintiler düzenlendi. Göl ile yazlık ev arasındaki geniş caddede midilli gezintileri yapıldı. İlgilenen yetişkinler için balo salonunda (akşam için çoktan dekore edilmişti) ve portre galerisinde turlar düzenlendi. Terastaki bembeyaz örtülerle kaplı küçük masalarda ya da daha gayri resmi bir şekilde çimenlikteki veya göl kenarındaki battaniyelerin üzerinde bol bol yiyecek ve içecek vardı.

Gervase konuklarının arasına karışıyor, en alçakgönüllülerine bile kendini sevdireyordu. Morgan da öyle, alt sınıflarla kaynaşmasına rağmen

alışık olmadığı bir şeydi. Geçen yıl Penhallow'a gittiğinde Hallmere Markisi Joshua'nın aslında tüm hizmetçilerine, işçilerine ve sosyal olarak kendisinden aşağı olanlara kişisel dostlarıymış gibi davrandığını gördüğünde yaşadığı şaşkınlığı hatırladı. Bayan Clark'ın evinde yaralılara bakarak geçirdiği uzun günler ve geceler de aklına geldi; sınıf ayrımlarının sadece bir doğum kazası olduğunu, Londra'nın kenar mahallelerinden çıkıp gelen ve İngilizceleri neredeyse hiç anlaşılmayan askerlerin herhangi bir dük ya da marki -ya da prens- kadar değerli olduğunu anlamıştı.

Morgan kadınların kendisine çokça reverans yaptıklarını, erkeklerin ise başlarını sallayıp ön saçlarını çekiştirdiklerini fark etti. Çocuklar gözlerini dikmiş, çoğu zaman da ağızlarını açmış ona bakıyorlardı. Ama o onlara gülümsediğinde hepsi gülümseyerek karşılık verdi. Ve okçuluk yarışmasına girdiğinde, hepsi erkek olan diğer yarışmacılar gerçekten de alkışladılar ve çoğu kadın olan büyük bir seyirci grubu izlemek için etrafına toplandı.

Morgan ilk atışını yapmak için yayı eğerken, "Hiç pratik yapmadım," dedi. Hedef endişe verici derecede küçük ve uzak görünüyordu.

Bir zamanlar bu sporda rakipsiz olmasına rağmen -en azından Lindsey Hall'un çevresinde- kendini gösterememişti. Kendini rezil de etmedi. Dokuz yarışmacı arasından üçüncü oldu ve bu süreçte büyük alkış topladı. Uzaklaşırken yüzü kızarmış ve gözleri parlıyordu.

Yedi çift çocuk ve bir çift yetişkin -Gervase ve Monique- ile üç bacak yarışı başlamak üzereydi. Çocuklar tarafından alkışlandılar ve aynı zamanda iyi huylu bir şekilde gülen birkaç cesur yetişkin tarafından alay edildiler.

Joshua başlama işaretini verdikten ve yetişkinler öne fırladıktan sonra o kadar garip bir kol bacak sallama, kadın çılgılığı ve erkek böğürtüsüyle düştüklerinde Morgan da güldü ve bunun kasıtlı olduğunu anladı. Hayatta kalan beş çift çocuk sallanarak yanlarından geçerken sendeleyerek ayağa kalktılar, sonra tekrar öne fırladılar, ancak bitiş çizgisine bir metre kala aynı performansı sergilediler. Üç çift çocuk büyük bir alkış ve kahkaha eşliğinde zafere doğru ilerledi.

Bir kol Morgan'ın omuzlarına dolandı ve Aidan onu kısa süreliğine kendi tarafına çekti.

"Mutlu musun?" diye sordu.

Ona gülümseyerek başını salladı.

"Nasıl da büyümüşsün, aklım almıyor," dedi. "Daha dün gibi görünüyor, sen bir kızdın. Şimdi bir kadınsın ve şimdiye kadar gösterdiğin tüm güzellik vaatlerini yerine getirdin."

"Umarım siz de Eve'e iltifatlarınızda aynı cömertliği gösterirsiniz." Güldü.

Yarışı kazananlara ödülleri, kaybedenlere de küçük paralarını vermekte olan Gervase'e doğru başını salladı.

"İyi bir seçim yaptınız," dedi. "O iyi bir adam."

"Evet." Morgan ona baktı, şapkasız ve hafif dağınıktı, yüzü kahkaha ve canlılık doluydu. "Öyle."

"İtiraf etmeliyim ki biraz endişeliydim," dedi omzunu sıkarak. "Hepimiz öyleydik. Bu yüzden buraya gelmeyi kabul ettik - ihtiyacın olursa sana manevi destek olmak için. İhtiyacın olmadığı için memnunum ama geldiğimiz için pişman değilim. Bu insanların arasında mutlu olabilirsin Morgan."

"Evet," diye kabul etti. "Yapabilirim."

"Uh-oh," dedi. "Freyja'nın Davy'ye nalları nasıl fırlatacağını gösterdiğini görüyorum. Acaba hangisi yarışmaya katılmaya niyetli? Gidip baksam iyi olacak."

Daha sonra, Morgan Jonathan'ı midillilerin yanına götürüp onlardan birini sevmesini sağladıktan ve onu kucağına alıp biraz gezdirdikten sonra kontes yanına geldi ve kolunu onunkine doladı.

"O kadar meşgulsün ki *bu* gece dans edecek bacakların kalmayacak, tatlım," dedi. "Gel ve biraz terasta otur. Çuha çiçeği sarısı içinde ne kadar güzel görünüyorsun. Bahar kadar taze görünüyorsun."

Morgan, "Şöleninizin başarısından çok memnun olmalısınız, hanımefendi," dedi. "Herkes harika vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Kontes ona, "Ve hepsi senin için, tatlım," diye hatırlattı. "Siz ve Gervase için, nişanınızın şerefine. Herkesin onu sevdiğini görmek çok kolay, her zaman olduğu gibi ve yine seveceklerini bildiğim gibi. Ve herkes sana *tapıyor*. Artık bana *anne* demeye başlamalısın.

Resmi *hanımefendi*. Yapacak mısınız, *ma petite*?"

"Evet, *anne*." Masalardan birine oturduklarında Morgan ona gülümsedi ve bir uşak onlara çay ve kek getirmek için acele etti.

İntikamının, ilk planladığında hayal ettiğinden çok daha korkunç olacağını fark etti. Kuşkusuz *nişanı* bozan kendisi olacağı için esas suçlanacak kişi de kendisi olacaktı ve yabancı olan da kendisiydi. Ama Gervase için de büyük bir aşağılanma olacaktı.

Sadece yapmak istemedi.

Ne kadar aptalca bir düşüncesizlik yapmıştı. Pickford House'da onunla yüzleşmesi, *bildiğini* ona söylemesi, onu her şeyi itiraf etmeye zorlaması yeterli olmalıydı. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamak için yeterli olmalıydı. Ona küçümseyerek bakıp hayır demek yeterli bir zafer olurdu.

Ama o bunu tamamen bekliyordu.

Ve bunun dışında, ona söylediği gibi, onunla işi henüz bitmemişti.

Şimdi öyle miydi?

Hiç olacak mıydı?

Ama düşünceleri ya da ikilemi üzerinde duracak zamanı yoktu. Kontesle sohbet ediyordu ve çok geçmeden Freyja ile Emma da misafirler evlerine doğru uzaklaşırken onlara katıldı.

SALON ÖZELLİKLE BİR SALON GİBİ GÖRÜNÜYOR VE KOKUYORDU

Gervase etrafa bakmak ve üyeleri odanın bir ucundaki kürsüde oturmuş, enstrümanlarını akort etmekte olan orkestraya danışmak için içeriye adım atarken, lüks bir bahçe, diye düşündü. Çiçekler mor, fuşya ve pembenin her tonundaydı ve bol miktarda eğreltiotu ve diğer yeşilliklerle süslenmişti.

Çiçek süslemelerinin çoğunlukla Henrietta'nın elinden çıktığını biliyordu.
Henrietta

renk ve tasarım konusunda her zaman bir gözü vardı. Bu gece kendini aşmıştı.

Bu sabah erkenden, hatta kahvaltıdan önce, yürüyüşten dönerken ona gelmişti. Dokuz yıl önce olanlarda kendisinin de payı olduğunu itiraf ederek onu şaşırtmıştı. Eğer isterse Windrush'tan ayrılmayı bile teklif etmişti ama nereye gideceğini söylememişti.

Ona karşı hiç de iyi niyetli hissetmiyordu. Ama tamamen içgüdüsel olarak tepki vermesine izin vermişti. Odayı geçip ona yaklaşmış, onu ürküttüğü belli olan sıkı bir sarılmayla yakalamış ve ona kaz gibi davranmamasını, geçmiş geride bırakıp hayatlarına devam etmelerinin zamanının geldiğini söylemişti. Sonra da kadın mendiliyle gözlerini silerken ona sıırtmıştı.

"Ayrıca," demişti, "*annem* ben evlendikten sonra Cherry Cottage'a taşınmaya kararlı. Sanırım onunla birlikte oraya gitmek isteyeceksin."

"Evet, öyle yapacağım, Gervase," demişti. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim."

Evlendikten sonra.

Cherry Cottage, babasının şimdi ölmüş olan emekli bir albaya kiraladığı, köyün eteklerinde küçük bir malikaneydi. Dul eşi taşınmıştı.

Henrietta, onu tuzağa düşürmek için Marianne'le işbirliği yapma nedenine dair herhangi bir açıklama yapmamıştı, o da sormamıştı. İkisinin bir çift olduğu düşüncesinin onu oldukça sarstığını inkâr edemezdi, özellikle de kendisine bu kadar büyük bir zarar verdikleri için, ama her şey söylenip bittiğinde, birbirlerine karşı ne oldukları onları ilgilendirirdi. Bu kesinlikle onu ilgilendirmezdi.

Bedwyn'ler toplu halde geldiğinde düşünceleri dağıldı; her iki adam da beyaz keten üzerine siyah giysiler içindeydi, Freyja tamamen siyah, Eve ise lavanta rengi giysiler içindeydi. Ama gerçekte gözleri sadece Morgan'daydı; gümüş ağılı bir tunikle kısmen örtülmüş, parıldayan gümüş satenden bir elbisenin içinde muhteşem görünüyordu. Yüksek tutamlı saçları gümüş zincirlerle örülmüştü ve gümüş bir madalyonun yarısı dekoltesinin içine yerleştirilmişti. Eldivenleri ve yelpazesi beyazdı.

Soignés Ormanı'ndaki piknikte giydiği gümüş, gri ve beyaz kıyafetlerin aynısını giyiyordu. Seçim konusunda tereddüt etmişti, çünkü

İkisinin de o geceyi hatırlatacak bir şeye ihtiyacı yoktu. Ama bu oynamaya karar verdiği bir kumardı. Geçmişle yüzleşmek kesinlikle onu inkâr etmeyi gerektirmiyordu. Bu hiçbir şeyi çözmezdi.

Geçmişle başa çıkabileceklerini umuyordu, umutsuzca umuyordu.

Onu selamladı ve dudaklarına götürmek üzere elini tuttu. Bedwyn'lerin ardından balo salonuna gelmekte olan aile üyeleri ve kendi aile üyeleri ona bakarken kadın da ona parlak bir şekilde gülümsedi.

"Tanrım," dedi Freyja, "ikiniz birlikte çok şık görünüyorsunuz."

Kısa bir süre sonra dışarıdan konuklar gelmeye başladı. Gervase, annesi ve Morgan'la birlikte onları karşılama sırasına girdi. Morgan hepsiyle daha önce tanışmıştı, ama her birinin adını ve birkaç ayrıntısını hatırlayışı onu çok etkilemişti. Herkesin ona büyük bir hayranlık duyduğu çok açıktı, sadece güzel olduğu için değil, sadece Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi olduğu için değil, aynı zamanda dengeli, zarif ve çekici olduğu için.

İntikamının gerçekten de muazzam olacağını düşündü.

Eğer onu bundan vazgeçiremezse tabii.

Annesinin tahmin ettiği gibi, Marianne Bonner ve yaşlı teyzesi Bayan Jasper da dahil olmak üzere herkes geldikten sonra balo salonu hoş bir şekilde dolmuştu ama hiç de büyük bir sıkışıklık yoktu. Dansı Morgan'la birlikte açtı ve onunla neşeli bir kır dansı yaptı. Daha sonra her ikisi de bir dizi farklı partnerle dans ettiler ve akşam yemeklerini farklı masalarda yediler. Elbette tüm bunlar çok doğru davranışlardı, ama bir Londra Sezonu'nun katı kurallarına göre bile aynı partnerle iki kez dans etmesine izin verilmişti. Orkestraya akşam yemeğinden sonra gecenin tek valsini çalmaları talimatını vermişti.

"*Chérie?*" Bir grup komşusuyla konuşmakta olan Morgan'ın elinin üzerine eğildi. "Benimle vals yapacak mısın?"

Tek kelime etmeden elini onun koluna koydu ve kendisini dans pistine götürmesine izin verdi.

"Soignés Ormanı'nda giydiklerinizi giymişsiniz," dedi. "O zaman diğer beylerin çoğu kırmızı paltolar giydiği için böyle soluk renkler seçtiğinizi düşünmüştüm."

"Kesinlikle doğru, tatlım," dedi. "Kim kendi eğlencesinde önemsizleşmek ister ki?"

"Bu gece aynı kıyafetleri giymene şaşırdım," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu, müziğin açılış notalarını beklerken onu kollarına çekerken başını onunkine biraz daha yaklaştırarak. "Ve senden benimle vals yapmanı istememe şaşırdın mı? En son Londra'da kız kardeşinin balosunda, bir antrede baş başa kalmıştık. Ondan önce pikniğimde yüz ya da daha fazla çift gözün önünde birkaç dakika baş başa kalmıştık. Ondan önce de Vikont Cameron'ın balosunda tanışmıştık."

"Hatırlatılmaya pek ihtiyacım yok," dedi. "Ama hatırlatıldığıma memnunum. Yarın ya da ertesi gün Eve, Aidan, Freyja ve Joshua buradan ayrıldığında ve ben de onlarla gitmeye karar verdiğimde işleri kolaylaştıracak."

Müzik başladı ve adam onu yavaşça valsini açılış adımlarına götürdü.

"Yapacak mısın, *chérie*?" diye sordu ona, gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. "Birlikte gidelim Onlar mı? *Beni* terk etmek mi? Beni bir daha asla görmemek için mi?"

"Yapacağımı biliyorsun." Başını geriye attı ama gözlerini onunkilerden ayırmadı.

Elini daha sıkı bir şekilde kızın belinin arkasına bastırdı ve onu bir burgu gibi döndürdü, bunu yaparken adımlarını uzattı.

Sevinçle güldü.

Orkestra şefine hangi melodilerin çalınacağını bile söylemişti. Kadının gözlerindeki tutuk bakıştan şu anda çalmakta olan melodiyi tanıdığını anladı. Bu, ilk kez vals yaptıkları melodinin ta kendisiydi.

Sessizce dans ettiler, gözlerini bir kez bile birbirlerinden ayırmadılar. Adam, kendi yüzündeki gülümsemeyi hissedinceye ve kızın yanaklarındaki rengin yükseldiğini ve gözlerindeki ışıltının derinleştiğini görünceye kadar onu diğer çiftlerin arasına sokup çıkararak, yavaşça, daha hızlı, döne döne dans etti.

Ancak müzik sona erdikten sonra tekrar konuştular.

"Çok iyi vals yapıyorsun, Gervase," dedi, müzik yeniden başlayana kadar kollarını iki yanına indirerek. "Diğer pek çok şeyi iyi yaptığın gibi. Sen

Flörtte ve flörtten daha fazlasında uzmansın. *Beni kendine* aşık edeceğine yemin etmiştin. Sanırım her şey bununla ilgili. Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi. Böylece beni manipüle edebilir, kararımdan döndürebilir, bu süreçte benimle evlenmek zorunda kalsan bile beni yenebilirsin. Kronolojik olarak Brüksel'deki Cameron balosunda olduğumdan sadece biraz daha yaşlıyım, ama deneyim olarak yıllar ve yıllar yaşlıyım. Bazen senden gerçekten nefret ediyorum."

"Nefret, çünkü kayıtsızlıktan daha iyi bir şey, *ma chère*," dedi ona. "*Seni* sevdiğim için beni sevmeni sağlamaya çalıştığım hiç aklına geldi mi?"

Başını sabırsızlıkla salladı ve müzik yeniden başladığında elini tekrar adamın omzuna götürdü.

"Onlar gittiğinde ben de ağabeyim ve kız kardeşimle birlikte gideceğim," dedi ona tekrar.

Sorun şu ki, diye düşündü, kadın büyük olasılıkla bunu kastetmişti. Gururu fikrini değiştirmesine izin vermeyecekti. Yeni keşfettiği olgunluk ve ihtiyat da öyle. Çok kötü yaralanmıştı. Ve kendini savunmak için sunabileceği çok az şey vardı. Biraz, bu doğrudu, ama fazla değil.

Onu varlığının her zerresiyle sevmesi bir savunma değildi.

Set sona erene kadar bir daha konuşmadılar. Geriye bir set ülke dansı kalmıştı ama elbette birlikte dans edemezlerdi.

"*Chérie*," dedi, "bütün bunlar bittikten sonra benimle yürümeye gelir

misin?" "Bu gece mi?" Kız kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Nerede?"

Dışarıda mı?" "Dışarıda." Başıyla onayladı.

"Neden? Beni baştan çıkarmak için mi?" Kadın kibirle ona baktı. "Sen *Deli* misin?"

"Sadece çaresizim, *canım*," dedi. "Zamanım tükeniyor ve kalbini katılaştırmaya ve beni terk ederek cezalandırmaya kararlı olduğumu görebiliyorum. Bırak da konuşalım. Fikrini değiştirmem için bana bir şans ver. Beyefendilik onurum üzerine yemin ederim ki izniniz olmadan size şehvetle dokunmayacağım. Bana bu şans ver."

"Beyefendinin onuru üzerine mi?" dedi usulca, kaşları küçümseyici bir şekilde kalkıktı. "Ama fikrimi değıştirme şansım yok."

Kaşlarını çattı ve bir an için gözlerinde, sözlerine rağmen ona umut veren bir şey gördü; biraz şüphe, biraz kırılganlık, biraz mutsuzluk.

"Yine de bana bu şansı ver," diye sordu ona.

Müzik durmuştu ve diğer çiftler pisti terk ediyordu. Yakında -Birkaç dakika içinde, oldukları yerde kalırlarsa dikkat çekeceklerdi. Ve eğer o birkaç dakika içinde konuşmazsa onun için çok geç olacağını biliyordu. Onu kaybetmiş olacaktı.

"Pekala," dedi. "Ama bunun bir anlamı yok."

Ona gülümsedi ve elini kolunun arasından geçirdi.

BÖLÜM XXII

MORGAN BUNUN ÇOK ANLAMSIZ OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜ. O gün bir Herkese çok başarılı görüldüğü için ona ıstırap veriyordu. Gervase'le nişanlanmasının görkemli bir kutlaması olmuştu.

Bu, Freyja ve Aidan'ın Windrush'tan ayrılacağı yarından sonraki gün bozması gereken bir nişandı. Aksini iddia eden tüm argümanlara karşı kalbini katılaştırmalıydı. Yine de fikrini değiştirmesi için onu ikna etmeye çalışsın diye ona bu özel zamanı vermeyi kabul etmişti. Serin ve yıldızlarla dolu bir gecenin ortasındaydılar, az önce birlikte vals yapmışlardı ve Aidan duygularına yenik düşmüştü.

Onu nereye götürdüğünü bildiğinden neredeyse emindi ama sormayacaktı. O söyleyene kadar tek kelime etmeyecekti ve o da yürürken sessizlikten memnun görünüyordu. Onunla çimenlerde dolaşacağını ya da belki onu göl kenarına, belki de evin pencerelerinden görünmeyecekleri yazlık eve götüreceğini tahmin ediyordu. Yine de gizlilik gerekli değildi. Yürüyüşe çıkacaklarını duyurmuştu ve Aidan ikisine de sert bir bakış atmış olsa da, nişanlı bir çiftin ailelerinin meraklı gözlerinden uzakta birbirlerine iyi geceler dilemelerinin istisnai bir durum olmadığını söylemişti.

Eğer bunun, adamın cazibesini kullanarak onu kalmaya ikna etmeye çalışacağı ve onun da basitçe hayır diyeceği çok kısa bir konuşma olacağını düşünüyorsa, neden sıcak tutan bir pelerinle örtülü, kullanışlı bir günlük elbise giymişti?

Kendi kendini kandırmasından, kendi zayıflıklarından korkuyordu.

Yanında bir fener getirmişti; ay ve yıldızlarla aydınlanan açık bir arazide oldukları için bu bir gösteriştii. Ama tabii ki gökyüzünün ağaç dallarından oluşan bir gölgelik üzerinde neredeyse gizlendiği vahşi doğa yürüyüşünün bazı kısımlarında çok yardımcı oldu. Engebeli zeminde onu sabitlemek için dirseğinden tuttu. Bunun dışında ona hiç dokunmamaktan memnun görünüyordu.

Fenerin sağladığı ışık dışında karanlıkta bir yokuşu tırmanıp diğerinden aşağı indikten sonra mağaraya vardıklarında, Morgan gerçekten de çok kızgın hissediyordu - ona karşı değil, kendisine karşı. Onu şimdiye kadar *tanınamış* mıydı? Cazibesinin gücüyle iradesinin gücünü karşı karşıya getirdiğini bilmiyor muydu?

Yoksa öyle miydi? Brüksel'den beri değişmiş miydi? Ama onun kendisine orada, özellikle de Waterloo'dan sonra yaptıklarını unutacak kadar aptal olabilir miydi? Onun en yakın arkadaşı gibi görüldüğü ve hatta sevgilisi olduğu o şefkat dolu haftayı hatırlamak kalbini kırıyordu. Hepsi bir aldatmacaydı, hepsi. Şimdi öylece unutamazdı.

Adam fenerin ışığını söndürürken yüzünü ona döndü; artık buna gerek yoktu, çünkü ay üzerlerine vuruyor ve nehrin suları üzerinde bir şerit halinde parılıyordu.

"Sanırım," dedi, bunu yaparken birkaç gün önce onunla yattığı yerin neredeyse aynısında durduğunu fark etti, "bu çevrenin beni sağduyu ve rasyonel seçimlerden uzaklaştıracak kadar romantik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çevre de romantikti, hem de fena halde. Ay ışığı, melek vazosundan fişkıran suyun üzerinde parılıyordu.

"Demek yanılmışım, tatlım?" diye sordu abartılı bir iç çekişle. "O kadar kolay olmayacak mı?"

Bunu yapan iç çekişiydi. Hiçbir şeyi ciddiye alamaz mıydı? Ondan bu kadar emin miydi? Yoksa gerçekten hiç umursamıyor muydu?

"Bu *mümkün* olmayacak," diye bağırdı, elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Bunu anlamıyor musun, Gervase? Sen yakışıklı, çekici ve cazibelisin. Elbette öylesin. Bunu inkâr etmek aptallık olur. Bu

Bu gerçekler beni Brüksel'de sana aşık etti, senin aynı zamanda bir flörtçü ve çapkın olduğunu bilmeme rağmen. Freyja'nın balosunda beni böyle bir patavatsızlığa sürükleyen ve birkaç gün önce burada seninle yalan söylememe neden olan da bu gerçeklerdi. Ama ben de senin yapabildiğin alaycılığı, nefreti ve soğuk hesapları biliyorum. Freyja'nın balosuna kadar - belki de şu ana kadar- kurbanınız olduğumu biliyorum. Beni sevdiğini, benimle gerçekten evlenmek istediğini söylediğinde sana nasıl inanabilirim? Bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim? Sana bir daha nasıl *güvenebilirim*? Daha fazla uzatmadan eve dönelim ve biraz uyuyalım. Ailem buradan ayrıldığında ben de gideceğim. Seni bırakıp gideceğim ve seni unutacağım."

Mağara girişinin bir tarafındaki taş duvara yaslanmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"*Chérie*," dedi yumuşak bir sesle, "beni terk etmemen, kalbimi kırmaman için seni ikna etmem için bana son bir şans vermeyi kabul ettin."

Şimdi bile, diye düşündü, onunla alay ediyor olabilirdi. *Onun kalbini nasıl kırabilirdi*? Onu bu kadar derinden seviyor olabilir miydi? İnanmaktan korkuyordu. Umut etmekten korkuyordu.

Sadece on sekiz yaşında olmaktan nefret ediyordu. *Nefret* ediyordu.

"Pekâlâ," dedi, toplayabildiği tüm kibirle ona bakarak. "Konuş bakalım. Ama nefesinizi boşa harcayacaksınız."

Döndü ve çiçeklerin arasından geçerek biraz uzaklaştı ve bir elini meleklerin soğuk taşın kanadına koydu.

"Suçluluğumu inkâr edemem, tatlım," dedi. "İlk dikkatimi çeken güzelliğiniz olsa da, sizinle tanışmak istememe neden olan kimliğinizdi. Kötü niyetliydim ve kötülüğe *neden oldum*. Kardeşinizi kızdırmak için sizi oldukça soğuk ve duygusuzca kullandım."

Ormandaki o pikniği hatırlamak ve bunun onun açısından sadece çirkin, abartılı bir flört eylemi değil, hesaplanmış bir nefret patlaması olduğunu bilmek hâlâ acı veriyordu.

"Ama senden hoşlandım," dedi, "ve senin onun kız kardeşinden daha fazlası olduğunu -çok geç- fark etmeye başladım. Seni böyle bir şeye bulaştırmamalıydım."

sadece o ve benimle ilgili. Ancak burada hiçbir mazeretim yok. Suçluyum ve çok utanıyorum."

Bir elini uzattı ve bir an için vazodan akan suyun içinde tuttu. Ama su soğuktu. Elini geri çekti ve pelerininin kıvrımlarının içine soktu, bunu yaparken eteğine yaslayarak kuruttu. Eve dönerken ne giyeceğini, yeni resim malzemelerini yanına alıp almayacağını, Leicestershire'a mı, Oxfordshire'a mı yoksa Cornwall'a mı gideceğini ya da sadece Lindsey Hall'a gidip yazı Wulfric'le mi geçireceğini düşünmeye çalıştı.

"Seni Richmond Dükü'nün balosunda gördüğümde," dedi, "subaylar gittikten sonra tek başına durduğunu görene kadar senden uzak durdum, *canım*. Üzgün ve kederli görünüyordun. Teselli edilmeye muhtaç görünüyordun. Ben de elimden geldiğince seni teselli etmeye gittim. *Sen sen olduğun* için gittim, onun kız kardeşi olduğun için değil. Bu gerçeği *düşünmedim* bile."

"O zamana kadar çok geç olmuştu," dedi başını eğip gözlerini kapatarak.

"Ve sonra," dedi, "birkaç gün sonra seni Namur Kapıları'nda uzun süre gördüm.

Gittiğini düşündükten sonra, kirli ve dağınık, kızarmış ve güzel Bacağının yarısı kopmuş bir erin üzerine eğilip onu tedavi ederken. O andan itibaren, birlikte Harwich'e inene kadar, benim için Morgan Bedwyn oldun ve senden hoşlanmaya, sana hayranlık ve saygı duymaya ve hatta seni sevmeye başladım, ancak bu son duyguyu daha sonraya kadar tam olarak anladığımı sanmıyorum. O günlerde Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi *değildin*, tatlım. Siz kendinizdiniz ve ben farkına bile varmadan, tüm dünyanın odak noktası, kalbimin aşkı oldunuz. O akşam odama geldiğinizde, kucaklaşmamızın bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim, ama sizi sevdim ve sizi içime almak, acınızı dindirmek için başka bir yol düşünemedim. Daha sonrasına kadar hissettiklerimin aşk olduğunu bile fark etmemiştim, ama öyleydi. Daha önce olanlar için suçluyum, *sevgilim*, ama o günlerde olan hiçbir şey için değil. Ben senin arkadaşın ve nihayetinde sevgilindim."

Ona doğru koşarken kır çiçeklerini ayaklarının altında ezdi. Elleri yine sıkı yumruklar halindeydi.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı. "Bana yalan söylüyorsun. Yapma bunu, Gervase. *Yapma* bunu. Buna dayanamam. Peki ya Freyja'nın balosu? Waterloo'dan sonra beni sevdiysen, beni kullandığın için üzgünsen, neden böyle yaptın?

Orada ne yaptın? Söylediğin hiçbir şeye güvenemem. Sana güvenemem."

O sırada gürültülü, acı dolu soluklarla ağlıyor ve titreyen elleriyle bir mendil arıyordu. Sulama kaplarından nefret ederdi. Hiç suluk kullanmamıştı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Keşke o zaman da Waterloo'dan sonra Brüksel'de olduğum kadar masum olduğumu söyleyebilseydim," dedi. "Ama söyleyemem. Londra'ya senin için gittim, ama Bedwyn House'daki kütüphanesinde Bewcastle'la karşılaştığımda aklımı meşgul edenin sadece sana olan aşkım olduğunu iddia etmeyeceğim - o zaman bile hissettiğim aşk *olduğunu* anladığımdan emin değilim. Onun öfkesini görmek ve bundan zevk almak istedim. Daha sonra da sadece onu sana olan borcumu ödemeye zorlamanın yollarını düşünebildim. Gerçek nedenimi ancak iş işten geçtikten sonra anladım; onu incitmek istediğimden değil, seni kaybetmeye dayanamadığımdan. Her şey kız kardeşinin balosundaki o küçük odada, seninle sadece vals yapmak isterken kendimi seni öperken bulduğumda oldu. İşte o zaman anladım ve bir skandal patlak vermeden önce seni oradan çıkarmam gerektiğini bir anda anladım. Ama başımı kaldırdığımda bile Bewcastle'ın kapıda durduğunu ve diğer konukların geçip gittiğini ya da sadece durup baktıklarını fark ettim. Bu yüzden sana kur yapmanın ve seni kazanmanın onurlu bir yolunu bulmak için artık çok geçti."

Morgan başını eğdi ve yüzünü örtmek için iki elini kaldırdı.

"Ve böylece," dedi, "yapabileceğim tek savunmanın sonuna geldim - en iyi ihtimalle zayıf bir savunma. Senden beni affetmeni isteyemem, *chérie* - bu çok kolay ve kolaycı olur. Affedilmeyi hak etmiyorum. Sadece seni temin edebilirim - korkarım ki yine çok kolay ve kolaycı olur - seni tüm kalbimle seviyorum ve elimden gelse hayatımı seni severek ve arkadaşın olarak geçirirdim. Beni affedip affetmeyeceğinize sadece siz karar verebilirsiniz. Ya da bana güvenip güvenmeyeceğinize."

Nehrin kıyısına doğru yürüdü ve birkaç metre boyunca söğüt ve melekten uzaklaştı. Manzara aniden karardı ve başını kaldırıp baktığında küçük bir bulutun ayı örttüğünü gördü. Ama o yukarı doğru bakarken bulut çekildi ve yüzü ay ışığıyla yıkandı.

Ona babasını affetmesi gerektiğini ya da sonsuza dek nefretinin karanlığının yükü altında kalacağını söylemişti.

Ona, Marianne ve Henrietta'yı affetmesi gerektiğini, yoksa kendisine verdikleri korkunç acı yüzünden sonsuza dek boyun eğeceğini söylemişti.

Wulfric'in Marianne'i affetmesi gerektiğini biliyordu -tıpkı Wulfric'in Marianne'i affetmesi gerektiğini bildiği gibi.

Nefret, kin ruh için ölümcül bir zehirdi.

O halde Gervase'i affetmeliydi. Ama affetmek yeterli miydi? Ona güvenebilir *miydi*?

Ama insan *her zaman* güvensiz olamazdı. İnsan hayatındaki her insana alaycı bir şüpheyile bakarsa kendine ne kadar büyük bir zarar vermiş olurdu. Ve o, böyle bir insan olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Çok yakın zamana kadar umutsuzca saftı. Şimdi tam tersi bir uç noktaya savrulmasına izin mi verecekti? Kendini gelecekteki acılara karşı koruyacak ve bu süreçte kendini şimdiki ve gelecekteki mutluluktan mahrum mu bırakacaktı?

Brüksel'deki o son günler *gerçektir*.

Onu sevmiş, ona hayranlık duymuş ve saygı göstermişti. Alleyne'i onun iyiliği için aramıştı. Onunla sevişmişti çünkü acısını paylaşmak ve onu rahatlatmak istemişti. Onun arkadaşı olmuştu. Ve sevgilisi.

Hepsi gerçektir.

Arkasına dönüp baktığında, adam tam olarak onu bıraktığı yerde duruyordu.

Zayıf olmayacağına dair kendi kendine yemin

etmişti. Ama inatçı olmak kendi başına bir zayıflık

biçimi miydi?

Hala ne söyleyeceğinden emin olmadan ona doğru geri yürüdü. Ve bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Yüzünü onun boyun örtüsünün karmaşık kıvrımlarına yerleştirene ve vücudunun sıcak, katı gücünü ve uyluklarını kendi vücudunda hissedene kadar ona doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra adamın kollarından birinin hafifçe kendisine sarıldığını, diğer elinin parmaklarının ise saçlarının arasından başının arkasını okşadığını hissetti. Bundan birkaç dakika sonra adamın yanağının başının tepesine yaslandığını hissetti.

"Özür dilerim Morgan," dedi. "Ah, kelimelerin yetersizliği. Çok ama çok üzgünüm, *hayatım*."

"Eğer beni Cameron balosunda görmeseydin ve Wulftric'in kız kardeşi olduğumu öğrenmeseydin," dedi yüzünü kaldırmadan, "asla tanışamayacaktık, Gervase. Ve ben bundan nefret ederdim."

Başını çevirdi ve onun başının tepesini öptü.

"Sana güveniyorum," dedi. "Gerçekten güveniyorum."

Onu öptü -yumuşak ve sıcak bir şekilde- ve o da sevdiği şeyi reddetmek için kendini çelikleştirmiş ve sonuçta fedakârlığın gerekli olmadığını keşfetmiş birinin tüm özlemiyle onu öptü. Ve sonra gitmesine izin vermeden önce ona sıkıca sarıldı. Mağara duvarından uzaklaştı, kızın iki elini de avuçlarının içine aldı ve çimlerin üzerinde tek dizinin üzerine çöktü.

"Morgan." Gözlerini ona dikti. "Seni olduğun ve olacağın her şey için seviyorum. Sana bir kadın ve bir insan olarak hayranım. Bir arkadaş ve yoldaş olarak sana değer veriyorum. Zekânı, sanatsal vizyonunu, hayata ve ruha dair içgörülerini seviyorum. Bir sevgili olarak sana tapıyorum. Eğer bana sahip olursan, özgürlüğünü bir ömür boyu beslerim. Ve karşılığında gerçek benliğimin özü olan her şeyi sunarım. Benimle evlenerek beni onurlandırır mısın?"

Korkunç derecede teatraldı ve fevkalade, ruh kırıcı derecede romantikti. Sahiplenme hakkında hiçbir şey söylememiştir, onsuz yaşayamayacağı hakkında hiçbir şey söylememiştir, evlilik taahhüdünün kendisi dışında onu bağlayacak hiçbir şey söylememiştir. Ve aşk, bağları ancak gerçek aşksa özgür olabilirdi.

"Evet," dedi.

Belki de daha fazlasını söylemeliydi. Belki de onun kendisine söylediklerine uygun bir şeyler söylemeliydi. Ama göğsü ve boğazı dökülmemiş gözyaşlarıyla ağrıyordu ve bir şekilde tek bir kelime söylenecek her şeyi kapsıyordu.

Evet, onun arkadaşı olacaktı. Evet, onun sevgilisi olacaktı. Evet, onun karısı olacaktı. Birlikte arkadaşlık, fiziksel birliktelik ve neşe arayacaklar ve birlikte birbirlerinin eşsizliğini ve özgürlüğünü besleyip değer vereceklerdi.

Ayağa kalktı, kollarını kızın beline doladı, onu yerden kaldırdı ve başını geriye doğru eğip aya bakarak

O da öyle yaptı. Kadın kendi başını geriye eğdi ve güldü.

Bu, ona gençliğinin hazinesini geri veren, temizleyici, yürekten gelen bir kahkahaydı. Yine de çok geçmeden bir öpücükle onu durdurdu.

"Umarım feneri tekrar yakmak için yanında bir şeyler getirmişsindir," dedi bir süre sonra. "Gece giderek bulutlanıyor. Vahşi doğa yürüyüşünde hava çok karanlık olacak."

"O zaman sorun çözüldü," dedi. "Gün ışıyana kadar yürümeyerek sorunu çözeceğiz, *canım*."

"Hava *soğuk*," diye itiraz etti.

"Ama uzun sürmeyecek," dedi ona. "Sevişmek sıcak bir iştir ve seninle sevişmek niyetindeyim - muhtemelen gecenin geri kalanının çoğunda. Ama bu sabah çok az umudum olmasına rağmen, görüyorsun, tam olarak umutsuzluğa da kapılmadım. Ve böylece, eğer seni ikna edebilirim, *birlikte* özel konuşmamızın sonu olacağını umduğum şey için hazırlandım. Bu sabah çok erken saatlerde, kimse uyanmadan önce birkaç battaniye getirdim ve mağaranın içine koydum. Şu anda oradalar."

Konuşmak için ağzını açtı, onun bu küstahlığı karşısında öfkelendi. Ama adam kaşlarını ona doğru salladı, sonra da utangaç bir ifadeyle baktı ve kadın kendini yeniden gülerken ve kollarını onun boynuna dolamışken buldu.

"Bu," dedi, "muhtemelen Aidan'ın sana iyi geceler dilemek için buraya gelmeme izin verirken aklında olan şey değildi."

"İşte şimdi," dedi ona, "yanıldığına bahse girerim. Niyetimi tahmin etmemesi için aptal olması gerekirdi ve ben Lord Aidan Bedwyn'in aptal olduğuna inanmıyorum."

Bu Morgan için şaşırtıcı bir fikirdi. Nişanlı çiftlere gerçekten böyle bir özgürlük tanınıyor muydu?

Ama Gervase çoktan mağaradan özenle katlanmış bir yığın battaniye getirmiş ve birini çimlerin üzerine sermişti. Sonra kaşlarını tekrar ona doğru salladı ve kollarını ona doğru açtı.

Serin, neredeyse soğuk bir geceydi ve battaniyeleri kullandılar, ancak sadece nefeslerini tutarken ve dünyaya izin verirken kısa süreler için

Gervase'in deyişiiyle, kendi eksenindeki normal hızına tekrar yavaşça döndü. Gecenin geri kalanında, şafak doğu gökyüzünü grileştirene kadar ve hatta biraz daha ötesinde, sıcak, dinç, neşeli bir aşk yaptılar ve Gervase'e göre bir buzdağının üzerinde kutup sularında yüzerken bile sıcak olabilirlerdi.

Hizmetçiler kalkmadan kısa bir süre önce eve geri döndüler. Morgan uyumadan hemen önce onları duydu.

BÖLÜM XXIII

MORGAN ALT KATA INEN İLK KİŞİYDİ. Giyinmeye bu kadar erken başlamamalıydı. Sırf düğün günü olduğu için giyinmenin normalden çok daha uzun süreceğini düşünmek gerçekten çok saçmaydı. Ama belki de böyle bir şey hayal etmemişti. Sadece daha fazla bekleyememişti. O kadar heyecanlı ve gergindi ki, bu olayın önemi üzerinde durursa kusabileceğini düşündü.

Soyunma odasında kalmalıydı. Geçen yıl Freyja Joshua'yla evlendiğinde hepsinin onun görünüşü hakkında yorum yapmak, ona mutluluk dilemek ve kiliseye gitmeden önce ona sarılmak için nasıl soyunma odasına doluştuklarını hatırlıyordu, böylece o Wulfric'le gelmeden önce sıralara düzgünce oturabileceklerdi.

Ama işte aşağıdaydı, onu ilk gördüğünde bir an için kendini unutan ve ona yarı gülümseyen sessiz bir uşak dışında yalnızdı. Lindsey Hall'un ortaçağdan kalma bir ziyafet salonu olarak korunmuş olan büyük salonu her zaman dünyada en sevdiği yerlerden biri olmuştu. Etrafında dolaşırken ellerini büyük masanın pürüzsüz eski ahşabında gezdirdi ve duvarlarda asılı olan eski sancaklara, armalara ve silahlara baktı.

Olanların büyüklüğü midesine bir darbe gibi inmişti. Bu sabahtan sonra Lindsey Hall artık evi olmayacaktı. Wulfric'in evi olacaktı ama onun değil. Bu sabahtan sonra bir daha asla Morgan Bedwyn olamayacaktı. Gelecekte buraya sadece misafir olarak, Rosthorn Kontesi Leydi Morgan Ashford olarak gelecekti. Titredi ve bir an için

O an gerçekten kusacak *mydı* diye düşündü. Büyük olasılıkla hamile olmasının da bir yararı olmadığını düşündü. Kesinlikle iki hafta önce gelmesi gereken kursları hâlâ gelme belirtisi göstermiyordu.

Wulfric ozanlar galerisi yönünden salona doğru yürüdü ve onu görünce kaşlarını kaldırdı. Hatta daha iyi görebilmek için durdu ve sorgu bardağını gözüne kaldırdı.

"Nefes kesici," dedi usulca, kendisinden beklenmeyen bir ifadeyle.

Beyaz giymeye karar vermişti; eteğinin ve kollarının kenarları lavanta işlemeliydi; bonesini ve elbisesinin yüksek belini süslemek için lavanta kurdeleler kullanacaktı. Lavanta, dün gece yatağa girdikten sonra uğruna gözyaşı döktüğü Alleyne'i anmak içindi. Çok sevdiği birinin ölümünden sonra hayatın, o yaşasaydı nasıl devam edeceğini fark etmek kalbini sızlatmıştı. Tabii eğer Alleyne yaşasaydı Brüksel'de kalmayacaktı ve bugün bu şekilde olmayacaktı.

"Yani ailemden kalan son kişiyi, ona benden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünen birine seve seve vereceğim, öyle mi?" Wulfric sordu.

Tuhaf bir ruh hali içindeydi. Wulf'un bunlardan herhangi birine ne zaman *ihtiyacı olmuştu ki*? Yine de Morgan'ın aklına birden, şimdi burada yapayalnız kalacağı geldi. Yalnız mı kalacaktı? Wulf yalnızlık çekebilir miydi?

Aralarındaki boşluğu hızla geçti ve Harwich'te yaptığı gibi kollarını düşüncesizce ona doladı.

"Kıyafetini buruşturacaksın," dedi her zamanki soğukkanlılığıyla onu yanından uzaklaştırırken -ama sadece ona öyle sıkı sarıldıktan sonra ki ciğerlerindeki havanın vınlayarak çıktığını hissetti.

O zaman ağlayabilirdi. Onun için, Alleyne için, büyümek zorunda kalmanın ve değişimin hayatın doğasının bir parçası olduğunu, hiçbir şeyin kalıcı ve değişmez olmadığını anlamanın üzüntüsüyle hüngür hüngür ağlayabilirdi. Ama o daha böyle tuhaf ya da utanç verici bir şey yapamadan, Rannulf kolunda büyükanneleriyle salonda belirdi, düğün için Leicestershire'dan onca yolu ısrarla gelmiş olmasına rağmen son derece zayıf görünüyordu. Judith de onlarla birlikteydi, Eve, Aidan ve çocuklar da hemen arkalarındaydı. Becky hızla yanlarından geçip Morgan'ın üzerine atıldı.

"Çok güzel görünüyorsun Morgan Teyze," diye bağırdı. "Büyüdüğümde tıpkı seninkiler gibi gelin kıyafetlerim olacak."

"Morgan'ın kendi düğününe ilk gelen kişi olacağına güvenin," dedi Freyja, Joshua ile birlikte herkesin arkasından salona girerken.

Joshua sırtarak, "Soyunma odanıza gittik ama kuş uçmuştu," dedi.

"İyi ki kiliseye kadar koşmamışsın Morg," dedi Rannulf. "Muhtemelen oraya Gervase'den önce varmış olurdun ve biz Bedwynler de bu utançla asla yaşayamazdık."

"Çok hoş görünüyorsun Morgan, canım," dedi büyükanneleri. "Gel ve bana bir öpücük ver."

Rochester Teyze ve Amca da ortaya çıkmıştı.

"Sonra da Morgan ve Wulfric hariç hepimiz kiliseye gitmeliyiz," dedi Rochester Teyze, Bedwyn'lerle dolu bir topluluğun bile dikkatini çeken o her zamanki sert ses tonuyla. "Rosthorn'dan sonra varırsak bu da aynı derecede utanç verici olur, Rannulf."

Neredeyse salona geldikleri kadar ani bir şekilde tekrar gitmişlerdi ama hepsi de önce Morgan'a, sonra da Rannulf'a oldukça sert bir şekilde sarılarak teyzelerinin gazabını davet etmişlerdi. Judith'in gözleri gerçekten yaşarmıştı.

Morgan, dönüp Wulfric'in siyah ve beyaz keten giysiler içindeki zarif ve ağırbaşlı, sessiz figürüne bakarken, bu gerçek, diye düşündü.

Bu onun düğün günüydü.

MORGAN'IN GELİŞİNİ İZLERKEN GERVASE'E

Bewcastle'ın kolunda, lavanta dokunuşlarıyla beyazlar içinde inanılmayacak kadar güzel kilisenin nefinde ilerlerken, son dokuz yılın her anının ve daha fazlasının sırf şimdi bu anı yaşayabilmek için yaşamaya değer olduğunu düşündü.

Başka türlü olması için ne gibi bir olasılık vardı? Oldukça.

Muhtemelen birkaç yıl önce başka biriyle evlenmiş olacaktı. Evlenmemiş olsaydı bile, bu bahar Leydi Morgan Bedwyn'i fark etmeyebilirdi. Hayır, düzeltiyorum, Cameron'ın balo salonunda olduğu gibi onu da mutlaka fark ederdi. Ama bu kadar genç, okuldan yeni çıktığı bu kadar belli olan birine yaklaşmayabilirdi. Yaklaşmış olsa bile, onu baştan çıkaracak ve cezbedecek bir nedeni olmadığı için, kısa bir anlık ilgisinden fazlasını *ona* vermesine neden olmayabilirdi.

Hayatın işleyişi çok garipti.

Gözleri onunkilerin üzerindeydi ve sıcaklık, heves ve sevgiyle parlıyorlardı. Hangi mucizeyle onu affetmişti? Gülümsedi ve daha bir iki dakika önce Pierre'in yanında olduğunun, kilisenin her sırasını dolduran aile ve misafirlerin farkında olduğu halde, şimdi sadece onu görüyordu.

Sevgili Morgan'ı.

Uzun ve zorlu gökkuşağının sonu.

Bewcastle, Marianne'in mektubunu aldığı gün ona yazmıştı. Kendi mektubu kısa ve özdü, ama Gervase'e Marianne'in açıklamasından tatmin olduğunu ve dokuz yıl önce gördüklerini tamamen yanlış yorumladığını kabul ettiğini belirtmişti. Ayrıca, odadan çıkmadan önce yerden alıp bir masanın üzerine koyduğunu hatırlayamadığı broştan da söz etmişti ama Marianne broşun çalınmadığını itiraf ettiğine göre bunu yapmış olmalıydı.

Gökkuşağının sonu gerçekten de tatlıydı ve Morgan'la birlikte rektörün yüzüne döndüklerinde ona verdiği sevinç göz kamaştırıcıydı.

"Sevgili sevgilim ..." diye başladı.

Ve sonra, Gervase daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan, konsantre olamadan, aynı ses onların karı koca olduklarını ilan etti.

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı.

Onunkinin gözyaşlarına karıştığını hissetti. İkisi de bunu başaramamaya çok yaklaşmışlardı.

Nikah defterini imzaladılar, kiliseden birlikte çıktılar.

Gülümseyen yüzler, güneş ışığı, alkışlar ve Bedwyn'ler, kendi kayınbiraderleri ve birkaç yeğeni tarafından fırlatılan çiçek yaprakları yağmurunun içinde ortaya çıktılar. Açık bir arabayla Lindsey Hall'a geri döndüler, şatafatlı kurdeleler ve eski botlar arkalarında kaldı ve zıpladı, ellerini sıkıca tuttular, birbirlerinin gözlerine ay çarpmış aptallar gibi baktılar ve köy arkalarında gözden kaybolur kaybolmaz uzun, sıcak bir öpücüğe daldılar.

"Mutlu musun?" diye sordu ona.

"Mutlu." Kadın da ona gülümsedi. "Geçtiğimiz ay sonsuz gibiydi."

O kadar uzun süre ayrı kalmışlardı. Balodan iki gün sonra Lindsey Hall'a dönmüş, düğün hazırlıklarına başlamış ve düğün ilanlarının yapılmasını ayarlamıştı. Windrush'ta kalmıştı. Buraya daha dün gelmişti. Redfield Kontu ve Kontesi ile oğlu Vikont Ravensberg ve Ravensberg'in karısının daveti üzerine ailesiyle birlikte birkaç mil ötedeki Alvesley Park'ta kalmıştı.

"Yıllarca sürecek," diye kabul etti. "Hayatımızın geri kalanında katlanmak zorunda kalacağımız en uzun ayrılık, sana yemin ederim, tatlım. Günah gecemizin hiçbir sonucu olmadı mı?" Adam ona sıırttı ve mağaranın dışında geçirdikleri tutku dolu geceyi hatırlayarak kaşlarını oynattı.

Ama kadın ciddiyetle ona bakıyordu, gözleri iri ve güzeldi. "Öyle olduğuna inanıyorum," dedi.

"Ne?" Adam kızın boştaki elini tuttu ve ikisini de sıkıca kavradı. "Orada ne oldu?"

Yumuşakça gülümsedi. Yanakları kızarmıştı. Eğer daha önce onun gözünde güzel göründüyse, şimdi onu tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Eve son derece yakındılar. Hareket halindeki arabaları ile ön kapıların dışındaki teras arasında sadece ortasında büyük bir fiskiye bulunan geniş, dairesel bir çiçek bahçesi vardı. Ve şanssızlık bu ya, kapıların önünde biri duruyordu; yalnız bir beyefendi. Gervase onun düğüne davet edilmemiş biri mi yoksa kiliseden erken ayrılıp eve kadar at sırtında gelmiş biri mi olduğunu merak etti.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, o anda her hizmetçinin

Bewcastle'in yanında çalışan bahçıvan ve damat, onların gelişini karşılamak için terasta sıraya dizilmişti. Yeni evlenmiş bir adamdı ve baba olacağını yeni öğrenmişti.

"*Ch rie*," dedi başını onunkine doğru eğerek. "*Mon amour. Ma femme.*"

"O kadar mutluyum ki, Gervase," dedi, "kelime bile bulamıyorum."

"Buna gerek yok," diyerek onu temin etti ve dudaklarına öpücükler kondurdu. "Bazen iletişim kurmanın kelimelerden daha iyi bir yolu vardır, tatlım."

Ve ona göstermeye devam etti, kollarını ona doladı ve kolları boynuna dolanırken onu iyice öptü.

Terastaki yalnız beyefendi, düğün arabası olduğu belli olan arabanın    meninin etrafında dönerek kapılara yaklaşmasını, gelin ve damadın birbirlerinin kollarında edeplerini ve dünyanın kendisini kaybetmelerini izledi.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan, bol ödüllü yazar Mary Balogh, denizlerin ve dağların, şarkıların ve efsanelerin ülkesi Galler'de büyüdü. Öğretmenlik yapmak için Kanada'ya geldiğinde müziği ve canlı hayal gücünü de yanında getirdi. Burada, her zaman mutlu sonla biten ve her zaman sevginin gücünü kutlayan kitapların yazarı olarak ikinci bir kariyere başladı. Regency romansları ve tarihi romanslarının dört milyondan fazla kopyası basılmıştır. Aynı zamanda Dell'den ciltsiz olarak temin edilebilen Regency dönemi romantik romanları *No Man's Mistress*, *More than a Mistress*, *A Summer to Remember*, *Slightly Married*, *Slightly Wicked* ve *Slightly Scandalous*'un da yazarıdır. Web sitesini ziyaret edin: www.marybalogh.com

Diğer yazar: Mary Balogh

BIRAZ SKANDAL BIRAZ
EVLI BIRAZ KÖTÜ
HIÇ KIMSENİN METRESİNİ,
AŞK İÇİN BİR GECE
METRESİNDEN DAHA
FAZLA
HATIRLAYAMAYACAĞI
BİR YAZ

Skandal ve sürprizlerle, görkemli evler ve nefes kesici baştan çıkarmalarla
dolu bir dünyaya adım atın. . . .

Usta hikâye anlatıcısı Mary Balogh'un dünyasına adım atın. Çok satan,
ödüllü yazar, zekâ ve entrika dolu romanlarında sizi canlı, şehvetli yeni bir
dünyaya ... ve sıra dışı bir ailenin yaşamlarına çekiyor: Bedwyn'ler - altı
erkek ve kız kardeş - güç, tutku ve baştan çıkarma mirasının varisleri.

Maceraları gözlerinizi kamaştıracak ve sizi
memnun edecek. Hikayeleri sizi soluksuz
bırakacak. . . .

AIDAN

-düşünceli onurlu adam

RANNULF

-karşı konulamaz asî

FREYJA

-ateşli güzel

MORGAN

- "Büyüleyici Masum" Bu
onun hikayesi.

Romanları İçin Övgüler

MARY BALOGH

BIRAZ SKANDAL

"Balogh, baharatlı Regency dönemi romantizminin kraliçesi."
-Booklist

"Son derece eğlenceli. Kusursuz kurgusu ve unutulmaz karakterleriyle Balogh'un kitabı Regency romanslarının çıtasını yükseltiyor."
-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Zevkli diyaloglar, esprili mizah ve fevkalade çekici karakterler klasik bir olay örgüsüne yeni bir soluk getiriyor. Bu keyifli ve son derece iyi işlenmiş kitap, [Balogh'un] eşsiz tarzını güzel bir şekilde ortaya koyuyor."
-Library Journal

BIRAZ KÖTÜ

"Sempatik karakterler ve kaynayan cinsel gerilim, [Slightly serisinin] ikinci bölümünü gerçekten sürükleyici bir okuma haline getiriyor.
Balogh'un

emin adımlarla ilerleyen hikaye, bol miktarda karakter ve klas barındırıyor."
-*Publishers Weekly*

BIRAZ EVLİ

"İyi yazılmış ve güzel bir tempoya sahip. Ferahlatıcı."
-*Pittsburgh Post-Gazette*

"Okurlar çok memnun kalacak." -*Booklist*

"[A Perfect Ten] . . . SLIGHTLY MARRIED bir başyapıt! Mary Balogh, sayfalarda canlanan karmaşık ve ilgi çekici karakterler yaratma konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip."
-*Romance Reviews Today*

HATIRLANACAK BİR YAZ

"Balogh bu romantik boğuşmada kendini aşıyor, gerçekten kusursuz bir olay örgüsü oluşturuyor ve çok yönlü, başarılı karakterlerle dolduruyor."
-*Publishers Weekly*

"Tadına varılacak ve hatırlanacak bir hikâye ... [HATIRLANACAK BİR YAZ] yılın en duygusal romantizmi olabilir."
-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Bu zirveye yükselecek"
-*Library Journal*

"Bu güçlü bir kitap, duygularla dolu ve okuyucu bunların her birini
hissedecek. Evde geçireceğiniz akşamlar için saklayın ve yanınızda mendil
bulundurun - ihtiyacınız olacak."
-*The Oakland Press*

Mary Balogh'un göz kamaştırıcı romanlarında Bedwyn ailesinin tutkulu ve heyecanlı maceralarını takip edin...

BIRAZ EVLI

Aidan'ın hikayesi

şimdi Satışta

SLIGHTLY WICKED

Rannulf'un hikayesi

şimdi Satışta

BIRAZ SKANDAL

Freyja'nın hikayesi

şimdi Satışta

Ayrıca, gelecek Bedwyn ailesi hikayelerinin önizlemeleri için okumaya devam edin ...

BIRAZ GÜNAHKÂR

Alleyne'in hikayesi

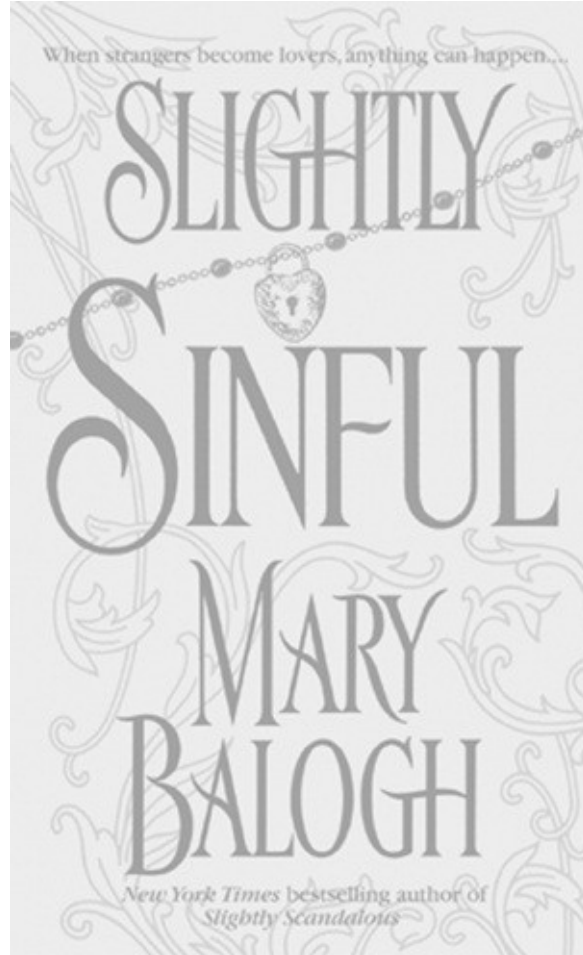
Mayıs 2004

ve görkemli ciltli seri finali

BIRAZ TEHLIKELI

Wulfric'in hikayesi

Haziran 2004

BIRAZ GÜNAHKAR

Mayıs 2004'te Satışta

BRÜKSEL'İN GÜNEYİNDEKİ YOL, şafağın erken saatlerindeki alacakaranlıkta cehennemden bir sahne gibiydi. Yol, arabalar, yük arabaları ve yaya olarak ilerleyen, bazıları bira taşıyan ya da bir yoldaşına yardım eden veya onu sürükleyen adamlarla tıkanmıştı. Neredeyse hepsi yaralıydı, bazıları ağırdı. Waterloo köyünün güneyindeki savaş alanından geri dönüyorlardı.

Rachel daha önce hiç böylesine katıksız, sonsuz bir dehşete tanık olmamıştı.

İlk başta ona, Flossie ve Geraldine'le birlikte ters yöne giden tek kişilermiş gibi geldi. Ama elbette öyle değildi. Güneye doğru ilerleyen yayalar, hatta araçlar vardı. Sonunculardan biri, yüzü barutla kararmış, yırtık pırtık bir askerin sürdüğü bir araba durup onları götürmeyi teklif etti ve Flossie ile Geraldine endişeli eşler rolünü inandırıcı bir şekilde oynayarak kabul ettiler.

Rachel yapmadı. Onu buraya getiren kabadayılık hızla dağılıyordu. Ne yapıyordu ki? Tüm bu sefaletten kâr etmeyi nasıl *düşünebilirdi* ki?

"Siz devam edin," dedi diğer ikisine. "Ormanda çok sayıda yaralı adam olmalı. Ben oraya bakacağım. Jack ve Sam'i de arayacağım," diye ekledi, arabacının ve dinleyebilecek başka herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek. "Sen de benim için Harry'yi daha güneyde ara."

Yalan ve aldatma, kimsenin dikkatini çektiği şüpheli olsa da kendisini kirli ve günahkâr hissetmesine neden oluyordu.

Soignés Ormanı'nın ağaçları arasında yürümek için kalabalık yoldan saptı, ancak yolu gözden kaybedecek ve kaybolacak kadar ileri gitmedi. Şimdi ne yapacağını merak ediyordu. Planına devam edemeyeceğine ikna olmuştu. Zavallı bir ölünün cesedinden bir mendil bile alması mümkün değildi. Ve hatta

Birini *görme* düşüncesi boğazındaki safranın yükselmesine yetiyordu. Yine de en azından denemeden eli boş dönmek bencillik ve korkaklık olurdu. Bay Crawley, Rue d'Aremberg'deki oturma odasında hanımlarla oturup onlara böylesine çalkantılı bir dönemde yanlarında büyük miktarda para bulundurmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini açıkladığında ve parayı kendisiyle birlikte Londra'ya götürüp güvenli bir şekilde bir bankaya yatırmayı teklif ettiğinde, onun yanına oturmuş ve onları böylesine nazik, düşünceli, şefkatli bir adamla tanıştırdığı için gururla gülümsemişti. Daha sonra ona teşekkür etmişti. Hayatında bir kez olsun sağlam, dürüst, güvenilir bir adam keşfettiğini düşünmüştü. Neredeyse onu sevdiğini hayal edecekti.

Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı ve dişlerini sıktı. Ancak çevresindeki gerçekler kısa sürede anlamsız anımsamaların önüne geçti.

Yüzünü solundaki yoldan çevirerek, bütün o arabalarda ve at arabalarında binlerce yaralı olması gerektiğine karar verdi. Tüm bu acılara rağmen buraya ölüleri bulmaya, cesetlerini aramaya ve taşınabilir ve satılabilir değerli eşyalarını çalmaya gelmişti. Bunu basitçe yapamazdı.

Ve sonra midesi tam bir takla atar gibi oldu ve bulmaya geldiği cesetlerin ilkinde gözlerini diktiğinde kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu.

Yolun görüş alanının dışında, ağaçlardan birinin uzun gövdesine yaslanmış yatıyordu ve kesinlikle ölmüştü. Ayrıca oldukça çıplaktı. Tereddütlü ve isteksiz bir adımla yaklaşırken karın kaslarının tekrar kasıldığını hissetti. Ama kusmak yerine kıkırdadı. Elini ağzına götürdü, verdiği uygunsuz tepkiden, midesindekileri binlerce erkeğin gözü önünde yere boşaltsaydı duyacağı dehşetten daha fazla dehşete kapılmıştı. Yağmalanacak bir şey kalmamış olmasının neresi komikti? Birisi bunu ondan önce bulmuş ve cesedin kendisi dışında her şeyi almıştı. Bunu zaten yapamazdı. Bunu o anda kesin olarak biliyordu. Tamamen giyinik olsa ve her parmağında pahalı bir yüzük, altın bir saat ve zincir, belinde pahalı bir köstek, yanında altın bir kılıç olsa bile, bunların hiçbirini alamazdı.

Bu bir soygun olurdu.

Gençti, saçları teninin solgunluğuna tezat oluşturacak şekilde ürkütücü derecede koyu görünüyordu. Çıplaklık, böyle bir ten altında korkunç derecede acınasıydı.

koşullar, diye düşündü. Kalçasında kötü görünümlü bir yara olan ve başının altında kan biriken önemsiz bir ölü insan yığınıydı, bu da orada görünmeyen korkunç bir yara olduğunu düşündürüyordu. Birinin oğlu, birinin kardeşi, belki birinin kocası, birinin babasıydı. Hayatı onun için ve belki de düzinelerce başka insan için değerliydi.

Ağzının üzerindeki eli titremeye başladı. Soğuk ve nemli hissediyordu.

"Yardım edin!" diye seslendi zayıf bir sesle yola doğru. Boğazını temizledi ve biraz daha sert bir şekilde seslendi. "Yardım edin!"

Birkaç meraklı bakış dışında kimse onu fark etmedi. Herkes şüphesiz kendi acılarıyla meşguldü.

Sonra ne olduğunu bilmediği bir niyetle ölü adamın yanında diz çöktü. Onun için dua mı edecekti? Başında nöbet mi tutacaktı? Ama ölü bir yabancı bile vefat ettiğinde nazik bir uyarıyı hak etmiyor muydu? Dün hayattaydı, bir geçmişi, umutları, hayalleri ve kendine ait endişeleri vardı. Titreyen elini uzattı ve sanki dua ediyormuş gibi hafifçe yüzünün yan tarafına koydu.

Zavallı adam. Ah, zavallı adam.

Soğuktu. Ama tamamen değil. Derisinin altında kesinlikle bir sıcaklık vardı. Rachel elini geri çekti ve sonra tekrar nazikçe boynuna ve oradaki nabız noktasına indirdi.

Parmaklarının altında hafif bir vuruş vardı.

Hâlâ hayattaydı.

"Yardım edin!" diye tekrar bağırdı, ayağa fırladı ve umutsuzca yoldaki birinin dikkatini çekmeye çalıştı. Kimse ona dikkat etmedi.

"O yaşıyor!" diye bağırdı ciğerlerinin toplayabildiği tüm güçle. Yardım için çaresizdi. Belki de hayatı hâlâ kurtarılabilirdi. Ama zaman onun için kesinlikle tükeniyor olmalıydı. Mümkünse daha da yüksek sesle bağırdı. *"Ve o benim kocam. Lütfen biri bana yardım etsin."*

Atlı bir beyefendi -asker değil- dikkatini ona doğru çevirdi ve bir an için onun yardımına geleceğini düşündü.

Ama kafasının etrafında ve bir gözünün üzerinde kanlı bir bandaj olan dev gibi bir adam -çavuş- yoldan saptı ve hantal adımlarla ona doğru geldi, gelirken de ona seslendi.

"Geliyorum, hanımefendi," dedi. "Yarası ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. Korkarım çok kötü." Rachel yüksek sesle hıçkırdığını fark etti, sanki baygın adam gerçekten sevdiği biriymiş gibi. "Lütfen ona yardım edin. Oh, lütfen ona yardım edin."

RACHEL APTALCA BUNU BEKLEMİŞTİ.

Brüksel'de her şey yoluna girecek, sadece kendisinin bağlı olduğu grubun yaralarını sarmak için bekleyen bir sürü doktor ve cerrah olacaktı. Çavuş William Strickland'ın bir şekilde çıplak ve baygın bir adam için yer bulduğu vagonun yanına yürüdü. Birisi onu kısmen örtmek için yırtık pırtık bir çuval parçası getirmiş, Rachel da aynı amaçla şalını vermişti. Çavuş onun yanında ağır ağır yürüyor, kendini tanıtıyor ve savaşta bir gözünü kaybettiğini, sahra hastanesinde tedavi gördükten sonra alayına geri döneceğini, ancak tek gözlü çavuşları kullanmayan ordudan terhis edildiğini öğrendiğini anlatıyordu. Bugüne kadar maaşını almıştı, terhis edildiği maaş defterine yazılmıştı ve hepsi bu kadardı.

"Bir ömür boyu süren askerlik, tabiri caizse lağım gibi akıp gitti," dedi üzüntüyle. "Ama önemli değil. Kendime geleceğim. Sizin endişelenmeniz gereken bir adamınız var hanımefendi ve benim dertlerimi dinlemenize gerek yok. Tanrı'nın izniyle üstesinden gelecektir."

Brüksel'e vardıklarında, Namur Kapıları'nda o kadar çok yaralı ve ölü vardı ki, çavuş artık hakkı olmayan otoritesini kullanıp birkaç emir vermese ve derme çatma hastane çadırlarından birine giden yolu açmasa, kendi adına konuşamayan baygın adam asla bir cerrah göremeyebilirdi. Rachel adamın kalçasından bir tüfek mermisi çıkarılırken onu izlemedi; Tanrı'ya şükür baygındı, diye düşündü ve ona neler olduğunu düşününce bayılacak gibi oldu. Onu tekrar gördüğünde, hem bacağı hem de başı ağır bir şekilde sargılanmıştı ve kaba bir battaniyeye sarılmıştı.

Çavuş Strickland bir tabut ve iki er bulmuş, adamı ona yüklemişti.

Sonra çavuş ona döndü.

"Testere kemikleri, ateşi çıkmazsa ve kafasına aldığı darbe kafatasını çatlatmazsa adamınızın bir şansı olduğunu düşünüyor," dedi ona açıkça. "Nereye, hanımefendi?"

Rachel'in ağzı açık bir şekilde ona baktığı bir soruydu bu. Gerçekten nereye? Yaralı adam kimdi ve nereye aitti? Bilinci yerine gelene kadar bunu bilemezdi. Bu arada, onu kendine mal etmişti. Ormanda birilerinin dikkatini çekmek için umutsuzca ve başarılı bir girişimle ona kocam demişti.

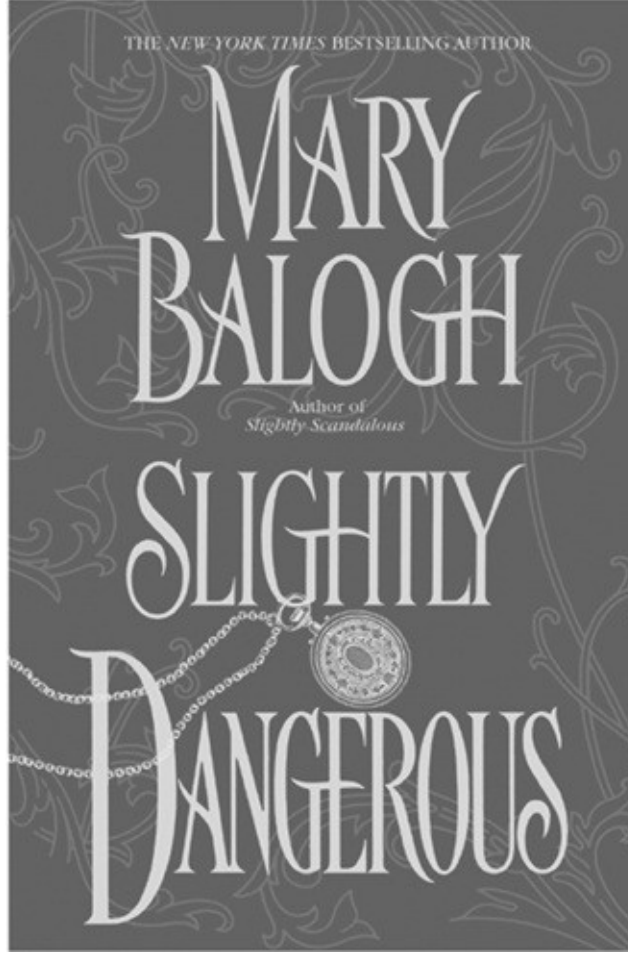
Ama onu nereye götürebilirdi? Brüksel'de sahip olduğu tek ev genelevdi. Ve orada sadece bir misafirdi, hem de tamamen bağımlı bir misafir, çünkü kirayı ödemeye yardım edecek kendi parası neredeyse hiç yoktu. Daha da kötüsü, Bridget ve diğer üçünün de neredeyse tüm paralarını kaybetmiş olmasından büyük ölçüde o sorumluydu. Şimdi yaralı adamı oraya nasıl götürebilir ve nereye ait olduğunu öğrenip oraya götürülmesini ayarlayana kadar hanımlardan ona bakmalarını ve beslemelerini nasıl isteyebilirdi?

Ama başka ne yapabilirdi ki?

"Şoktasınız hanımefendi," dedi çavuş, onu şefkatle dirseğinden tutarak. "Şimdi derin bir nefes alın ve yavaşça verin. En azından o yaşıyor. Binlercesi değil."

"Rue d'Aremberg'de oturuyoruz," dedi, başını temizlemek istercesine sallayarak. "Lütfen beni takip edin."

Genelevin olduğu yöne doğru yürüdü.

BIRAZ TEHLIKELI

Satışta Haziran 2004

BARON YENİLENEBİLİR TAŞIMA CAME DİĞER
ERKEN içinde ve

Sabah Christine'i Schofield Park'a götürmek için. Telaşlı görünen Cecily, son hazırlıklara yardım etme teklifini minnetle kabul etti. Kendisine ayrılan odaya kısa bir ziyaretten sonra -evin arka tarafında, iki baca arasına sıkışmış küçük bir kutu oda, her ikisi de pencereden manzarayı engelliyor ve ona mutfak bahçesini sadece dar bir bakışla görme imkanı veriyordu

Christine şapkasını çıkarmak, buklelerini kabartmak ve yetersiz eşyalarını yerleştirmek için aşağıya indi, çocukları selamlamak için kreşe koştu ve ardından sabahın geri kalanını ve öğleden sonranın bir kısmını çeşitli ayak işleriyle uğraşarak geçirdi. Eğer Cecily öğleden sonra onu aniden fark edip, daha zengin misafir odalarından biri için bir kucak dolusu havluyla yukarı fırlamasaydı ve ortaya çıkışını protesto etmek için ılgık atmasaydı, günün geri kalanında da koşabilirdi.

"Giyinmelisin Christine," dedi belli belirsiz, bir eli kalbinin üzerindeydi, "ve saçına bir şeyler yapmalısın. Yardım edebileceğini söyledim. Sana bir *hizmetçi* gibi davranılmasını istemedim. Kolunun üstündeki gerçekten *havlu* mu? Hemen odana git, seni sefil, ve bir misafir gibi davranmaya başla."

Yarım saatten az bir süre sonra Christine, ikinci en iyi dallı tülbentini göz kamaştırıcı olmasa da düzgün bir şekilde giymiş ve bukleleri yeni parlatılmış olarak aşağı indi. Gergin olduğu gerçeğinden ve kendini bu tuzağa düşürmesine izin verdiği için kesinlikle nefret ediyordu. Şu anda okulda haftalık coğrafya dersini veriyor ve gerçekten eğleniyor olabilirdi.

Christine koridorda ona katıldığında Cecily, "İşte buradasın," dedi. Ellerinden birini tuttu ve oldukça acı verici bir şekilde sıktı. "Bu çok *eğlenceli* olacak, Christine. Eğer hiçbir şey unutmadıysam. Ve keşke misafirlerin yaklaştığını gördüğümde kusmasam. Neden böyle durumlarda hep kusmak istiyorum? Bu gerçekten hiç hoş değil."

"Her zamanki gibi," dedi Christine ona, "her şey göz kamaştıracak kadar iyi gidecek ve siz yazın en iyi ev sahibesi ilan edileceksiniz."

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?" Cecily sanki düzensiz atışlarını durdurmak istercesine bir elini kalbinin üzerine koydu. "Saçlarının kısa olmasını seviyorum, Christine. Bana saçlarını kestireceğini söylediğinde *az* kalsın kriz geçiriyordum ama sanki biri takvimi senin için geri çevirmiş gibi yine genç ve güzel görünüyorsun. Çok kışkırdım. *Ne* demiştin, Bertie?"

Ancak kısa bir mesafe ötedeki Lord Renable, uzun bir gümbürtü çıkararak boğazını temizlemekle yetindi.

"Araba yaklaşıyor, Cece," dedi. "İşte gidiyoruz." Sanki icra memurlarının Schofield Park'ı işgal etmesini bekliyorlarmış gibi kasvetle ona baktı ve

tüm dünyevi eşyalarını alıp götürdü. "Sen yukarı  ık ve saklan, Christine. Sanırım bir saat daha  zg r kalabilirsin."

Cecily onun koluna hafifçe dokundu ve derin ve duyulabilir bir nefes aldı. Sanki be  santim uzamış ve bir anda hayatında tek bir sinir krizi ya da kriz anında kusma eğilimi hissetmemi  olan zarif, aristokrat bir ev sahibesine d n  m  t .

Yine de aniden yere bakıp sa  elinde yarısı dolu bir bardak limonata olduğunu fark ettiğinde bir nüksetme tehlikesi geçirdi.

"Biri  unu alsın!" diye emretti, etrafta en yakın u a ı ararken. "Aman Tanrım, birinin botlarının ya da muslinlerinin üzerine d km   olabilirim."

"Ben alırım," dedi Christine gülerek ve eylemi sözlere uydurarak. "Ve onu birinin üzerine dökmek senden çok benim yapacağım bir şeye benziyor, Cecily. Kendimi ve limonatayı tehlikeden uzak tutaca ım."

Merdivenlerden çıkararak diğer hanım konukların da kendisine katılacağı  uha çiçeği rengineki oturma odasına doğru ilerledi. Cecily, sadece kendisinin bildiği bir nedenden ötürü, partilerinde hanımefendilerle beyefendileri her zaman ayrı tutardı, ta ki hepsini kutlamaların resmi a ılı ı olan çay için salona davet edene kadar.

Ama koridorun üzerinde geriye doğru kıvrılan ve tırabzanın üzerinden a a ıya bakılabilen sahanlıkta durakladı. Bertie'nin duyduğu araba d   nd  ğ nden daha yakın olmalıydı. İlk konuklar içeri adım atmaya ba lamı tı bile ve Christine tanıdığı biri olup olmadığına bakmaktan kendini alamadı.

 ki beyefendiydiler.   lerinden biri -kendisine bol gelen ve buru uk kahverengi paltosu, dizlerinden hafifçe sarkan lacivert pantolonu, daha iyi günler görmüş yıpranmış çizmeleri, aynaya ya da u a a bakmadan aceleyle boynuna ge irilm   gibi duran kravatı, koladan nasibini almadan sarkan gömlek uçları ve sanki o anda ba ını yastıktan kaldırmış gibi her yöne savrulan sarı saçlarıyla- Hector Magnus, Vikont Mowbury'ydi.

"Ah, sensin, değil mi Cece?" dedi, sanki evinde onu başka birinin kar ılamasını bekliyormu  gibi kız kardeşine belli belirsiz gülümseyerek. "Nasılsın, Bertie?"

Christine sevgiyle gülümsedi ve yanındaki beyefendi olmasaydı onu aşağı çağıracaktı. İstese de Hector'un tam zıttı olamazdı. Uzun boylu ve yapılıydı; işlemeli gri bir yelek üzerine mavi ince bir ceket, daha koyu gri bir pantolon ve beyaz, parlak Hessian çizmeleriyle son derece şık giyinmişti. Yaka örtüsü düzgün ve ustaca bağlanmıştı ama gösteriştense uzaktı. Kolalı gömleğinin uçları çenesini tam olarak sarıyordu. Her iki giysisi de bembeyaz parlıyordu. Bir elinde uzun bir şapka tutuyordu. Saçları koyu renk ve gürdü, ustalıklarla kesilmiş ve özenle taranmıştı.

Omuzları ve göğsü zarif terziliğinin altında geniş ve güçlü görünüyordu, kalçaları bunun aksine inceydi ve uyluklarının bir terzinin dolgusuna ihtiyacı olmadığını çok açıktı.

Ama Christine'i sessiz ve olduğu yerde kalakalmış bir halde tutan, yoluna devam etmesi gerekirken onu gözetleyen şey onun etkileyici görünüşü değildi. Daha çok, tavır ve duruşundaki mutlak güveni ve başını gururla, kesinlikle kibirli bir şekilde eğmesi idi. Belli ki dünyasını rahatlıkla yöneten ve kendisinden aşağı konumda olanlardan anında itaat bekleyen bir adamdı, ki buna elbette yaşayan diğer ölümlüler de dahildi; belki de hayali bir düşünceydi ama Christine bunun kötü şöhretli Bewcastle Dükü olması gerektiğini fark etti.

Kızın ondan beklediği her şeye benziyordu.

Başının en tepesindeki saç telinden çizmelerinin tabanına kadar tam bir aristokrattı.

Cecily ve Bertie onu selamlarken ve adam eğilip doğrulurken yüzünün bir kısmını görebiliyordu. Sert çenesi, ince dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve belirgin, hafif çengelli, ince yontulmuş burnuyla soğuk, sade bir şekilde yakışıklıydı.

Yine de onun gözlerini göremiyordu. Cecily dikkatini tekrar Hector'a çevirdiğinde neredeyse tam altından geçiyordu. Christine, Hector'un başını geriye eğip yukarı baktığı ve onu fark ettiği anda tırabzanın korkuluğuna hafifçe eğildi.

Eğer görmeye çalıştığı gözlerden bu kadar ürkmeseydi, casusluk yaparken yakalanmanın utancıyla geri çekilebilirdi. Gözler kafasını delip kafatasının arkasına kadar uzanıyor gibiydi. Bu gözlerin renginden emin olamadı -soluk mavi mi? Soluk gri mi?

etkilerini hissetmek için onlardan çok uzakta değildi.

Böyle bir üne sahip olmasına şaşmamalı!

Kısa bir an için Bewcastle Dükü'nün çok tehlikeli bir adam olabileceği izlenimine kapıldı. Kalbi, sanki içeride bir skandal yaşanırken kapıdaki yasak bir delikten bir odayı dikizlerken yakalanmış gibi göğsünde acıyla çarptı.

Ve sonra olağanüstü bir şey oldu. Ona göz

kırptı.

Ya da kısa bir an için öyle görünüyordu.

Ama sonra, gözleri şok içinde büyürken bile, Christine onun göz kırpan gözünü sildiğini görebildi ve parmaklığın üzerinden öne doğru eğildiğinde elindeki bardağın da öyle olduğunu fark etti. Bewcastle Dükü'nün gözüne limonata damlatmıştı.

"Ah!" diye haykırdı. "Çok üzgünüm."

Sonra döndü ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koşarak uzaklaştı. Ne kadar utanç vericiydi! Ne kadar korkunç bir sakarlık! İlk gün onun ayağına takılmayacağına söz vermişti ama gözüne limonata dökmeyeceğine de söz vermek aklına gelmemişti.

Umutsuzca bunun gelecek şeylerin habercisi olmamasını umuyordu.

Çuha çiçeği salonuna sağ salım vardıktan sonra, hanımlardan herhangi biri ona katılmadan önce kendini toparlaması gerektiğini düşündü. Ve önümüzdeki on üç buçuk gün boyunca Bewcastle Dükü'nün yörüngesinden uzak durmalıydı. Bu gerçekten zor olmamalıydı. Onu tekrar gördüğünde muhtemelen tanımayacaktı bile. Normalde de fark edeceği türden biri değildi.

Bewcastle Dükü, istemeden de olsa ona limonatayla saldırmış olmasına rağmen, onun kadar alçakgönüllü biri için en ufak bir tehlike bile oluşturamazdı.

Hem neden ondan bu kadar rahatsız olsun ki? Adam

etkilemek isteyebileceği türden bir adam.

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin

Gizli Metres

tarafından Mary Balogh

Delacorte Press'ten temin edilebilir

Bölüm 1

LADY ANGELINE DUDLEY, Reading'in doğusundaki Rose and Crown Inn'in içki salonunun penceresinde duruyordu. Oldukça skandal bir şekilde orada yalnızdı ama ne yapacaktı ki? Kendi odasının penceresi sadece kırsal bir manzaraya bakıyordu. Yeterince güzeldi ama istediği manzara bu değildi. Sadece içki salonunun penceresi bunu sağlayabilirdi, çünkü yeni gelenlerin mutlaka gireceği hanın avlusuna bakıyordu.

Angeline sabırsızlığını güçlkle bastırarak kardeşi ve vasisi Tresham Dükü Jocelyn Dudley'nin gelmesini bekliyordu. Kendisinden önce burada olması gerekiyordu ama bir buçuk saat önce gelmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Bu çok tahrik ediciydi. Yıllar boyunca, Bayan Pratt'le doruğa ulaşan bir dizi mürebbiye, ona bir hanımefendinin asla aşırı duygusallık göstermemesi gerektiği fikrini aşlamıştı ama insan sezon için Londra'ya giderken -bu *ilkti-* ve yetişkin hayatının *nihayet* ciddi bir şekilde başlayabilmesi için orada olmaya can atarken, erkek kardeşi görünüşe bakılırsa onun varlığını tamamen unutmuşken ve onu hayatının geri kalanından bir günlük mesafede, halka açık bir handa sonsuza dek çürümeye terk etmek üzereyken bunu nasıl yapmazdı?

Elbette buraya gülünç denecek kadar erken gelmişti. Tresham, Bayan Coombes'un akrabalarıyla özel bir yıldönümünü kutlamak için başka bir yöne gitmeden önce, onun buraya kadar Rahip Isaiah Coombes, karısı ve iki çocuğunun gözetiminde gelmesini ayarlamıştı ve Angeline de Londra'dan gelecek olan erkek kardeşinin gözetimine verilmişti. Coombes'lar, küçük Coombes'ların esneme itirazlarına rağmen her sabah şafak sökerken ya da daha erken kalkıyor, bunun sonucunda da günlük yolculukları neredeyse daha normal insanlarınki başlamadan tamamlanıyordu.

Peder ve Bayan Coombes, değerli sorumlulukları Majesteleri'nin gözetimine teslim edilene kadar hana yerleşip uzun süredir acı çeken şehitler gibi beklemeye oldukça hazırdılar ama Angeline onları yola çıkmaya ikna etmişti. Ne de olsa Rose and Crown Inn'de başına ne gelebilirdi ki? Son derece saygın bir yerdi -Tresham orayı seçmişti

değil mi? Üstelik tamamen yalnız da değildi. Hizmetçisi Betty, Tresham'ın Hampshire'daki malikânesi Acton Park'taki ahırlardan gelen iki iri yarı seyyis ve evden iki iri yarı uşak vardı. Ve Tresham'ın kendisi de her an gelebilirdi.

Peder Coombes, daha iyi bir muhakemeye sahip olmasına rağmen, onun mantığının sağlamlığı ve karısının yolculuklarının akşam olmadan tamamlanamayacağı endişesi ve sırasıyla on bir ve dokuz yaşlarındaki Bayan Chastity Coombes ve Efendi Esau Coombes'un, sonsuza dek burada beklemek zorunda kalırlarsa kuzenleriyle *asla* oynayamayacaklarına dair sızlanan şikayetleri tarafından yönlendirilmişti.

Angeline'in sabrı, onlarla aynı arabayı paylaşmaya zorlanırken bu ikisi tarafından ciddi bir şekilde sınanmıştı.

Yolculuk giysilerini değiştirmek ve Betty'nin saçlarını tarayıp yeniden şekillendirmesini sağlamak için odasına çekilmişti. Sonra da halsiz hizmetçisine bir süre dinlenmesini söylemiş, kız da hemen Angeline'in yatağının ayakucundaki kamyon yatağına uzanmıştı. Bu arada Angeline penceresinin kardeşinin gelişini önceden haber vermediğini fark etmiş, daha uygun bir pencere bulmak için odadan çıkmıştı ki, Acton'dan gelen dört iri yarı erkek hizmetçinin kendisini yabancı istilasından korumak istercesine kapısının önünde tüm tehditkâr cüsseleriyle dizildiklerini gördü. Onları dinlenmeleri ve bir şeyler atıştırmaları için hizmetkârların odasına sürmüş, ikna etmek için de hanın etrafında dolaşan herhangi bir haydut, ayak takımı, eşkiya ya da başka kötü adam görmediğini açıklamıştı. Görmüşler miydi?

Ve sonunda, tek başına, aradığı pencereyi bulmuştu; umumi içki salonunu. Orada refakatsiz bulunması pek uygun değildi, ama oda terk edilmişti, öyleyse ne zararı vardı? Bu küçük patavatsızlığından kimin haberi olacaktı ki? Tresham atıyla hanın avlusuna girmeden önce birileri gelirse, onlar gidene kadar odasına çekilecekti. Tresham geldiğinde hemen odasına çıkacak, böylece Tresham hana girdiğinde, sanki onu sormaya geliyormuş gibi arkasında Betty, mütevazı bir saygınlıkla merdivenlerden iniyor olacaktı.

Sabırsızlık ve heyecanla oradan oraya zıplamamak çok zordu. On dokuz yaşındaydı ve Acton Park'tan neredeyse ilk kez on milden fazla uzaklaşıyordu. Sert, aşırı korumacı bir baba ve ondan sonra gelen, ortalıkta görünmeyen aşırı korumacı bir ağabey ve onu Londra'ya, Bath'a, Brighton'a ya da kendisinin sık sık gittiği diğer yerlere hiç götürmemiş bir anne sayesinde çok korunaklı bir yaşam sürmüştü.

Angeline on yedi yaşındayken ortaya çıkma umutları besliyordu, ama tüm argümanlarını bir araya getirip

Kaderini ellerinde tutan kişileri ikna etmeye ve onlara yalvarmaya çalışırken, annesi Londra'da beklenmedik bir şekilde ölmüş ve Acton'da koca bir yıl yas tutulmuştu. Ve geçen yıl, tartışmasız doğru olan on sekiz yaşında ortaya çıkması için her şey hazır olduğunda, bacağını kırmıştı ve Tresham, kışkırtıcı adam, reveransını yapmak ve *ton* ve evlilik pazarının yetişkin dünyasına ilk adımını atmak için koltuk değnekleriyle kraliçenin huzuruna çıkmasına izin vermeyi kesin bir dille reddetmişti.

Artık yaşlanmıştı, gerçek bir fosildi ama yine de umutlu, heyecanlı, sabırsız biriydi.

Atlar!

Angeline kollarını pencere kenarına dayadı ve kulağını pencereye yaklaştırırken göğsünü onlara yasladı.

Ve araba tekerlekleri!

Oh, yanılıyor olamaz.

O değildi. Bir at takımı, ardından da bir araba, kapıdan içeri girdi ve avlunun uzak tarafındaki kaldırım taşları üzerinde gümbürdeyerek ilerledi.

Ancak Angeline bunun Tresham'a ait olmadığını hemen anladı. Araba çok yıpranmış ve eskiydi. Arabacı daha basamakları inmeden arabanın içinden atlayan beyefendi de ağabeyine hiç benzemiyordu. Yine de bakmaya değer olup olmadığına karar verecek kadar net göremeden önce, kulakları sağır eden bir korna sesiyle dikkati dağıldı ve neredeyse aynı anda başka bir ekip ve başka bir araba görüş alanına girdi ve meyhane kapısına yakın bir yerde durdu.

Yine, Tresham'ın arabası değildi. Bu ilk andan beri belliydi. Bu bir posta arabasıydı.

Angeline yine de beklenildiği kadar büyük bir hayal kırıklığı hissetmedi. Bu insan hareketliliği onun için yeni ve heyecan vericiydi. Arabacının kapıyı açıp basamakları inmesini, yolcuların içeriden kaldırımlara dökülmesini ve çatıdan cılız bir merdivene tırmanmasını izledi. Çok geç fark etti ki, elbette tüm bu insanlar bir şeyler içmek için içeriye doluşmak üzereydi ve onlar içeri girdiğinde burada olmaması gerekiyordu. O bunu düşünürken bile hanın kapısı açılıyordu ve aynı anda konuşan en az bir düzine sesin vızıltısı sahiplerinden önce içeri giriyordu, ama sadece bir iki saniye farkla.

Angeline şimdi geri çekilirse, olduğu yerde kalmasından çok daha fazla dikkat çekeceğini düşündü. Ayrıca, bu manzara hoşuna gidiyordu. Ve yine üst kata çıkıp arabanın gelmesini beklerse, ağabeyinin gelişini kaçırabilirdi ve onu görüldüğü anda görmek ona nedense çok önemli geliyordu. İki yıldır onu görmemişti.

Annelerinin Acton Park'taki cenazesinden beri.

İnsanlar çeşitli derecelerde kibarlık ve sabırla bira ve börek isterken, bir ya da iki kişi birisine bu konuda keskin görünmesini söylerken ve hitap edilen kişi sadece bir çift eli olduğunu ve otobüsün bir saat gecikmesinin ve yolculara yarım saat yerine sadece on dakikalık bir mola verilmesinin *onun* suçu olduğunu alaycı bir şekilde yanıtlarken, o kaldı ve sırtı odaya dönük olarak pencereden dışarı bakmaya devam ederek vicdanını rahatlatı.

Gerçekten de, otobüsün varışından on dakika sonra, yolcular geride kalmak istemiyorlarsa tekrar binmeleri için çağrıldılar ve aceleyle ya da başıboş bir şekilde dışarı çıktılar, bazıları en azından biralarının yarısını bırakmak zorunda kaldıklarından yüksek sesle şikayet ettiler.

İçki salonu kısa süre sonra eskisi gibi boş ve sessizdi. Kimsenin Angeline'i fark edecek vakti olmamıştı ve Angeline bu durum için son derece minnettardı. Bayan Pratt şimdi bile, başka bir işe geçtikten tam bir yıl sonra, eski öğrencisinin pencerenin önünde tek başına durduğu dolu içki salonunu görseydi buhar nöbeti geçirirdi. Tresham çok daha volkanik bir kriz geçirirdi.

Önemli değil. Kimse bilmeyecekti.

Hiç gelmeyecek miydi?

Arabacı, sokaktaki insanları, köpekleri ya da tavukları hemen güvenli bir yere kaçmazlarsa ezilme tehlikesiyle karşı karşıya oldukları konusunda uyarmak için teneke avlusunu tekrar üflerken Angeline derin bir iç çekti. At arabası kapılardan tıkırdayarak çıktı, giderken döndü ve gözden kayboldu.

Beyefendinin arabası hâlâ avlunun öbür ucundaydı ama artık yeni atlar bağlıydı. O zaman hâlâ buradaydı. Özel bir salonda bir şeyler içiyor olmalı.

Angeline göğsünü kollarına yasladı, kendini daha rahat bir pozisyona getirdi ve Londra'da onu bekleyen sezonun tüm ihtişamını hayal etmeye başladı.

Oh, bekleyemezdi.

Yine de bunu yapmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu. Tresham henüz *Londra*'dan ayrılmamış mıydı?

Hanın avlusunun uzak tarafında arabası kendisini bekleyen ^{beyefendi}, özel bir salonda bir şeyler içmiyordu. Dirseğini yüksek tezgâha dayamış, halka açık içki salonunda içiyordu. Angeline'in onun orada olduğunu fark etmemesinin nedeni, birasını hüpürdeterek içmemesi ve yüksek sesle

Kendisi.

Heyward Kontu Edward Ailsbury kendini biraz rahatsız hissediyordu. Ve böyle hissetmesine neden olduğu için de sinirlenmişti. Bir hanımefendi olduğu *her* halinden belli olan genç bir kadının onunla birlikte tek başına içki salonunda olması onun suçu muydu? Ailesi, kocası ya da ona refakat etmesi gereken her kimse neredeydi? İkisi dışında görünürde kimse yoktu.

İlk başta onun bir posta arabası yolcusu olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar binme çağrısı geldiğinde dışarı fırlamak için hiçbir hareket yapmayınca, elbette açık hava için giyinmediğini fark etti. O zaman handa bir misafir olmalıydı. Ama Londra yolculuğuna devam etmeden önce huzur ve saygınlık içinde bir bardak biranın tadını çıkarmaya çalışan tamamen masum ve saygın yolcuları utandırarak, hiç işi olmayan bir yerde dolaşmasına gerçekten izin verilmemeliydi.

Daha da kötüsü, göğsünü pencere kenarındaki kollarına dayamak için öne ve hafifçe aşağı doğru eğilmişti, bunun sonucu olarak sırtı ters bir yay gibi içe doğru kavislenmiş ve poposu kışkırtıcı bir açıyla dışarı doğru itilmişti. Gerçekten de Edward birasını yolculuğun susuzluğunu gidermekten çok, yükselen vücut ısınısını soğutmak için içtiğini fark etti.

Çok düzgün bir kıcı vardı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için, eğer mümkünse, giydiği elbise ince muslindi ve masum erkeklere yapışmamasının daha nazik olacağı yerlerde vücuduna yapışıyordu. Elbisenin, Edward'ın daha önce hiçbir kumaşta ya da başka bir yerde karşılaşmadığı kadar parlak, ışıltılı bir pembe olması da işe yaramamıştı. Kadın çıplak gözle beş mil uzaklıktan görülebilirdi. Edward ona bundan çok daha yakındı.

Onu -ya da en azından anatomisinin bir parçasını- süzdüğü inkar edilemez gerçeğinden dolayı daha da sinirlenmişti. Ve onu gözleriyle süzerken, kafasının içinde şehvet dolu düşünceler uğulduyordu. Her iki olguya da içerlemişti, kadına da. Kadınlara her zaman son derece saygılı davranmakla övünürdü. Ve sadece kadınlara değil. *Kadınlara* da saygılı davranırdı. Eunice Goddard bir keresinde uzun sohbetlerinden birinde ona şöyle demişti -Kilise ve yasalar aksini söylese de, hayatın her kesimindeki kadınlar birer *insandı* ve erkeklerin basit içgüdülerini tatmin edecek nesneler değillerdi.

Eunice'in fikirlerine saygı duyuyordu. Çok okuyarak ve hayata dair düşünceli gözlemler yaparak geliştirdiği iyi bir zihni vardı. O da

Onunla evlenmeyi umuyordu ama artık sıradan Bay Edward Ailsbury yerine Heyward Kontu olduğu için ailesinin bu seçimi hayal kırıklığıyla karşılayabileceğini de fark etmişti.

Arabası -annesinin Londra'ya getirmesi için yalvardığı, çünkü şimdiye kadar bindiğı hiçbir yeni arabada rahat edemediğı eski utanç arabası- gitmeye hazırdı, Edward pembe kadının başının üstündeki pencereden görebiliyordu. Yolculuğuna devam etmeden önce bir şeyler yemeye ve içmeye niyetlenmişti ama kadın bu planı mahvetmişti. Burada onunla birlikte olması doğru değildi, gerçi onu böylesine riskli bir duruma sokmak *onun* suçu değildi. Ve biranın kanını bir nebze olsun soğutmaması da *onun* suçu değildi.

Gerçi Eunice bu konuda, yani onun hatası olmadığı konusunda tartışabilirdi. Ne de olsa kadın onun tepkisini kıskırtacak hiçbir şey yapmamıştı, parlak pembe giysili poposunu ona doğru kaldırarak burada bulunmanın ötesinde. Yemek yemek için yemek salonuna gidebilirdi ama o zaman da kendini tam teşekküllü bir yemek sipariş etmek zorunda hissedebilirdi.

Henüz boşalmamış bardağını elinden geldiğince sessizce tezgâha bıraktı ve doğruldu. Oradan ayrılacak ve ona olan kinini de yanında götürecekti. Onun yüzünü bile görmemişti. Günah kadar çirkin olabilirdi.

Değersiz, kindar bir düşünce.

Öfkeyle başını salladı.

Ama sonra, dış kapıya doğru bir adım atıp günaha ve diğer hastalıklara karşı özgürlüğüne kavuşamadan, kapı dışarıdan açıldı ve bir adam içeri girdi.

Edward onu tanıdı, *ama o* açıkça Edward'ı tanımıyordu. Bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü Edward kendi kişiliğiyle oldukça dikkat çekiciydi ve unvanı ona sadece geçen yıl, çok daha heybetli ve karizmatik ağabeyi Maurice'in ölümünden beri sonuç veriyordu. Ve yas yılı Shropshire'daki Wimsbury Abbey'de geçmişti; Edward burada yeni görevlerine alışmak ve bu baharda Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak için kaçınılmaz olan Londra'ya taşınma ve henüz yirmi dört yaşında olmasına rağmen kadın akrabalarının gerekli gördüğü bir adım olan bir gelin almak için belini kuşanmak için kalmıştı. Maurice ve Lorraine, Maurice'in ölümünden önce sadece bir kız çocuğu dünyaya getirmişlerdi ve veraset güvence altına alınmalıydı. Edward kendi neslinin yedeği; iki kız kardeşi vardı ama başka erkek kardeşi yoktu.

Yeni gelen Lord Windrow, Maurice'in eski arkadaş ve tanıdık çevresinin bir üyesiydi ve en az onlar kadar vahşi ve hovarda biriydi. Uzun boylu ve yakışıklıydı, Edward'ın bu özelliklerinden hiçbir

Windrow kayıtsız bir edayla hareket ediyor ve sanki her an uykuya dalacakmış gibi göz kapaklarının alışkanlıkla sarktığı alaycı gözlerle dünyaya bakıyordu. Son moda giyinmişti.

Edward adama nazikçe başını sallayıp yoluna devam etmekten başka bir şey istemezdi. Ama tereddüt etti. Pembe kadın hâlâ oradaydı ve eskisi gibi poz veriyordu. Ve eğer onu süzerse, Windrow ne yapardı?

Edward kendi kendine, Windrow'un ne yapabileceği kesinlikle onu ilgilendirmez, dedi. Ve pembe kadın da kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Bırakın kendi patavatsızlıklarının sonuçlarına kendisi baksın. Bırakın ailesi baksın. Ayrıca burası saygın bir hanın halka açık içki salonuydu. Ona gerçek bir zarar gelmezdi.

Yoluna devam etmek için kendini zorladı.

Ama kendini dirseğini tezgâha dayamış ve bardağını tekrar eline almış olarak buldu.

Yersiz sosyal sorumluluk duygusuna lanet olsun. Eunice'in onu kaldığı için alkışlayabileceği gerçeği bir teselli değildi.

Ev sahibi tezgâhın arkasında belirdi ve tekrar ortadan kaybolmadan önce Windrow'a bir tanker bira ikram etti.

Windrow odayı incelemek için döndü ve gözleri hemen pembe kadına takıldı. Ama tamamen kör değilse nasıl görmesin ki? Tezgâha yaslandı, kollarını tezgâhın arkasına dayadı ve bir eliyle tankardını tuttu. Dudakları sessiz bir ıslıkla büzüştü.

Edward adamın yüzündeki bariz şehvet dolu ifadeye daha da sinirlenmişti çünkü kendisinin de birkaç dakika önce buna çok benziyor olmalıydı.

"Tatlım," dedi Windrow usulca, belli ki Edward'ı önemsiz bir adam olarak görmüştü - belki de onu fark etmemişti bile, "seni biramı paylaşmaya ikna edebilir miyim? Daha da iyisi, seni birayı ve etli böreği paylaşmaya ikna edebilir miyim? Gördüğüm kadarıyla şöminenin yanında rahat görünen tek bir sandalye var, ama kucağıma oturup onu da paylaşabilirsiniz."

Edward kaşlarını çattı. Kadının bir *hanımefendi* olduğunu göremiyor muydu? Parlak tonuna rağmen elbisesinin ince muslin kumaşında ve koyu renk saçlarının karmaşıklığında bu kanıt yeterince göze çarpıyordu. Dehşet ve korkuyla kaskatı kesildiğini görmeyi bekleyerek ona baktı. Kadın pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ya davetin başka birine yönelik olduğunu varsayıyordu ya da - mümkün müydü? - sözleri hiç duymamıştı.

Gitmesi gerektiğine karar verdi Edward.

Hemen şimdi. Onun yerine konuştu.

"Bayanı tanıdığınızdan şüpheliyim," dedi. "O zaman ona sevgilim demek

uygunsuz bir şekilde küstahça davranmak."

Maurice ona sık sık, çoğu zaman da sevgiyle, ağırbaşlı, yaşlı bir ayyaş derdi. Edward yarı yarıya bu sözlerle birlikte ağzından toz çıkmasını bekliyordu. Ama şimdi söylenmişlerdi ve elinden gelse onları hatırlamayacaktı. *Birinin* savunmasız kadın masumiyeti için konuşması gerekiyordu. Eğer masumsa tabii.

Windrow'un başı yavaşça döndü ve aynı yavaşlıkla tembel gözleri Edward'ı tepeden tırnağa taradı. İncelemesi onda fark edilebilir bir endişe uyandırmadı.

"Benimle mi konuşuyordun, dostum?" diye sordu. Edward da yavaşça odaya baktı.

"Öyle olmalıyım," dedi. "İkimizden ve hanımefendiden başka kimseyi göremiyorum ve kendi kendime konuşma alışkanlığım yoktur."

Diğer adamın yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

"*Hanımefendi*," dedi. "Sanırım sizinle birlikte değil. O zaman yalnız. Keşke bir leydi *olsaydı*. Londra'daki balo salonlarına ve misafir odalarına sık sık gitmek daha az sıkıcı olabilirdi. Birandan arta kalanlarla ilgilenip kendi işine bakman akıllıca olur, dostum."

Ve kadının kışına tekrar bakmak için geri döndü. Kadın pozisyon değiştirmişti. Dirsekleri pervazın üzerindeydi ve yüzü ellerinin arasındaydı. Bu değişikliğin etkisi kadının göğsünü bir yönde, kışını da diğer yönde daha belirgin hale getirmek olmuştu.

Bir adım geri çekilip kendini bu pozisyondan görebilseydi, diye düşündü Edward, çılgık atarak odadan kaçır ve bir daha asla geri dönmezdi, bir düzine refakatçiyle bile.

Windrow küstah bir vurguyla, "Belki de bu *hanımefendi* ben ev sahibine seslenip *ona* bir börek ve bira *getirmesini* söylerken kucağıma oturmak ister, böylece *benimle* paylaşabilir," dedi. "*Oturur* musun, tatlım?"

Edward iç geçirdi ve isteksiz bir yüzleşmeye bir derece daha yaklaştı. Artık geri çekilmek için çok geçti.

"Hanımefendiye, beyefendi olduğunu iddia eden herhangi birinin bir kadına göstermesi gereken saygıyı göstermesi konusunda gerçekten ısrar etmeliyim," dedi.

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. *Tabii ki* kendini beğenmişti. Her zaman öyleydi, değil mi?

Windrow'un başı döndü ve artık eğlendiği her halinden belliydi. "Kavga mı arıyorsun dostum?" diye sordu.

Kadın sonunda arkasındaki konuşmanın öznesinin kendisi olduğunu fark etmiş gibiydi. Doğruldu ve döndü, dar, yakışıklı bir yüzdeki geniş, siyah gözler ve uzun, düzgün bir boy.

Aman Tanrım, diye düşündü Edward, kadının geri kalanı

onun derriere vaat. Nadir bulunan bir güzelliği vardı. Ama şu an dikkatinin dağılmasına izin verecek zaman değildi. Ona bir soru sorulmuştu.

"Yumruklarım kibarlığı ya da basit nezaketi zorlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymadım," dedi, sesi yumuşak ve sevecendi. "Bu biraz çelişkili bir durum gibi görünüyor."

"Sanırım," dedi Windrow, "sümüklü bir korkağa hitap etme şerefine nail oldum. Ve havasız bir geveze. Hepsi tek bir pakette toplanmış."

Her suçlama, hatta sonuncusu bile bir hakaretti. Ama Edward sırf küçümsediği birine *erkek* olduğunu kanıtlamak için kabadayılık taktiklerini benimsemeye zorlanmaya izin vermezdi.

"Bir hanımefendinin onurunu savunan, bir beyefendiden öyle davranmasını bekleyen ve davranmadığında karşısına dikilen bir adam *korkak* mı oluyor o zaman?" diye sordu yumuşak bir *sesle*.

Kadının gözlerinin birinden diğerine geçtiğinin farkındaydı ama şimdi onun yüzüne dikilmişti. Elleri sanki hassas bir tutkuya kapılmış gibi göğsünde kenetlenmişti. Oldukça sakın görünüyordu.

"Sanırım," dedi Windrow, "benim bir *centilmen* olmadığım ima edildi. Eğer üzerimde bir eldiven olsaydı, o küstah suratına bir tokat atar ve beni hanın avlusuna kadar takip etmeni isterdim, dostum. Ama bir adamın eldivenli ya da eldivensiz, korkak ve havasız bir çuval gibi davranmasına izin verilmemeli, değil mi? Dostum, bu vesileyle dışarıda yumruk yumruğa dövüşmeye davetlisin." Başparmağını han avlusuna doğru salladı ve gülümsedi - gerçekten de hiç hoş olmayan bir şekilde.

Edward bir kez daha iç geçirdi.

"Ve kazanan, bu isme layık bir beyefendi olduğunu kanıtlıyor, öyle mi?" dedi. "Katılmadığım ve cömert teklifinizi reddettiğim için beni bağışlayın. Bunun yerine, siz gitmeden önce hanımefendiden bir özür dilemenizle yetineceğim."

Ona tekrar baktı. Kadın hâlâ sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Kendisi de farkındaydı ki, acı vermeyecek bir çıkış yolu olmayan dar bir köşeye sıkışmıştı. Sonunda Windrow'la dövüşmek zorunda kalacak ve ya ona Londra'ya götürmek üzere kanlı bir burun ve iki mor göz verecek ya da rakibinin kendisine de aynı şeyi yapmasına katlanacaktı. Ya da her ikisi de.

Her şey çok sıkıcıydı. Parıltı ve yumruklardan başka bir şey yoktu. Bu ismi taşıyan birçok erkek için centilmen olmak böyle bir şeydi. Maurice de ne yazık ki onlardan biriydi.

"*Hanımefendiden* özür dilemek *mi?*" Windrow yumuşak bir sesle ve gizlemediği bir tehditle güldü.

İşte o zaman hanımefendi tek kelime etmeden mücadeleye girmeye karar verdi.

Üç santim uzamış gibiydi. Aniden muhteşem ve mağrur görünüyordu. -Ve bakışlarını Windrow'a çevirdi. Telaşsızca onu baştan aşağı süzdü ve gördüklerini son derece aşağılık buluyor gibiydi.

Ustaca bir performanstı ya da belki de metresçe bir performanstı.

Windrow ona yarı sırtıyor olsa da, sözsüz yorumunun etkisi yok değildi. Belki de bu *alaycı* bir sırtıymadı?

"Seni yanlış değerlendirmişim, ne yazık ki, öyle mi?" diye sordu ona. "Burada yalnız olduğunuz, pencere pervazına kayıtsızca yaslandığınız ve bir cennet kuşu gibi giyindiğiniz için sanırım. Seni benimle bir börek ve bir bardak birayı paylaşmaya ikna edemez miyim? Ya da kucağıma oturmaya? Ne yazık. Görünüşe göre ben de bu sümüklü korkağı sizin onurunuzu ya da kendi onurunu yumruklarıyla korumaya ikna edemeyeceğim. Bu sabah uyandığımda büyük umutlar beslerken ne kadar üzücü bir günle karşılaştım. Gördüğüm kadarıyla, sıkıcı yolculuğuma devam etmekten ve daha parlak bir yarın ummaktan başka çare yok."

Ve kendini tezgâhtan uzaklaştırdı, bunu yaparken boş kadehini yere bıraktı ve tek bir kelime daha etmeden ya da arkasına bakmadan handan çıkıp gidecekti. Ancak yolunda bir engelle karşılaştı. Kapıya ulaşmadan Edward onun önündeydi ve kapının önünde durarak yolu kapatmıştı.

"Bir şeyi unuttunuz," dedi. "Bayana bir özür borçlusunuz."

Windrow'un kaşları kalktı ve yüzünü yine bir eğlence kapladı. Odaya geri döndü ve hanımefendiye derin ve alaycı bir selam verdi.

"Ah, güzelim," dedi, "hayranlığım la seni üzmüş olmak bana acı veriyor. Naçizane özürlerimi kabul edin, yalvarırım."

Onları ne kabul etti ne de reddetti. Kraliyet tavrını b o z m a d a n soğuk bir şekilde ona baktı.

Windrow ona göz kırptı.

"İleriki bir tarihte sizinle resmi olarak tanışmayı dört gözle bekleyeceğim," dedi. "Bunun çok uzak bir gelecekte olmayacağını umuyorum."

Kapının önünde duran Edward'a döndü.

"Senin için de öyle dostum," dedi. "Bu benim için ayrı bir zevk olacak."

Edward başını ona doğru eğdi ve Windrow hanı terk edip kapıyı arkasından kapattı.

Böylece Edward ve kadın içki salonunda tekrar bir araya geldiler. Ama bu kez kadın Edward'ın orada olduğunu biliyordu ve bu uygunsuzluk görmezden gelinemez, hatta sessizce geçiştirilemezdi. Kadına ve böylesine onursuz bir olaya karıştığı için kendisine yeni kızmıştı.

Gözlerini ona dikmiş, asil tavrı kaybolmuş, ellerini yeniden göğsünde kavuşturmuştu.

Edward başını ona doğru eğdi ve dışarı çıktı. Yarı yarıya

Windrow'u avluda kendisini beklerken bulmayı umuyordu ve adamdan hiçbir iz göremeyince neredeyse hayal kırıklığına uğradı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra tekrar arabasına binmiş ve Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Bundan on dakika sonra, araba çok daha zeki bir arabanın yanından geçti.

-tabii ki daha perişanını bulmak zor olurdu- ters yönde pervasız bir hızla ilerliyordu. Kapının üzerindeki armaya bir an göz attı: Tresham Dükü'nün arması. En azından Windrow'un yanı sıra Rose and Crown'da da o beyefendiyle karşılaşmak zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Tresham onun dünyada en sevdiği kişi değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da Tresham'ın olmadığından şüphesi yoktu. Dük, Maurice'in arkadaşlarından biriydi. Maurice ona karşı bir yarışta kendi arabasını devirmiş ve kendini öldürmüştü. Ve sonra Tresham, Maurice'in cenazesine katılma küstahlığını göstermişti. Edward orada ona fikrini söylemişti.

Yeniden Wimsbury Abbey'de kalabilmeyi diledi. Ama görev Londra'yı çağırıyordu. Eunice de orada olduğu için bir teselli vardı. Teyzesi Leydi Sanford'la birlikte kalıyordu ve onu tekrar görecekti.

Birdenbire Tresham'ın Londra'nın aksi yönünde gittiğini fark etti. Belki de Acton Park'a gidiyordu. Belki de bahar boyunca orada kalacaktı. Bu umulacak bir şeydi.

Hana geri dönen o kadın da *kimdi?* *Birinin* onu elinden tutup neyin ne olduğu hakkında bir iki şey öğretmesi gerekiyordu.

Ama şeytan onu alır, o nadir bir güzellikti.

Rahat etmek için boşuna bir çabayla pozisyon değiştirirken kaşlarını çattı.

Güzellik uygunsuzluğun mazereti olamazdı. Aslında, güzellik normalden daha fazla ihtiyat gerektiriyordu.

Her kim olursa olsun, ona karşı hâlâ kendini tamamen hayırsever hissetmiyordu. Windrow'un aksine, onunla resmi olarak tanışmayı dört gözle beklemiyordu. Daha ziyade onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Onun Londra'ya doğru değil de Londra'dan uzaklaşıyor olmasını umuyordu.

Tercihen İskoçya'nın dağlık bölgelerine.

BIRAZ CEZBEDICI

Bir Dell Kitabı / Ocak 2004

Bantam Dell

tarafından

yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2004 by Mary Balogh

Gizli Metres'ten alıntıdır, telif hakkı © 2011 Mary Balogh'a aittir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bilgi için adres: Dell Books, New York, New York.

Web sitemizi ziyaret edin: www.bantamdell.com

Dell, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

Bu kitap Mary Balogh'un The Secret Mistress adlı eserinden bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve mevcut baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-440-33491-0

v3.0_r2

Penguin
Random
House

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
okumanızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.